

THƯỢNG QUAN NGỌ DẠ

Bộ
Cấp
Kinh
Sâu

Tiểu
thuyết
kinh
dị

vh Nhà xuất bản
Văn học

Thông tin sách

Tên sách: **Bộ Cạp rừng sâu**

Tác giả: **Thượng Quan Ngọ Dạ**

Nhà phát hành: **Cổ Nguyệt Books**

Nhà xuất bản: **NXB Văn Học**

Khối lượng: **400g**

Kích thước: **14,5x20,5 cm**

Ngày phát hành: **01/2014**

Số trang: **378**

Giá bìa : **95.000đ**

Thể loại: **Tiểu thuyết Kinh dị**

Thông tin ebook

Nguồn: <http://tve-4u.org>

Type+Làm ebook: **thanhbt**

Ngày hoàn thành: **07/07/2016**

Giới thiệu

Cô gái xinh đẹp **Tô Tuyết** đột nhiên xảy ra sự cố, hiện trường vụ án có vô số điểm đáng ngờ. Cổ Tiểu Yên do sự quan tâm đối với người đồng hương nên đã bị cuốn vào. Nhưng điều khiến cô vô cùng run sợ chính là, nguyên nhân gây ra cái chết của Tô Tuyết lại dính líu đến chính bản thân cô. Tô Tuyết chết rồi, Cổ Tiểu Yên và người yêu cô - chàng cảnh sát La Thiên cũng bốc hơi khỏi chốn nhân gian.

Nhưng sự “bốc hơi” thì nhau ập tới. Họ nhà chồng, con trai của Tô Tuyết và cả nhóm thanh niên nam nữ trong thành phố không liên quan gì đến vụ án. Sau khi tỉnh dậy, họ phát hiện ra mình đang ở trong một khu rừng bọ cạp hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài. Trong hoàn cảnh khốn cùng không có nước, không có đồ ăn, ai cũng bị giày vò bởi nghi vấn “Ai là con ma giết người trà trộn vào”, khiến cho mọi người đều rơi vào tình cảnh vô cùng nguy hiểm. Một trận quyết đấu kịch liệt giữa nhóm người cùng bị sa vào cảnh nguy khốn đã xảy ra...

Từ thành phố hiện đại phần hoa huyên náo đến rừng bọ cạp đầy bí hiểm và kì quái, tác giả đã dẫn độc giả đi theo bước chân của nhân vật chính xuyên qua hai không gian hoàn toàn khác biệt. Những sự kiện truyền kì quái dị lần lượt diễn biến thành cuộc đấu trí so tài, bao câu đố bí ẩn cũng lần lượt được hóa giải, những điều có lý và trái lý trong tình yêu và nỗi oán hận dần sáng tỏ... Đây cũng là một cuộc chiến giữa cái thiện và cái ác của con người, cũng là sự phân hình toàn cảnh của sự nhận biết nhân tính.

Tác giả

Thượng Quan Ngọ Dạ, được mệnh danh là Thiên Hậu của tiểu thuyết kinh dị, hiện sinh sống ở Quảng Châu. Cô là cô gái trẻ đáng yêu như một thiên thần nhỏ, chìm đắm vào thế giới thần kỳ của tòa kiến trúc câu chữ. Tác phẩm của cô toát ra khí chất vô cùng độc đáo, lãng mạn và bi thương, ly kỳ cổ quái và hãi hùng. Cô đã xuất bản những tác phẩm “Huyết miêu”, “Bảy cây nến”, tập truyện ngắn “Cuộc gọi thần bí”, “Thác âm dương”, “Khuôn mặt thứ 3”. Sau khi xuất bản, các tác phẩm của cô được rất nhiều đài phát thanh chào đón, nhiều tòa soạn báo tranh nhau đăng tải, trở thành “bữa ăn đêm” tuyệt vời của hàng triệu độc giả.

Lời giới thiệu

Một người đẹp trí thức bị phân thân rất thâm, ở hiện trường không tìm thấy hung khí, không một dấu vết giằng co vật lộn. Vụ án có vẻ đơn giản nhưng chứa đầy ngờ vực. Khi Cổ Tiểu Yên vào cuộc, bất ngờ phát hiện ra một sự việc hết sức hãi hùng. Thì ra cô và mỹ nhân này có mối liên quan rất sâu xa.

Nghi phạm vượt ngục. La Thiên và Cổ Tiểu Yên mất tích một cách ly kỳ, lúc họ tỉnh dậy thì thấy mình đang bị mắc kẹt khốn đốn trong rừng Bọ Cạp.

Ngoài La Thiên và Cổ Tiểu Yên ra, những người khác mỗi người một ngành nghề khác nhau, vốn không hề quen nhau, người nào cũng có toan tính riêng của mình.

Không có nước, không có thực phẩm, không có phương tiện giao thông, cuộc đấu tranh sinh tồn bức thiết hơn bao giờ hết. Những sự kiện rừng rợn dần vén bức màn bí mật. Người thiếu nữ “truyền kỳ” Cổ Tiểu Yên sẽ lại dẫn bạn đi vào cuộc hành trình kỳ bí với vô vàn tình tiết tưởng như chuyện hoang đường. Sự thật dần dần sáng tỏ, bạn sẽ cực kỳ kinh ngạc; kết cục sẽ hoàn toàn bất ngờ đối với bạn...

Thượng Quan Ngộ Dạ sẽ truy tìm đến cùng “vụ án hoàn mỹ”; với nghệ thuật phục bút cao siêu, các tình tiết găng bó ràng buộc nhau, kỹ xảo tả thực của tác giả ngày càng điêu luyện, trình làng những diễn biến giữa thiện và ác nằm nơi thẳm sâu trong lòng những con người hiện đại. Tiểu thuyết này hàm chứa các nhân tố kỳ bí, kinh dị, suy luận logic, lôi cuốn độc giả cùng nhân vật chính lên đường khám phá đô thị hiện đại và rừng Bọ Cạp, cùng thận trọng xông pha mạo hiểm, cùng cảm nhận những nỗi oán hận tái tê nhất, những cuộc giết chóc kinh hoàng nhất.

Chương 1: Vụ giết người kinh dị nhất

1

Bốn giờ sáng.

Thành phố S đang ngủ say, mọi thứ có sự sống đều đang ngủ say.

Chỉ có gió mưa càng lúc càng điên cuồng đang thét gào và nhe nanh giơ vuốt.

Hình như bão tố cũng có sự sống hoặc linh hồn thì phải?

Bạn nghe đi, gió mưa đang đập phá gấp gáp và điên cuồng, chúng xô những cây non bên đường ngã nghiêng chao đảo, chúng không ngớt gào rú, hình như chúng đang cuống cuồng tranh nhau để nói ra một điều bí mật kinh thiên động địa nào đó; hoặc, hình như chúng sớm cảm nhận thấy một tín hiệu đáng sợ nhưng lại không biết phải làm gì để ngăn chặn.

Trận mưa đêm nay có phần không bình thường.

Nhưng không ai nhận ra điều gì khác lạ, vì họ đang ngủ say, đang ngủ rất say.

Trong đêm mưa gió, một con mèo đen lặng lẽ nhảy xuống bậu cửa sổ hết sức êm nhẹ, toàn thân ướt sũng nước mưa, nó ung dung liếm láp bộ móng vuốt của mình.

Bỗng nhiên, hình như nó ngửi thấy một thứ mùi gì đó, nó vội gồng mình lên, đôi mắt xanh lè lập tức nhìn sang một ô cửa sổ khác; rồi nó vụt rời khỏi bậu cửa sổ, lao đi mất hút.

Đúng vào lúc này, một luồng sét đỏ quạch rạch ngang bầu trời phóng xuống.

Thành phố S rung lên, những người đang trong giấc mộng cũng giật mình.

Chỉ lát sau, bỗng vang lên một tiếng kêu thảm thiết cực kỳ đáng sợ.

Mưa và gió dường như càng dữ dằn hơn.

2

Vụ án mạng xảy ra tại phòng 701 nhà C khu chung cư Quang Minh thành phố S. Nạn nhân là Tô Tuyết, 31 tuổi, nữ nhân viên công ty quảng cáo Phi Tường; sáng sớm ngày 15 tháng 6 bị phát hiện đã chết ở phòng ngủ trong căn hộ, Đoàn Chính Dương chồng cô đã báo tin cho cảnh sát.

Đầu nạn nhân bị cắt rời, vết cắt ở cổ rất phẳng, sơ bộ phán đoán hung thủ đã sử dụng hung khí cực sắc.

Thời gian tử vong trong khoảng từ 1 đến 3 giờ sáng, hiện trường không có dấu vân tay, dấu chân khả nghi, không có dấu vết giầy giụa hoặc vật lộn, không có dấu hiệu thi thể bị di chuyển, cũng không thấy hung khí. Quan sát nét mặt nạn nhân thấy rằng có lẽ cô bị sát hại trong lúc chính mình không hề hay biết.

Khi cảnh sát đến hiện trường, thì Đoàn Chính Dương chồng nạn nhân đang ngồi co rúm ở một góc nhà, toàn thân dính máu.

Pháp y đã kết luận, máu trên người Đoàn Chính Dương là máu của nạn nhân.

Đôi mắt Dương như ngây như dại, đờ đẫn nhìn cái đầu máu me, sắc mặt anh ta xám ngoét.

Cảnh sát coi Dương là nghi phạm số một, bắt giữ và giải về sở công an, lúc ấy Dương mới như người vừa tỉnh cơn mê rồi bắt đầu phân trần, nói rằng mình hoàn toàn không biết Tô Tuyết đã chết như thế nào. Tối hôm đó Dương uống say, về nhà rồi lên giường ngủ một chập, đến khuya thì choàng

tỉnh vì tiếng sấm nổ vang rền và phát hiện ra Tô Tuyết người một nơi đầu một nẻo, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến ra sao, anh lại đang ôm đầu cô trong lòng.

Cảnh sát đương nhiên không thể tin lời khai của Dương. Ai lại đi tin cái chuyện vợ chồng cùng nằm một giường, vợ bị chết thê thảm, chồng ôm đầu của vợ mà lại nói là tôi không biết gì? Đâu có thể như vậy! Đúng là chuyện hoang đường!

Vài ngày sau, cảnh sát thu thập được nhiều bằng chứng xác minh, đúng là tối hôm đó Đoàn Chính Dương có đi hiệu uống với bạn, uống nhiều nhưng chưa đến mức say bí tỉ; Dương vẫn tỉnh táo thanh toán tiền, vẫn có thể tự lái xe của mình. Khoảng 11 giờ đêm, Dương chia tay các bạn, chi tiết này phù hợp với lời của các bảo vệ khu chung cư Quang Minh, vì họ thường đổi ca trực vào lúc 11 giờ đêm, lúc đó họ nhìn thấy Dương lái xe trở về, sau đó không thấy anh ta ra ngoài nữa.

Đoàn Chính Dương chính là hung thủ! Không thể khác.

Đây là cảm giác đầu tiên của tôi sau khi nghe kể lại về vụ việc này.

Chỉ có một chi tiết khiến tôi không sao hiểu nổi. Khi cảnh sát đến hiện trường vụ án, họ không nhìn thấy đầu của Tô Tuyết nằm trong lòng Đoàn Chính Dương, nhưng tại sao anh ta lại khai như thế? Chỉ vì muốn gây thêm cảm giác ly kỳ của vụ việc? Hay là vì một nguyên nhân nào khác?

Vụ án này vốn chẳng liên quan gì đến tôi, tôi hoàn toàn có thể không tìm hiểu làm gì, nhưng khi nghe đến tên nạn nhân thì tôi bỗng có một cảm giác quen quen, nhất là khi nhìn thấy ảnh của nạn nhân thì cảm giác này càng rõ rệt hơn.

Chắc chắn Tô Tuyết có mối liên quan gì đó với tôi, và không đơn giản như đã từng gặp mặt một lần.

Bỗng dưng bị người chết lôi cuốn vào cuộc, chắc chắn không phải chuyện gì tốt đẹp. Cho nên mấy hôm nay tôi cứ như kẻ mất hồn, bồn chồn hoang mang; tôi cố nhớ lại ký ức mà Tô Tuyết khiến tôi ngờ ngợ nhưng tất cả vẫn là không có gì.

Con người ta luôn là như thế, anh càng định nhớ lại một con người một sự việc nào đó, thì lại càng không nhớ ra, dù vắt óc nghĩ ngợi cũng vẫn là vô ích.

Tôi chỉ còn cách thở dài, đưa tay lên day trán. Mình và Tô Tuyết có mối liên hệ gì nhỉ?

La Thiên đứng bên nhìn tôi, rồi hỏi: “Sao thế, Tiểu Yên?”

La Thiên là bạn trai của tôi, và cũng là đội trưởng đội hình sự; chính anh đã nói với tôi về vụ án Tô Tuyết.

Bốn giờ rưỡi chiều, chúng tôi sánh vai nhau bước trên đường Đông Nam Hải, rẽ trái, rồi đi thêm hai trăm mét nữa thì đến khu chợ. Đây là lần thứ tư anh chuẩn bị đến nhà tôi; ba lần trước vì anh bất chợt lại có việc nên không đến được, vì chuyện đó mà tôi bị mẹ tôi nhiều lần chì chiết mãi, tôi bị nghe đến ù cả tai. La Thiên cũng rất áy náy, vậy nên chiều nay anh đã xin đơn vị cho nghỉ một buổi, để ra cửa hàng mua vài món quà biếu cha mẹ tôi. Anh còn tắt cả chuông di động của mình. Nói rằng lần này nhất định không thể lại thất hứa.

Đứng ở cửa khu trung tâm mua sắm, tôi cúi nhìn mũi giày của mình, hơi lơ đãng đáp lại một câu: “Sao thế... cái gì cơ?” Đầu óc tôi vẫn đang nghĩ đến Tô Tuyết.

“Không. Anh chỉ lấy làm lạ, nếu mọi ngày nghe thấy vụ án ly kỳ như vậy, em sẽ rất tò mò...”

“Đúng thế.” Tôi tiếp lời. “Em vốn rất hay tò mò, nhưng không tò mò một cách mù quáng đối với mọi sự việc. Nói ngay về vụ án này, nó có ly kỳ

không, thì em trả lời anh ngay là “No”!”

“Thế à?” Anh muốn biết người ngoài cuộc là em nhìn nhận ra sao?” La Thiên mỉm cười háo hức nhìn tôi. Đi suốt buổi chiều, mặt anh bắt nắng đỏ hồng, bóng nhẫy, nhưng anh dường như không cảm thấy mệt, trái lại vẫn rất có khí thế, nhất là ánh mắt anh vẫn sáng rực như có thể soi vào tận đáy lòng người ta.

“Em là người ngoài cuộc thì có thể nhìn nhận gì chứ? Sự việc đã sờ sờ ra đó, chẳng phải Đoàn Chính Dương thì còn ai vào đây nữa?” Tôi nhìn La Thiên, hỏi: “Chắc anh không đến nỗi tin rằng anh ta thật sự không biết tí gì chứ?”

“Vụ án này còn rất nhiều điểm nghi vấn. Xét bề ngoài thì Đoàn Chính Dương là kẻ đáng ngờ nhất, nhưng anh ta căn bản không có động cơ gì để giết vợ. Họ lấy nhau đã 7 năm, tình cảm vẫn rất tốt đẹp, chưa từng to tiếng cãi cọ. Đoàn Chính Dương là người đàn ông hoàng, có địa vị, hoàn toàn không giống một kẻ thủ ác. Nếu đúng là anh ta giết Tô Tuyết thì anh ta hoàn toàn có thể tìm cách hủy xác biệt tăm biệt tích, chứ đâu có thể báo cảnh sát? Và, tại sao anh ta không tạo hiện trường giả cho giống với một vụ bị kẻ khác đột nhập tấn công? Về hung khí thì...” La Thiên càng nói càng nhỏ dần, câu cuối cùng thì cứ như là lẩm bẩm cho chính mình nghe.

“Hì hì... anh nói đùa hay sao? Người có danh vọng địa vị thì sẽ không giống kẻ sát nhân? Không ngờ anh lại nghĩ thiên vị như thế!” Tôi không bằng lòng, nhìn anh với ánh mắt coi thường. Khi anh hơi nhíu mày thì tôi lập tức bồi thêm: “Điều đó càng chứng tỏ Đoàn Chính Dương rất thông minh xảo quyệt. Anh nghĩ mà xem, nếu anh ta vứt xác phi tang, Tô Tuyết bỗng dưng mất tích thì người ta sẽ không nghi ngờ hay sao? Cho nên, anh ta càng phải báo cảnh sát và cảnh sát sẽ càng không nghi ngờ anh ta. Và, tại sao anh ta không tạo hiện trường giống như bị kẻ khác giết, thì đơn giản thôi: nếu Tô Tuyết bị kẻ xấu đột nhập rồi giết, thì tại sao anh ta vẫn hoàn toàn lạnh nhạt? Em cho rằng anh ta sẽ làm cho mình bị thương, thì mới là giống như thật.

Anh nói là tình cảm hai vợ chồng xưa nay vẫn rất tốt, đó là người khác nói thế, chứ có ai biết họ có tốt với nhau thật không? Rất có thể, đóng cửa lại rồi thì họ cãi nhau đánh nhau thì sao? Gã Đoàn Chính Dương có danh vọng địa vị, thì gã càng không muốn để lộ chuyện nội bộ ra bên ngoài. Em không thể tin lấy nhau 7 năm mà không hề cãi cọ. Vẫn có câu “ngửa ngáy 7 năm” đấy thôi? Chưa biết chừng, vấn đề nằm ngay ở chỗ “ngửa ngáy” ấy!”

Sau khi “nổ” một tràng liên thanh, tôi rất đặc ý nhìn La Thiên nhưng anh không phản ứng gì, chỉ cười cười: “Bố trí thành hiện trường giả, không nhất thiết phải tự làm cho mình bị thương. Anh ta hoàn toàn có thể giả vờ vừa từ bên ngoài trở về và phát hiện ra Tô Tuyết đã bị giết hại.”

“Giả vờ như thế nào? Hơn 11 giờ đêm anh ta đã về nhà rồi!”

“Vấn đề chính là ở chỗ đó. Tại sao kẻ tội phạm lại không bố trí để mình có chứng cứ ngoại phạm? Ngay em cũng có thể đoán ra sự thật thì vụ án này không đáng gọi là “ly kỳ” gì nữa rồi!”

Tôi bực mình nhếch mép. Tôi rất ngu à? Nếu thế anh đâu cần phải bàn với tôi làm gì? Tôi lừ mắt nhìn anh, rồi bước nhanh lên trước đi vào chợ, lớn tiếng gọi: “Vụ án ấy anh cứ để dành trong giờ làm việc tha hồ mà nghiên ngẫm! Lúc này anh nên nghĩ xem lát nữa gặp cha mẹ em, anh nên ứng xử như thế nào. Nếu anh cứ chân chất ngồi nghệt ra thì cha mẹ em khó mà ứng anh!”

La Thiên rảo bước đuổi kịp, kéo vai tôi, cười hèn hèn: “Được! Sở trường của anh là làm món cá hấp theo kiểu Tứ Xuyên chính cống. Lát nữa em sẽ thấy anh trở tài của một đầu bếp siêu hạng!”

3

Nửa giờ sau.

Khi chúng tôi ra khỏi khu chợ thì một chiếc xe đạp phóng như bay lao đến, khiến tôi phát hoảng phải tránh dạt sang bên.

Tôi chưa kịp hoàn hồn thì một giọng nam giới đã găt toáng lên ở ngay bên cạnh: “Sao phóng khiếp thế? Vội đi đâu thai hay sao hả?”

Người đàn ông đó bị xe đạp xô ngã, bên cạnh anh ta là một tảng đá lạnh khá to.

“Chết thật!” Một ông già ăn vận như người bán cá chạy ngay đến kiểm tra tảng đá lạnh cứ như đối với một báu vật. “Tạ ơn trời đất, may mà không bị vỡ.”

“Này ông Trương! Con trai ông ngã xe, ông chẳng lo; nó chỉ là tảng đá lạnh lem nhem, vẫn còn có người mua chắc?” Một bà béo bán hoa quả cười hềnh hếch nói.

Ông Trương lườm bà bán hoa quả. “Sao bà biết là không có ai mua?” Rồi ông lầu bầu mắng anh chàng đang khiêng tảng đá lạnh.

Hai chúng tôi ra khỏi chợ. Tôi suy đi nghĩ lại, rồi quyết định kể với La Thiên về cảm giác hình như tôi đã từng biết về Tô Tuyết.

“Anh La Thiên, em cứ cảm thấy ngày trước mình đã nhìn thấy Tô Tuyết và hình như còn có mối quan hệ nào đó với chị ta nhưng em không sao nhớ ra được... Em nghe người ta nói rằng, cảm giác đã từng quen biết, đôi khi chỉ là một thứ tiềm thức của mình. Chứ thực ra em không hề quen Tô Tuyết... hoặc có thể chỉ là em ngẫu nhiên nhìn thấy chị ta một lần ở ngoài phố, bây giờ chị ta đã chết... thực ra tất cả chỉ là tiềm thức gây nhiễu cho mình. Đúng không anh?”

Ôi, đúng là câu trước chẳng ăn nhập gì với câu sau, tôi nói năng lộn xộn chẳng ra sao.

Vì tôi thật sự không muốn dính dáng một tí nào đến Tô Tuyết, nếu lúc này La Thiên cũng phụ họa và nói với tôi rằng “đúng thế, đôi khi nó chỉ là một

thứ tiềm thức mà thôi” thì chắc chắn tôi sẽ bứt ra khỏi nỗi ám ảnh vương bạn mà Tô Tuyết đem đến cho tôi.

Nào ngờ tôi vừa dứt lời thì anh đứng lại, vẻ mặt anh nặng nề nhìn tôi rồi hỏi: “Em quen Tô Tuyết à?”

“Em không biết. Em cứ có cảm giác mình rất quen Tô Tuyết. Thì sao?”

“Tháng trước, cụ thể là ngày 31 tháng 5, em nhận được một cú phôn bí hiểm, em còn nhớ chứ?”

Trong giây lát tôi nhớ ra ngay, khi đang phải nằm viện vì bị thương, tôi bỗng nhận được một cú phôn xa lạ, một giọng nữ, nói là mình biết rất nhiều điều bí mật về bà nội tôi, nói xong thì đập máy luôn. Tôi đã nhiều lần gọi lại vào số máy ấy nhưng đối phương luôn luôn tắt máy. Ra viện rồi, vì bà nội tôi bỗng đột ngột qua đời nên tôi và cha mẹ vội trở về quê làm đám tang cho bà, thế rồi tôi quên bém cái chuyện đó.

Tôi ngó ra nhìn La Thiên, sự việc đó thì liên quan gì đến chuyện tôi có quen Tô Tuyết hay không? Lẽ nào...

Tôi bỗng trợn tròn mắt, kinh hãi hỏi anh: “Người gọi điện cho em, là Tô Tuyết ư?”

La Thiên nói: “Đúng! Bọn anh đã tra cứu ghi chép về lịch sử các cuộc gọi di động của Tô Tuyết, nhận ra có cuộc gọi lúc 19 giờ 27 phút ngày 31 tháng 5, gọi vào số máy của em. Và đó cũng là cuộc gọi di động cuối cùng của Tô Tuyết. Bọn anh vốn định mời em đến để lập biên bản đưa vào hồ sơ, nhưng vì em phải về quê tối qua mới ra, cho nên...”

Tôi bừng tỉnh hiểu ra tất cả, nói: “Thảo nào anh nói cho em biết về vụ án Tô Tuyết. Thì ra vụ này có liên quan đến em. Tức là coi như lúc này anh lập biên bản về em chứ gì?”

Không có bất cứ dấu hiệu nào báo trước, không một chút phòng bị, tất cả đều diễn ra rất tự nhiên.

Đầu tôi chợt như lóe sáng, tôi đã hiểu rõ tại sao Tô Tuyết lại gây cho tôi cảm giác quen thuộc rất rõ rệt, vì tôi đã thật sự nhớ ra cả rồi.

Tô Tuyết là đồng hương với tôi! Chị ấy hơn tôi 11 tuổi, chị đã từng bế tôi hồi nhỏ. Khi tôi lên 8 thì chị theo người nhà rời khỏi quê hương, kể từ đó không có tin tức gì. Nghe nói chị đã sang với họ hàng ở Đài Loan.

Đã 12 năm trời!

Những ký ức cách đây 12 năm về trước bỗng hiện trở lại trong đầu tôi, thân thiết và đầm ấm xiết bao!

Đầu óc tôi bỗng như rối bời với vô số câu hỏi dồn dập tràn về như sóng xô bờ.

Tại sao chị lại ở thành phố S? Khi chị gọi cho tôi, sao chị không nói rõ mình là ai? Tại sao sau đó chị không dùng di động nữa? Tại sao nửa tháng sau chị bỗng gặp bất trắc? Chị đã biết những bí mật gì về bà nội tôi? Những bí mật ấy có liên quan đến cái chết của chị không?

Có quá nhiều điều nghi vấn!

Tôi day day huyết thái dương, và hỏi La Thiên có biết cha mẹ Tô Tuyết ở đâu không.

Anh nói họ đã qua đời từ mấy năm về trước.

Tôi lắc đầu, nghĩ ngợi. Lát sau, tôi bỗng nảy ra một quyết định đáng sợ.

Tôi phải đến gặp Đoàn Chính Dương.

Gác lại chuyện anh ta giết Tô Tuyết là vì lý do gì, tôi chỉ muốn biết tại sao Tô Tuyết lại gọi điện cho tôi. Nếu đúng là chuyện đó có liên quan đến bà nội tôi thì có lẽ Đoàn Chính Dương cũng biết.

“Em muốn gặp Đoàn Chính Dương à?” Nghe xong quyết định của tôi, khuôn mặt La Thiên lập tức biến sắc, anh lắc đầu: “Không được! Đừng có đùa!”

“Tại sao lại không được?” Tôi không chịu lép.

“Vì anh ta là một nghi phạm giết người, và, vụ án này không liên quan gì đến em cả.”

“Ai bảo là không liên quan đến em? Nếu không liên quan thì tại sao anh lại cho em biết về vụ án này? Chẳng phải cuộc gọi cuối cùng của Tô Tuyết đã chứng minh rằng có liên quan đến em hay sao? Em đã nhớ ra chị ấy là ai, là đồng hương với em, 12 năm trước chị ấy và người nhà đã rời nông thôn, bọn em không gặp lại nhau lần nào, cũng không có liên lạc gì nữa. 12 năm trời, cách xa đã lâu, chị ấy bỗng gọi cho em, tại sao? Vừa gọi xong lại thôi không gọi lại cho em nữa, và nửa tháng sau thì gặp bất hạnh, sao anh lại bảo là không liên quan đến em? Lẽ nào anh không muốn phá án, không muốn biết cái chết của Tô Tuyết có liên quan đến cuộc gọi đó hay không?”

“Có liên quan hay không, anh đương nhiên có cách để làm rõ; nhưng vẫn không thể cho em vào gặp Đoàn Chính Dương.” Nói rồi La Thiên phớt lờ tôi, sải bước đi tiếp.

“Ờ kìa!” Tôi đuổi theo kéo tay anh, nài nỉ: “Anh cứ dẫn em vào gặp anh ta đi? Chưa biết chừng cái chết của Tô Tuyết có liên quan đến bà nội em cũng nên. Chỉ tiếc rằng bà nội em không còn nữa, nếu không, em cũng chẳng thiết gặp Đoàn Chính Dương làm gì. Các anh đang muốn gọi em đến để ghi lời khai kia mà? Bây giờ em tích cực hợp tác với anh, em chủ động theo anh về sở công an để phối hợp điều tra...”

“Em tưởng dễ gặp Đoàn Chính Dương, muốn gặp là được gặp chắc? Chính anh cũng không có cách gì.”

“Anh là đội trưởng đội hình sự, sao lại không có cách? Chỉ là anh không muốn đó thôi.”

La Thiên lặng thinh, liếc nhìn tôi, vẻ không vui.

“Có được không, anh La Thiên?”

Lần này thì anh dứt khoát không nhìn tôi nữa.

Tôi tiếp tục nài nỉ, anh vẫn mặc kệ, phớt lờ. Tôi lừ mắt, tức giận nói: “Anh không muốn chứ gì? Được! Thế thì mình em sẽ đến sở công an, em cứ nói là mình quen Tô Tuyết và biết tại sao chị ấy bị chết. Em không tin mình không thể vào gặp Đoàn Chính Dương.”

La Thiên nhún vai, buông một câu: “Xin cứ tự nhiên!”

Tôi đành đứng lại, cố vận sức, làm sao để huy động được nước mắt. Nói ngọt nói sướng đều không ăn thua, thế thì khóc, hẳn phải có tác dụng? Tôi nhớ lại vô số chuyện buồn phiền, chúng ò ạt kéo nhau trở về, trong chốc lát nước mắt tôi tuôn trào như suối.

“Sao thế? Đang ổn cả, sao lại khóc gì thế?”

Tôi nguẩy đầu đi, tiếp tục nức nở, hết sức đau thương.

“Thực ra, em gặp Đoàn Chính Dương thì cũng vô ích thôi. Mau đi đi, kẻo cha mẹ em đang sốt ruột chờ đợi.”

Thấy tôi vẫn mặc kệ, La Thiên thở dài rồi để các thứ đang xách xuống đất, đặt tay lên vai tôi, khẽ nói: “Tiểu Yên, không phải anh không thể dẫn em vào, vì anh lo cho em, anh không muốn em xảy ra chuyện gì và càng không muốn em bị cuốn vào bất cứ vụ án nào. Hiểu chưa?”

Tôi bỗng thấy xúc động, tôi biết La Thiên có ý nói về chuyện xảy ra tháng trước, Đại học Giang Xuyên cứ mười năm lại xảy ra vụ án mạng liên hoàn “Bảy tông tội”, tôi vốn rất hiếu kỳ bèn lần mò vào Đại học Giang Xuyên, hậu quả là tôi suýt nữa mất mạng.

Trong phút chốc tôi đang ghen ngào, đau buồn khóc lóc; sự việc đã kích thích tính tò mò dâng lên, tôi đâu có thể lùi bước?

Không! Tôi phải gặp Đoàn Chính Dương, tôi không thể nén nỗi nữa.

La Thiên hết cách, anh đưa tay lên day mũi tôi, lau nước mắt cho tôi, rồi anh nhăn nhó cúi nhìn các thứ đang đặt dưới đất, gượng cười: “Chẳng lẽ lại xách theo ngần này thứ vào trại giam? Và một lô thực phẩm...”

Nửa giờ sau tôi đã gặp Đoàn Chính Dương trong trại giam.

Đoàn Chính Dương là một kỹ sư cao cấp, thuộc lớp trẻ rất có năng lực của thành phố S, anh mới 32 tuổi. Báo chí đã từng phỏng vấn và đăng ảnh anh, trông rất khôi ngô phong độ với nụ cười đầy tự tin. Nhưng trông anh lúc này khiến tôi có một cảm giác lạnh sương sống - mái tóc bù xù rối tung, râu ria lởm chởm, dưới ánh đèn, sắc mặt anh tái xanh, hình như có thể nhìn thấy các mạch máu chằng chịt dưới lớp da. Mắt anh đờ đẫn nhìn như dán mắt vào chiếc đồng hồ treo tường, mí mắt sưng húp, dưới mắt là hai quầng thâm rất rõ rệt, trông anh thật đáng sợ, tuyệt đối không còn nét tuấn tú và tự tin ngày trước nữa.

Tôi căng thẳng ngồi xuống đối diện với Chính Dương, thềm cân nhắc từ ngữ, rồi nói có phần khô cứng: “Chào anh Dương. Tôi là Cổ Tiểu Yên, bạn thân của Tô Tuyết.”

Tôi mở đầu bằng mấy chữ “bạn thân của Tô Tuyết”, với ý định tạo không khí thân thiện để anh ta giảm bớt cảnh giác, nhưng vừa nói xong tôi lập tức nhận ra nói thế là thừa, vì anh ta không hề có bất cứ phản ứng gì, thậm chí mí mắt chẳng thèm động đậy.

Nỗi sợ hãi vu vơ bỗng dâng lên, đầu óc tôi không nén nổi tưởng tượng ra hình ảnh Đoàn Chính Dương đang giết Tô Tuyết, con dao chém xuống, cái đầu lăn dưới chân giường... hình ảnh này bất giác khiến tôi rùng mình. Tôi quyết định phải tốc chiến tốc thắng.

Tôi hít vào một hơi thật sâu, đặt tay lên mặt bàn, cố gắng thư giãn cho nhẹ nhõm, nhưng mười đầu ngón tay đang nắm chặt đã khiến tôi “bị lộ” tâm

trạng căng thẳng. Thôi đành mặc kệ vậy. Tôi vào đề luôn: “Anh Dương, tôi muốn hỏi anh một việc, Tô Tuyết...”

Tôi chưa nói xong thì Đoàn Chính Dương bất ngờ mở miệng: “Lôi Lôi đâu?”

Giọng của anh ta hết sức khô khan, cứng ngắt, cứ như đã lâu lắm rồi chưa từng nói một câu. Tiếp đó, anh ta nhoài sang, rồi tóm chặt hai cổ tay tôi. Chính Dương vận hết sức lực, tôi thậm chí cảm nhận được những khớp xương của cơ thể anh ta đang kêu lục cục; đôi mắt đỏ vằn mạch máu của Chính Dương mở to căng tròn như sắp nổ tung, nhìn chăm chăm vào tôi.

Giọng nói trầm đục lại vang lên: “Lôi Lôi đâu? Mau thả tôi ra! Tôi không giết Tô Tuyết! Thả tôi ra!”

Chỉ trong khoảnh khắc, hành động hết sức bất ngờ của anh ta khiến tôi sợ hết hồn.

Dương chồm lên áp sát sang tôi, hơi nóng trong miệng anh ta phả vào mặt tôi; còn tôi thì không thể động đậy, đầu óc trống rỗng, mặc kệ anh ta nghiến răng bóp chặt cổ tay.

Tôi chờ ra chết cứng, hai anh cảnh sát nhanh chóng khống chế ngay Đoàn Chính Dương, còn tôi bị La Thiên kéo ra ngoài cửa.

Chính Dương bị kích động dữ dội, anh ta ra sức giãy giụa, không ngớt kêu gào ầm ĩ chẳng khác gì một con dã thú đang phát cuồng lúc sắp bị kết liễu. Nhưng đôi mắt anh ta vẫn nhìn xoáy vào tôi, ánh mắt đầy phẫn nộ và tuyệt vọng; trong phẫn nộ và tuyệt vọng, nỗi sợ hãi còn nhiều hơn nữa.

Ánh mắt phức tạp ấy khiến toàn thân tôi lạnh toát, và trong lòng tôi cũng nảy sinh một ý nghĩ đáng để người ta phải kinh ngạc: anh ta có đúng là hung thủ không?

Ra khỏi trại giam, người tôi như chơi với hăng hực.

Trước khi gặp Đoàn Chính Dương, tôi thật sự nghĩ anh ta chính là hung thủ, nhưng bây giờ, sau khi bị anh ta nhìn chăm chăm, nhận định ấy của tôi bắt đầu bị lung lay; thậm chí từ trong ánh mắt của Dương, tôi đã đọc ra hai chữ “vô tội”. Điều này khiến tôi như đang đi trong màn sương mờ đục.

“Em không sao chứ? Tay có đau không?”

Giọng của La Thiên đã kéo tôi ra khỏi trạng thái mê mông lung, lúc này tôi mới cảm thấy hai cổ tay đang đau rát. Tôi xoa nắn, rồi đáp: “Không sao.”

“Liệu... Tô Tuyết... có khả năng... ý em là, Đoàn Chính Dương không biết gì hết, có thật thế không?”

“Sao? Em đã nhanh chóng thay đổi nhận định à?”

“Ví dụ, mộng du thì sao?” Không bận tâm La Thiên “đá xoáy”, lòng tôi đang trĩu nặng, tôi vẫn hỏi anh. “Nếu anh ta đang mộng du, rồi giết Tô Tuyết...”

“Các chuyên gia đã giám định, Đoàn Chính Dương không mắc chứng mộng du, hệ thần kinh hoàn toàn bình thường.

“Vâng.” Rõ ràng là vấn đề này La Thiên đã điều tra rồi, và loại trừ khả năng Đoàn Chính Dương bị tâm thần phân liệt. Nhưng tôi vẫn chưa chịu thôi. “Thôi miên thì sao? Anh ta bị người khác thôi miên, có khả năng này không?”

“Đây không phải chuyện viết tiểu thuyết hay là làm phim. Em đừng nên hể gặp chuyện hóc búa thì lại nghĩ đến những điều không thực tế.”

“Được.” Tôi âm ức nguýt anh một cái. Chẳng lẽ trong cuộc sống thực tế không có chuyện thôi miên? Tôi cau mày, hỏi: “Thực ra anh nghĩ thế nào? Em nói Đoàn Chính Dương là hung thủ thì anh phản bác, bây giờ em nói anh ta không phải hung thủ, anh cũng phản bác?!”

“Anh chỉ nói về sự việc thôi. Khi chưa làm rõ sự thật thì anh không thể đưa ra bất cứ kết luận gì.”

“Được.” Tôi nhếch mép. “Giả sử Đoàn Chính Dương là hung thủ, thì chỉ có một khả năng, liệu có phải đêm hôm đó anh ta say rượu rồi lỡ tay giết chết Tô Tuyết mà chính mình cũng không nhận ra?”

“Giả thiết này không ổn.” La Thiên nhìn tôi. “Thi thể Tô Tuyết không hề có một vết thương nào, chỉ duy nhất bị một vật sắc chém vào cổ, cũng không có dấu vết xác bị di chuyển. Đó không thể giải thích là “lỡ tay” gì cả.”

La Thiên nói có vẻ có lý. Tôi lúng túng đưa tay lên gãi đầu. Nếu Đoàn Chính Dương không phải hung thủ thì Tô Tuyết chết như thế nào? Chị ấy nằm bên anh ta, đầu bị chém lìa; điều kinh hãi nhất là anh ta còn ôm lấy đầu của vợ, sao anh ta lại không biết gì hết? Dù ngủ say đến mấy thì cũng không thể không có cảm nhận gì. Thật là quái dị!

Nhưng nếu có khả năng đó thật?

Nhớ đến nét sợ hãi trong ánh mắt của Đoàn Chính Dương, tôi bỗng giật mình, dường như anh ta còn có vô vàn nỗi băn khoăn và tuyệt vọng.

Một cơn gió lạnh thổi đến, tôi rùng mình rồi đứng sát vào người La Thiên, khoác tay anh.

“Sao thế?”

“À... không... không sao. Anh xách nhiều thứ quá, để em xách đỡ cho anh.” Tôi nói dối luôn. Đồng thời sốt sắng nhắc luôn một túi đồ anh đang cầm trong tay, bên trong là tôm thì phải. Mua đã khá lâu, chúng vẫn đang quẫy nhảy lóc xọc. Sức sống của chúng thật đáng nể!

Đầu tôi vẫn bị Tô Tuyết ám ảnh, bèn nói sang ý khác: “Đoàn Chính Dương vừa nói Lôi Lôi, là ai thế?”

“Chắc là cậu con trai, tên là Đoàn Lôi, năm nay 7 tuổi, học lớp 1 trường tiểu học thực nghiệm.”

“Đêm xảy ra vụ án, nó ở đâu? Sao chẳng thấy anh nhắc đến nó?”

“Hôm trước đó, nó dỗi với cha mẹ, rồi đi đến ở nhà bạn học, hiện giờ chắc nó vẫn ở đó.”

Nghe xong mấy câu này, tôi thấy hơi khó hiểu. Trước khi xảy ra vụ án, nó đi khỏi nhà. Sao lại ngẫu nhiên khéo thế? Hay đó là âm mưu của Đoàn Chính Dương? Nếu anh ta giết Tô Tuyết, chắc chắn anh ta không muốn bị đứa con nhìn thấy. Nhưng rốt cuộc anh ta có phải hung thủ hay không?

Vụ án nhìn có vẻ đơn giản nhưng lại cực kỳ rắc rối phức tạp.

Tôi nghĩ ngợi, rồi hỏi La Thiên có biết địa chỉ của bạn Đoàn Lôi không. Anh lập tức hiểu ngay ý định của tôi, ngán ngẩm trả lời: “Thằng bé hoàn toàn không biết gì hết, bọn anh đã điều tra rồi. Liệu em đã hết chưa? Nếu không vì cú phôn cuối cùng của Tô Tuyết là gọi cho em thì anh sẽ không hé lộ bất cứ thông tin gì với em; em đừng có mà được voi đòi tiên...”

Tôi lập tức ngắt lời anh: “Cho nên em nói là vụ việc có liên quan đến em. Vả lại em không có ý gì khác, em chỉ muốn gặp đứa con trai của người đồng hương... Kia, sao anh lại nhìn em như thế? Anh không muốn đi, thì em tự đi. Anh đừng tưởng không cho em địa chỉ thì em không thể tìm ra.”

Nói rồi tôi quay người bước đi. Tôi biết La Thiên không thể không bận tâm và mặc kệ tôi.

Đúng thế, tôi vừa đi được vài bước thì phía sau vang lên giọng hết sức bất đắc dĩ của anh: “Ngược đường rồi! Bên này kia mà! Nhưng em xem, bây giờ mấy giờ rồi? Còn định đến nhà em nữa không” Lại phải xách một lô các thứ để đi...

Đúng lúc anh đang ca cẩm thì di động của tôi reo chuông. Mẹ tôi gọi. Chắc bà đang rất sốt ruột chờ đợi. Tôi không dám nghe máy, bèn tắt luôn. Lát nữa

về nhà tôi sẽ lựa lời giải thích với bà vậy.

6

Mười phút sau chúng tôi đã đến thôn Trúc Vi Tân, tìm đến nơi ở của Đồng Tú Lệ.

Đồng Tú Lệ là đồng nghiệp và cũng là bạn thân với Tô Tuyết. Hai nhà cách nhau không xa, hai đứa con của họ cũng là bạn học cùng lớp. Hôm trước khi xảy ra vụ án, Đoàn Lôi đến nhà Đồng Tú Lệ.

Lên tầng ba, chúng tôi nghe thấy tiếng cãi nhau rất gay gắt, giọng phụ nữ the thé đánh đá mắng nhiếc, âm ỉ cả khu nhà.

Nhà ở đây cách âm tương đối kém.

Rõ ràng là chúng tôi đến thật không đúng lúc, tôi đang định hỏi La Thiên xem nên thế nào, thì một nam giới bỗng từ trong nhà chạy ra, miệng đang lâu bầu: “Đúng là đồ điên!” Anh ta suýt nữa xô vào tôi. Rồi anh ta ngẩng đầu, giận dữ đi xuống tầng dưới.

Xoạch! Một chiếc dép lê bay ra đập vào cánh cửa căn hộ đối diện.

Một phụ nữ trông như mụ dạ xoa xuất hiện ở cửa.

Có lẽ đây là Đồng Tú Lệ, chị ta hai tay chống nạnh, đôi mắt tròn tròn, coi tôi và La Thiên như “không khí”, chị nhổ toẹt một bãi nước bọt rồi mắng nhiếc: “Gã họ Lưu có giỏi thì đừng về cái nhà này nữa! Không có ông thì bà đây sống càng dễ chịu! Cái đồ bị thọt!”

Chị ta đang nói thì cửa nhà đối diện mở, một phụ nữ trung niên thò đầu ra nhìn, cau mày nói: “Tú Lệ, đừng làm ầm lên nữa, ảnh hưởng đến người khác...”

Đồng Tú Lệ không chút nể nang, ngắt lời luôn: “Ảnh hưởng đến người khác thì sao? Khi các người cãi nhau, sao không nghĩ rằng ảnh hưởng đến tôi?”

Tôi đâu có chạy sang nhà các người để cãi nhau, thì can gì đến các người?”

Bà kia ngớ ra, rồi nét mặt sa sầm, đập lại: “Đồ không biết phải trái là gì nữa!”

Rồi bà ta phẩy tay, đóng rầm cửa lại.

Nào ngờ Đồng Tú Lệ lại lên cơn, chạy ào sang đập cửa thành thành, rít lên rất đanh đá: “Bà mắng ai hả? Ai không biết phải trái là gì? Có giỏi thì ra đây nói rõ xem nào? Bà là cái thá gì, có tư cách gì mà mắng mỏ tôi...” Những câu tiếp theo hết sức chối tai, không thể chấp nhận nổi.

Tôi ngây người đứng nhìn chị ta, cảm thấy con người này thực không sao hiểu nổi.

Tô Tuyết thân với chị ta, đúng không?

Đồng Tú Lệ chửi bới một chập, không thấy trong nhà ấy có động tĩnh gì, quay người lại nhìn thấy tôi và La Thiên thì lại nổi cơn điên: “Xem gì mà xem? Có gì đáng xem hả? Chưa thấy ai cãi nhau bao giờ à?” Rồi chị ta cúi xuống nhặt chiếc dép lê vừa nãy ném ra.

“Tôi là La Thiên ở đội cảnh sát hình sự. Có phải cháu Đoàn Lôi vẫn ở chỗ chị không?” La Thiên nói, anh bước lên giơ tấm thẻ công tác.

“Cảnh sát? Mấy hôm trước đã đến rồi mà! Tôi không biết gì hết!” Đồng Tú Lệ mặt mũi cau có rất không thiện chí. Khi chị ta đưa mắt nhìn sang tôi, thì lại càng không thiện chí; có vẻ như nhận ra tôi không phải cảnh sát.

“Tôi là Cổ Tiểu Yên, là đồng hương với chị Tô Tuyết.” Tôi vội tự giới thiệu.

Điều bất ngờ là thái độ của Đồng Tú Lệ bỗng khác hẳn, liên tiếp gật đầu: “Đúng đúng đúng! Lôi Lôi đang ở chỗ tôi.” Chị ta cười rất tươi, rất nhiệt tình dẫn tôi và La Thiên vào nhà. Chị ta như biến thành một người khác, khiến chúng tôi thấy nhẹ nhõm đến nỗi có phần e ngại.

Có lẽ chị ta và Tô Tuyết rất tốt với nhau thật. Sự nhiệt tình của chị bắt nguồn từ quan hệ đồng hương của Tô Tuyết và tôi cũng nên.

Vào nhà rồi, chúng tôi chưa kịp ngồi thì Đồng Tú Lệ lại khiến chúng tôi giật mình: chị ta ngỡ mấy túi quà và các món thực phẩm La Thiên mua biếu cha mẹ tôi là quà đem đến cho mình, chị tươi như hoa, nói: “Đến thì cứ đến, sao phải mua quà cáp làm gì? Khách khí quá!” Chị ta chủ động nhắc các túi ra khỏi tay chúng tôi rồi xách vào bếp.

Tôi và La Thiên đưa mắt nhìn nhau, ai cũng ngại không nỡ nói ra cho rõ.

Thấy chị ta thoăn thoắt xách tất cả vào bếp, La Thiên nhún vai, tỏ ý “thôi đành, hết cách rồi”.

Căn hộ này có một phòng khách và hai gian trong, đều rất chật. Nhà đã “có tuổi”, cũ kỹ, đồ đạc đều lỗi thời, không điều hòa không lò vi sóng; chiếc quạt điện đặt trước mặt chúng tôi bám đầy bụi đen xỉn. Phòng khách chen chúc đủ các thứ, ngọt ngào và bức xúc; sàn nhà vứt đầy các loại báo và tạp chí.

Phòng ngủ phía bên trái đang vọng ra những tiếng âm âm, như tiếng ô tô điện đồ chơi, rất ồn. Chắc là hai đứa trẻ đang nô đùa.

Đồng Tú Lệ rót cho chúng tôi hai cốc nước, tươi cười hỏi tôi: “Cô là đồng hương với Tô Tuyết à?”

Tôi gật đầu.

Chị ta hỏi tôi có phải họ hàng với Tô Tuyết không, tôi đáp “không phải”. Chị ta “thế ư”, có vẻ hơi thất vọng, rồi ngồi xồm xuống thu dọn các thứ linh tinh trên sàn, ngượng nghịu nói: “Nhà bề bộn quá, có trẻ con nên mới thế này.”

Không đợi tôi đáp lời, Đồng Tú Lệ ngoảnh vào phòng ngủ hét vẳng lên: “Đừng làm ồn nữa, các cụ non ơi! Im lặng một lát không được à?” Giọng

chị tỏ ra rất bức mình, nét vui vẻ vừa rồi bỗng chốc tan biến. Đúng là một người phụ nữ tâm tính rất thất thường.

Chị ta vừa dứt lời thì cửa phòng ngủ bỗng mở toang, một chiếc ô tô điện phóng ào ra húc luôn vào chân Đồng Tú Lệ.

Chị ta phát hoảng kêu ré lên, chông báo và tạp chí vừa thu dọn cầm trong tay lại rơi xuống sàn. Chị ta tức điên, trợn mắt nhìn thẳng bé vừa phóng xe ra, quát lớn: “Lôi Lôi! Nếu còn nghịch như thế nữa, cô sẽ trả cháu về nhà đấy!”

Lôi Lôi? Thì ra đứa bé này là Lôi Lôi.

Người nó dong dỏng mảnh khảnh, trông rất sáng sủa. Nó có nhiều nét giống mẹ Tô Tuyết.

Đoàn Lôi nhìn hai chúng tôi, lè lưỡi. Nó đang định nhặt chiếc ô tô điện lên, nào ngờ Đồng Tú Lệ co chân đá “xoạch” một phát rõ mạnh, chiếc xe đồ chơi bật văng vào tường rồi rơi xuống, im lặng, bất động. Chắc là hỏng mất rồi.

Đoàn Lôi chạy đến nhặt chiếc ô tô lên lật qua lật lại xem xét, nhận ra xe đã hỏng, nó mím môi trừng mắt nhìn Đồng Tú Lệ.

Chẳng buồn để ý đến thằng bé, chị ta tiếp tục thu dọn các thứ, nhưng có vẻ tức giận ra mặt, mồm vẫn càu nhàu gì đó; nếu không vì tôi và La Thiên đang có mặt, e rằng chị ta đã phát điên.

Tình huống này thật chẳng ra sao, tôi có cảm giác bất an nhìn sang La Thiên, anh ngồi ngả trên ghế, lạnh lùng, uể oải.

Đúng vào lúc này lại có một thằng bé từ phòng ngủ chạy ra, chắc nó là con trai Đồng Tú Lệ; nó cao xấp xỉ Đoàn Lôi, mập mập mạnh mẽ, nó sợ sệt nhìn Đồng Tú Lệ, rồi bước đến bên Đoàn Lôi giật giật vạt áo của bạn.

Đoàn Lôi hất tay nó ra, tiếp tục nhìn Đồng Tú Lệ không chớp mắt.

Đồng Tú Lệ chẳng buồn ngẩng đầu, nói: “Sao vẫn đứng ngệt ra đó? Mau vào làm bài tập đi! Nếu không vì mẹ cháu gặp bất trắc thì cô chẳng thiết gì trông nom cháu...”

Đồng Tú Lệ nói chưa dứt lời thì Đoàn Lô đã ném ngay chiếc ô tô vào bên cạnh chị ta, nó hét lên: “Cháu cóc cần cô trông nom!” Rồi nó chạy vào phòng ngủ, đưa con của Đồng Tú Lệ cũng vào theo, rồi “rầm” một tiếng đóng cửa, khóa lại.

Thằng nhóc cứng cổ ra trò!

Đồng Tú Lệ giận tím mặt, toàn thân run lên. “Cô xem... thằng bé thật là...”

Chị ta tức nghẹn cổ, cứ thế đi đi lại lại trước mặt tôi khiến tôi càng cảm thấy đứng ngồi không yên. Còn bộ dạng La Thiên thì có vẻ như “tại em cứ đòi đến, anh bó tay, bất lực”. Tôi đành thăm dò một câu vạ: “... Nó... có biết Tô Tuyết gặp nạn không?”

“Biết! Đương nhiên là biết. Một chuyện tày trời như thế sao lại không biết? Thoạt đầu nó khóc một trận, sau đó lại ổn ngay, rồi lại nô đùa loạn cả nhà!”

“Có lẽ vì nó còn bé quá, chưa biết đau thương buồn tủi là gì...”

“Mẹ chết mà không đau buồn...” Đồng Tú Lệ cười nhạt ngắt lời tôi. “Nó là đồ bạc bẽo.”

Tôi cau mày. Nói một đứa trẻ mới 7 tuổi là “đồ bạc bẽo”, nghe thật chẳng ra sao.

Đồng Tú Lệ ngồi xuống, đối diện với tôi, rồi bắt đầu “mở máy” kể lể: “Cô cũng vừa nhìn thấy rồi đấy, nó dám ăn nói với tôi như thế thật chẳng đâu vào đâu. Tại vợ chồng Tô Tuyết chiều chuộng nó quá. Tôi biết làm gì nữa? Đánh nó chắc? Nếu là con tôi, tôi dạy bảo kiểu gì chẳng được? Nhưng tôi không thể làm gì thằng bé Đoàn Lô. Ai biết, sẽ nói là nó rất nghịch, ai không biết, sẽ cho rằng tôi ác với nó... Cô biết không, thằng bé bướng bỉnh hết cỡ, không sao dạy bảo được. Bây giờ thì gay rồi, cả hai vợ chồng đều

xảy ra chuyện, từ nay nó sẽ ở với tôi. Sao số tôi lại khổ thế này chứ? Đã lấy phải anh chồng rất đụt, nay lại phải hứng cái chuyện xui xẻo...” Nói đến đây, Đồng Tú Lệ trào nước mắt.

Tôi nhận ra ý của Đồng Tú Lệ, chị ta coi Đoàn Lôi như một gánh nặng, chỉ muốn rũ bỏ cho nhẹ mình.

Khi Tô Tuyết vẫn còn, chắc chắn Đồng Tú Lệ sẽ không thế này. Người đi xa rồi, tình đời nhạt nhẽo ngay. Tôi cảm thấy xót xa. “Sao chị không trả nó... cho người nhà, họ hàng chẳng hạn?”

Đồng Tú Lệ lau nước mắt, nói: “Nếu nó có bà con thân thích thì tôi đâu phải than thở làm gì? Đoàn Chính Dương vốn là trẻ mồ côi, cha mẹ Tô Tuyết thì mất sớm...” Nói đến đây, Đồng Tú Lệ chột ngừng lại hình như nhận ra điều gì đó, lập tức mặt chảy dài, hỏi rất bậm bõ khó nghe: “Hai người đến để đón nó về chứ gì? Cô là đồng hương của Tô Tuyết kia mà?”

Tôi thấy ngạc nhiên và lập tức hiểu ra sự “nhiệt tình” của Đồng Tú Lệ vừa rồi, chị ta cho rằng chúng tôi chuẩn bị đón cháu Đoàn Lôi đi, tôi ngán ngẫm hỏi vặn lại: “Chị không phải bạn thân của Tô Tuyết hay sao?” Rồi tôi bồi thêm một câu. “Nếu tôi có điều kiện, tôi nhất định sẽ đón cháu về.”

Đồng Tú Lệ mấp má môi, hẳn là nhận ra mình có phần thiếu tình nghĩa, chị ta lập tức làm bộ ầm ức: “Chẳng phải tôi không muốn trông nom nó. Tôi đúng là bạn thân của Tô Tuyết, nhưng đâu phải là bạn thân thì phải có nghĩa vụ nuôi con của nhau? Cô cũng biết rồi: phải có điều kiện cho phép... Tôi sống rất chật vật, nhà là nhà thuê, tôi còn phải nuôi cha mẹ đẻ, bố mẹ chồng nữa; và điểm quan trọng là, hiện giờ Đoàn Chính Dương là tội phạm giết người, nếu thiên hạ biết tôi nuôi nấng con trai của một kẻ sát nhân thì tôi còn dám ngẩng đầu nhìn ai nữa không?”

Thực ra chị ta nói cũng hơi có lý. Không ai có nghĩa vụ nuôi con của người khác, nhất là trong tình hình hai vợ chồng Tô Tuyết xảy ra chuyện tày trời

như thế. Tôi nhìn chị ta, hỏi: “Chị cũng cho rằng Tô Tuyết bị Đoàn Chính Dương giết à?”

Vừa nói xong thì cậu con trai Đồng Tú Lệ đi ra, bước đến bên Đồng Tú Lệ khẽ hỏi: “Mẹ ơi, lúc nào mẹ mới cùng làm bài tập với con? Bài hôm nay con vẫn chưa dạy mẹ.”

Đồng Tú Lệ xoa đầu cậu con trai, giọng trù mến: “Cường Cường ngoan quá! Bây giờ mẹ không có thời gian, đang bận tiếp khách; để lát nữa con dạy mẹ, được chứ?”

Cường Cường gật đầu rồi quay người đi vào phòng ngủ.

Nhìn cảnh tượng vừa rồi, tôi có một cảm giác thật khó nói. Thái độ của Đồng Tú Lệ đối với con trai và thái độ đối với cậu bé Đoàn Lôi khác nhau một trời một vực. Nhưng mấy câu đối thoại của hai mẹ con lại khiến tôi thấy tò mò. Đồng Tú Lệ còn phải nhờ cậu con trai dạy cho? Tôi bèn hỏi: “Chị thường xuyên cùng cháu làm bài tập à?”

“Vâng.” Nhắc đến con, vẻ mặt Đồng Tú Lệ sáng ngời hạnh phúc. “Từ khi cháu nó đi học mẫu giáo, tôi bắt đầu học cùng với nó, để cho nó học xong về nhà thì làm thầy giáo cho tôi, hàng ngày dạy lại tôi các bài vừa mới học. Tính ra cũng đã 5 năm rồi đấy!”

“Tại sao phải thế?” Tôi chưa hiểu lắm.

“Tôi muốn bồi dưỡng cho nó tinh thần ham học từ bé, vì nhiều trẻ con hiện nay không thích học; nếu kiến thức cơ bản không vững thì lên đến cấp 2 cấp 3 học hành sẽ càng chật vật, chính tôi là một ví dụ như thế. Cho nên tôi không muốn con mình sau này lại giống mẹ, tôi bèn nghĩ ra cách: bảo nó dạy lại cho tôi tất cả bài vở đã học; tôi không hiểu, bèn hỏi lại nó. Tôi nhận ra nó rất thích thú vì mình “thành công”. Hàng ngày phải dạy lại cho mẹ, thì nó sẽ luôn nhớ rằng ở nhà còn có một học sinh, ở trên lớp, nó sẽ càng chăm chú nghe thầy cô giảng bài. Tôi không bao giờ ép con làm những việc mà nó không thích, nhưng ngày nào tôi cũng dành ít thời gian trò chuyện với

nó, tất nhiên không nói chuyện suông. Khi trò chuyện với con, tôi cần phát hiện ra ưu điểm và sở thích của con, và phải dạy nó cách sống... những điều này hết sức quan trọng.”

Đồng Tú Lệ thao thao bất tuyệt thuyết giảng xong, tôi lại cảm thấy ngạc nhiên. Kể từ ngày cậu con trai đi mẫu giáo, thực không đơn giản! Sau này tôi có con, tôi sẽ làm theo cách này của chị ta.

Cứ thế trò chuyện, tôi cũng có chút thiện cảm với Đồng Tú Lệ.

7

“Chị cũng cho rằng Đoàn Chính Dương giết Tô Tuyết à?” Tôi nhắc lại câu hỏi lúc nãy.

“Điều này... tôi cũng không biết nữa.” Đồng Tú Lệ có vẻ hoang mang mơ hồ. “Về lý mà nói thì không thể là Đoàn Chính Dương. Nhưng nếu không phải anh ta thì là ai? Thật là kỳ quái.”

“Về lý... thì không phải anh ta?”

“Đúng! Họ luôn rất tình cảm với nhau, chưa bao giờ to tiếng cãi cọ, Đoàn Chính Dương ngày nào cũng lái xe đến đón Tô Tuyết tan tầm trở về, công ty tôi ai cũng biết cả, và nói họ là cặp vợ chồng thần tiên... có điều, Tô Tuyết thì đôi khi rất kỳ lạ, chính tôi cũng không hiểu cô ấy đang nghĩ những gì. Ngay gần đây thôi, cô ấy cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ như người đi trên mây, tinh thần mất tập trung. Tôi rất không hiểu: ông chồng giàu có như thế, cô ấy cần gì phải đi làm? Đâu có như gia đình tôi, anh Lưu đi làm sáu bảy năm trời mà vẫn chẳng lên nổi chức trưởng ban, chỉ có đồng lương quèn, có đi làm đến chết cũng không mua nổi nhà! Có trời mới biết tại sao tôi lấy phải anh chồng đụt như vậy... chẳng bằng một cái móng tay của Đoàn Chính Dương...” Đồng Tú Lệ lại bực bội ra mặt.

“Ô Tô Tuyết bắt đầu ngẩn ngơ hoang mang mất tập trung từ khi nào? Chị có biết nguyên nhân là gì không?”

“Không rõ. Tôi hỏi, cô ấy chẳng bảo sao. Về điều này, lần trước cảnh sát đã hỏi tôi rồi, sao còn hỏi lại nữa?”

“À... chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi.” Tôi lúng túng gượng cười, hỏi sang chuyện khác. “Ô Tô Tuyết có khi nào nhắc đến tôi không? Tôi là Cổ Tiểu Yên.”

“Không. Chưa bao giờ nghe cô ấy nhắc đến đồng hương.” Lúc trả lời, Đồng Tú Lệ tỏ ra không chút nghi ngờ tôi có phải đồng hương với Tô Tuyết không. Kể cũng phải, có ai lại mạo nhận mình là đồng hương với người đã chết? Chị ta không cần thiết phải nghi ngờ.

“Nghe nói trước hôm Tô Tuyết gặp bất hạnh thì cháu Lôi Lôi giận đối với cha mẹ, rồi chạy đến nhà ta?”

“Đúng thế. Đây chẳng phải lần đầu tiên.” Nói đến điều này, Đồng Tú Lệ lại bắt đầu bức xúc. “Nó hễ đối với cha mẹ là chạy đến đây luôn. Thằng bé được cha mẹ nuông chiều đâm quen làm bừa, chẳng khuôn phép gì cả. Hai người cũng vừa chứng kiến rồi, tôi tựa như cô của nó mà nó chẳng coi tôi là gì; thế mà tôi còn cung phụng nó cái ăn, chỗ ở... thật chẳng khác gì tò vò nuôi con nhện...”

Đang nói chuyện thì cậu bé Cường Cường lại đi ra, tay cầm một bức tranh màu vẽ mặt trời, sông, cỏ cây hoa lá. “Mẹ nhìn đi! Hôm nay cô giáo ra bài tập vẽ, con vẽ có đẹp không? Lát nữa mẹ cũng phải vẽ đấy!”

La Thiên từ đầu ngồi im, bây giờ anh bỗng mở miệng hỏi: “Đây là bài tập hôm nay do cô giáo ra đề à?”

Cường Cường gật đầu. La Thiên hỏi tiếp: “Đoàn Lôi đã vẽ chưa? Cháu cầm tranh của bạn ra đây chú xem được không?”

Tôi nhìn La Thiên và lấy làm lạ, không hiểu tại sao từ này chỉ lạnh lùng chẳng thiết quan tâm, bây giờ anh bỗng sốt sắng hứng thú với bức tranh của một đứa trẻ? Nhưng tôi chỉ giữ im lặng, vì tôi biết La Thiên không hỏi vu vơ và cũng không làm những việc chẳng có mấy ý nghĩa.

Đồng Tú Lệ thì hừ một tiếng khô khan. “Nó không biết vẽ, nó từ bé đã không phân biệt được màu sắc.”

Không phân biệt được màu sắc? Tôi hơi kinh ngạc. Đoàn Lôi mặc chứng mù màu?

La Thiên bên cạnh tôi bỗng ngồi thẳng lên, ánh mắt anh bỗng sáng quắc khác thường.

Rồi anh lập tức đứng bật dậy, rời chỗ ngồi, bước thẳng ra ngoài cửa.

Tôi đoán chắc anh đã nghĩ đến hoặc phát hiện ra một đầu mối nào đó, nên tôi vội vã nói “xin lỗi” Đồng Tú Lệ rồi đuổi theo anh, phía sau lập tức vang lên giọng Đồng Tú Lệ léo nhéo: “Này cô đồng hương, Lôi Lôi thì sẽ ra sao?”

Tôi vừa xuống cầu thang vừa trả lời: “Tôi sẽ về bàn với người nhà, vài hôm nữa sẽ đến đón cháu.”

8

La Thiên đi quá nhanh, tôi phải vất vả hồi lâu mới đuổi kịp, rồi vừa thở gấp vừa hỏi anh đã phát hiện ra điều gì?

Anh tiếp tục rảo bước, chẳng buồn ngoái đầu lại, nói: “Ở hiện trường vụ án có một bức tranh hình như trẻ em vẽ, vẽ cảnh “Dương lệnh công tràng bi”^[1]; lúc đó anh cho là Đoàn Lôi vẽ, và băn khoăn rằng nó còn bé tí sao đã biết cái điển cố lịch sử ấy. Nhưng bây giờ, xem ra anh đã nhầm.”

“Dương lệnh công tràng bi - là tranh màu?”

“Đúng, tranh màu.”

“Sao lúc đó anh không tìm Đoàn Lôi hỏi cho rõ luôn?”

La Thiên không trả lời, anh chỉ nhú mày như thể đang tự trách mình đã sơ suất.

Tôi nói sang ý khác: “Tranh ấy không phải bé Đoàn Lôi vẽ, thì anh nghĩ là ai?”

Vừa hỏi xong thì di động của La Thiên reo chuông. Tôi hỏi luôn: “Anh đã tắt chuông kia mà?”

La Thiên chẳng bảo sao, nghe xong, anh nói vừa phát hiện thấy một xác chết đã bị phân hủy được “xây” trong bức tường ở khu dân cư đang di dời bên đường Quang Hoa, anh phải đến hiện trường ngay.

Thấy anh sắp đi, tôi vội gọi giật lại: “Anh không đến nhà em nữa à? Lần nào cũng thế này, mẹ em sẽ giận đấy!”

“Lần này chẳng phải tại anh...” La Thiên chưa nói hết thì di động lại đổ chuông. Nói là Đoàn Chính Dương đã trốn khỏi trại giam.

Sau cú phôn này, La Thiên thật sự bỏ mặc tôi, một lời xin lỗi cũng không, anh chạy thẳng ra đường vẫy taxi rồi đi luôn.

Tôi đứng nghệt ra hồi lâu rồi mới trấn tĩnh lại được. Đoàn Chính Dương trốn mất? Nếu anh ta không phải hung thủ thì tại sao phải bỏ trốn? Sao lại trốn được? Chẳng lẽ không có cảnh sát canh chừng hay sao?

Nhưng tôi lập tức tự phủ định sự suy đoán này. Đoàn Chính Dương là nghi phạm giết người, không có chuyện không có cảnh sát canh gác.

Tôi bất chợt cảm thấy hơi nghẹn thở, cứ như ngực tôi bị lèn một đồng bóng gòn, một thứ mùi lạ luôn thoang thoảng bay lên tận mũi tôi, rồi từ từ khuếch tán ra xung quanh.

Chương 2: Rừng sâu lạc lối

1

Thành phố trong đêm, những cơn gió lạnh ù ù thổi qua.

Những chiếc xe buýt lao nhanh trên đường.

Tôi chơi với bước đi không mục đích, đến tận 12 giờ rưỡi mới về nhà. Tôi không dám gọi di động vì tôi không biết mình nên giải thích thế nào với cha mẹ. Cha tôi còn đỡ, chứ mẹ tôi thì khác, tuy bà chưa gặp La Thiên lần nào nhưng bà rất phản cảm với anh. Phản cảm ngày càng tăng đồng thời với chuyện anh hết lần này đến lần khác thất hứa; bà luôn trách tôi “bất tài” nên mới tìm một anh cảnh sát chẳng ra gì.

Thực ra, nguyên nhân chủ yếu chẳng qua chỉ là vì La Thiên kinh tế yếu, trong con mắt của mẹ tôi, cảnh sát là những anh nghèo kiệt xác; bà luôn ước ao tôi sẽ lấy được người chồng giàu có.

Xem ra, làm cha làm mẹ thực không dễ gì!

Tôi rón rén mở cửa thật nhẹ. Vừa bước vào nhà, mẹ tôi đã khiến tôi hoảng sợ giật mình.

Đêm hôm khuya khoắt, bà đắp một cái “mặt nạ” trắng bóng, không bật đèn, ngồi trước màn hình ti-vi ánh sáng lập lòe hắt hiu, trông phát khiếp.

Tôi áp bàn tay lên ngực tự trấn tĩnh, bật đèn rồi thay dép lê. “Mẹ ơi, đêm khuya sao còn đắp mặt nạ? Khiến con sợ chết khiếp!”

Bà ngáp dài, rồi tắt ti-vi. Có vẻ như bà vừa ngủ một giấc trên ghế bành. Bà quát tôi một cái rồi uể oải nói: “Đúng thế đấy! Tôi muốn dọa cho cô tỉnh táo lại, nên tôi mới đắp mặt nạ cho đến bây giờ, nếu không, cô sẽ lại viện cớ gì đó rồi lủi vào luôn.”

Mẹ tôi vừa nói vừa nhìn lên đồng hồ treo tường, rồi bà bất chợt đứng bật dậy như bị kim đâm vào mắt, kêu lên: “Trời đất ơi gần 1 giờ đêm rồi! Tôi đã đắp hơn một tiếng đồng hồ! Chỉ tại ranh con nhà cô hại tôi, biết không? Lại đây ngồi, cấm đi đâu!” Rồi bà quay người đi vào toa-lét, miệng không ngớt lầm bầm: “Thế là tiêu rồi, tiêu rồi!”

Mẹ tôi rất thích làm đẹp, rất thích chăm sóc khuôn mặt, hề nghe nói ở đâu bán thứ mỹ phẩm làm trắng da, trẻ hóa khuôn mặt, bà liền đi mua ngay, bất chấp tốn kém. Và cũng rất lan man vô định nữa: hôm nay đã mua một bộ của Lancome, ngày mai nghe nói mỹ phẩm của Shiseido tốt hơn, bà sẽ phăm phăm đi mua ngay Shiseido. Cho nên ở góc nhà luôn có đủ các loại kem dưỡng da đủ mọi nhãn mác, chất cao như núi, lọ thấp lọ cao nhấp nhô. Cha tôi trách mẹ tôi muốn “khuynh gia bại sản”, mẹ tôi ầm ức, “chỉnh huấn” lại rằng ông muốn bà chóng già để ông có thể ra ngoài kiếm cô vợ bé, khiến cha tôi phát hoảng không dám lớn tiếng chỉ trích mẹ tôi nữa.

Kể từ đó mẹ tôi đành hoảng đi trên con đường “khuynh gia bại sản”, lần này chẳng rõ bà nghe ai nói mỹ phẩm làm mặt nạ “Tuyệt phu tinh bào làm đẹp da trắng da” hiệu quả cực nhanh chóng, mẹ tôi lập tức mua luôn 5 chai, trong ngày hề rồi rãi là lấy ra “hành hạ” khuôn mặt. Kể ra thì, sau khi trải nhiều phen “tân trang” ít nhiều cũng có hiệu quả thật: da mặt bà không còn nếp nhăn, trông bà rất trẻ, chỉ như phụ nữ mới ngoài ba mươi tuổi.

Chỉ lát sau mẹ tôi đã trở lại phòng khách, ngồi xuống ghế, rồi không ngừng soi gương ngắm nghía. Sau đó bà ngoảnh sang, xáp khuôn mặt lại gần tôi, lo lắng hỏi: “Tiểu Yên, con nhìn xem da mặt mẹ có nổi đốm đỏ không? Có phải là bị dị ứng không? Mặt nạ chỉ được đắp 5 đến 10 phút, chỉ tại con, con về quá khuya, nên mẹ mới ngủ thiếp đi mất!”

Tôi quan sát tỉ mỉ khuôn mặt bà, rồi nói rất nghiêm túc: “Không! Da rất trắng, nhẵn bóng, mềm mại. Mẹ có nước da đẹp thật! Con sẽ học mẹ, sau này con cũng sẽ đắp mặt nạ như mẹ.”

Nói rồi tôi đưa tay lên định sờ má bà, bà lập tức lùi lại, kêu lên: “Đừng đụng vào! Tay con dính không biết bao nhiêu là vi khuẩn đấy!” Sau khi soi gương hồi lâu, mẹ tôi đặt chân lên bàn, rồi bắt đầu tỉ mỉ sơn móng.

Tôi ngồi nhích lại gần, tươi cười nói: “Mẹ ạ, màu sơn này quá đẹp. Sơn rồi, sẽ càng nổi bật bàn chân trắng trẻo của mẹ.”

Mẹ tôi chẳng bận tâm mấy câu tâng bốc của tôi, cũng chẳng thiết nghĩ đâu, nói: “Đừng tưởng khéo lấy lòng mẹ, mẹ sẽ không nói con! Biết không: mẹ đã cá với cha con rằng, chắc chắn hôm nay con vẫn không mời nổi thám tử họ La! Cha con không tin, nói là lần này anh chàng nhất định sẽ đến. Thế nào? Có đến hay không? Anh ta là đấng tối cao, còn cao hơn cả đấng tối cao! Muốn người ta phải đem kiệu đến rước chắc?”

“Chúng con vốn định đến...” Tôi nhỏ nhẹ tiếp lời.

“Vốn định đến? Vậy thì lần nào mới mời nổi anh ta?” Mẹ tôi phát cáu, đặt lọ sơn sang bên cạnh, càu nhàu hậm hực: “Mẹ biết, người ta rất bận, người ta là thám tử siêu hạng! Nhưng bận gì thì bận, cũng phải dành chút thời gian đến gặp mẹ gặp cha con chứ? Không thể bứt ra ít phút, thế là sao? Thực chất là nó chẳng coi cha mẹ con là gì! Thế mà con còn bênh nó, còn tắt cả di động! Sao con lại ngớ ngẩn như thế?”

Tôi cúi đầu im lặng, và thầm trách mình lẽ ra không nên hấp tấp đi gặp Đoàn Chính Dương và Đồng Tú Lệ, nếu không... Và, lại còn một lô quà bánh kia nữa, La Thiên đã phải tốn kém không ít. Nhưng tôi không dám kể cho mẹ nghe về chuyện mấy túi quà ấy, dù nói ra thì bà cũng không tin và còn cho rằng tôi lại bênh La Thiên.

Thấy mặt mũi tôi tiu nghỉu, bà nói nhỏ nhẹ từ tốn hơn: “Tiểu Yên, mẹ nói con chỉ vì muốn tốt cho con thôi. Lấy anh cảnh sát quèn, thì có triển vọng gì? Vừa không tiền vừa nguy hiểm, bọn tội phạm đều là những đứa liều lĩnh, có đứa còn bắt cóc cả người yêu của cảnh sát! Hễ không cẩn thận là mất mạng luôn. Ngày ngày nghe tin thời sự, mẹ cứ luôn nơm nớp chỉ sợ con

gặp bất trắc. Cha con không nói gì nhưng thực ra ông ấy rất không muốn con giao du với cảnh sát. Nay con đã lớn khôn, đã biết nghĩ rồi; cha mẹ không phản đối con tự do hôn nhân nhưng con cũng không nên tùy tiện dễ dãi. Chẳng lẽ con không nhận ra anh ta chẳng coi con là gì ư? Anh ta không chân thành coi con là bạn gái, nếu không, tại sao đã mấy lần gọi rồi mà anh ta không đến? Đòi người con gái, cần những gì? Không cần anh ta sẵn tiền bạc thì cũng cần anh ta phải đối xử tốt với con. Mẹ đã từng trải hiểu cả rồi, bây giờ con còn không bảo được anh ta thì mai kia lấy nhau rồi...”

“Kìa, mẹ...” Thấy mẹ tôi càng nói càng lan man, tôi vội ngắt lời bà rồi tôi ngồi sát lại, thân thiết ôm choàng hai vai bà. “Con vẫn còn trẻ, con chưa muốn sớm kết hôn; chỉ xin mẹ là bề trên hãy độ lượng, đừng giận La Thiên. Anh ấy đâu dám coi thường mẹ và cha con. Anh ấy luôn nói rất tốt về cha mẹ. Lần này anh ấy thật sự rất muốn đến nhà ta, đã đi đến sân rồi... chỉ tại con...À, mẹ còn nhớ Tô Tuyết không?”

“Tô Tuyết nào? Con định đánh trống lảng chứ gì?”

“Không! Tô Tuyết là con gái bác Tô ở cạnh nhà ta ngày trước; chị ấy đã từng ẵm bế con, mẹ thường khen chị ấy rất xinh. Mẹ còn nhớ không?”

“À, mẹ nhớ ra rồi. Bác Tô thích nói khoác! Bác ấy thường mặc chiếc áo bông rách, thắt lưng giắt cái tẩu thuốc lá rất dài; chẳng rõ kiếm đâu ra một bức thư viết chữ phồn thể^[2], gặp ai cũng giở ra khoe rằng đây là thư của họ hàng sống ở Đài Loan gửi cho mình. Tô Tuyết của nhà ấy là cô gái rất xinh, có hàng tá người tranh nhau đến hỏi cô ta làm vợ nhưng bác Tô không ưng ai cả, nói là muốn gả Tô Tuyết sang Đài Loan làm vợ nhà giàu. Sau lưng còn có khối chuyện cười chế nhạo bác ấy. Đã mười mấy năm trời, sao bỗng dưng con lại nhắc đến Tô Tuyết? Con gặp họ à? Nghe nói họ đã sang Đài Loan với bà con họ hàng kia mà?”

Tôi thở dài, nói: “Con nhìn thấy Tô Tuyết, tiếc rằng chị ấy đã chết; còn bác Tô thì đã qua đời trước đó ít năm.” Tôi kể lại với mẹ về vụ án Tô Tuyết và

cuộc gặp gỡ với Đoàn Chính Dương và Đồng Tú Lệ, nhưng tôi bỏ qua chi tiết Tô Tuyết đã từng gọi điện cho tôi kêu mẹ tôi sẽ lo lắng.

Tôi vừa nói xong thì mẹ tôi tròn mắt, rồi sờ trán tôi. ”Con có bị sốt cao âm đầu không đấy? Con định đón thằng bé về nhà ta ư? Nó là con trai của kẻ giết người.”

“Nó là đứa trẻ vô tội, nó mới 7 tuổi, có biết gì đâu. Huống chi, chưa chắc Đoàn Chính Dương là hung thủ. Lôi Lôi rất đáng thương, bỗng nhiên không còn cha mẹ, cũng chẳng có ai là thân thích. Đồng Tú Lệ thì đối xử với nó không tốt. Dù sao nó cũng là cháu ngoại của bác Tô...”

“Nhưng nó đâu phải cháu ngoại của mẹ? Vả lại, nhà ta và bác Tô không phải họ hàng; và, dù có là họ hàng, hễ gặp chuyện như thế thì ai chẳng tránh cho xa? Nó đáng thương chứ gì? Nhưng ngoài phố kia còn có vô số người già trẻ em vô gia cư, con cứ đưa về nuôi thì tốt! Con nghĩ mình là chúa cứu thế hay sao?”

“Con đang muốn bàn với mẹ...”

“Chuyện này miễn bàn! Mẹ nhất định không bằng lòng!” Bà ngắt lời tôi, rồi đứng dậy. “Con đừng nên suốt ngày ở nhà chẳng làm việc gì cả. Liệu mà đi xin việc! Nhàn rồi quá, đầu óc sẽ mụ đi, sẽ sinh bệnh! Cứ cả ngày chơi trò trang trại, địa chủ này nọ coi chừng mẹ sẽ đập bỏ máy tính cho mà xem!”

Nói rồi bà rảo bước vào phòng. Lát sau bà lại thò đầu ra, giọng cứng đanh như ra lệnh: “Ngày mai không được đi đâu hết. Cô Phương ở tầng dưới sẽ giới thiệu cho con một đám, anh ta là tiến sĩ học ở Anh quốc trở về; tuổi hơi cao một chút, 34 tuổi, nhưng nhà họ rất giàu. Mẹ đã xem ảnh rồi, trông cũng ưa nhìn, trang nhã. Đã hẹn rồi: 2 giờ rưỡi chiều mai gặp mặt. Con nhớ ăn mặc cho đẹp một chút, trông cho ra dáng một cô gái, đừng nhăng nhít như con rồ nữa! Người ta là kiêu bào!”

Nghe xong, tôi “vui” luôn: “Kiêu bào chẳng là gì nữa rồi, một hiện nay là “chú rể kinh tế được việc”.”

Mẹ tôi hơi ngớ ra, rồi hỏi: “Kinh tế được việc là gì?”

“Chú rể kinh tế được việc... tức là, các cô gái thường nằm mơ tìm được bạch mã, nào ngờ mở mắt ra thì thấy tất cả toàn là những con lừa đen sì, sau khi hết cơn thất vọng đau đớn, họ đành tìm trong đàn lừa ấy một con lừa béo tốt có sức vóc nhất, con lừa như thế được gọi là chú rể kinh tế được việc.”

“Con cứ yên tâm, hiện nay kiểu bào chính là bạch mã; dù không phải hoàng tử bạch mã thì cũng là vương gia bạch mã!”

“Mẹ ạ, mẹ cứ ra phố nghe ngóng, là sẽ tóm được ngay một người là kiểu bào, không phải từ Mỹ về thì là từ Anh về. Vả lại, con mới 20 tuổi mẹ đã sốt ruột muốn gả con đi, và còn chọn cho con một anh già như thế? Nếu thêm vài tuổi nữa thì con có thể gọi anh ta là cha đấy!”

“Thôi đi cô! Ăn nói chẳng đứng đắn gì cả!” Mẹ tôi phát cáu. “Già một chút thì sao? Già một chút mới biết quan tâm gia đình, mới biết thương yêu vợ! Nếu mẹ không sốt sắng tìm đối tác cho con thì con chỉ mãi lao vào anh chàng cảnh sát vợ vẫn kia. Con ưng anh chàng điển trai, sau này con sẽ...”

“La Thiên không đẹp trai...” Tôi lí nhí nói.

“Không đẹp trai, mà có thể mê hoặc con như thế hay sao?”

“Mẹ còn chưa gặp anh ấy, mẹ nói thế thì võ đoán quá.”

“Không cần gặp nó, mẹ cũng biết nó đẹp trai!” Rồi “rầm” một tiếng, mẹ tôi sập cửa lại. Xem ra, bà có thành kiến với La Thiên rất nặng nề, trưa mai tôi phải kéo anh ấy đến nhà tôi bằng được mới yên.

2

Nằm trên giường tôi giở mình trần trọc mãi, không sao ngủ được, đầu óc toàn nghĩ những chuyện về Đoàn Chính Dương trốn khỏi trại giam; sao anh

ta lại bỏ trốn? Nếu không phải là hung thủ, thì tại sao phải bỏ trốn? Mai kia sẽ cứng lưỡi không sao biện bạch được.

Nghĩ ngợi một hồi lâu, tôi quyết định gọi điện cho La Thiên để hỏi xem tình hình bên anh ấy ra sao, nào ngờ tổng đài cho biết “thuê bao đang tắt máy”.

Khi nghe câu này tôi ngỡ mình nghe nhầm, hoặc là mạng bị trục trặc. Vì kể từ ngày tôi quen La Thiên đến nay, anh ấy chưa bao giờ tắt máy cả. Anh từng nói với tôi: là cảnh sát, thì bất cứ lúc nào cũng có thể có nhiệm vụ, dù có việc khẩn cấp nên không thể nghe máy thì anh cũng đặt nó sang bên hoặc cho vào ngăn kéo...

Khi đã biết đúng là anh ấy tắt máy, tôi bỗng thoáng một cảm giác bất an. La Thiên gặp phải chuyện gì chẳng?

Cứ thế nghĩ ngợi lung tung rất lâu, cảm giác bất an mỗi lúc một rõ rệt. Tôi đành cố làm một việc gì đó để tự phân tán nỗi lo lắng về La Thiên.

Bật máy tính, mở Google tìm kiếm “Dương lệnh công tràng bi”.

La Thiên nói phát hiện thấy ở hiện trường một bức tranh tô màu “Dương lệnh công tràng bi”, tưởng là do bé Đoàn Lôi vẽ; về sau đến nhà Đồng Tú Lệ mới biết Đoàn Lôi mắc chứng mù màu bẩm sinh, thì tranh ấy đương nhiên không phải nó vẽ, vậy có thể là ai vẽ?

Chỉ lát sau tôi đã tìm thấy các tư liệu liên quan. Danh tướng Dương Nghiệp thời Tống bị gian thần hãm hại, nên bại trận trên sa mạc nước Kim, toàn quân bị tiêu diệt, không còn lối thoát, bị đối phương ép phải đập đầu vào tấm bia Lý Lăng tự tử...

Đọc xong, tôi thấy hoang mang. Bức tranh để ở hiện trường, có nghĩa là gì?

Tôi thận trọng đọc lại mấy lần. “Không còn lối thoát, bị đối phương ép phải đập đầu vào tấm bia Lý Lăng tự tử...”

Đọc mãi đọc mãi, tôi chỉ cảm thấy toàn bộ huyết dịch trong người rần rật chạy lên tận đỉnh đầu. Chẳng lẽ bức tranh ấy là do Tô Tuyết vẽ?

Chị ấy tự tử hay sao?

Tôi bất chợt thấy hồi hộp tim đập nhanh như điên, cứ như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Sao Tô Tuyết có thể tự tử? Ở hiện trường không hề có hung khí, chị ấy có thể chặt đầu mình xong thì hủy bỏ hung khí hay sao?

Không thể! Không thể làm nổi chuyện đó!

Được, cứ tạm giả thiết rằng Tô Tuyết làm được chuyện như thế, nhưng tại sao chị ấy phải dùng cách đó để tự tử? Làm thế để cho cảnh sát nghi ngờ Đoàn Chính Dương là thủ phạm sát nhân? Nếu kết luận Đoàn Chính Dương phạm tội ác đó thì anh ta sẽ bị xử tử...

Hay là, không phải Tô Tuyết chỉ đơn thuần tự tử, mục đích cuối cùng của chị là bắt Đoàn Chính Dương phải chết?

Nhưng, tại sao phải như thế? Tôi bóp đầu bóp trán suy nghĩ, nếu Tô Tuyết muốn cùng chết với Đoàn Chính Dương, thì chị ấy có thể dùng thuốc độc hoặc mở vòi gas. Có rất nhiều cách để chết, cần gì phải bắt mình đầu một nơi xác một nẻo? Và, giả sử chị ấy định hại Đoàn Chính Dương thì tại sao phải để lại bức tranh ở hiện trường ám chỉ rằng mình tự tử?

Giả sử bức tranh ấy đúng là Tô Tuyết để lại, thì tức là Tô Tuyết đã nung nấu ý định này và ngầm lên kế hoạch từ lâu, vì Tô Tuyết biết rằng một khi cảnh sát vào cuộc thì chắc chắn sẽ phát hiện ra bé Đoàn Lôi bị mù màu, từ đó sẽ nghi ngờ bức tranh.

Cũng tức là nói rằng, đây là một vụ tự sát đã được lên kế hoạch rất tỉ mỉ.

Giả sử đúng là như thế, thì Đoàn Chính Dương không phải hung thủ, vô tội, sẽ được thả về. Vậy thì, thực ra Tô Tuyết muốn Đoàn Chính Dương chết

hay không muốn Đoàn Chính Dương chết?

Không đúng! Tôi lại nghĩ đến một khả năng khác. Không phải Tô Tuyết mà là Đoàn Chính Dương đã để lại bức tranh ấy. Tô Tuyết bị anh ta giết, rồi anh ta dùng bức tranh ấy để đánh lạc hướng cảnh sát, và anh ta sẽ thoát tội.

Nghĩ đi nghĩ lại mãi, tôi cảm thấy khả năng này là lớn nhất, nếu không, tôi không sao hiểu nổi Tô Tuyết phải làm thế nào để tự tử xong rồi sẽ tự hủy hung khí.

Nếu Đoàn Chính Dương là hung thủ, thì chuyện anh ta “vượt ngục” sẽ dễ giải thích: chắc là vì lo âm mưu của mình sớm muộn gì cũng bị vạch trần.

Dù tôi không nghĩ ra anh ta đã trốn khỏi trại giam như thế nào.

Tôi lại gọi điện cho La Thiên, vẫn tắt máy.

Hăng hực, trống trải. Hình như có một bàn tay thò vào lồng ngực tôi tháo quả tim ra.

Đêm nay dài dằng dặc, trống vắng, khiến tôi thấp thỏm bất an.

3

Tờ mờ sáng, tôi đã vội vã ra khỏi nhà, vẫy taxi phóng thẳng đến sở công an.

Chú Trương trực ban nói là La Thiên từ sau buổi chiều hôm qua đến giờ vẫn chưa về; và còn nói đêm qua mọi người đều tìm La Thiên nhưng di động của anh luôn luôn tắt máy.

Chú Trương rất lấy làm lạ, nói: “Cô cũng không tìm thấy sếp La Thiên à? Kỳ lạ thật, cậu ấy đi đâu? La Thiên là con người có tinh thần trách nhiệm rất cao, không thể lảng lạng mà đi như thế. Có lẽ cậu ấy gặp chuyện gì đó cũng nên.”

Nghe đến đây tôi suýt bật khóc, vội bước đi ngay không kịp chào chú Trương một câu, vì tôi sợ mình sẽ trào nước mắt trước mặt chú. Tôi quá sốt ruột, tôi phải chạy ngay đến phòng ở của anh ấy.

Sẽ chỉ là vô ích, tôi biết. Người của sở công an còn không tìm thấy La Thiên, chắc họ đã đến đây tìm từ lâu rồi.

Nhưng tôi vẫn gõ cửa thật mạnh và không ngớt gọi tên anh.

Gọi mãi, đánh động con chó của hàng xóm, nó sủa ầm cả lên; rồi chủ nhân của nó cũng chạy ra lớn tiếng mắng một câu, cũng chẳng rõ ông ta mắng con chó hay là mắng tôi.

Tôi không dám gọi nữa, ngồi phệt xuống bên cửa sắt, không sao cầm được nước mắt, tôi vùi đầu vào hai đầu gối khóc thút thít.

La Thiên, anh đang ở đâu?

Đúng như chú Trương nói, La Thiên là người rất có tinh thần trách nhiệm, không thể lảng lạng mà đi mất hút, chắc anh ấy đã gặp phải chuyện gì đó.

Gặp phải chuyện gì? Tôi càng nghĩ càng thấy sợ. Tôi lần lượt gọi điện hỏi các bạn thân quen, nhưng ai cũng nói không gặp La Thiên. Anh cứ như bỗng dưng biến mất khỏi thế giới này.

Đồng nghiệp của La Thiên và cũng là bạn rất thân của anh, là Lưu Dương, nói qua điện thoại an ủi tôi, nói rằng không thể xảy ra chuyện gì với La Thiên cả, bảo tôi đừng sốt ruột, mọi người sẽ nhanh chóng tìm thấy anh ấy...

Tôi lại ngồi xuống đất, rất mệt mỏi thu mình ở cửa, đầu óc rối bời hỗn loạn, cảm giác bất lực không ngớt ập đến xâm chiếm tôi.

Tôi cứ thế ngồi mãi không biết bao nhiêu lâu, cũng không nhớ mình đã gọi điện cho La Thiên bao nhiêu lần và bao nhiêu lần phải nghe cái câu “thuê bao đang tắt máy”.

Cảm giác sợ hãi và hoang mang chưa từng có, bao vây tôi.

Trời đã sáng hẳn, tôi như một đứa trẻ vô gia cư ngồi co ro ở hành lang ngột ngạt nóng bức.

Thế rồi, bên tai tôi dần dần vang lên tiếng nhạc từ đâu đó vọng lại. Là bài hát “Bạn ơi đừng khóc” của Lã Phương.

Liệu có hay không, một tình yêu,

Có thể giúp bạn không bị đau thương

Năm tháng ngưng tụ bao tâm tình cùng bạn

Có thứ rượu nào say không bao giờ tỉnh

Có nỗi đau nào bạn chẳng thể quên

Đã dẫn bước đi lên, ta không thể ngoái đầu.

Bạn ơi đừng khóc, tôi vẫn là mái ấm của tâm hồn bạn

Bạn ơi đừng khóc, hãy vững tin ở con đường ta đã chọn

Chốn hồng trần có quá nhiều khát vọng

Say đắm, hoang mang,

Bạn khóc hoài, tôi xúc động xốn xang ...

Tôi ngủ lịm đi từ lúc nào không biết giữa tiếng hát đầy sức hút và pha chút thương cảm.

Tôi nhìn thấy La Thiên rõ mồn một, thì ra anh không hề biến mất, không hề đi đâu cả, anh đứng ngay trước mặt tôi và tươi cười nhìn tôi; cũng như mọi ngày, anh sờ lên mũi tôi và lau nước mắt cho tôi...

Cho đến khi có người lay tôi tỉnh dậy, tôi mới nhận ra đây chỉ là giấc mơ trong thoáng chốc.

Trước mặt tôi là một bà cụ già hiền từ, bà cúi xuống khẽ lay tôi, nói: “Cháu à, sao cháu lại ngủ ở đây?”

Tôi hoang mang nhìn bà, không biết đối đáp ra sao.

“Trời nóng quá, cháu vào nhà tôi uống nước đi?”

“Dạ, thôi ạ! Cảm ơn bà.” Tôi tiu nghỉu đứng lên.

“Đừng ngủ ở đây, dễ bị cảm nắng đấy!” Nói rồi bà quay người và bước lên lầu. Lúc này tôi mới nhận ra chân bà hơi không bình thường, tay trái xách cái làn chất đầy các thứ vật dụng sinh hoạt, tay phải chống gậy, bước lên cầu thang rất chật vật, hình như sắp bị ngã đến nơi.

Tôi vội chạy lên đỡ bà, cầm lấy cái làn, hỏi bà ở tầng mấy.

Bà nói là tầng 8, tôi ngạc nhiên há mồm tròn tròn mắt. ”Tầng 8? Các con của bà đâu, sao bà phải xuống dưới nhà mua sắm?”

Bà già mỉm cười, vừa gặng bước lên bậc thang vừa bình tĩnh trả lời tôi: “Chúng nó đều bận đi làm, tôi không muốn chỉ nằm một chỗ để chúng hầu hạ. Già rồi, chẳng giúp được gì cho chúng, chỉ có thể hàng ngày xuống dưới nhà mua vài thứ. Hiện giờ vẫn còn đi lại được, nếu không vận động một chút thì thân già sẽ nhão ra mất. Đi mua sắm, coi như rèn luyện thân thể...”

Rồi bà chợt dừng bước, chắc là thấm mệt, mặt bà lấm tấm mồ hôi, áo cũng thấm ướt; đuối sức mệt nhọc chứ không chỉ là “vận động một chút” như bà nói. Nhưng sắc mặt bà vẫn rất bình thản, kiên định; ánh nắng sớm mai soi vào khuôn mặt đầy nếp nhăn của bà tươi tắn rục rờ, hẳn là hồi trẻ bà rất đẹp.

Tôi bỗng xốn xang xúc động. Chắc bà đã ngoài 80 tuổi, phải chống gậy, hàng ngày đi xuống đi lên 8 tầng gác...

Có thể tưởng tượng ra con cái bà cụ không hết lòng chăm sóc mẹ, nếu không, bà cụ đâu phải hàng ngày chạy lên chạy xuống như thế này? Đâu có

thể không biết mỗi bước đi run rẩy của bà chứa đựng bao nghị lực và nhân nại to lớn? Thế mà bà vẫn luôn nghĩ cho con cái, không muốn trở thành gánh nặng cho họ, bà vẫn tự an ủi mình và không hề oán trách họ.

Trong phút chốc, mỗi lo lắng của tôi về La Thiên bỗng tan biến, có lẽ anh đang có nhiệm vụ bí mật cũng nên? Đúng thế, tôi không nên chỉ nghĩ đến những khả năng xấu. Ở hiền gặp lành, ông trời có mắt. Bà cụ này như vậy, thì La Thiên cũng như vậy.

4

“Nhiệm vụ bí mật à?”

“Đúng! Anh có biết không?” Lúc xuống cầu thang, tôi gọi điện cho Lưu Dương.

“Điều này...” Lưu Dương đang do dự, nói lấp lửng. “Đã là nhiệm vụ bí mật... thì chắc chắn là bí mật rồi.”

Khi tôi hỏi có phải nhiệm vụ ấy liên quan đến vụ bỏ trốn của Đoàn Chính Dương không, Lưu Dương trả lời càng mơ hồ, chắc là không tiện nói cho tôi biết. Tôi đành kết thúc cuộc đối thoại, rồi đi đến trường tiểu học thực nghiệm. Sau khi bỏ trốn, có lẽ Đoàn Chính Dương phải tìm cách gặp cậu con trai.

Cô giáo chủ nhiệm lớp nói hôm nay Đoàn Lôi không đi học. Rõ ràng là cô không biết gia đình thằng bé xảy ra chuyện, cô trách móc tại sao phụ huynh không xin phép nghỉ cho con; và còn nói gần đây Đoàn Lôi ở trên lớp không chú ý nghe giảng, rất hay lơ đãng, kết quả học tập của nó vốn đã yếu, làm bài thi thử vừa qua thì “đội số”, cứ đà này thì chắc chắn nó bị lưu ban. Cô còn nói mình chuẩn bị đến thăm gia đình Đoàn Lôi.

Nghe cách nói của cô, cứ như cô nghĩ tôi là mẹ của Đoàn Lôi, tôi không chăm sóc dạy bảo con đến nơi.

Chẳng có thời gian để nghe cô thuyết giảng liên hồi, tôi vội viện cớ để cáo lui, rồi đi tìm Cường Cường con trai của Đồng Tú Lệ. Nó cũng nói mình không nhìn thấy Đoàn Lôi, hỏi thêm mấy câu, tôi mới biết: tối qua, không lâu sau khi tôi và La Thiên rời khỏi nhà Đồng Tú Lệ, thì Đoàn Lôi đã phá dỡ robot “Kim cương biến hình” của Cường Cường tan tành; nó bị Đồng Tú Lệ đánh đòn, rồi nó vừa khóc vừa chạy ra khỏi nhà, cho đến giờ vẫn không thấy bóng dáng nó đâu.

Tôi đi đến công ty quảng cáo Phi Tường tìm Đồng Tú Lệ, hỏi tại sao chị không đi tìm cháu Đoàn Lôi. Đồng Tú Lệ mắt trợn tròn to như mắt trâu, cất giọng rin rít chói tai: “Tôi đã tìm rồi, tìm suốt buổi tối mà không thấy, thì tôi còn cách gì khác? Ban ngày tôi còn phải đi làm... Tôi chỉ nói nó mấy câu, nào ngờ tính khí nó răn như thế. Cô biết không: bộ robot Kim cương biến hình là món quà ngày 1- 6 tôi còn nợ thằng con trai, sáng hôm qua mới mua về thì đến tối đã bị thằng quỷ sứ ấy phá hỏng, cô xem, có tức hay không chứ?”

Tôi ngán ngẩm nhìn chị ta. Vừa nãy đến trường tiểu học, Cường Cường nói Đồng Tú Lệ đánh Đoàn Lôi một trận nên thân, bây giờ đến đây, lại biến thành “tôi chỉ nói nó mấy câu”! Tôi chẳng thiết nói toạc ra rằng chị nói dối, và tôi cũng biết tối qua chị ta không hề đi tìm Đoàn Lôi, chị ta vốn đã coi nó như một gánh nặng, lúc này vừa khéo để chị ta rũ bỏ và chắc chắn rất mong Đoàn Lôi đừng quay lại nữa.

Tôi cảm thấy Đồng Tú Lệ thật ít tình người. Đoàn Lôi còn bé như thế, chị ta không hề lo nó sẽ gặp bất trắc hay sao?

Tôi quyết định nói cho Đồng Tú Lệ biết chuyện Đoàn Chính Dương đã trốn trại: “Đoàn Chính Dương đã trốn khỏi trại giam, chắc chắn anh ta sẽ đến tìm chị để đòi đứa con trai.”

Đồng Tú Lệ chợt biến sắc, sợ hãi kêu lên, và đưa tay lên che miệng.

Cái tin này khiến chị ta quá sợ, tôi nghĩ vậy, và có phần “hả dạ”.

Rồi tôi tìm đến nhà Đoàn Chính Dương. Bé Đoàn Lôi không có người họ hàng thân thích, ở nhà Đồng Tú Lệ bị nạt nộ, thì đương nhiên nó sẽ quay về nhà mình.

Nhưng tôi ấn chuông đến đau cả tay cũng không thấy ai ra mở cửa. Chắc thằng bé không có ở đây.

Trung tâm giải trí, sân chơi nhi đồng, vườn bách thú, thế giới sinh vật biển... tôi chạy đến mọi nơi trong thành phố S - những nơi thằng bé có thể đến - nhưng không hề có kết quả.

Cũng giống như La Thiên, chỉ sau một đêm nó đã tan biến khỏi thế giới này, mất tăm mất tích.

Tôi ngồi trong góc một quán bar, gọi một lô bia, uống hết cốc này đến cốc khác; chưa bao giờ tôi thấy mệt mỏi và bất lực như lúc này. Có lẽ Đoàn Lôi được cha là Đoàn Chính Dương đưa đi, còn La Thiên thì sao? Anh ấy bị ai đưa đi?

Trên sân khấu tròn của quán bar, một ca sĩ trẻ đang say sưa hát bài “Hôm ấy” do Dương Khôn biểu diễn, mô phỏng hết sức giống; nếu không nhìn anh ta đang hát, thính giả sẽ tưởng là đang mở đĩa xịn.

Chắc không đến nỗi là hát nhép? Tôi hơi chuyển choáng men say, trầm nghĩ.

Tôi dăm dăm nhìn màn đêm ngoài kia qua cửa kính, thời gian vẫn từng giây từng phút lặng lẽ trôi đi.

Trong tiếng hát huyền ảo, màn đêm trên thành phố muôn màu kỳ dị trở nên rối bời hỗn loạn.

Đây là bề mặt phù hoa lấp lánh, đây là thời đại của chúng tôi.

Di động rung lên thật không đúng lúc, tôi mở ra xem. Mẹ tôi gọi. Hôm nay bà đã nhiều lần gọi tôi, tôi không nghe máy, bà bèn nhắn tin, nói rằng tôi

không chịu nghe lời, cố ý làm trái ý mẹ, nếu vẫn tiếp tục không nghe điện thoại, khi nào về nhà bà sẽ lột da tôi.

Quá nhiều lượng cồn thấm vào người khiến tôi nóng mặt, tôi ấn nút “nghe”, rồi hùng hổ phủ đầu nói luôn: “Không thấy La Thiên đâu, Lôi Lôi cũng mất hút. Bây giờ mẹ hài lòng chưa? Mẹ đừng chì chiết con, chuyện của con không cần mẹ kiểm soát!”

Rồi tôi đập máy, gục đầu xuống bàn, bưng mặt khóc nức nở.

Anh chàng ca sĩ vẫn đang hát: *“Ngày hôm đó, hôm đó anh mất em; Như đứa trẻ bị mất thứ đồ chơi ưa thích...”*

Tiếng hát buồn thương da diết thấm vào nơi mềm yếu nhất trong lòng tôi, tôi đờn đau nghẹn thở.

Chẳng rõ bao lâu sau, tôi thấp thoáng nhìn thấy La Thiên đang mỉm cười bước về phía tôi, vầng ánh sáng đèn bảy màu bao bọc quanh anh, như đang trong cõi mộng.

Có đúng là La Thiên không? Tôi há miệng mấp máy nhưng không thể phát ra một âm thanh nào, cổ họng như có đám lửa đang bốc cháy.

La Thiên, La Thiên...

Tôi chơi vơi, lắc lư đứng lên. Nào ngờ vừa bước đi một bước, tôi đã ngã vật ra, rượu say, bất tỉnh.

5

Đầu nhức như búa bổ, toàn thân tôi giần giật đau nhói từng cơn, hình như bị một thứ gì đó chốc chốc lại đập vào người tôi.

Là chuyện gì thế này? Mí mắt tôi động đậy, chưa kịp mở mắt ra thì cánh tay tôi lại bị một thứ gì đó đập mạnh khiến tôi tỉnh hẳn. Bên tai vang lên âm thanh “rin rít” của một vật không rõ là thứ gì.

Tôi khẽ xoay cổ, đập vào mắt tôi trước tiên là một vầng cành lá rộng lớn, ánh nắng chói mắt bị xé ra thành vô số mảnh nhỏ đang nhấp nháy lấp lánh như vẩy cá.

Đây là nơi nào? Có phải tôi đang nằm mơ không?

Khi đầu óc vừa nghĩ đến hai chữ “nằm mơ” thì tôi lại bị đập một nhát, lần này tạt thẳng vào má bên trái, đau rát, khiến tôi rất tức giận. Nhưng khi nghiêng đầu sang nhìn thì tôi hoàn toàn kinh ngạc đờ đẫn, miệng cũng há hốc thành hình chữ o.

Trong phạm vi tầm mắt tôi nhìn thấy, là một vật gì đó mọc đầy lông lá.

Nó òa vào mặt tôi, sau đó nó phát ra âm thanh “chí chí” rồi loáng một cái nó biến mất luôn.

Có phải vừa nãy nó cầm thứ gì đó đập vào tôi không?

Khi tôi nghĩ ra rằng đó là một con khi, tôi hít thật sâu một làn khí lạnh, bản năng mách bảo tôi phải đi khỏi đây ngay, nào ngờ vừa mới giờ mình thì tôi bị hẫng, tôi hét lên và rơi xuống bên dưới, cả người rơi thật mạnh xuống mặt đất, đau quá chảy cả nước mắt.

Lúc đang bị rơi, tay tôi khua lung tung cho nên bị vật cản rạch đứt một đường, máu tươi lập tức rỉ ra.

Tôi vừa nhăn nhó rên rỉ vừa ngẩng lên nhìn, lúc này mới nhận ra mình vừa từ trên một cái cây ngã xuống. May sao cây không cao lắm, nếu không tôi đã bỏ mạng rồi.

Không ổn! Tại sao tôi lại ngủ trên cây? Đây là nơi nào?

Tôi đang băn khoăn thì một giọng nam thô nháp rót truyền đến tai tôi: “Kìa! Chỗ kia hình như có người.”

Đầu tôi nóng ran, không nghĩ gì nữa, tôi co cẳng bỏ chạy, xung quanh tôi toàn là cây cối um tùm dày đặc...

Không đúng! Chắc là tôi đang nằm mơ! Sao tôi lại mơ đến cảnh trong rừng rậm?

Giọng nam kia lại vang lên: “Đúng là có người! Mau đuổi theo! Đừng chạy nữa... Cô đứng lại!”

Mau đuổi theo? Tức là đối phương không chỉ có một người. Tôi sợ hết hồn, ra sức mà chạy, vừa chạy vừa cầu xin: xin trời hãy rủ lòng từ bi, giúp con tỉnh trở lại, giấc mơ này không ra sao cả!

Bọn họ đuổi theo mỗi lúc một gần, tôi đã nghe thấy tiếng bước chân của họ và cả những tiếng hô như của hung thần ác sát nữa.

Khi tôi ngoảnh lại thì mắt cá chân tôi bỗng nhói đau rồi tôi ngã ngửa ra sau, không có một giây để kịp suy nghĩ gì, tôi đã bị treo lủng lơ trên không, đầu chúc xuống xuống đất. Tôi kêu thét lên thật đáng buồn: “Ôi... cứu tôi với!

Nhưng giấc mơ đáng sợ này lại thật đến mức khiến tôi nghi hoặc, tôi bất giác òa khóc.

Chỉ lát sau, tôi đã nhìn thấy ba người, hai nam và một đứa trẻ con.

Một trong hai nam giới là anh chàng mặc áo xanh, thấy cảnh ngộ của tôi lúc này, anh ta bật cười ha hả, vẻ khoái trá hả hê ra mặt: “Nhóc con còn định chạy nữa không? Định chạy đi đâu chứ?”

Bị treo ngược, máu trong người tôi dồn xuống đầu, tôi thấy khó thở, mặt và mắt căng phồng đau nhức, nhất là đôi mắt tôi hình như muốn lồi ra khỏi hốc mắt. Tôi nước mắt nước mũi giàn giụa, van nài họ: “Cứu tôi với! Tôi sẽ không chạy nữa! Thả tôi xuống đi! Tôi xin các người cứu tôi với...”

Anh chàng mặc áo xanh hỏi: “Cô là ai? Tại sao lại có mặt ở đây?” Giọng nghiêm nghị cứng nhắc như đang thăm vấn phạm nhân.

Nghe xong tôi càng khóc to hơn: “Tôi cũng không biết. Tôi đang ngủ mê phải không? Xin các anh thả tôi xuống đi, tôi sắp chết đến nơi... hu hu...”

Bọn họ vẫn đứng đó chẳng hề động lòng, mặc kệ tôi khóc lóc nài nỉ.

Cho đến lúc thằng bé con nói một câu: “Các chú thả cô ấy xuống đi! Hình như cháu biết cô ấy.” Thì họ mới hạ tôi xuống. ”Huỵch” một tiếng, đầu tôi va phải mặt đất, đau điếng, tôi nảy đom đóm mắt.

Anh mặc áo xanh hỏi: “Cô ta là ai?”

Thằng bé nói: “Cháu... cháu không biết.”

Anh ta phát cáu: “Không biết, mà mày lại bảo chúng tao hạ cô ta xuống? Có muốn bị ăn đòn không hả?”

Thằng bé âm ỨC nói: “Hình như cháu biết cô ấy, nhưng cháu lại không biết cô ấy là ai.”

Tôi cố gượng ngồi dậy, rồi cởi sợi dây thừng đang thắt vào chân tôi. Tôi vừa xoa nắn đầu, gáy vừa nhìn họ; tôi vẫn chưa hết sợ hãi.

Chuyện gì đây? Họ là ai? Có phải tôi đang nằm mơ không?

Khi ánh mắt tôi dừng trên khuôn mặt của thằng bé thì tôi bỗng kêu lên thất thanh: “Lôi Lôi à? Sao cháu lại ở đây? Cô vẫn đi tìm cháu mãi.”

Đúng là Đoàn Lôi thật! Nhưng tại sao nó lại ở đây?

Bé Đoàn Lôi chớp chớp mắt, lắc đầu nói: “Cháu không biết. Lúc cháu tỉnh lại thì đã thấy mình đang ở đây...”

Tôi cảm thấy hoang mang, miệng lẩm bẫm: “Tỉnh lại? Tức là không phải đang nằm mơ...”

Tôi nói chưa dứt lời thì anh chàng mặc áo đen thô bạo ngắt lời tôi: “Này cô! Đây không phải trong mơ! Hãy tỉnh táo đi!”

Tôi ngoảnh sang nhìn anh ta từ đầu đến chân. Anh ta có nước da ngăm ngăm đen, tuổi chừng ba mươi năm. Trời mùa hè nóng bức mà anh ta vẫn mặc bộ âu phục màu đen, thắt cả cà vạt nữa! Nếu cơ thể anh ta không có

vấn đề thì chắc chắn là thần kinh không bình thường. Cảm giác đầu tiên của tôi về anh ta là thế. Bộ âu phục rất bẩn và nhàu nát, đầu tóc thì bù xù, sắc mặt nhợt nhạt mệt mỏi cứ như là vừa thức trắng mấy đêm liền, đôi môi thì khô và bọt bọt. Về sau tôi mới biết anh ta tên là Cố Phong, nghề nghiệp không rõ, vì tôi hỏi mấy lần nhưng anh ta chỉ im lặng rồi nói lảng sang chuyện khác, hình như anh ta có những nỗi khúc mắc gì đó khó nói ra.

“Hừ! Tôi thì quá mong đây chỉ là đang nằm mơ!” Anh áo xanh nói tiếp, như tự chế nhạo mình. Anh ta là Chu Vũ, ba mươi hai tuổi, thái độ của anh ta không nghiêm túc bằng Cố Phong; anh ta ăn mặc đơn giản, áo phông màu xanh và quần bò. Tuy nhiên, có một điểm giống Cố Phong là toàn thân lấm lem bẩn thỉu. Bé Đoàn Lôi cũng vậy.

Câu nói của Chu Vũ khiến sống lưng tôi lạnh toát, vì tôi nhận ra rằng không phải đang trong mơ mà là sự thật đang xảy ra, hết sức thật. Đầu tôi bắt đầu choáng váng lơ mơ cứ như là não thiếu ô-xy, nuốt nước bọt cũng rất khó khăn. “Các... các anh...”

“Tất cả chúng tôi đều thế cả, lúc tỉnh lại thì nhìn thấy cái chốn ma quỷ này. Nếu tôi biết là kẻ nào bày đặt ra thì tôi sẽ đập hấn nát nhừ, sẽ ăn thịt nó, sẽ uống máu nó!” Chu Vũ ngiên rãng nói. Rồi anh ta giơ nắm tay đấm thật mạnh vào thân cây ở bên.

“Liệu... chúng ta có thể ra... có thể đi khỏi nơi này không?”

Chu Vũ lạnh lùng “hứ” một tiếng, nguýt tôi một cái, không đáp. Nhưng vẻ mặt của anh ta đã cho tôi biết: không thể ra khỏi đây.

Tại sao lại không thể ra? Tôi run run sợ hãi nhìn quanh bốn phía.

Chu Vũ ngồi phệt ngay xuống đất, hờ hững nói: “Cố đến mấy cũng vô ích, bọn tôi đã thử vô số lần rồi, dù đi kiểu gì rốt cuộc vẫn lại quay về chỗ cũ.”

Tôi mở to mắt nhìn anh ta: “Đây là nơi nào?”

Không ai trả lời, hình như không khí cũng ngưng đọng trong giây lát.

Tôi liếm đôi môi khô cong, ngoảnh sang nhìn Cố Phong. Anh ta từ nãy chỉ im lặng, chăm chú quan sát sợi dây thừng vừa nãy treo tôi lên, mặt lấm tẩm mồ hôi nhưng anh ta vẫn không rời bộ vét dày cộp, thậm chí cà vạt cũng không nói ra. Đúng là một quái nhân.

Tôi lại nhìn bé Đoàn Lôi. Nó đang nghiêng đầu nhìn tôi, tôi mỉm cười với nó. Vừa định hỏi nó tối hôm nọ sau khi chạy ra khỏi nhà Đồng Tú Lệ thì nó gặp phải chuyện gì, thì nó bỗng nói: “Cháu nhớ ra rồi, cô đã đến nhà cô Đồng, đến cùng một chú nữa, đúng không?”

Đoàn Lôi nói, khiến tôi lập tức nhớ đến La Thiên mất tích một cách kỳ lạ, tim tôi bỗng lạnh ngắt. Liệu anh ấy có bị đưa đến đây không? Nhưng tôi lập tức phủ định khả năng này, vì nếu La Thiên ở đây thật, thì bé Đoàn Lôi sẽ nói “chú ấy cũng đang ở đây”.

Hay là, anh ấy vẫn chưa tỉnh lại, đang nằm ngủ ở một nơi khuất nẻo nào đó trong khu rừng này. Hoặc là, anh đã tỉnh lại rồi nhưng mấy người này chưa gặp anh? Có rất nhiều khả năng dường như đều hợp tình hợp lý.

Nghĩ đến đây tôi xúc động bồn chồn đứng lên, cố tập trung đầu óc, lắng nghe và cảm nhận về La Thiên.

Chỉ lát sau, tôi không nén nổi nữa, cất tiếng gọi to: “La Thiên! La Thiên! ...”

Chu Vũ không hiểu, hỏi tôi: “Này, cô đang gọi ai?”

Tôi không đáp, vẫn tiếp tục gọi tên La Thiên, lòng nóng như lửa đốt, tôi cố căng chạy, chạy theo hướng mà tôi cảm nhận để tìm anh. Tôi tin chắc anh đang ở ngay gần đây.

Nào ngờ vừa chạy được vài bước thì bị kéo giật lại, anh ta kéo quá mạnh khiến tôi ngã chổng bốn vó lên trời. Còn chưa kịp cựa quậy thì tôi đã bị anh ta đã tóm chặt hai tay, tì đầu gối lên bụng tôi, tôi đau quá hét lên: “Định làm gì hả? Đồ mất dạy, bỏ ra! Đau quá...”

“Đau, là đúng rồi!” Anh ta không chịu thả tôi ra, dẫn giọng hỏi tôi: “Nói đi, thực ra cô là ai?”

“Việc gì đến mà? Thả tao ra! Đồ thần kinh!” Đau quá, tôi tức điên người mắng nhiếc luôn.

“Không chịu nói chứ gì?” Anh ta ấn mạnh đầu gối xuống, bụng tôi lập tức đau muốn chết luôn.

“Nói đi! Có phải chúng mày bắt bọn tao vào đây không? Đồng bọn của mày đang ở đâu?”

Tôi đau đớn rên ư ử, không thể nói nổi nữa, có cảm giác mình sắp chết đến nơi.

6

“Thôi, dừng lại! Cái bẫy này mới giăng!”

Nghe Cố Phong nói thế, Chu Vũ lập tức nhắc đầu gối lên nhưng vẫn tóm chặt tay tôi, hỏi: “Cái gì mới?”

“Anh cứ thả cô ta ra đã. Cô ta không liên quan gì.”

“Sao anh biết nó không liên quan? Anh cũng vừa nghe thấy nó gọi La Thiên gì đó, chắc chắn là đồng bọn của nó!”

“Cô ta không liên quan gì cả.” Cố Phong bình thản nhắc lại lần nữa, rồi bước đến kéo tay Chu Vũ ra. “Anh nhìn xem, sợi dây thừng này mới, chúng tôi cái bẫy này mới giăng không lâu; cũng tức là, ngoài mấy người chúng ta bị hãm ở đây vẫn còn có người khác. Có lẽ...” Cố Phong ngập ngừng. “Đó mới là kẻ bắt chúng ta rồi đem vào đây. Nhưng cũng có thể là...”

Không đợi Cố Phong nói hết, Chu Vũ đã nhảy bật dậy: “Chắc chắn kẻ đó là La Thiên!”

Nói rồi anh ta lại định tóm lấy tôi nhưng bị Cố Phong ngăn lại: “Đã nói rồi, cô ta không liên quan gì. Nếu đúng là cô ta, thì cô ta đã không giẫm vào cái chốt lầy và càng không đứng ngay trước mặt chúng ta để gọi đồng bọn.”

Chu Vũ nhìn tôi rồi lại nhìn Cố Phong: “Nhưng...” Anh ta vẫn chưa hết cảnh giác với tôi.

Cố Phong nói: “Cứ quay về đã.” Sau đó anh ta kéo tôi đứng dậy, hỏi tôi tên là gì.

Bụng vẫn còn đau, tôi cố nén, rồi cảm kích mỉm cười với anh ta: “Cảm ơn anh. Tôi là Cố Tiểu Yên.”

Chỉ trong chốc lát, ấn tượng của tôi về anh ta đã thay đổi; tôi cũng không cảm thấy anh ta mặc bộ âu phục là khó coi nữa. Tôi giải thích với anh ta tại sao vừa nãy tôi lại gọi La Thiên, và xin anh ta cho phép tôi chạy ra quanh đây tìm người; nếu không hỏi xem họ có đồng ý không, thì e sẽ lại gây ra hiểu lầm.

Anh ta nghĩ ngợi, rồi nói sẽ cùng đi với tôi; vì e tôi sẽ bị lạc đường, và cũng lo tôi sẽ lại vướng phải bẫy của kẻ nào đó giăng. Chu Vũ vẫn chưa hết nghi ngờ tôi nên không muốn đi cùng, anh ta dẫn Đoàn Lô bước đi.

Đi mãi, đi mãi. Ánh mặt trời bóng râm như đổ lửa, đang thiêu đốt mặt đất.

Dù trên đầu luôn có cành lá xum xuê che phủ, vẫn thấy nóng bức kinh khủng, chỉ lát sau mồ hôi đã ướt đầm lưng tôi. Cố Phong cũng thế, nước da vốn đã ngăm ngăm đen, bị nắng chiếu rọi biến thành đen bóng. Anh ta thỉnh thoảng lại cúi xuống đất nhặt mấy cành cây khô rồi bày ra thành hình mũi tên, để đánh dấu đường đi, và thỉnh thoảng lại kéo vạt áo lên lau mồ hôi trên mặt.

Tôi cố nén tò mò, cố gắng không nghĩ ngợi tại sao anh ta không cởi phăng áo vét ra. Nhưng đầu tôi không chịu nghe lệnh, những câu hỏi không ngớt hiện lên: hay là cánh tay hoặc khắp người anh ta chẳng chịt những vết sẹo,

cho nên mới phải mặc kín như bưng gió không thể lọt vào như vậy? Nếu đúng là thế, thì cũng không cần phải mặc âu phục, áo sơ-mi dài tay đang mặc bên trong cũng đủ để che kín các vết sẹo kia mà? Lại còn thắt cả cà vạt nữa, thế là sao?

“Đừng nắm vào các cành cây, đôi khi có thể nắm ngay vào rắn đấy!”

Cố Phong bỗng lên tiếng, khiến tôi sợ quá giật mình, vội buông ngay cành cây đang nắm, rất thận trọng bước đi bên cạnh anh ta; tôi chú ý để không đụng chạm vào vô vàn những cành cây đan xen tua tủa. Tôi hỏi Cố Phong: “Anh cảm thấy... kẻ nào là kẻ giấu mặt đứng sau tất cả, hẳn đã bắt chúng ta rồi đem vào đây?”

“Tôi chịu không biết.” Anh ta nói, mắt vẫn nhìn thẳng, giọng khô khan cứng nhắc.

“Anh cũng... sau khi tỉnh lại thì thấy mình đã ở đây rồi à?”

“Đúng!”

“Tất cả mấy người? Chỉ có hai anh và thằng bé à?”

“Tám người, bây giờ lại thêm cô nữa là chín.” Cố Phong ngoảnh sang nhìn tôi, mắt khép lại lim dim, ánh mắt thoáng một nét xa xăm. “Có lẽ, số lượng sẽ còn tăng thêm.”

Trời ạ, tôi là người thứ chín? Và còn có thể tăng thêm nữa?

Tôi bỗng thấy ớn lạnh sờ sờ, có cảm giác như mình đang trải qua một chuyện trong tiểu thuyết hay phim ảnh thì mới như thế này.

Kẻ giấu mặt - tạm gọi kẻ đang kẻ đứng sau tất cả - thực ra hẳn là ai? Tại sao hẳn lại bắt chúng tôi vào khu rừng rậm này? Với mục đích gì? Một giọt mồ hôi từ trán chảy xuống rơi vào miệng tôi, vừa mặn vừa chát.

“Cô quen thằng nhóc con đó phải không?” Cố Phong bỗng hỏi tôi.

“Anh nói về bé Lôi Lôi à? Thực ra cũng chưa gọi là quen, tôi mới chỉ gặp nó một lần. Có vấn đề gì à?”

“Không. Tôi thuận miệng hỏi thế thôi. Vì những người đang bị giam hãm trong rừng này cũng đều không biết gì về nhau.”

“Anh và anh mặc áo xanh cũng không quen nhau à?” Tôi hơi ngạc nhiên.

“Anh ta là Chu Vũ. Tôi bị vào đây rồi mới biết anh ta.”

“Lúc nãy anh nói kẻ đặt bẫy chính là kẻ đã bắt chúng ta. Nhưng rất có thể là do một người đi săn đã làm? Nếu thế chúng ta để lại tín hiệu cầu cứu ở chỗ cái bẫy, thì chúng ta sẽ được cứu.”

“Được cứu?” Cố Phong cười nhạt. “Nếu cô biết đây là nơi nào thì cô sẽ không cho rằng trong này có người đi săn.”

“Vậy đây là nơi nào?”

Cố Phong không đáp, anh ta lại ngồi xuống nhặt mấy cành cây bày một cái mũi tên làm ký hiệu.

Tôi thấy hơi khó hiểu, tại sao hỏi đây là nơi nào thì họ đều im lặng.

Lẽ nào chúng tôi đã đi lạc vào rừng rậm khủng long ở kỷ Jura?

7

Đi trong rừng rậm như một mê cung này, tôi chỉ cảm thấy khát cháy cổ cháy họng, toàn thân đau nhức mỗi nhừ, nhất là đầu nhức như búa bổ chỉ chực vỡ tung. Tôi lom khom cúi xuống, một tay nắm đùi, tay kia day trán, hỏi Cố Phong lúc này mấy giờ rồi.

Cố Phong dừng lại nhìn tôi một lượt, rồi nói: “Ở đây chỉ có thể nhìn vị trí mặt trời mà đoán thời gian.” Nói rồi anh ta ngẩng đầu nhìn. “Lúc này vào khoảng hơn 3 giờ. Cô sao thế? Không bước được nữa à?”

Tôi ngẫm nghĩ mấy câu anh ta vừa nói, rồi bỗng nhớ ra... tôi bèn lục túi áo túi quần khắp lượt, nhận ra rằng ngoài bộ quần áo trên người ra, tôi không còn gì khác: ví tiền, di động... đều không thấy đâu nữa. Tôi rất kinh ngạc nhìn Cố Phong, và cứ thế đứng nghệt ra.

Anh ta nhún vai, cau mày nói: “Có phải vừa rồi cô mới nhận ra mình chẳng túi không còn thứ gì nữa?”

Tôi lúng túng không biết nên trả lời ra sao, tôi có phần tuyệt vọng, ngồi thụp xuống, vừa đói vừa khát, cổ họng tôi khô cứng. Nếu lúc đầu tôi còn mơ hồ nửa tỉnh nửa mê, thì bây giờ tôi đã có thể hoàn toàn khẳng định được tình thế đáng sợ ra sao. Tôi cố kìm nước mắt, khẽ hỏi: “Có thật là không thể ra nổi không? Rừng, chắc chắn phải có lối vào, nếu không, người ta đưa chúng ta vào đây sao được?”

“Đúng thế.” Cố Phong thở dài. “Nhưng không tìm thấy lối vào ấy, thật sự không thể tìm thấy. Có lẽ chúng ta đang ở chính giữa khu rừng, hoặc là ở trong khu vực sâu nhất, cách lối vào rất xa, rất xa...”

“Xa đến mấy thì vẫn có cách để tìm thấy lối ra! Nếu không, những kẻ kia đưa chúng ta vào đây rồi, họ trở ra thế nào được?”

“Những kẻ kia?” Cố Phong nhìn tôi, ánh mắt có nét nghi hoặc và cảnh giác.

“À...” Tôi lập tức hiểu ý anh ta là gì. Anh ta cũng như Chu Vũ, đều hiểu lầm tôi. Tôi không muốn lại bị ăn đòn, vội giải thích: “Có thể đưa ngàn này người chúng ta vào đây, thì chắc họ không chỉ có một người?”

Cố Phong chỉ im lặng chẳng bảo sao, anh ta đưa mắt nhìn sang chỗ khác, trầm ngâm nghĩ ngợi.

Tôi liếm đôi môi, có cảm giác đầu lưỡi bỏng rát.

Nếu lúc này được uống một cốc cô-ca, ăn hai cái cánh gà rán và một cái bánh *Hamburger* cỡ đại thì quá sung sướng.

Càng nghĩ thế tôi lại càng thấy đói thấy khát. Tôi thò tay sờ bụng, hỏi: “Các anh bị hãm trong này mấy ngày rồi? Ăn những gì? Tối đến ngủ ở đâu?”

Nhưng Cố Phong không trả lời, chỉ hỏi: “Có lẽ người bạn trai của cô không có ở đây, đừng tìm nữa. Khi mặt trời dần lặn, ở đây sẽ tối rất nhanh, cô không thể hình dung rừng rậm trong đêm đáng sợ thế nào đâu!” Nói rồi anh ta chuẩn bị quay trở lại theo lối cũ vừa đi.

“Nhưng tôi vẫn có cảm giác anh ấy đang ở trong rừng này. Chắc chắn anh ấy...”

“Cảm giác?” Cố Phong cười nhạt ngắt lời tôi, rồi không nói thêm nữa.

Chúng tôi tiếp tục đi xuyên mê cung. Tôi cảm nhận rõ rệt mình đã rất đuối sức, đói khát khiến đôi chân tôi mềm nhũn, đầu tôi quay cuồng, da dẻ khô cong nóng như lửa. Ở trong này nắng rất và độc hơn hẳn bên ngoài.

Nhưng Cố Phong không hề bận tâm tôi đang ở trạng thái nào, anh ta không nói một câu, cứ thế mãi miết bước đi.

Khi tôi thấm mệt gần như sắp ngã lăn ra, thì Cố Phong bỗng dừng lại hỏi tôi có biết trèo cây không.

Trèo cây ư? Toàn thân tôi đang mềm nhũn, nắm vật ra đất, dang hai tay hai chân, hụt hơi không thể nói được nữa, thì đâu còn sức nào mà trèo cây? Huống chi, tôi cũng không biết trèo cây.

“Thế thì cô cứ chờ ở đây.” Nói rồi anh ta nhổ một bãi nước bọt vào lòng bàn tay, xoa hai tay vào nhau, sau đó bắt đầu trèo lên một cái cây ở ngay bên cạnh.

Tôi hơi hoa mắt nhìn lên. Anh ta trèo lên cây để làm gì nhỉ?

Đúng là Cố Phong không thạo trèo cây. Anh ta lúng túng hồi lâu mới lên được lưng chừng, và mấy lần suýt nữa tuột tay rơi xuống. Vẫn mặc nguyên

bộ âu phục mà trèo cây, trông anh ta rất lóng ngóng và khôì hài nữa.

Tôi nhắm mắt lại không nhìn anh ta nữa, và thầm nghĩ tại sao tôi lại ở đây, ai đã bắt tôi rồi đem vào đây?

Tôi còn nhớ tối qua... có lẽ là tối qua thì phải... tôi đã vào quán bar uống khá nhiều chất men, sau đó hình như tôi nhìn thấy La Thiên, tiếp đó tôi say quá rồi lịm đi; sau đó là những chuyện gì thì tôi không nhớ nổi nữa. Đầu óc tôi trống rỗng. Lúc tỉnh lại thì tôi đã ở trong khu rừng này. Bây giờ nghĩ lại, lúc đó nhìn thấy La Thiên chỉ là ảo giác bắt nguồn từ chuyện anh đột nhiên biến mất, tôi quá lo lắng và sốt ruột và lại đang say rượu nữa.

La Thiên, anh đang ở đâu? Tôi thở dài thườn thượt.

Lúc này Cố Phong bỗng gọi to: “Này! Cố... cô là Cố gì nhỉ?”

Tôi mở mắt ra, giọng không còn mấy sức lực: “Cố Tiểu Yên.” Vì cây rất cao, nên tôi không nhìn thấy Cố Phong, chỉ thấy một lùm cành lá đang chao đi chao lại.

“Đón lấy!”

“Gì cơ?” Vừa nói xong tôi liền nhìn thấy một thứ gì đó từ trên cây rơi xuống cách tôi không xa. Tôi ngoảnh sang, rồi mắt tôi bỗng sáng lên: một quả cây to bằng quả bóng bàn, trông hơi giống quả mận chín nhưng vỏ nó ráp và cứng, thịt quả khá dày.

Quả đại, trông đều thế này thì phải?

Tôi mừng quá chạy ngay đến nhặt nó lên, miệng nuốt nước bọt ừng ực, ngẩng đầu lên hỏi: “Cho tôi ăn quả này à?”

Cố Phong không trả lời, tiếp tục ném quả cây xuống, tôi cũng vội nhặt ngay, rồi kéo vạt áo ra để đựng. Đếm được cả thảy mười tám quả.

Cố Phong lại trèo xuống, rồi ngồi phệt xuống đất thở hồng hộc, nói: “Những quả này... là bữa tối của chúng ta.” Quần áo Cố Phong bẩn không

thể tưởng được, có một cái lá cây vẫn còn mắc trên mái tóc.

Tôi vui vẻ mỉm cười, thầm nghĩ, tuy quả cây hơi nhỏ nhưng mỗi người chín quả thì cũng tạm ổn. Tôi lấy nắm quả cây ra, chà xát chúng vào quần áo, rồi hỏi: “Đây là quả gì? Trước đây tôi chưa từng nhìn thấy.”

Tôi vừa nói vừa nuốt nước bọt, hình như cổ họng lại càng nóng ran.

Cố Phong phúi quần áo, rồi đứng dậy nói: “Quả dại, không biết tên. Ta đi thôi! Đem về chia cho mọi người.”

“Ở đây có chín người?” Tôi bỗng mở to mắt, tôi không sao tin nổi.

“Cô nghĩ sao?”

Sau câu nói của Cố Phong, tôi chưng hửng, hăng hụt như rơi xuống vực sâu. Mỗi người hai quả thì chẳng bỏ dính răng!

Hình như Cố Phong nhận ra tâm tư của tôi, anh ta mỉm cười, nói: “Tôi vừa đếm rồi: trên cây vẫn còn mười bảy quả nữa. Tức là, sáng mai sẽ ăn hết, tiếp đó chúng ta muốn ăn quả dại cũng chẳng có mà ăn.”

“Không có thứ quả rừng nào khác à?”

“Hiện giờ mới chỉ tìm thấy một cây. Không biết năm người bọn họ đã tìm thấy đồ ăn gì chưa, nhưng cũng tạm ổn rồi.” Anh ta nhìn nắm quả cây trong túi áo tôi, thè lưỡi liếm đôi môi đã khô cong nứt nẻ, nói: “Nếu cô đang rất muốn ăn thì cứ ăn trước một quả, để lại một quả lát nữa cùng ăn với mọi người, nếu không, cứ ngồi nhìn họ ăn thì cô sẽ không sao chịu nổi.”

Lúc này tôi vừa đói vừa khát, xưa nay tôi chưa từng bị đói và khát như thế này, tuy nhiên tôi không thể cầm quả cây mà đưa lên miệng.

Tôi chỉ thẫn thờ nhìn nắm quả cây, mặc cho nước mắt trào ra, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Vào giây phút này tôi bỗng thấy rất nhớ nhà, tôi nhớ mẹ tôi hay lâu bầu, nhớ cha tôi - ngay trước mặt tôi - trách móc mẹ tôi tiêu hoang, tôi nhớ La Thiên... Nỗi nhớ da diết, bùng lên mãnh liệt. Rồi tôi òa khóc nước nỡ.

Phải làm gì đây thì mới có thể thoát khỏi nơi này?

Chương 3: Người mất tích đầu tiên

1

Ném mười tám quả cây, tôi bước chơi với như kẻ mất hồn, đi sau Cố Phong. Con tim nhỏ bé yếu ớt của tôi như dần chìm xuống, hai chân tôi nặng như bị đeo đá.

Khóc một hồi, tôi dường như đã bình tĩnh trở lại, và hiểu rằng khóc lóc chỉ là vô ích. Bị vây khốn trong rừng sâu là một sự thật hiển nhiên, chỉ có thể được đến đâu thì hay đến đấy. Điều có thể được an ủi là, có cả thầy chín người kể cả tôi, chứ không phải kẻ giấu mặt nào đó đem mình tôi ném vào khu rừng này; tôi tin rằng nếu mọi người đồng tâm hiệp lực thì nhất định chúng tôi có thể thoát ra!

“Này, Cố... cô là Cố gì gì nhỉ? Cố Tiểu Phi phải không?”

“Tôi là Cố Tiểu Yên.” Tôi nguýt anh chàng Cố Phong, chẳng buồn trách anh ta nữa.

“Cuộc sống của cô như thế nào?”

“Gì cơ?” Tôi nghi hoặc nhìn anh ta, không hiểu anh ta hỏi thế là ý gì.

“À, ý tôi là, trong cuộc sống, cô có những điều chưa được như ý không? Ví dụ, trong quan hệ với bạn trai, trong quan hệ với cha mẹ, bạn bè, trong công tác chẳng hạn. Cô đã đi làm chưa hay vẫn đang đi học?”

Tôi lắc đầu, tôi chẳng muốn nói gì, tôi chỉ đang mãi nghĩ tại sao kẻ giấu mặt nào đó lại bắt những người vốn không quen nhau là chúng tôi đem vào khu rừng này?

Chắc chắn phải có những điểm chung nào đó, chứ không thể là một hành động vô nguyên tắc.

Thấy tôi không trả lời, Cố Phong đưa tay lên gãi mũi, rồi lại hỏi tôi một câu càng khó hiểu hơn: “Cô đã bao giờ có ý nghĩ từ giã... tức là ý định tự sát chưa? Đã từng nghĩ đến chưa?”

Tôi thấy hơi bực mình, hậm hực nói: “Chưa! Tôi làm sao mà phải có ý định tự sát nhỉ?”

Cố Phong cau mày rõ chặt, lăm lăm như nói với mình: “Thế thì kỳ lạ, kỳ lạ thật! Đúng là quái lạ...” Anh ta nói một lô cái từ “kỳ quái, quái lạ...” khiến tôi nghe ù cả tai và đầy nghi hoặc.

Khi mặt trời sắp khuất sau núi, thì Cố Phong dẫn tôi về đến nơi ở của họ: một căn nhà nhỏ, cũ nát, như có thể bị đổ sập bất cứ lúc nào.

Từ xa đã nghe thấy tiếng thằng bé Đoàn Lôi vọng từ trong nhà ra: “Cấm nhúc nhích! Giơ tay lên! Pằng pằng pằng pằng...”

Bốn bề xung quanh căn nhà nhỏ là cây rừng san sát như những bức tường kín mít, thật khó tưởng tượng ở đây lại có một căn nhà.

Tôi kinh ngạc hỏi Cố Phong tại sao các anh lại tìm thấy nơi này, anh ta bình thản đáp: “Lúc tôi tỉnh lại thì đã thấy mình nằm ở đây.”

Nói rồi anh ta chẳng thiết ngoái đầu lại, bước thẳng vào căn nhà.

Vừa bước vào thì bé Đoàn Lôi đã chạy đến trước mặt Cố Phong, nói rõ to: “Cố Phong, quả đầu?”

Cố Phong đẩy thằng bé ra, nói rất không vui: “Thôi đi, tránh ra! Nhóc con, chẳng biết lễ phép là gì cả!” Rồi anh ta bước đến bên Chu Vũ, ngồi xuống hỏi: “Chưa nhóm được ta à?”

“Loay hoay mãi hơn một giờ đồng hồ, phòng rộp cả tay! Đúng là thứ việc khổ sai!”

“Để tôi thử làm xem sao. Trời sắp tối đến nơi.” Cố Phong nhặt hai hòn đá Chu Vũ vừa ném xuống đất, rồi ra sức chọi vào nhau; bên dưới là một vốc

lá khô.

Họ làm gì thế? Tôi ngờ ngờ nhìn họ rồi chợt hiểu ra ngay, ngạc nhiên hỏi: “Thế này là... chọi đá để nhóm lửa à?”

“Phải! Cô không biết nhìn hay sao?” Chu Vũ không nề nang đập cho tôi một câu. Anh ta vừa chum môi thổi vào lòng bàn tay vừa oán trách: “Tại sao làm việc gì cũng cứ là đàn ông làm? Kiếp sau tôi nhất định sẽ làm đàn bà cho mà xem!” Anh ta liếc nhìn tôi. “Quả, đang ở chỗ cô chứ gì?”

“Ừ! Tôi đang cầm đây.” Tôi vội lục túi áo lấy đám quả cây ra, đưa cho Chu Vũ và Đoàn Lôi mỗi người hai quả. Vừa đưa xong thì Chu Vũ lập tức kêu lên: “Sao chỉ có hai quả? Trưa nay mỗi người còn được ăn bốn quả kia mà?”

“Anh Cố Phong nói trên cây chỉ còn mười bảy quả nữa, cho nên...” Tôi lấp bắp giải thích.

“Chỉ còn mười bảy quả nữa?” Chu Vũ nhìn sang Cố Phong, thấy Cố Phong gật đầu, anh ta mới thôi không nói nữa, rồi cầm quả cây ăn, cắn miếng rõ to, má căng phồng. “Nếu cứ tình hình này ta sẽ chết ở đây là cái chắc, nay lại thêm một người nữa! Mẹ khi!” Nói rồi anh ta ngẩng đầu nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt đầy hậm hực.

Tôi cúi đầu không dám ho he, cứ như tôi mắc sai lầm thật, tôi ầm ức hai mắt nóng ran.

Cố Phong chép miệng, nói: “Giả sử không có cô ta thì tối nay cũng chỉ được ăn hai quả. Sao bọn nó vẫn chưa về nhỉ?”

Chu Vũ nhún vai: “Ai mà biết được!” Rồi anh ta căng thẳng hỏi: “Cố Phong, chắc không đến nỗi bọn họ đã tìm thấy lối ra nhưng không nói cho chúng ta biết chứ?”

Cố Phong hơi ngạc nhiên nhưng không nói gì, chỉ gượng cười, tiếp tục mài hòn đá.

“Nếu đúng thế thì sao?”

“Bọn họ có thể ra thì chắc chắn chúng ta cũng có thể ra; cứ lần theo dấu vết họ để lại là được.”

“Có lý.” Rất nhanh chóng, Chu Vũ ăn hết veo, gọn ghẽ, nhai luôn cả hạt. Anh ta thèm thườn liếm mép, nói: “Mẹ kiếp, đói ơi là đói, cứ như là chưa được ăn. Cố Phong, trong rừng này có động vật gì không? Hay là chúng ta tìm bắt một con thỏ rừng hoặc con rắn mà ăn?”

“Thỏ rừng thì được, rắn thì tôi không dám ăn bừa, nhỡ có nọc độc thì sao? Tôi sợ nhất là rắn, nhìn nó đã thấy chết khiếp. Nhưng kể cũng lạ thật, sao không thấy bất cứ một loài động vật nào cả?”

“Rất có thể vì trời quá nóng, chúng phải đi ẩn nấp; hay là chờ trời tối rồi chúng ta đi bắt?” Nói rồi Chu Vũ áp sát tai Cố Phong thì thầm những gì không rõ. Cả hai hì hì cười với nhau có vẻ rất “gian”.

Đoàn Lôi xán lại ngồi bên tôi, nghiêng đầu hỏi: “Sao cô không ăn đi? Cô không đói à?”

Mặt thẳng bé lấm lem như mặt con mèo hoa, nhưng nó vẫn rất hăm hở không chút buồn bã.

Tôi cười cười nhìn nó, rồi cầm quả cây đưa lên miệng cắn một miếng, nhưng phải lập tức nhè ra ngay, kêu lên: “Sao khó ăn thế này?”

Đoàn Lôi thấy thế cười váng lên: “Ha ha... đáng quá chứ gì? Cháu ăn lần đầu tiên cũng thấy thế.” Nói rồi nó nhặt quả tôi vừa vứt xuống, đưa cho tôi. “Cô cứ cắn vài miếng đi, rồi sẽ không thấy đáng nữa.”

Tôi buồn bã cau mày. “Cô không ăn nữa. Cháu ăn đi!”

Thẳng bé sắp đưa lên miệng cắn thì bị Cố Phong giật lấy rồi đưa lại cho tôi: “Đây là phần của cô, cô phải ăn đi!”

“Sao thế? Tôi tự nguyện nhường cho nó ăn, cũng không được à?”

“Tất nhiên là được, nhưng nếu cô không muốn chết đói ở đây thì cô phải ăn đi!” Nói rồi Cố Phong lại quay sang bên tiếp tục mài hòn đá. “Trong rừng này, nguồn nước còn tìm không ra, nếu không ăn quả cây để giải khát thì cơ thể sẽ nhanh chóng mất nước, rồi chết luôn.”

Chu Vũ nói: “Tự cô ta không muốn ăn, thì việc gì đến anh? Này, nếu cô không muốn ăn thì cho tôi quả kia đi? Cảnh vẻ quá, cô tưởng mình là tiểu thư càn vàng lá ngọc chắc?”

Tôi ngẫm nghĩ câu nói của Cố Phong, anh ta nói có lý. Tôi phải ăn cho hết hai quả, nếu không, trời nóng bức thế này tôi sẽ chết vì đói khát mất thôi. Nghĩ đến đây tôi vội cầm lấy ăn ngấu nghiến, sạch trơn; và cũng lập tức thấy bụng nôn nao khó chịu, mồm miệng không khô ráo nữa nhưng lại càng thấy đói bụng hơn.

“Bây giờ không thấy đắng nữa chứ gì?” Đoàn Lôi nhìn tôi không chớp mắt.

“Không đắng nữa.” Tôi xoa đầu nó. Không hiểu tại sao kẻ giấu mặt kia lại bắt nó đến đây. Nó chỉ là đứa trẻ mới lên 7, tại sao chúng lại tàn nhẫn như vậy?

Tôi miên man suy nghĩ. Chẳng biết Đoàn Lôi nhặt ở đâu ra một tờ báo cũ, hỏi tôi có biết gấp máy bay không.

Nhìn ánh mắt trong sáng ngây thơ của nó, lòng tôi bỗng dâng trào một nỗi xót xa. Tôi hỏi nó: “Cháu nhớ nhà không?”

“Không.” Nó trả lời rất dứt khoát. “Ở đây rất hay, cháu khỏi phải đi học.”

Tôi hơi ngạc nhiên, gượng cười và đón lấy tờ báo.

Chu Vũ nhặt một hòn đá ném về phía Đoàn Lôi. “Thằng nhóc đụt quá! Lớn lên chắc sẽ làm lưu manh! Bây giờ đã buông xuôi thì coi chừng tương lai sẽ buông xuôi mà đấy!”

Đoàn Lôi lập tức phản kích: “Chú là lưu manh thì có! Cả nhà các chú đều là lưu manh!”

“Thằng nhóc khốn kiếp! Tao sẽ đánh chết mày, mày có tin không hả?”

“Tiểu Cổ cứu cháu với!” Đoàn Lôi lập tức nấp vào sau lưng tôi.

Tôi bỗng cứng họng. Nó dám gọi tôi là “tiểu Cổ”? Thực không hiểu nổi hai vợ chồng Tô Tuyết mọi ngày nuông chiều thằng bé vua con này như thế nào^[3].

Tờ báo cũ kỹ nhàu nát, “tuổi thọ” cũng kha khá rồi, nong nặc mùi ẩm mốc, rất khó mà gấp được máy bay.

Nhưng tôi vẫn cố gấp. Rồi mắt tôi bỗng mở to, vì nhìn thấy một mẫu tin như sau:

Những năm gần đây, năm nào cũng phát hiện ra hàng chục vụ tự sát trong rừng sâu; họ là người thất nghiệp, thất tình, bế tắc trong cuộc sống, hoặc thất bại trong kinh doanh cổ phiếu v.v... Các chuyên gia phân tích rằng, nền tảng tình cảm của con người hiện đại ngày càng mong manh, dễ gặp trắc trở, bị sốc, thì rất dễ nảy sinh tâm lý cực đoan...

Tôi thấy tim mình đập nhanh. Tự sát trong rừng sâu?

Tôi kéo Đoàn Lôi đang nấp sau lưng ra, vội hỏi nó: “Cháu lấy đâu ra tờ báo này? Có còn nữa không?”

Sau chốc lát, nó bê lại một lô báo cũ, gần như tờ nào cũng đăng những mẫu tin tương tự, tôi nhìn mà sồn gai ốc. Trong đó có một bài với tiêu đề rất bắt mắt:

Rừng Bọ Cạp có phải khu rừng tự sát không?

Rừng Bọ Cạp rậm rịt sâu hút và bí hiểm, năm nào cũng thu hút vô số những du khách đặc biệt; có một số du khách thậm chí đi từ xa ngàn cây số để đi vào khu rừng này rồi tự sát. Cho đến nay nó vẫn là một bí ẩn không có đáp

án...Ngày 18 tháng 10 năm 2008, trong khu rừng này lại phát hiện ra thi thể của một đôi nam nữ còn rất trẻ, pháp y đã giám định và kết luận là tự sát...

Tôi choáng váng như vừa nghe thấy một tiếng nổ kinh hoàng. Lẽ nào...

2

“Đúng thế, đây là rừng Bọ Cạp.” Chu Vũ cởi áo ra, cầm mấy tờ báo cũ lên đập lại với nhau làm cái quạt để quạt, miệng càu nhàu “Ở đây vừa nóng lại vừa lắm muỗi”. Rồi anh ta quay sang hỏi Cố Phong: “Anh mặc nhiều áo như thế không thấy nóng à?”

“Tâm tĩnh tự khắc sẽ mát.” Cố Phong trả lời.

“Thôi đi cho! Vào lúc này mà còn tĩnh tâm được?”

Mặt trời sắp khuất sau núi, trong nhà mỗi lúc một âm u, muỗi bắt đầu vo ve ngay bên tai.

Oi bức khiếp quá, toàn thân tôi nhơm nhớp mồ hôi, đầu óc tôi toàn hiện lên mấy chữ “khu rừng tự sát”, tại sao đây lại là khu rừng tự sát? Tôi thần thờ nhìn Cố Phong: “Chúng ta đang ở đâu?”

“Đã nói rồi: đây là rừng Bọ Cạp. Nó nổi tiếng là khu rừng tự sát.” Chu Vũ trả lời luôn.

“À... ý tôi là... đây có thuộc về thành phố S không? Các anh có phải là người thành phố S không? Trước đây có nghe nói về khu rừng tự sát không?”

“Báo chí đã viết rồi mà: đây thuộc về thành phố Thụy Xương. Nhưng Thụy Xương có rừng tự sát hay không, thì tôi chưa từng nghe nói. Thoạt đầu tôi còn ngỡ là đã sang Nhật Bản rồi!” Chu Vũ tự chế nhạo mình. “Ở Nhật Bản rất sẵn rừng tự sát.”

Xem ra, Cố Phong cũng chưa từng nghe nói đến.

“Chu Vũ, mau đem lá đến đây, có tia lửa rồi.”

Rất nhanh, đồng lá khô đã bùng cháy, Chu Vũ chạy ra góc nhà ôm một ôm cành khô đến dựng lên trên đồng lửa, rồi lại nói khô hài: “Ngày hè đốt lửa để sưởi, sưởi chưa từng có trong lịch sử!”

Đồng lửa bùng cháy, không thấy muỗi vo ve bên tai nữa nhưng lại nóng rất đến nỗi tôi phải không ngớt lùi ra xa.

Cố Phong lấy quả cây của mình ra, vừa ăn vừa nói: “Chẳng còn cách nào khác. Trong rừng, hễ tối đến thì bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra. Đốt lửa lên, ít ra cũng khiến một số động vật không dám mon men đến gần, muỗi cũng bớt đi. Muỗi ở đây cũng có loại muỗi độc, còn độc hơn bên ngoài vô số lần... Lạ thật, sao bọn họ vẫn chưa về nhỉ?”

Chu Vũ nhìn chăm chăm vào Cố Phong, liếm môi, nói: “Hay là mỗi người chúng ta ăn thêm một quả nữa, để dành cho bọn họ 5 quả, và nói là chỉ còn có ngần này...”

Cố Phong lườm anh ta. “Nếu người khác chỉ để dành cho anh một quả thì sao?”

Đang nói chuyện, bỗng nghe thấy những tiếng bước chân từ bên ngoài nhà, rồi có bốn người gồm hai nam hai nữ chạy vào, vẻ mặt căng thẳng hết hoảng. Anh thanh niên đi đầu mặc áo trắng, nằm nhoài ngay xuống đất thờ hồng hộc, nói: “Ma! Có ma, có ma...”

“Ma cái con khi!” Anh “nam nhi” thứ hai bậm bõ ngắt lời anh ta. Tôi định thần nhìn kỹ, mới nhận ra đó là một nhân vật “giả trai”, đó là một cô gái thứ thiệt nhưng đầu cắt cua, ăn mặc như đàn ông. “Gã thư sinh này thật đáng ghét. Lần sau tôi nhất định không đi cùng nhóm với hắn nữa.”

“Ai thiết gì cùng nhóm với cô? Gái đàn ông!” Anh áo trắng gào to.

“Là gái đàn ông, vẫn còn hơn chán vạn gã éo lá nhà anh! Tôi chưa từng thấy gã nào nhát gan như anh, nhát hơn cả phụ nữ.”

Còn hai phụ nữ đứng bên, mặt mũi cả hai đều tái nhợt không còn giọt máu, chắc họ vừa nhìn thấy thứ gì đó cực kỳ đáng sợ.

Chẳng lẽ họ gặp ma thật? Gặp những oan hồn tự sát trong rừng sâu?

Anh áo trắng lập tức nhảy dựng lên, mặt mũi đỏ gay: “Ai nhát gan? Có giỏi thì tất cả cùng quay lại chỗ đó xem?”

Gái giả trai cũng không chịu lép: “Quay lại thì quay lại! Ai không dám quay lại thì người ấy là đồ hèn!”

Thấy hai người cãi cọ càng lúc càng hung, Cố Phong không nén được nữa nổi nóng: “Cãi cọ gì khiếp thế? Lắm lời quá! Thực ra là có chuyện gì?”

Thế rồi họ mỗi người một câu, lần lượt kể lại rõ ràng sự việc.

Thì ra, họ là một nhóm năm người chiều nay đi tìm thức ăn, chẳng biết tại sao một người biến mất; cho đến lúc trời tối vẫn không tìm thấy. Họ bèn quyết định quay trở lại ngôi nhà này để bàn bạc xem sao. Nào ngờ trên đường quay về họ gặp một cái “bóng trắng”, cả bọn sợ quá đua nhau bỏ chạy thục mạng...

Gái giả trai nói tiếp: “Rõ ràng là một người bị treo trên cây, thế mà mấy người này cứ nói là ma, lại còn bảo tôi bước đến xem. Tôi ngờ rằng đó là Vương Hải Thành đang bị lạc. Bây giờ ta nên làm gì?” Nói xong cô ta lo lắng nhìn Cố Phong, chờ anh ta đưa ra quyết định.

Tôi nghe, không dám thở mạnh nữa. Mấy chữ “bóng trắng”, “oan hồn” chao đi chao lại trong đầu tôi.

Sau một lát im lặng, Cố Phong đứng dậy: “Đi! Đi xem sao! Phụ nữ và trẻ em ở lại.”

Chu Vũ lâu bầu trách móc: “Sao phải thế? Đi đến đâu cũng coi đàn bà và trẻ em là quan trọng, đàn ông không phải là người à?”

Anh áo trắng rất gượng gạo đứng dậy, xem chừng anh ta quá sợ hãi.

Bọn họ đi rồi, Đoàn Lôi tỏ ra rất mừng, nó chạy đến trước mặt mấy phụ nữ kia, hỏi: “Có đúng là ma không? Trông nó ra sao? Nó như thế này phải không?” Nói rồi mắt nó đảo ngược, lưỡi lè ra, bắt chước người bị treo cổ.

Không thấy ai trả lời, nó bèn giật vạt áo của một phụ nữ trong số họ, nói: “Liễu Tinh Tinh mau nói cho cháu biết, con ma ấy trông như thế nào?”

Liễu Tinh Tinh hất tay Đoàn Lôi ra, giận dữ nói: “Tránh ra! Ngán lắm! Gọi cô gọi bác, mà cũng không biết gọi, chẳng rõ mẹ mà dạy bảo mà kiểu gì?”

Tôi vội kéo Đoàn Lôi lại, khẽ bảo: “Lôi Lôi, đừng làm nhộn lên nữa!”

Nào ngờ nó đẩy ngay tôi ra, nói rất hỗn xược: “Tôi đang hỏi họ chứ không hỏi cô!”

Thằng bé khiến tôi choáng váng ngớ ra.

Lúc này hình như bọn họ mới chú ý đến sự tồn tại của tôi, nhạt nhẽo hỏi: “Cô mới đến à?”

Mới đến? Tôi cau mày. Cái từ này khiến người ta lúng túng, tôi ngượng nghịu gật đầu: “... Tôi là Cố Tiểu Yên.”

Nói rồi tôi đưa cho họ sáu quả đại.

Họ vừa ăn vừa tự giới thiệu mình, có điều, thái độ rất lạnh lùng.

Liễu Tinh Tinh nhiều tuổi hơn cả, chắc phải 34, 35 tuổi, nhưng chị ta chỉ nói mình 25. Tóc xén ngắn nhưng chẳng được chăm sóc nên lộn xộn như cái ổ trứng gà, làn da khá trắng trẻo, đôi mắt cáo, mặc áo chèn không tay và váy ngắn màu đen.

Trương Ngưng trẻ nhất, 23 tuổi, toàn thân lấm lem bẩn thỉu, váy trắng biến thành màu cháo lòng đốm hoa, nhưng trông cô ta vẫn rất xinh, thanh tú, nhất là có đôi mắt đen láy rất sáng, hai hàng mi dày và cong, trông như con búp bê ngoại quốc; mái tóc dài buộc túm đuôi ngựa ra sau gáy, hơi rối.

Trương Ngưng so với Liễu Tinh Tinh bốc phét “khai man” chỉ 25 tuổi, hai người khác nhau một trời một vực!

Gái giả trai, tên là Lâm Kiều Nhi - cái tên rất không phù hợp với ngoại hình và tính cách của cô ta! Nghe nói tên cô ta vốn không phải thế này, khi cô ta còn nằm trong bụng mẹ, cha mẹ cô ta rất hy vọng sẽ sinh ra đứa con trai, bèn đặt cho cái tên rất hoành tráng là Lâm Bá Thiên! Sau khi sinh ra con gái, họ vẫn giữ tên cũ gọi nó là “Lâm Bá Thiên”, kết quả là tạo ra một “tiểu bá vương” ngỗ ngược bất chấp tất cả. Người cha đành phải đổi tên cho cô con gái sao cho mềm mại một chút: Lâm Kiều Nhi, hy vọng từ nay nó sẽ biến thành một thực nữ. Nào ngờ tính cách cô con gái đã hình thành ổn định, và thật sự trở thành một... gái giả trai! Lúc này cô ta đang mặc áo phong rần ri cộc tay, quần vải xanh lá mạ, chân đi giày boots nam giới cỡ lớn; vóc dáng cô ta trông cũng được, cho nên ăn mặc kiểu này trông rất có khí thế.

Trương Ngưng cởi giày cao gót ra, vừa xoa nắn chân vừa hỏi: “Chắc sẽ không phải là Vương Hải Thành. Liệu có phải anh ta đã...”

“Chịu, không biết.” Liễu Tinh Tinh hờ hững trả lời, rồi xắn vạt áo xé ra một mảnh vải đặt lên phiến đá, sau đó chị ta xắn vỡ một quả đại nhè ra mảnh vải, cầm một hòn đá từ từ đập vụn ra.

Trương Ngưng không hiểu, hỏi: “Chị làm gì thế?”

Liễu Tinh Tinh chỉ cười cười. lát sau chị ta đã đập những mảnh quả ấy nát nhừ, rồi bôi cái thứ sền sệt ấy lên mặt, vừa bôi vừa nói: “Tôi đã hai ngày không thoa kem dưỡng da, da lại khô ran rồi. Tôi không muốn biến thành con ma xấu xí.”

“Phụ nữ là thế mà!” Lâm Kiều Nhi ngán ngẩm lắc đầu.

“Cô không phải phụ nữ à?” Liễu Tinh Tinh lập tức vặn lại, rồi cười hềnh hệch, nói đầy ngụ ý: “Người như cô... chắc là không thích đàn ông?”

“Người như tôi? Thế là ý gì? Chị ngờ tôi là dân đồng tính chắc?”

“Dùng hoa quả làm mặt nạ, có được không?” Trương Ngưng thấy Lâm Kiều Nhi không vui, bèn vội xuê xoa dàn hòa.

“Ai mà biết được? Có lẽ dưỡng da thiên nhiên còn hơn là không có gì. Cô cũng nên thử xem sao!”

“Không cần! Cái ăn còn chẳng đủ nữa là! Và, trông lem nhem, sợ chết khiếp!” Trương Ngưng vẽ nhăn nhó như là “ghê cỡ”, ngồi hai tay bó gối, lo lắng nói: “Mọi người cho rằng chúng ta có thể ra khỏi đây không? Mỗi ngày ăn vài quả vớ vẩn, lại không có nước uống... tôi từ bé đến giờ chưa từng chịu khổ thế này. Tôi rất sợ... và rất nhớ nhà...” Nói rồi cô ta sụt sịt, hai hàng mi cong ươn ướt lóng lánh.

“Ai mà chẳng nhớ nhà? Nhưng có ích gì? Cứ coi như đi thám hiểm rừng tự sát, là được!” Lâm Kiều Nhi nói.

“Tôi chẳng thiết cái kiểu thám hiểm này!” Trương Ngưng rất ấm ức nói. “Không điều hòa, không ti-vi, không máy tính, không bồn tắm; ngay đi vệ sinh cũng phải ra sau gốc cây ngoài kia! Tôi chịu đựng quá đủ rồi, nếu cứ tiếp tục thế này thì dù không chết cũng hóa điên.”

“Hiện giờ đâu phải lúc cảnh vẽ điệu đà, lại còn nghĩ đến điều hoà, bồn tắm? Mọi người vẫn lành lặn yên ổn đã là quá may trong cái không may rồi!” Lâm Kiều Nhi khinh khỉnh nhìn Trương Ngưng, rồi nhả nha nói: “Đã trót đến rồi thì phải chấp nhận, dù hay dù dở cũng vẫn phải sống. Ta nên nghĩ cho thoáng thì hơn, càng trong hoàn cảnh gian khổ thì càng phải giữ tâm thế vững vàng, đúng không? Trên đời này có nhân tài uống rượu không? Không có! Chỉ có người giỏi chống chọi, cho nên chúng ta phải chống chọi bằng được!”

Trương Ngưng “hứ” một tiếng: “Cô nói nghe hay quá đấy!”

Vừa dứt lời thì ngoài kia bất ngờ có một tiếng nổ khủng khiếp, chấn động cả ngôi nhà nhỏ vốn đã cũ nát xập xệ.

Bé Đoàn Lô sợ quá hét lên một tiếng rồi rúc vào lòng tôi, người nó run bần.

Mấy người phụ nữ nhìn nhau, tiếng sấm ghê gớm khiến ai cũng sợ nghệt mặt ra.

Lát sau, Liễu Tinh Tinh mở to đôi mắt cáo, lắp bắp hỏi: “Có phải sắp mưa không? Vừa rồi là tiếng sấm phải không...”

Uỳnh... Lại một tiếng nổ nữa.

Đúng, đúng là tiếng sấm! Tiếng sấm!

Trong nhà bỗng sôi động hẳn lên, họ quên hết mệt mỏi và đói khát, vui sướng nắm tay nhau chạy ra cửa ngóng xem sấm vang chớp giạt, xúm xít bên nhau như những người bạn tri âm hoạn nạn có nhau, ai ai cũng hò hét: “Mưa rồi! Chúng ta có nước uống rồi! Có nước uống rồi!”

Tiếng hò reo tràn trề sức mạnh của khát vọng sinh tồn, vang vọng khắp trời mây.

3

Trong cơn mưa gió, bọn Cố Phong cũng về một nam giới mặc áo trắng, ba người phụ nữ lập tức chạy ra, xôn xao hỏi xem có phải Vương Hải Thành không.

Chu Vũ lắc đầu: “Không phải! Là một người lạ.”

Nghe xong câu này, Liễu Tinh Tinh lâu bầu: “Lại là người mới.” Rồi chị ta kéo Trương Ngưng chạy trở vào.

Họ đặt người áo trắng xuống, rồi lại chạy ra, bên ngoài nhà lao xao những gì không rõ.

Khi đã nhìn kỹ người áo trắng nằm trên mặt đất, tôi há hốc miệng như không thể tin nổi, tôi chạy ào đến lay vai người ấy, và gọi trong nước mắt: “La Thiên! La Thiên! Em là Cổ Tiểu Yên! Anh tỉnh lại đi, La Thiên!”

Người mặc áo trắng này chính là La Thiên đã mất tích gần đây hôm.

Anh nhắm đó đôi mắt nhắm nghiền, bất động.

“Là bạn trai của cô à?” Cổ Phong toàn thân ướt sũng, chẳng biết anh ta ngồi xuống bên tôi từ lúc nào.

“Vâng! Tôi luôn có cảm giác anh ấy đang ở trong này! Sao anh ấy không tỉnh lại thế nhỉ?”

“Đừng lo, không sao cả. Anh ta chỉ bị ngất thôi. Bây giờ, cô trước hết phải ra ngoài kia mà uống nước, tiện thể tắm gội cho hết mồ hôi bụi bặm.” Nói rồi Cổ Phong kéo tôi đứng dậy.

Bọn họ chạy ra tắm mưa, hò hét nhảy nhót như những kẻ điên. Ngoại trừ Cổ Phong, cánh nam giới đều cởi hết sống áo và cởi cả quần dài, ngứa cổ há to miệng để uống nước mưa.

Cánh phụ nữ uống no nước mưa rồi thì bắt đầu gội đầu. Tôi cũng làm theo họ, nước mưa xối xả, tôi không dám mở mắt ra nữa.

Chu Vũ bảo Cổ Phong cởi áo ra, anh ta không chịu. Chu Vũ cười ha hả cố lột áo Cổ Phong ra, cả hai giằng co chòng ghẹo nhau mãi.

Mọi người dường như quên hẳn mọi nỗi sợ hãi và hoang mang trong tình thế tuyệt vọng hiện giờ.

Sau một hồi lâu, mọi người gọi nhau quay vào trong nhà. Có ai đó lên tiếng: “Thế này không ổn! Chúng ta phải hứng một ít nước mưa, kéo ngày mai không có nước mà uống.”

Một câu nói khiến mọi người bưng tỉnh!

Tất cả chạy nháo nhác trong nhà để tìm kiếm, chỉ thấy giấy báo, lá cây, hoặc các mảnh đá lộn xộn... tìm kiếm bất cứ thứ gì có thể đựng nước, nhưng không có.

Bất chợt có người nêu ý kiến dùng quần áo để thấm nước, khi nào khát thì vắt ra lấy nước uống.

Nhưng Cố Phong lập tức phản đối: “Như thế vẫn không được. Trời nóng bức, chúng ta lại đốt lửa, chẳng mấy chốc quần áo sẽ lại khô cong.”

Chu Vũ tiếp lời: “Chỉ còn cách dùng quần áo dày một chút, tốt nhất là các miếng mút, thấm nước rất tốt.” Nói rồi, cả ba nam giới đều nhìn sang mấy người phụ nữ chúng tôi.

Tôi đứng nghệt ra, không hiểu ý của họ.

Liễu Tinh Tinh có phản ứng trước tiên, chị ta lớn tiếng: “Sao há? Định bắt bọn tôi cởi áo nịt ngực để trữ nước chắc? Dù làm thế thì cũng không ăn thua, tôi mặc áo nịt cực mỏng, không độn mút.” Nói rồi chị ta cố ý ưỡn ngực ra, cười hì hì và chỉ vào tôi, nói: “Dùng của cô ta! Chắc của cô ta độn rất dày.”

Bản năng khiến tôi đưa tay lên che ngực và bước lùi lại liền mấy bước.

Lâm Kiều Nhi thì vừa phủi nước mưa trên người vừa nói: “Đừng dọa người ta, cô ấy còn ít tuổi, vả lại, dùng áo nịt ngực thì ăn thua gì? Vẫn cứ là chóng khô. Đàn ông các người thật tồi tệ, toàn nghĩ những chuyện không đâu. Nên nghĩ cách khác đi, kéo mưa tạnh thì không kịp nữa.”

Bàn bạc chán chê, cuối cùng Cố Phong nghĩ đến lá chuối, nhưng phải vào rừng thì mới lấy được.

Chu Vũ lập tức mặc lại quần áo ướt, hô to: “Đi! Đi lấy lá chuối!”

Cố Phong vội ngăn lại: “Nguy hiểm lắm! Xung quanh toàn là cây cối, lỡ chẳng may bị sét đánh...”

“Bị sét đánh còn hơn là chết khát ở đây!” Nói rồi Chu Vũ chạy ào ra, Lâm Kiều Nhi vội chạy ra theo. Cố Phong và anh áo trắng nhìn nhau, rồi cũng ra theo.

“May mà họ nghĩ ra, chứ dùng áo ngực trữ nước thì quá hão huyền. Bọn đàn ông chẳng mấy ai tử tế.” Liễu Tinh Tinh nói. Rồi chị ta chẳng e ngại gì hết, cởi phăng áo, váy, sau đó tìm một cành cây vặt lên hong cho khô. Chị ta cũng kêu gọi Trương Ngưng cởi đồ ra. Trương Ngưng có vẻ ngượng, đắn đo mãi vẫn không dám cởi. Liễu Tinh Tinh thản nhiên nói: “Sợ gì chứ? Ở đây không có đàn ông.”

“Tôi là đàn ông!” Đoàn Lôi nhảy lên phản đối. “Và cả người đang nằm trên mặt đất này nữa! Liễu Tinh Tinh trơ trẽn quá, không mặc quần áo!”

“Đồ súc sinh tránh ra! Mày dám gọi thẳng tên tao à? Nếu mày là con tao, tao đã cho cái tát vào mặt rồi! Còn cô nữa... Cố Tiểu Yên phải không? Cô không muốn cởi quần áo ra hong khô à?”

“Không cần! Cảm ơn.” Tôi cười cười.

Liễu Tinh Tinh khinh khỉnh nói: “Hai cô chỉ giỏi giả bộ đứng đắn. Khi bọn họ quay về thì quần áo đã khô. Lúc này không hong cho khô, các người mặc đồ ướt nếu bị cảm thì tự gánh chịu...”

Thực ra Liễu Tinh Tinh nói đúng. Khi mấy anh kia vẫn chưa về thì quần áo của chị ta đã khô, chị ta lại mặc vào.

La Thiên vẫn đang hôn mê, tôi sờ vào môi anh, thấy khô ráp, bèn chạy ra ngoài khum tay hứng ít nước mưa, sau đó rón rén bưng vào, bảo Đoàn Lôi hé môi anh ra để từ từ rót nước vào miệng.

Nước rót vào, lập tức lại trào ra theo hai bên mép. Tôi lại chạy ra hứng nước bón cho anh, cứ thế lặp lại mấy lần. Đoàn Lôi chán nản không muốn

giúp nữa. “Chú ấy không uống, cô đừng cố nữa.”

Không! Tôi không thể từ bỏ. Tôi vẫn tiếp tục chạy ra rồi chạy vào, cho đến khi mấy người kia lấy được lá chuối đem về, nhưng La Thiên vẫn nằm bất động.

Tôi đành tạm để anh nằm đó, ra với mọi người ngồi gấp lá chuối thành những cái thuyền, rồi đem chúng ra ngoài sân hứng nước mưa.

Không ngờ vừa mới hứng được bốn “thuyền” thì mưa tạnh.

Trương Ngưng nghĩ ngợi, rồi bảo mọi người cất các thuyền kia đi, chờ lần sau có mưa sẽ lại hứng.

“Còn muốn ở lại đây cả đời hay sao?” Chu Vũ lờm Trương Ngưng.

“Ai muốn ở lại cả đời? Anh có giỏi thì đi tìm đường ra đi! Không giữ những cái này lại, khi có mưa thì lại cuống lên. Nếu các anh không khề khà rờ rệt thì đâu phải chỉ hứng được ngần này nước mưa?”

“Bọn tôi rờ rệt à?” Chu Vũ điên tiết gào lên. “Cô có biết, đi lấy lá chuối nguy hiểm chừng nào không? Coi chừng bị sét đánh chết! Cô có tài thì đi hái cho tôi một tàu lá xem nào? Ăn nói như thế, nếu cô không phải phụ nữ thì hôm nay tôi phải đập chết cô luôn!”

“Cứ việc đập! Đập chết cho xong chuyện, càng khỏi phải chịu khổ sở!”

“Trương Ngưng, không nên ăn nói như vậy!” Lâm Kiều Nhi cũng cảm thấy không hay.

“Được, được, được! Tôi sai! Hài lòng chưa?” Nói rồi Trương Ngưng khóc òa.

Anh áo trắng đứng gần đó lừ mắt nhìn Trương Ngưng, lâu bầu: “Tôi chúa ghét những cô gái kiểu này. Có chút nhan sắc bèn tưởng mình là cao sang! Chỉ là hạng bồ nhí chuyên phá hoại gia đình người khác mà thôi!”

Anh ta trẻ hơn Cố Phong và Chu Vũ đáng kể, mặt gầy gầy, để tóc hơi ngắn, có vài sợi tóc xõa xuống trán, trông sáng sủa khôi ngô. Lúc này anh ta cũng La Thiên về. Nhưng anh ta rất nhát gan, Cố Phong ép anh ta cũng La Thiên nhằm rèn luyện cho anh ta dạn dày hơn.

Chỗ Chu Vũ vẫn chưa hết tranh cãi. Liễu Tinh Tinh điên tiết: “Cãi nhau cho lắm vào! Bây giờ Vương Hải Thành mất tích rồi mà các người vẫn còn cãi nhau được?”

“Bà cô ơi xin bà cô nhìn rõ sự việc đi đã! Vương Hải Thành mất tích khi cùng đi với các cô, sao cô lại hò hét gì với tôi? Ấm đầu à?”

“Này, gọi ai là bà cô thế? Tôi mới 25 tuổi.”

“Thôi đi! Cô mà 25 tuổi? Chỉ có ma mới tin!”

Một đám hỗn loạn bát nháo!

Thấy họ như thế, tôi thở dài lắc đầu, rồi ngồi bên anh áo trắng, nói: “Cảm ơn anh đã đưa anh ấy về. Tôi là Cố Tiểu Yên. Anh là...”

Anh ta liếc nhìn tôi, rồi nhìn La Thiên đang ngủ li bì, buông một câu nặng nề: “tử khá đẹp.”

Tôi choáng váng ngỡ ngàng, tự mình chuốc lấy nỗi buồn; tôi có thiện chí cảm ơn tử tế, không ngờ anh ta lại thiếu tình người như vậy. Ngoài Cố Phong ra, những người khác rất khó tiếp xúc, ai ai cũng như kẻ nổi khùng trước ngày tận thế.

Không muốn dài lời với anh ta nữa, tôi bước đến bên Cố Phong, đang định mở miệng thì Lâm Kiều Nhi nói: “Cố Phong, sao anh không cởi áo vét ra hong cho khô? Áo dày, sẽ rất khó khô.”

Cố Phong mỉm cười, quay đầu nhìn tôi: “Có việc gì à?”

Tôi chỉ vào La Thiên: “Đến giờ anh ấy vẫn chưa tỉnh. Vừa này tôi cho anh ấy uống nước nhưng anh ấy không nuốt một hớp nào. Vậy nên làm gì?”

“Chắc chắn không sao đâu, cô cứ yên tâm. Chu Vũ lúc mới vào cũng ngủ rất lâu mới tỉnh.” Ngừng một lát, Cố Phong lại hỏi tôi: “Anh ấy làm nghề gì?”

“Là cảnh sát.”

Lúc này tất cả đều không một âm thanh, ngay Trương Ngưng cũng không khóc nữa, mọi người đều kinh ngạc nhìn tôi.

Chu Vũ lên tiếng trước: “Cảnh sát, sao lại bị bắt vào đây? Hay là vì bản lĩnh quá non?”

Liễu Tinh Tinh nói thêm: “Chắc là đã đắc tội với bọn xã hội đen.”

Chu Vũ khinh khỉnh nói: “Thôi đi! Chúng ta thì sao? Chúng ta cũng đắc tội với xã hội đen à?”

Đúng thế! La Thiên đắc tội với kẻ khác nên bị trả thù, nhưng những người này thì sao? Cả tôi nữa. Chúng tôi vốn đều không quen biết nhau, không thể cùng đắc tội với một người hoặc một bọn người.

Thật là khó hiểu!

“Mẹ kiếp! Thèm thuốc lá quá. Anh có thèm thuốc không?” Chu Vũ hỏi Cố Phong.

“Có chứ! Nhưng đành chịu vậy. Nhưng thuốc lá là thứ chẳng hay ho gì, nhân dịp này cai thuốc cũng tốt.”

Tôi xòe ngón tay “chải” mái tóc vẫn đang ướt, nhìn Cố Phong hỏi: “Anh người ở đâu? Là người thành phố S à?”

“Không! Quê tôi ở Văn Xuyên.” Anh ta lặng lẽ nheo mắt nhìn đồng lửa. “Tôi làm việc ở thành phố S, đã ba năm nay không về quê. Cha mẹ và em gái tôi đều chết trong trận động đất, bị vùi 14 ngày rồi mới phát hiện ra...” Anh ta ngừng lại, hít một hơi thật sâu, giọng hơi nghẹn ngào. “Hồi đó tôi đang tức với cha mẹ, tôi thề rằng nếu chưa phấn đấu làm việc cho ra hồn thì

tôi không về quê nữa... Lúc xảy ra động đất, em gái tôi đang chụp ảnh cưới; nó đã có bầu ba tháng, sắp được làm mẹ...”

Tôi không biết nên an ủi anh ta như thế nào. Lòng tôi trĩu nặng như bị tảng đá lớn lèn chặt.

Mọi người đều trầm mặc, tâm trạng cũng rất nặng nề.

Hồi lâu sau, Chu Vũ vỗ vai Cố Phong, cố tỏ ra nhẹ nhõm nói: “Các anh em ạ, ta đừng nói những chuyện buồn nữa, thối điệu nhạc cho các anh em nghe đi! Nhìn xem, tôi đã chuẩn bị cho anh rồi.” Chu Vũ sờ túi quần lấy ra một chiếc lá cây.

Cố Phong chăm chú nhìn, rồi cầm lấy chiếc lá từ từ đưa lên môi. Anh ta thổi kèn lá bài “Hãy để thế giới tràn ngập tình yêu”. Nét nhạc du dương bay bổng trong bầu trời đêm tĩnh mịch, chứa đựng biết bao niềm thương cảm.

Chu Vũ khe khẽ hát theo điệu nhạc: “*Anh trù mến nâng khuôn mặt em, Lau nước mắt cho em, Trái tim anh mãi mãi thuộc về em, Hãy nói với anh: em không cô đơn nữa...*”

Lâm Kiều Nhi cũng khe khẽ hát theo.

Tôi thấy sống mũi cay cay, rồi không sao kìm được nước mắt tuôn trào, đành lẳng lặng đứng dậy, bước đến bên La Thiên nắm lấy bàn tay anh.

Bé Đoàn Lôi ngáp dài, chạy đến nằm gối đầu lên đùi tôi, chỉ lát sau đã ngủ say tít.

Trong tiếng nhạc nhẹ đưa, trước mắt tôi như hiện lên khung cảnh của trận động đất Văn Xuyên ngày 12 tháng 5, thiên tai thảm khốc đã cướp đi hàng trăm ngàn sinh mạng; họ giãy giụa, rên rỉ dưới đồng đổ nát, thậm chí có người bị vùi 179 giờ mà vẫn sống sót như một chuyện thần thoại. Những niềm tin nào đã nâng đỡ họ chống đỡ? So với họ thì một chút gian khổ của chúng tôi chẳng thấm tháp gì.

Nghĩ đến đây, tôi nắm chặt bàn tay của La Thiên. Cái chết không có gì đáng sợ, chỉ cần trong lòng chúng ta có niềm tin.

Thế rồi tôi hát cùng với họ: *“Chúng ta chung niềm vui, Chúng ta cùng chịu đựng, Chúng ta vẫn còn có chung bao khát vọng, Sẽ cùng chịu đựng gió mưa, Sẽ cùng theo đuổi, Chúng ta cùng nâng niu tình yêu...”*

4

Anh chàng lúc nãy nói “tử khá đẹp” bỗng ngồi lại gần tôi, vui vẻ hỏi: “Cô là Cổ Tiểu Yên?”

Tôi gật đầu, chưa kịp nói gì thì anh ta đã xích lại gần hơn, hỏi nhỏ: “Cô có mua bảo hiểm không?”

“Bảo hiểm?” Tôi nghi hoặc nhìn anh ta, không hiểu ý anh ta là gì.

“Đúng rồi! Nhìn mặt biết ngay là cô chưa mua. Hiện nay phần lớn mọi người đều không có ý thức mua bảo hiểm vì cho rằng lãng phí, không cần thiết. Thực ra nghĩ như thế là sai lầm lớn. Con người, sao có thể không mua bảo hiểm cho mình? Chờ nhé, tôi sẽ đưa cô danh thiếp của tôi.” Sau khi “phát thanh” một tràng, anh ta sờ túi quần như một thói quen, nhưng rồi lại cười ngượng nghịu, gãi đầu, nói: “Không có danh thiếp cũng thế thôi, Tư Khải Điển này không bao giờ lừa bịp ai.”

“Anh là Tư Khải Điển à?” Tôi hơi kinh ngạc, thì ra không phải lúc nãy anh ta nói với tôi là “tử khá đẹp”, tôi đã nghe nhầm. Tôi lại thấy buồn cười, sao lại có người có cái tên kỳ quặc như thế này?

Anh ta trở mặt, rồi bỗng hiểu ra và bật cười ha hả: “Tôi biết tại sao hễ nghe thấy tên tôi thì người ta liền bỏ chạy, thì ra là hiểu lầm. Cũng chỉ tại cha mẹ đã đặt cho tôi cái tên này. Tôi là Tư Khải Điển, chữ Tư là quan Đại Tư Mã, Khải là khái hoàn trở về, Điển là tự điển Khang Hy. Tôi nói nhé, chắc cô chỉ 20 tuổi là cùng, lúc này mua bảo hiểm là kinh tế nhất. Tôi tính hộ cô

đây...” Nói xong anh ta nhanh nhẹn gạt những lá khô dưới chân để có một khoảng trống, sau đó nhặt vài mẫu đá nhỏ, rồi quay sang hỏi tôi: “Cô đã đi làm hay đang đi học?”

“Không... tôi...”

“Được!” Anh ta ngắt lời tôi, và chủ động tính toán trên mặt đất: “Tôi sẽ thiết kế cho cô một chương trình bảo hiểm rẻ nhất: 4.000 tệ một năm, tiền chi trả là 100 ngàn, bao gồm các loại tai nạn thân thể và 28 loại bệnh nặng; đóng liền 20 năm, bảo hiểm đến năm 60 tuổi. Nếu cô luôn luôn bình an, thì đến năm 60 tuổi cô sẽ được lĩnh về 180 ngàn trong đó bao gồm cả tiền lãi. Lúc đó cô đã về hưu, nếu con cái không hiếu thảo chăm nuôi cô thì cô vẫn có tiền này để dưỡng lão. Cô thấy thế nào? Chỉ phải nộp tổng cộng là 80 ngàn, cuối cùng được lĩnh 180 ngàn, có phải là rất kinh tế sao?”

“Không phải... tôi...”

“Gói bảo hiểm này không hay à?” Anh ta lại ngắt lời tôi. “Không sao. Công ty chúng tôi có hơn 50 loại bảo hiểm nhân thọ, tôi có thể giúp cô lựa chọn một loại phù hợp nhất với điều kiện của mình, phí bảo hiểm cô khỏi phải lo, nếu cảm thấy cao thì chúng ta có thể chỉnh lùi xuống. Chắc chắn cô sẽ ưng gói này: mỗi năm đóng 3.000 tệ, là bảo hiểm suốt đời...” Anh ta thao thao bất tuyệt một hồi, sau đó nhìn tôi tràn đầy hy vọng. Đúng là hình mẫu của nhân viên nghiệp vụ bảo hiểm!

“Vấn đề không ở chỗ phí bảo hiểm, mà là... anh không thấy hiện giờ bàn về bảo hiểm là rất không đúng lúc sao?”

“Tôi không nghĩ thế. Mua bảo hiểm, đâu cần lựa chọn thời gian?”

“Dù hiện giờ tôi đồng ý mua của anh thì tôi cũng không có tiền.” Tôi đã hơi ngán ngấm.

“Chúng ta cứ nhất trí trước đã, sau khi ra khỏi đây sẽ ký hợp đồng.” Anh ta nói ngay không cần suy nghĩ.

“Chờ ra khỏi đây đã rồi tính sau vậy.” Tôi nhắm mắt lại, không muốn lồi thồi với anh ta về vấn đề này nữa. Anh ta lẩm bẩm: “Thấy chưa, cô chưa có ý thức mua bảo hiểm. Cô biết không: ông anh rể thứ hai của tôi, không chịu nghe tôi nói, nghĩ rằng không cần thiết phải mua bảo hiểm, thế rồi hồi đầu năm nay bị khối u ác tính...”

Tư Khải Điển nói đến đây thì bị Liễu Tinh Tinh ngắt lời: “Tư Khải Điển, tôi nhớ rằng tối qua anh nói với tôi rằng, đó là anh rể thứ ba của anh kia mà?”

“Thôi, đi đi! Mẹ chị đang gọi về nhà ăn cơm đấy, đi đi! Tôi chỉ có hai chị gái, thì đâu ra ông anh rể thứ ba?” Vừa nói anh ta vừa ra sức vỗ vai tôi, cho đến lúc tôi mở mắt ra thì anh ta lại tiếp tục bao la bát ngát: “Cô đừng nghe chị ta ăn ốc nói mò. Tư Khải Điển tôi đây dù tòi tệ đến mấy cũng không nở rửa ông anh rể của mình! Cô chưa tin nhân cách của tôi chứ gì? Được, bây giờ tôi trình trọng tuyên bố, thực ra tôi không phải người bình thường, mà là một cháu đích tôn đời thứ 56 của đại sử gia thời Hán: Tư Mã Thiên!”

Chu Vũ ôm bụng cười sằng sặc, nói: “Nghỉ cho khỏe! Trông bộ dạng anh mà là hậu duệ đích tôn của Tư Mã Thiên? Tôi buồn cười chết mất! Người ta họ Tư Mã, anh họ Tư^[4], sao lại thấy người sang bắt quàng làm họ như thế?”

Tư Khải Điển thẹn quá phát cáu, nhảy dựng lên giải thích: “Không nhầm đâu! Cụ ấy thoát đầu họ Tư Mã, vì cụ viết sử sách ghi lại một số điều bí mật của hoàng đế nhà Hán, nên phải bỏ trốn kéo bị ông ta truy sát, đành phải giấu nệm họ tên, kể từ đó các con cháu đều đổi sang họ Tư... Anh nên biết, đài truyền hình thành phố S đã từng phỏng vấn tôi.”

Chu Vũ lạnh lùng “hứ” một tiếng, nói giọng đầy châm biếm: “Anh cứ việc ngoặc vào đi! Thời nay có khối người cậy mình trùng họ với các danh nhân thời cổ, bèn nói mình là cháu chắt đời thứ mấy chục, rõ là vô duyên, là đầu đất! Anh nên uống thêm thuốc bổ não thì tốt!”

“Tôi chẳng thiết nói với gã hay đồ ky như anh nữa!” Tư Khải Điển tức điên, ngồi xuống cạnh tôi. “Nào, chúng ta tiếp tục. Cô nghe đây: con người ta

nhất định phải mua bảo hiểm cho mình, kéo lờ xảy ra chuyện thì hồi không kịp. Giống như ông anh rể thứ hai của tôi, hiện nay đang nợ bên ngoài hàng đồng tiền... Ra khỏi đây, chúng ta sẽ ký hợp đồng luôn. Cô nghĩ sao?”

“Nếu không ra được thì sao?” Tôi không chịu nổi nữa, bèn nói một câu “độc miệng”.

“Thế thì lỗ to rồi! Nếu ban đầu cô đã mua bảo hiểm, thì dù bây giờ bị chết trong rừng cũng không lo, ít ra cô vẫn để lại cho người nhà một đồng tiền. Đúng chưa? Tôi có cậu bạn học cấp II, cũng không nghe tôi, tháng 10 năm ngoái bị ô tô đâm chết, cho đến giờ vẫn chưa tìm thấy gã lái xe gây ra tai nạn...”

Tôi đang nghĩ cách phải làm gì để anh chàng Tư Khải Điển này “tắt máy” thì chợt nhìn thấy ngón tay của La Thiên động đậy. Một lát sau anh bắt đầu ho mấy tiếng rồi từ từ mở mắt ra.

Tôi nhìn anh không chớp mắt, có trăm ngàn lời muốn nói nhưng không sao nói được một câu.

Mắt La Thiên hơi chuyển động, rớt cuộc ánh mắt của chúng tôi đã gặp nhau. Anh cựa mình cố ngồi lên, môi anh mấp máy, rồi cũng nói ra được hai chữ “Tiểu Yên...”, âm thanh khản đặc.

Tôi trào nước mắt, gục đầu vào ngực anh.

Bộ ngực ấm áp và rắn chắc. Anh là La Thiên của tôi.

Tôi ôm anh thật chặt, thút thít nghẹn ngào: “Em cứ tưởng không bao giờ nhìn thấy anh nữa...”

5

La Thiên đã tỉnh lại. Cũng như mọi người, sau khi tỉnh lại anh không biết tại sao mình lại xuất hiện ở đây. Anh nhớ lại: “Anh nhận được cú phôn nói

rằng vừa phát hiện thấy một xác chết bị “xây” trong bức tường ở khu dân cư đang di dời bên đường Quang Hoa...”

Vừa nói đến đây, Cố Phong đã ngắt lời anh: “Tôi cứ tưởng chỉ trong phim mới có những chuyện như thế, nào ngờ trong đời thực cũng có chuyện “xây” người vào trong tường! Thật đáng sợ. Sau đó ra sao? Có bắt được hung thủ không?”

La Thiên nhìn Cố Phong, lắc đầu và nói rằng trên đường đi đến hiện trường thì anh bị tấn công bất ngờ, khi tỉnh lại thì mình đã ở đây.

Tôi cầm mấy tờ báo cũ đưa anh xem. Ánh mắt anh bỗng trở nên hết sức nặng nề.

Một hồi lâu sau, anh mới kể cho mọi người nghe một truyền thuyết liên quan đến rừng Bọ Cạp.

Rất lâu về trước, ở Lưu gia thôn có một đôi trai gái kết bạn từ thuở ấu thơ và yêu nhau nồng nàn, khi họ sắp cưới, thì nhà trai bỗng bị sơn tặc tấn công, cả nhà đều gặp nạn, chỉ còn chàng trai sống sót, vì thế mà cha mẹ cô gái hủy hôn. Chàng trai mang nặng lòng thù hận và tiếc nuối, đi khỏi Lưu gia thôn, bằng tài trí và lòng dũng cảm của mình, chàng rất được hoàng đế yêu mến, chàng trở thành đại tướng quân thống lĩnh hai mươi vạn binh mã. Sau khi san phẳng sào huyệt của bọn cướp trả thù cho gia đình, tướng quân được tin cô gái vẫn chờ đợi mình, bèn trở về quê để đón nàng, và thế là họ đã được sống bên nhau.

Có phu nhân luôn ở bên, tướng quân càng thêm nỗ lực, ông đã đánh thắng nhiều trận, lập công hiển hách cho triều đình.

Một lần nọ trong yến tiệc mừng công, hoàng đế nhìn thấy phu nhân tướng quân rồi nảy sinh ham muốn, ông ta nói nếu tướng quân chịu nhường vợ, thì sẽ được nắm quyền cao chức trọng, thậm chí được hưởng một nửa giang sơn. Tướng quân biết nếu mình không chịu, thì sẽ chuốc lấy đại họa mất mạng, ông bèn từ bỏ tất cả rồi nhân đêm tối đưa phu nhân trốn khỏi hoàng

cung. Tiếc rằng cuối cùng vẫn không thoát khỏi thiên la địa võng của hoàng đế. Hoàng đế ra lệnh xử lăng trì tướng quân. Đúng vào lúc này, phu nhân tướng quân bèn quỳ xuống trước mặt hoàng đế, khóc lóc và kể ra những nỗi bất hạnh của mình, rằng mình bị tướng quân ép buộc chứ thực tình không muốn lấy tướng quân, và cầu xin hoàng đế giải quyết thỏa đáng. Hoàng đế giận lắm, ông lập tức tha cho phu nhân, sau đó đày tướng quân xuống 18 tầng địa ngục mãi mãi không thể siêu thoát. Phu nhân lại liếc mắt đong đưa và bày kế cho hoàng đế: moi tim tướng quân, biến tướng quân thành pho tượng đá. Sau khi moi tim tướng quân, hoàng đế lại nể vì tướng quân từng lập nhiều công lao, ông hạ lệnh cho tướng quân mặc chiến bào, tay cầm kiếm Thất tinh. Và thế là trở thành một pho tượng tướng quân...

Nghe đến đây, Chu Vũ kinh hãi kêu lên: “Kinh khủng thật! Ác độc nhất là lòng dạ đàn bà, đúng thế!”

Tuy nhiên, câu chuyện vẫn chưa kết thúc.

Hoàng đế phong cho phu nhân tướng quân làm phi, ngay đêm hôm đó phu nhân tướng quân bị đâm 99 mũi kiếm, bằng chính thanh kiếm Thất tinh mà bức tượng đá tướng quân đang cầm trong tay. Tiếp đó là cả nhà phu nhân tướng quân ở quê Lưu gia thôn già trẻ lớn bé đều chết dưới mũi kiếm Thất tinh. Cuộc giết chóc vẫn chưa ngừng lại, kiếm Thất tinh tiếp tục chém luôn cả dân thôn.

Bà con Lưu gia thôn vội rủ nhau trốn lên núi, trốn vào rừng sâu. Mấy trăm dân thôn đã mất mạng, cả phụ nữ đang có thai cũng bị chết thê thảm, toàn bộ khu rừng là một biển máu, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, cây cối cũng đỏ rực.

Vài chục năm sau, vùng đất ấy chỉ toàn một màu đỏ, rừng cây cũng đỏ, trời dường như cũng đỏ...

Kể từ đó người ta kháo nhau rằng trong khu rừng này thường phát ra những ai oán, thu hút vô số người đến để tự sát...

Mặt Tư Khải Điển trắng bệch, nói giọng run run: “Chắc chắn là tướng quân sống lại...”

La Thiên khẽ nói: “Đây chỉ là truyền thuyết dân gian, đồn đại rằng tướng quân vẫn ở trong rừng Bọ Cạp, linh hồn của ông đã bán cho thần chết.”

Trương Ngưng đưa tay bưng miệng, ánh mắt đầy vẻ kinh hãi.

“Chỉ tại cái con đàn bà ấy!” Chu Vũ nghiêng răng nói. “Nếu không phải tại nó hám vinh hoa phú quý thì dân thôn đã không phải chết. Bị đâm 99 nhát kiếm vẫn còn là nhẹ, dù đem ra tòng xẻo ngàn lần cũng chưa thể giải hận! Đàn bà thật quá độc ác!”

“Nhưng tướng quân cũng sai!” Lâm Kiều Nhi tiếp lời. “Sao lại đi giết người vô tội, khiến mấy trăm dân thôn bỏ mạng, kể cả phụ nữ có thai, trẻ sơ sinh cũng không tha? Ông ta bị moi tim cũng là đáng đời!”

“Sao lại là đáng đời? Nếu không bị con mù vợ bán đứng thì ông ấy đâu có thể lạm sát người vô tội?”

Thấy Chu Vũ và Lâm Kiều Nhi sắp sửa cãi nhau đến nơi, Cố Phong hạ thấp giọng nói: “Đừng làm ồn nữa. Đó chẳng qua chỉ là truyền thuyết, chúng ta tranh luận về nó thì có ý nghĩa gì?” Nói rồi, anh ta hỏi La Thiên bây giờ nên thế nào đây?

La Thiên nhìn mọi người một lượt, rồi anh bắt đầu hỏi mọi người để tìm hiểu tình hình. Cố Phong bị bắt vào đây trước tiên, tiếp đó là Vương Hải Thành, Trương Ngưng, Liễu Tinh Tinh, Chu Vũ, Lâm Kiều Nhi, Tư Khải Điển, Đoàn Lôi, rồi đến tôi.

Tôi cảm thấy toàn thân như đang chơi với chao đảo, bèn ngồi tựa vào La Thiên, tôi hỏi như một kẻ mất hồn: “Thực ra chúng ta đang ở đâu?”

La Thiên nói, rừng Bọ Cạp nằm ở chân núi xã Nga My thành phố Thụy Xương miền Trung Trung Quốc, cách thành phố S không xa. “Có phải chúng ta đang ở trong rừng Bọ Cạp thật không, không quan trọng; vấn đề

quan trọng nhất là nhất định phải làm rõ tại sao kẻ giấu mặt lại bắt chúng ta vào đây, mà không bắt người khác? Tôi tin rằng bất cứ tên tội phạm sát nhân nào cũng không giăng bẫy một cách mù quáng không mục đích, cho nên giữa chúng ta nhất định phải có một điểm chung nào đó.”

“Điểm chung?” Mọi người nhìn nhau. “Chúng ta vốn không quen biết nhau thì làm gì có điểm chung nào?”

“Điểm chung, không nhất thiết đều thể hiện ra.” La Thiên hơi nhíu mày, rồi hỏi nghề nghiệp của mỗi người. Liễu Tinh Tinh là một chủ hiệu làm đầu, Tư Khải Điển là nhân viên công ty bảo hiểm nhân thọ, Chu Vũ chuyên bán điện thoại di động, Lâm Kiều Nhi tự do không nghề nghiệp, thỉnh thoảng ra cửa hiệu quần áo giúp việc cho mẹ; đến lượt Trương Ngưng, cô ta ấp úng nói mình vốn là thư ký văn phòng của một doanh nghiệp nước ngoài, gần đây vừa thôi việc. La Thiên nhìn Cố Phong, hỏi: “Còn anh thì sao?”

“Tôi?” Cố Phong cười nhạt. “Có tác dụng gì không? Nhìn họ đã thấy rồi: nghề nghiệp khác hẳn nhau, ở đây còn có một đứa bé lên 7, thì có thể có điểm chung gì được? Tôi cho rằng việc cấp bách nhất hiện giờ là nên nghĩ cách để ra khỏi chốn ma quỷ này chứ không phải là tìm kiếm điểm chung.”

Mọi người ồ lên gật đầu tán thành.

Khi nói đến Vương Hải Thành mất tích, La Thiên cau mày càng chặt hơn, sau một lát suy nghĩ, anh nói đêm tối trong rừng đầy nguy hiểm, nên chờ trời sáng hãy đi tìm.

Đang nói thì Trương Ngưng bỗng kêu lên! “Kìa, bên ngoài có người!” Cô ta mặt xám ngoét bám chặt cánh tay Liễu Tinh Tinh.

La Thiên lập tức đứng bật dậy chạy vụt ra, Cố Phong cũng chạy theo sau.

Tôi nắm chặt bàn tay bé nhỏ của Đoàn Lôi, tim đập như điên, đầu óc tôi chỉ nghĩ đến câu chuyện truyền thuyết La Thiên vừa kể: tướng quân vẫn ở trong rừng sâu, đã bán linh hồn cho thần chết...

Lát sau La Thiên trở vào nhà, nói rằng ngoài kia không có hiện tượng gì khác thường.

Trương Ngưng lấp bắp nói: “Đúng là có người mà! Rõ ràng là tôi nhìn thấy, ở ngoài kia kìa...”

“Đủ rồi đấy!” Cố Phong ngắt lời cô ta. “Cô chỉ giỏi tưởng tượng vớ vẩn!”

Trương Ngưng vẫn kinh hãi nhìn ra bên ngoài, hồi lâu sau cô ta bỗng buông một câu: “Hay là Vương Hải Thành đã về?”

Bầu không khí trong nhà bỗng căng thẳng. Chu Vũ phát cáu: “Chỉ nói bừa! Nếu đúng là Vương Hải Thành thì anh ta không vào hay sao? Nấp ở ngoài đó làm gì?”

Câu nói sau cùng của Chu Vũ khiến tôi rùng mình sờn gai ốc, đầu rữ xuống không dám liếc ra ngoài sân.

Chờ khi mọi người đã hết tranh cãi, La Thiên rất kiên quyết nói anh nhất định nghĩ ra cách để đưa mọi người ra khỏi khu rừng.

6

Sau cơn mưa rào, không khí hơi se lạnh.

Trong căn nhà nhỏ, mọi người nằm lộn xộn ngọn ngang trên đám lá khô khá dày, Tư Khải Điển chân trái gác lên bụng Cố Phong, Liễu Tinh Tinh, Trương Ngưng và Lâm Kiều Nhi ôm nhau ngủ, lấy lá chuối đắp lên người.

Họ đều đã ngủ, ngủ rất say, tiếng ngáy to ngáy nhỏ râm ran.

Không có bất cứ âm thanh cãi cọ oán trách, trong giấc mơ họ nắm tay nhau cùng nương tựa vào nhau tồn tại.

Tôi xoa cánh tay mình đang lạnh ngắt, cố quên cái đói, đưa mắt nhìn La Thiên, lo lắng hỏi anh: “Anh sẽ nghĩ ra cách để đưa mọi người ra thật chứ?”

La Thiên gõ đầu lên hai bàn tay kê sau gáy, đôi mắt mở rất to, nói nhỏ nhưng rất khẳng định: “Cứ tin ở anh, anh nhất định sẽ có cách.”

“Cái truyền thuyết ấy... có thật không? Xưa nay anh không tin những chuyện như vậy...”

“Sao ngốc thế? Truyền thuyết vẫn chỉ là truyền thuyết, tất nhiên không thể tin.” Ngừng một lát, anh lại nói tiếp: “Anh chỉ lo có kẻ lợi dụng truyền thuyết để... Mong sao anh lo lắng là thừa.”

Tôi ngẩng nhìn ra ngoài nhà, nếu đúng là kẻ giấu mặt kia lợi dụng truyền thuyết để bày ra cái chuyện này, thì tất cả chúng tôi sẽ chết bởi thanh kiếm Thất tinh? Tôi bất giác rung mình run rẩy. “Anh cảm thấy mọi người có điểm chung nào đó à?”

“Đúng thế! Anh dám khẳng định chúng ta đều có điểm chung.” Giọng anh chắc nịch không có gì phải nghi ngờ.

“Nhưng còn Lôi Lôi? Nó chỉ là đứa trẻ, sao có thể có điểm chung với mọi người?”

“Điều này cũng khiến anh cảm thấy khó hiểu.” La Thiên khẽ thở dài.

“Tại sao lại gọi nơi này là rừng Bọ Cạp?” Tôi vẫn băn khoăn về chi tiết này.

“Thực rất khó để truy tìm nguồn gốc tại sao lại đặt tên như thế.” Thần hộ mệnh của chòm sao Bọ Cạp^[5] là Pluto vua của địa ngục, có lẽ có mối liên quan mật thiết với “cái chết”. Khi chòm sao Bọ Cạp vận hành đến ranh giới giữa cuối thu và đầu đông, thì đứng giữa phồn thịnh và suy vong; vì thế nó là chòm sao phức tạp nhất, loài người chính là vật thể có sự sống phức tạp nhất trên thế giới; cũng như loài người, Thiên Yết có mặt trong sáng và có mặt đen tối, rừng Bọ Cạp xuất hiện dường như là khu rừng chỉ dành cho thế giới loài người.” La Thiên nhăn nhu phân tích.

Tôi gật đầu, băng khuâng, miên man chìm trong muôn dòng suy nghĩ.

Bên tôi, bé Đoàn Lôi đã ngủ say, nó nằm co như con tôm. Sờ cánh tay nó, thấy rất lạnh, tôi bèn rón rén bước ra lấy một tàu lá chuối đắp lên người nó. Chẳng biết nó đang nằm mơ thấy gì, mép nó bỗng khê khê nhích lên và mỉm cười rất tươi. Tôi thở dài: “Nó thật đáng thương. Cha mẹ gặp nạn, còn nó bị bắt đến đây, thật là khó hiểu. À, em đã nghĩ rất nhiều, cảm thấy bức tranh “Dương lệnh công tràng bi” là do Đoàn Chính Dương để lại; anh ta muốn đánh lạc hướng cảnh sát. Thực ra là anh ta giết Tô Tuyết, đúng không?”

La Thiên lắc đầu, bình thản nói: “Tô Tuyết tự sát.”

“Tự sát? Đâu có thể như vậy?” Tôi khê kêu lên. “Nếu là chị ấy tự sát thì tại sao ở hiện trường lại không thấy có hung khí? Chị ấy đâu có thể xử lý hung khí sau khi mình đã chết?”

“Điều ấy tạm thời chưa thể biết, nhưng anh khẳng định chị ta tự sát.”

“Tại sao chị ấy phải dùng cách đó để tự sát? Vì muốn hãm hại Đoàn Chính Dương chăng? Họ vốn rất tình cảm với nhau kia mà?”

“Có lẽ...” La Thiên ngập ngừng, sắc mặt anh hơi nặng nề. “Có lẽ đằng sau vụ án này còn có những điều bí mật không ai biết, phải chờ khi ra khỏi khu rừng này đã rồi điều tra thêm.”

Tôi nghĩ ngợi, nhưng vẫn kiên trì cách nhìn nhận của mình: “Em không cho rằng chị ấy tự sát, thực không sao hiểu nổi; chuyện Đoàn Chính Dương bỏ trốn sẽ giải thích ra sao?”

La Thiên khê vỗ vai tôi, mỉm cười: “Không hiểu nổi thì đừng nghĩ ngợi nữa. Em vốn không nên nghĩ đến những chuyện này. Cứ đi ngủ đi.”

Lúc tôi vừa định nằm xuống thì Tư Khải Điển bỗng kêu thất thanh một tiếng rồi ngồi dậy, nhìn chăm chăm vào tôi và La Thiên, môi anh ta mấp máy: “Tôi ngủ mê thấy Vương Hải Thành, anh ta bị sét đánh chết, cả người bị cháy đen.”

Chương 4: Quái nhân đeo mặt nạ

1

“Nước, sao lại thiếu mất một nửa?”

Câu nói này chẳng khác gì quả bom nổ, khiến tôi bừng tỉnh khỏi giấc mơ. Trong mơ, tôi đang vừa ăn thịt vịt quay vừa uống cô-ca, trên bàn trước mặt tôi bày mấy chục con vịt quay, tôi có thể tha hồ mà ăn thả cửa.

Câu nói chết tiệt này khiến đàn vịt quay bay đi mất, cánh vịt đuôi vịt cũng chẳng còn.

Tôi cau mày, rất muốn mình tiếp tục ở lại trong giấc mơ, nào ngờ lại bị ai đó đá một phát rất mạnh, vẫn là cái giọng đáng ghét ấy vang lên: “Tất cả dậy đi! Ai đã uống hết ngần ấy nước, hả?”

Trương Ngưng nói: “Mới sớm ngày ra đã gào ầm ĩ gì vậy?”

Tôi đành miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn thấy Chu Vũ cứ như một kẻ tâm thần đang đá từng người; anh ta nhặt một cái cành cây lên, hăm hăm tức giận nói: “Ai không dậy, tôi sẽ cho ăn roi ngay!”

Mọi người lầu bầu oán trách và ngồi dậy. Cố Phong nói: “Anh lên cơn điên gì thế?”

“Tôi điên à? Nước ở cái thuyền này không còn nữa.” Nói rồi anh ta hăm hăm bưng cái thuyền lá chuối ở góc nhà ra cho mọi người nhìn, nước chỉ còn không đến một phần ba.

“Tôi qua trước khi đi ngủ vẫn còn bốn thuyền đầy nước, sáng nay dậy thì nước ở thuyền này đã cạn, ai đã uống hả?”

Tim tôi đập thình thịch. Đêm qua đói quá không chịu nổi, tôi đã uống quá mấy hụm, nhưng không đến nỗi với hẳn đi hai phần ba. Đang nghĩ ngợi, tôi

liếc sang La Thiên nhưng anh đã đi đâu mất, tim tôi bỗng đập loạn lên, lúng túng không biết nên thế nào.

Mọi người đều lắc đầu, ý nói mình không uống.

Tôi hơi hồi hộp căng thẳng, ấp úng nói: “Đêm qua tôi...”

Tôi vừa mở miệng thì Chu Vũ đã chạy lại túm lấy cổ áo tôi: “Cô uống chứ gì? Tại sao cô uống nhiều nước như thế?”

“Không phải thế!” Tôi kêu lên và cố gỡ tay anh ta ra. “Tôi chỉ uống mấy hụm thôi. Bỏ tay ra!”

“Uống mấy hụm?” Chu Vũ túm rất chặt. “Đừng tưởng có bạn trai là cảnh sát thì cô muốn làm gì thì làm! Cô nghe đây, tôi không ngán đâu!”

Lúc này Liễu Tinh Tinh từ ngoài nhà bước vào, vừa vuốt mái tóc ướt sũng vừa nhếch mép nói: “Chỉ là một tí nước, đâu đến nỗi phải nhón nhác lên như thế?”

Chu Vũ lập tức thả tôi ra, rồi hỏi chị ta: “Là chị à?”

Liễu Tinh Tinh thản nhiên nói: “Đúng! Tôi rửa mặt. Nằm đất ngủ cả đêm, lấm lem. Tiện thể gội đầu và rửa chân nữa.” Chị ta bước lại gần Chu Vũ, mặt áp sát mặt anh ta, đưa tay lên gỡ một cọng cỏ trên tóc anh ta xuống, nói: “Nhìn này, không gội thì bắn phát khiếp, đúng chưa?” Rồi chị ta cười khanh khách rất tình tứ, nhìn cái thuyền lá chuối: “Vẫn còn kha khá nước, đã hết đâu mà?”

Chu Vũ giận tím mặt, đứng đờ ra như trời trồng, tức nghẹn không nói nổi nữa.

“Sao chị lại thế? Tối qua mưa, đã gội đầu rồi, tắm rồi còn gì?” Lâm Kiều Nhi cũng tỏ ra không bằng lòng.

“Đúng thế, nhưng bây giờ lại bắn. Tôi chỉ dùng tí nước mà cứ làm như tôi mắc tội lớn? Rất có thể lát nữa lại mưa cũng nên! Nhìn mà xem, bầu trời âm

u nặng trĩu.”

“Nếu không mưa thì sao?” Cố Phong lạnh lùng hỏi.

“Chị không biết đó là nước cứu mạng hay sao?” Tư Khải Điển hậm hực nói.

Trong chốc lát, Liễu Tinh Tinh biến thành “kẻ địch của nhân dân”, biến thành kẻ tội phạm “độc ác cùng cực”. Nhìn ánh mắt gườm gườm của mọi người, chị ta trợn tròn mắt và “đanh thép” gào lên: “Bây giờ thì sao? Đẳng nào thì cũng dùng mất rồi, dù các người ăn thịt tôi thì cũng không thu nước về được nữa!”

Chị ta hét toáng lên khiến mọi người lập tức im lặng. Kể cũng phải, trách móc chị ta cũng vô ích thôi.

Cố Phong nhìn xung quanh, rồi hỏi tôi: “Cố Tiểu Mễ! Bạn trai của cô đâu?”

Tôi lắc đầu, nói không biết; rồi tôi đính chính lại “Tôi là Cố Tiểu Yên”. Tôi đã vài lần nói tên mình với anh ta rồi.

Anh ta “à” một tiếng. Rồi gọi Chu Vũ và Tư Khải Điển cùng ra hái 17 quả cây đang còn sót trên cây. Chu Vũ không chịu, nói rằng vấn đề nước vẫn chưa giải quyết xong. Chốc lát sau, Chu Vũ đảo tròn mắt, nói: “Chúng ta chia nước ra vậy, mỗi người một phần, thích dùng thế nào thì tùy, dùng để tắm cũng chẳng ai bảo sao.” Anh ta vừa nói vừa gườm gườm nhìn Liễu Tinh Tinh.

Tư Khải Điển tán thành luôn: “Cách này rất hay. Nếu không, sáng mai ngủ dậy sẽ chẳng còn giọt nước nào nữa.”

Dù mọi người đồng tình với ý kiến của Chu Vũ, nhưng lại nảy sinh một vấn đề mới: chia nước rồi, mọi người sẽ bảo quản ra sao? Chẳng lẽ mỗi người đi đâu cũng phải kè kè mang theo một cái thuyền lá chuối?

Cuối cùng Cố Phong nói, nên chia nước thành 9 phần đặt ở trong nhà; khi nào đi kiếm thức ăn thì cử một người ở lại trông nước.

Chu Vũ lập tức phản đối: “Nếu người ấy lại uống nước của người khác thì sao?”

Cố Phong có phần ngán ngẩm xoa tay: “Nếu anh không thể tin người khác, thì anh nói xem nên làm thế nào?”

Chu Vũ nghĩ một lúc cũng không nghĩ ra cách gì hay, cuối cùng đành miễn cưỡng đồng ý với đề nghị của Cố Phong.

Mọi người cặm cụi gấp thuyền lá chuối, bé Đoàn Lô cũng hăng hái làm theo nhưng chỉ lát sau nó đã thấy chán bèn vứt luôn, và léo nhéo kêu đói.

Ai mà chẳng đói? Tôi đang đói meo, bụng lép kẹp, chỉ lăm le nôn khan, nhưng Chu Vũ vẫn nhất định không chịu cho hái quả, phải chia nước cho xong đã. Mắt anh ta nhìn chăm chăm vào các thuyền lá chuối rải rác trong nhà, cứ như là hễ lơ đễnh thì nước trong thuyền sẽ bỗng dừng bay hơi mất.

Chịu tác động của Chu Vũ, Tư Khải Điển cũng không chịu đi; bọn họ đều lo đi rồi thì mọi người sẽ chia nước không đều.

Đoàn Lô thấy thế chỉ còn cách ngồi đó khóc nhè. Tôi đành đứng lên, thăm trách La Thiên đi đâu không biết; nếu anh ấy có mặt thì tôi không phải lo chuyện trèo cây làm gì. Nhưng Lâm Kiều Nhi còn nhanh hơn tôi, cô ta nói “tôi đi”, rồi bước ra, sắc mặt nặng nề.

Cố Phong cũng vội chạy ra theo.

Lúc này Đoàn Lô mới thôi khóc, nó nhặt một cành cây làm “súng máy”, nhắm vào mọi người “pằng pằng pằng” lia súng, nhắng nhít rất vui. Trẻ con vẫn thế, lau nước mắt rồi là quên ngay không nhớ gì nữa.

Nhìn trời ngoài kia âm u, lòng tôi dần trở nên nặng nề, rồi lại nhớ đến tối qua La Thiên lo có kẻ lợi dụng cái truyền thuyết kia để giết người, nhớ đến Tư Khải Điển năm mơ thấy Vương Hải Thành bị sét đánh chết; một cảm giác hết sức bất an trời dậy dần dần xâm chiếm toàn thân tôi.

Vương Hải Thành bị mất tích, đang ở đâu?

2

Đã gấp xong chín cái thuyền lá chuối, xếp thành hàng trông rất đẹp mắt.

Chu Vũ và Tư Khải Điển thận trọng khiêng cái thuyền to đựng đầy nước ở góc nhà ra, lần lượt rót nước vào chín cái thuyền nhỏ. Chia xong, thấy nước trong mỗi cái thuyền quá ít, thật đáng buồn. Liễu Tinh Tinh liếm môi, nói là đói quá không chịu nổi nữa, bèn bưng một cái thuyền nước lên uống một hụm, nhưng bị Chu Vũ nghiêm khắc ngăn lại: “Khi chưa chia xong, không ai được đụng đến! Mụ gái già như chị thật đáng ghét, nếu không tại chị thì đâu cần phải chia nước làm gì?”

Hai chữ “gái già” khiến Liễu Tinh Tinh rất căm tức nhưng nhìn thấy bộ dạng Chu Vũ quá hung dữ, chị ta không dám ho he.

Cái thuyền cuối cùng, đang rót được một nửa thì Liễu Tinh Tinh hãy cho Đoàn Lô đang “bắn súng” một cái, thẳng bé xô vào Chu Vũ, thế là cái thuyền bị lật, nửa thuyền nước cũng đổ mất toi.

Tôi còn đang ngớ ra thì Chu Vũ đã tạt cho Đoàn Lô một cái tát, khiến thẳng bé ngã văng ra khá xa, chảy cả máu mũi.

Tôi kinh hãi kêu lên, chạy đến ôm chặt lấy nó.

Nó bị đau quá, dờ dẫm hồi lâu rồi mới khóc văng lên, hết sức thảm thiết. Rồi nó nhảy dựng lên chỉ vào Chu Vũ quát to: “Sao chú lại đánh cháu? Tại Liễu Tinh Tinh đẩy cháu chứ? Tất cả các người rồi sẽ không được chết yên lành đâu!”

“Mẹ kiếp, tao sẽ đập chết mày, mày có tin không?” Rồi lại tạt một cái tát nữa. Tôi hét lên ôm chặt lấy thẳng bé, tôi tức điên, lớn tiếng: “Anh dở người hay sao? Chỉ là bị đổ mất ít nước, đâu cần phải đánh đứa trẻ con khiếp thế?”

Chu Vũ hằm hằm nhìn tôi, gật đầu, sau đó bưng cái thuyền vơi nước nhất đến đặt bên chân tôi, nói: “Chỉ là đánh đổ một tí nước chứ gì? Được thôi! Vậy thì chia cho cô chỗ này... à không, chia cho ba người chỗ này - trong đó có cả phần của anh cảnh sát kia.”

Tôi tức đến nổi dường như máu trong người đang cuộn sôi, tôi quát to: “Tại sao lại thế?”

Anh ta phớt lờ tôi. Rồi anh ta chia số nước trong tám cái thuyền thành sáu phần bằng nhau, sau đó xé nát hai chiếc thuyền còn thừa, lại còn ra sức giẫm đạp lên cho nát bét.

Đúng là một gã bệnh hoạn! Một gã bệnh hoạn hạng nặng!

Tôi không chấp hạng người như anh ta làm gì, tôi lau máu mũi cho thằng bé Đoàn Lô, sau đó lấy một ít nước rửa sạch mặt mũi nó.

Thằng bé khóc chết lặng, thở hồng hộc.

Một lát sau thì Cố Phong và Lâm Kiều Nhi trở về. Tiếp theo, La Thiên cũng trở về, cả người anh lấm lem bẩn thỉu, nhất là ở ngực. Cánh tay thì có mấy vết trầy xước.

Tôi chưa kịp hỏi anh đi những đâu, làm những gì, thì đám người kia lại ồn ào tranh chấp về việc chia quả. Chuyện này chưa yên đã nảy sinh chuyện khác.

Cả thầy 9 người nhưng chỉ có 17 quả, có nghĩa là mỗi người không thể được chia 2 quả; Chu Vũ nói chỉ cho Đoàn Lô 1 quả, lý do là trẻ con thì dạ dày bé, không cần ăn nhiều.

Nghe thấy câu này tôi tức quá chạy lại: “Không được! Nó đang tuổi lớn, đừng để nó thiếu ăn. Tôi chỉ cần một quả là được!” Tôi giận dữ cầm luôn 3 quả, dúi cho Đoàn Lô 2 quả. La Thiên im lặng không nói gì, anh đưa cho tôi 2 quả của anh.

Chu Vũ thì hừ một tiếng: “Chỉ giỏi giả vờ ra vẻ ta đây vĩ đại lắm! Thời nay không biết nghĩ cho mình thì sẽ bị trời tru đất diệt đấy!”

Tôi tức quá ngược muốn nổ tung, không thèm nhìn anh ta nữa.

La Thiên nói: “Điều quan trọng nhất với chúng ta lúc này là tìm cách ra khỏi đây chứ không phải là cãi cọ một cách vô bổ. Trên thực tế có rất nhiều ví dụ như thế này: một toán người bị kẹt trên hoang đảo hoặc một gian mật thất, rốt cuộc, vì tàn sát lẫn nhau nên chỉ còn sót lại một người hoặc tất cả đều chết sạch. Tôi không muốn chúng ta cũng có kết cục như thế, và chắc mọi người cũng không mong nhìn thấy hậu quả như thế, đúng không? Cho nên, tại sao mọi người không dùng thời gian cãi vã để nghĩ cách, xem xem nên thoát ra như thế nào. Đó mới là điều then chốt.”

Đôi mắt Chu Vũ hơi sụp xuống, dù anh ta không nói gì nhưng rõ ràng là mấy câu nói của La Thiên đã có tác dụng.

La Thiên nhìn quanh bốn bề, rồi nói tiếp: “Cách duy nhất để ra khỏi khu rừng này là phải tìm ra con suối hoặc dòng sông, rồi đi xuôi theo nó; tuy nhiên lúc này tôi trèo lên cái cây cao nhất để hái quả, vì muốn tiện thể quan sát địa hình ở đây...”

Cố Phong ngắt lời: “Cái cách ấy tôi đã thử rồi. Tôi đã từng nghiên cứu sách vở nói về cách sinh tồn nơi hoang dã, trong đó nói rằng nếu phát hiện ra một vùng cây cối thấp rậm rạp trong một khu rừng rậm, thì vùng đó thường có dòng sông. Tôi đã lần xuống vài chỗ cây cối mọc thấp, thì chỉ thấy toàn là dốc núi, sau đó phải quay về chỗ cũ. Không hề thấy sông suối nào hết. Khu rừng này rộng lớn hơn hẳn tôi tưởng tượng. Và, nó rất giống như một mê cung bị yểm bùa nguyền rủa!”

Anh ta vừa nói xong thì Trương Ngưng mặt mày tái nhợt, sợ hãi kêu lên: “Thế thì phải làm gì? Không tìm thấy đường đi thì cả lũ chúng ta sẽ chết ở đây.” Cô ta nhìn sang La Thiên: “Anh là cảnh sát, chắc anh phải có cách. Anh mau nghĩ đi. Tôi không muốn chết ở đây, tôi muốn về nhà...”

Nói rồi Trương Ngưng chạy bổ đến nắm chặt tay La Thiên, nét mặt cô ta đầy bất lực và tuyệt vọng.

La Thiên hơi ngỡ ngàng, rồi anh an ủi mấy câu, rằng chỉ cần mọi người đồng tâm hiệp lực thì nhất định sẽ thoát ra khỏi khu rừng rậm này.

Chín người chia thành ba nhóm, tôi, La Thiên và Đoàn Lôi một nhóm; Cố Phong, Lâm Kiều Nhi và Liễu Tinh Tinh một nhóm; Chu Vũ, Tư Khải Điển và Trương Ngưng một nhóm. Ba nhóm đi ba ngả để tìm lối ra và tìm Vương Hải Thành, và điều rất quan trọng là tìm cái ăn. Vì số quả cây kia đã ăn hết, cho nên buộc phải tìm cái ăn để bổ sung năng lượng, có sức thì mới có thể hành động, có hành động thì mới có hy vọng được cứu.

Việc chia nhóm như vậy, Chu Vũ lên tiếng phản đối luôn. Vì tôi, La Thiên và Đoàn Lôi vốn quen nhau, anh ta cho rằng chia như thế là không hợp lý, phải tách ba chúng tôi ra.

Những người khác im lặng không nói gì nhưng vẻ mặt của họ nói với tôi rằng họ hoàn toàn đồng ý.

Xem ra, chúng tôi vẫn chưa được họ tín nhiệm và ủng hộ.

Dù họ nghĩ thế nào thì tôi cũng không chấp nhận xa La Thiên, Đoàn Lôi cũng chỉ muốn theo tôi. Cuối cùng họ đành chia Tư Khải Điển vào nhóm tôi để “nắm vùng”.

Vì không muốn dọc đường mọi người sẽ bị thiếu nước uống, La Thiên định lấy lá chuối gấp cho mỗi người một cái túi đựng nước để mang theo bên mình, nhưng đám lá chuối còn thừa đã bị Chu Vũ xé nát, La Thiên bèn dùng ba cái thuyền không gấp thành ba cái túi, lấy sợi mây nhỏ xiu khâu vào miệng túi làm quai, chế ra ba cái “balô” nho nhỏ, mỗi nhóm đeo một cái.

Chu Vũ vừa rót nước vào túi vừa hỏi: “Có cần để lại một người để trông số nước này không?”

Anh ta vừa dứt lời thì mọi người đã ồ lên phản đối. Không ai muốn một mình ở lại căn nhà nhỏ này.

3

Trên đường, tôi lặng lẽ đưa trả lại La Thiên hai quả cây lúc nãy anh dúm cho tôi, khẽ nói: “Anh ăn đi, không thể không ăn gì.”

La Thiên gật đầu rồi cho vào túi quần.

Bầu trời xam xám nặng nề, nhìn lên qua những tán lá cây, hình như mây có màu đen.

Khu rừng rậm cho người ta cảm giác bị đè nén nặng nề, dường như nghẹn thở.

Vì mới có trận mưa nên mặt đất hết sức lầy lội, mỗi bước đi đều phải giẫm lên bùn, bùn nước nhanh chóng thấm vào giày. Tôi cúi xuống buộc dây giày chặt thêm để đỡ bị nước lọt vào. Kể cũng còn là may, vì tôi đi giày thể thao. Tôi thầm ái ngại cho Liễu Tinh Tinh và Trương Ngưng đi giày cao gót, họ đi trên bùn thì chẳng khác gì bị hành hạ.

Nhưng chỉ nửa giờ sau thì tôi không thấy mừng vì mình đi giày thể thao nữa. Sau khi giày bị nước thấm vào rồi, chẳng hiểu tại sao chân tôi bỏng rát cứ như là đang đi trên lò lửa.

Bé Đoàn Lô chỉ lát sau đã không bước đi nổi nữa, cứ đòi La Thiên cõng. La Thiên đành phải cõng nó, đi một quãng đã phải dừng lại nghỉ một lát.

Đến lần nghỉ thứ hai, Tư Khải Điển ngồi phệt ngay xuống đất, nói không ra hơi: “Tôi chịu thôi. Suốt dọc đường không có gì ăn, nếu đi nữa thì tôi chết mất.”

La Thiên vừa tìm chọn vài sợi mây mềm mại, vừa nói: “Cố chịu đựng thêm một lát, phía trước biết đâu có thể tìm thấy cái ăn.”

Tư Khải Điển nhìn cái túi đựng nước, cầm lên uống một hụm nhỏ, rồi đưa cho tôi. Nước bên trong đã chẳng còn mấy tí. Anh ta rất bực mình, nói: “Thằng cha Chu Vũ quá ích kỷ. Tại sao bốn chúng ta mà chỉ được mang theo túi nước bằng bọn họ? Tôi chưa thấy ai ích kỷ như hần! À... này, anh là cảnh sát thật chứ?”

“Ừ!” La Thiên không ngoảnh lại, đáp. Anh tiếp tục chọn dây mây, chẳng rõ định để làm gì.

“Anh đã mua bảo hiểm chưa?”

“Mua rồi!” Tôi lập tức trả lời thay La Thiên, tôi không muốn lại phải nghe Tư Khải Điển léo nhéo dài dòng nữa.

“Mua rồi à? Không thể! Tôi nhìn biết ngay, nhiều nhất là anh ấy đã mua bảo hiểm xã hội, chỉ mua bảo hiểm xã hội thì chưa đủ, nhất là cảnh sát, rất cần mua bảo hiểm tai nạn bất ngờ, lỡ bị kẻ xấu đánh chết chẳng hạn...”

“Anh bị kẻ xấu đánh chết thì có! Cái mồm xúi quẩy!” Tôi trợn mắt lườm anh ta, chỉ muốn cầm sợi roi mây vọt cho mấy cái.

Nào ngờ Tư Khải Điển không hề tức giận trái lại còn hăng hái hơn, anh ta cười toe toét nói: “Cứ nghe tôi đi, không sai đâu! Bảo hiểm rất quan trọng, tiền bỏ ra, mai kia người ta vẫn trả lại cho mình, coi như tiền gửi ngân hàng, còn mình thì lại được bảo hiểm... Chúng ta tạm gác lại khả năng anh ấy bị kẻ xấu đánh chết, nhưng cô nghĩ xem, mai kia hai người kết hôn, sinh con, khi nó trưởng thành thì mình đã già, già thì hay ốm đau bệnh tật, lỡ chẳng may mắc bệnh nặng thì phải tốn tiền triệu, như thế chẳng phải là gây áp lực cho con hay sao? Đi vay tiền người khác cũng rất khó, nếu mình đã mua bảo hiểm thì...”

“Nếu tôi mắc bệnh nặng thì tôi tự sát luôn, chứ không đi vay tiền ai cũng không gây áp lực cho con cái.”

“Kìa kìa... điều ấy thì ai chẳng nghĩ ra? Nhưng cô lại nghĩ xem, dù cô tự sát thì con cô có hỏa táng cô không? Hiện nay mua đất chôn, tốn bao nhiêu tiền cô biết không? Nếu mua bảo hiểm...”

“Tôi không hỏa táng! Đến lúc đó tôi về nông thôn để chết, chỉ bó một manh chiếu đem chôn là xong, đỡ tốn tiền quan tài!” Tôi càng lúc càng điên tiết.

“Ở nông thôn cũng thôi không mai táng nữa rồi, nhà nước quy định thống nhất là hỏa táng, cô không biết à? Nếu mua bảo hiểm...”

“Ồi a...” Tôi bất chợt vận hết sức lực toàn thân kêu thét lên, có cảm giác mình đã phát điên.

“Rắn!” Bé Đoàn Lôi kinh hãi kêu to, tôi chỉ cảm thấy mắt cá chân trái mình bị nhói một cái. Con rắn đã nhanh chóng trườn khỏi chân tôi, tôi ngồi thụp xuống đất ôm lấy chân, kêu toáng lên.

Tư Khải Điển nhảy bật lên, hoảng hồn cuống quýt giậm chân: “Rắn! Rắn!” Anh ta sợ đến nỗi nói lạc cả giọng.

La Thiên vút luôn các sợi mây, chạy ào đến chỗ tôi, anh xé áo lấy một mảnh vải dài rồi thắt chặt phần cơ dưới đầu gối tôi, sau đó bập môi vào vết rắn cắn đang lấm bùn mót máu độc ra. Tiếp đó anh lấy nước ở túi lá chuối rửa sạch vết cắn, cuối cùng tháo bỏ dây “ga-rô” vải và băng bó vết thương. “Đừng sợ, nó chỉ là con rắn bình thường.”

Lát sau La Thiên bảo Tư Khải Điển trông nom tôi để anh đi tìm thảo dược.

Hình như vết thương đang sưng tấy, hơi tê tê; dù La Thiên nói không vấn đề gì nhưng tôi vẫn rơm rớm nước mắt.

Xem ra, bé Đoàn Lôi cũng hiểu biết, nó ngồi xuống bên cạnh tôi chúm miệng khẽ thổi vào vết thương. Nó ngẩng nhìn tôi hỏi: “Cô có đau lắm không? Khi cháu bị đau, mẹ cháu thường thổi cho cháu.”

Tư Khải Điển cũng bước đến nhưng bị tôi xua ra. “Chỉ tại anh, nếu anh không liến thoắng nói về bảo hiểm thì tôi đã không bị phân tâm, không bị rần căn!”

Anh ta luôn miệng nói “xin lỗi”, vẻ mặt rất áy náy, rồi lẩm bẩm: “Đây chỉ là vết thương phần mềm. Nếu đã mua bảo hiểm thì...”

Tôi hét to: “Lại vẫn nói nữa à?”

Anh ta vội ngậm miệng, xoay người quay lưng lại phía tôi.

Lát sau La Thiên đã hái được thảo dược cầm về, anh bỏ một nắm vào mồm nhai, và đưa cho Tư Khải Điển một cái gói dùng lá cây bọc kín.

Mắt Tư Khải Điển sáng lên, phấn chấn nói: “À, đã tìm thấy đồ ăn. Là gì thế?” Anh ta vội mở ngay ra xem, vừa mở ra đã vứt ngay xuống đất, cứ như cầm phải hòn than nóng bỏng, kêu lên thất thanh: “Ồi mẹ ơi!”

Tôi nhìn theo, thì thấy vài chục con giun vừa to vừa dài đang ngo ngoậy trên mặt đất.

Tôi cũng chết khiếp, chỉ thấy ghê cổ buồn nôn.

La Thiên lại nhặt chúng lên và dùng lá cây gói lại cẩn thận. Anh nhè nắm thảo dược trong miệng ra phết vào vết thương của tôi, nói hơi gượng gạo: “Sau mưa rào, nên mới đào được đám giun này. Muốn sống để ra khỏi đây thì phải ăn nó.”

Tư Khải Điển rùng mình, dứt khoát nói luôn: “Tôi thà chết đói chứ không ăn cái của nợ này, tởm lợm quá!”

“Nếu có lựa chọn khác, thì ai muốn ăn giun?” La Thiên gượng cười, thả giun vào túi quần, lại bảo Tư Khải Điển cầm những sợi mây lúc nãy vừa tìm được, sau đó anh công tôi lên. “Tạm quay về vậy. Chân cô ấy bị thương thì đi đâu được nữa? Về nhà, nướng giun lên, thì sẽ không thấy ghê cổ nữa.”

“Nướng thơm đến mấy, tôi cũng không ăn. Đồi tôi chưa từng ăn thứ ghê tởm như thế này. Chỉ nghĩ đến nó đã thấy buồn nôn.” Tư Khải Điển hậm hực nói.

La Thiên công tôi. Tôi thoáng có một cảm giác hoảng sợ, nổi kinh hãi không lời tràn đến như sóng xô đè nặng lên tôi. Tôi run run nói: “La Thiên, liệu em có bị chết không? Em thấy chân tê bại, hình như... không còn cảm giác nữa.”

“Không còn cảm giác?” Anh dừng bước, tay anh bấm mạnh vào chân tôi, đau quá tôi kêu thét lên suýt nữa ngã xuống đất. Anh thở phào, nhẹ nhàng nói: “Em đừng nghĩ nhiều về vết thương. Không sao đâu. Cứ tin ở anh.”

Vừa nói xong thì nghe thấy phía sau vang lên tiếng gọi gấp gáp: “Chờ đã... La... La Thiên chờ đã!”

Chu Vũ đang chạy như điên về phía chúng tôi. Anh ta mồ hôi đầm đìa, vẻ mặt hết sức sợ hãi, tay ôm bụng, vừa thở gấp vừa nói: “Ở kia... Vương Hải Thành...”

“Tìm thấy Vương Hải Thành rồi à?” Tư Khải Điển hỏi.

“Anh... anh ta chết rồi. Mọi người đến mà xem.”

Nắm dây mây trong tay Tư Khải Điển rơi ngay xuống đất, mặt anh ta bỗng tái nhợt.

La Thiên đặt tôi xuống, bảo Tư Khải Điển dìu tôi trở lại ngôi nhà, rồi anh vội chạy theo Chu Vũ.

Tư Khải Điển ngó ra, rồi bỏ mặc tôi và Đoàn Lôi ở lại, cũng bước thấp bước cao đi theo hai người.

Cả khu rừng bỗng im ắng lạ thường, im ắng một cách kỳ quái và hơi rờn rợn. Tôi nghĩ đến vị tướng quân bị nguyên rủa, nghĩ đến phu nhân tướng quân độc ác, nghĩ đến mấy trăm mạng người của Lưu gia thôn trong đó có

cả phụ nữ có thai và trẻ sơ sinh, chỉ trong một đêm họ phải bỏ mạng bởi lưỡi kiếm Thất tinh, máu tươi nhuộm đỏ cả khu rừng rậm...

Có phải Vương Hải Thành cũng chết bởi kiếm Thất tinh không?

Tim tôi bỗng như cứng đờ, một luồng hàn khí băng giá như lưỡi dao xuyên qua người tôi khiến tôi nghẹn thở.

4

“Lôi Lôi, chúng ta cũng đi xem sao, được không?”

“Được!” Đoàn Lôi liên tiếp gật đầu, đôi mắt nó lấp lánh đầy vẻ tò mò, nhưng bỗng lại có nét băn khoăn, nó nghiêng đầu nhìn tôi. “Nhưng đi như thế nào? Chúng ta không biết họ ở đâu.”

Tôi nghĩ ngợi, rồi nảy ra một ý: đường thì lầy lội, chỉ cần đi theo vết chân của ba người bọn họ thì nhất định sẽ tìm thấy.

Đoàn Lôi nghe xong rất thích thú, nó đỡ tôi, từng bước từng bước đi theo vết chân.

Lúc sắp đi, tôi không quên bảo Đoàn Lôi cầm theo nắm dây mây. Tôi đoán rằng có lẽ nó sẽ hữu ích cho La Thiên. Tôi lại nhặt một cành cây chắc nịch để làm nạng chống, vì chân trái tôi vốn đã không còn chút sức lực nào nữa, mỗi bước đi lại kèm theo một cơn đau kinh khủng.

Tôi nghiêng răng rắng chịu, đồng thời nói chuyện lan man với bé Đoàn Lôi, gắng tự phân tán sự chú ý để không nghĩ đến chỗ đau ở chân.

“Cháu thích cha cháu hay thích mẹ cháu?” Cái chết của Tô Tuyết vẫn ám ảnh trong tôi không sao xua đi được. Biết đâu, có thể khai thác được manh mối gì đó từ Đoàn Lôi.

Thằng bé nhìn tôi, nghĩ ngợi một hồi mới trả lời là thích cả cha lẫn mẹ.

Rõ ràng câu trả lời của nó không thật lòng, vì nó chưa tin tôi.

Tôi cố ý nói: “Thế à? Cô khác với cháu, cô thích cha cô hơn, vì mẹ cô chỉ hay ra ngoài đánh mặt chược, đôi khi chẳng còn thì giờ quay về nhà nấu cơm, để cho cả nhà phải ăn đồ ăn nhanh.”

Nó mím môi, chớp chớp mắt, hình như nó đang suy nghĩ về mấy câu tôi vừa nói. Tôi vẫn thản nhiên tiếp tục nói: “Nếu cháu làm bài không tốt, thì cha mẹ có mắng cháu không?”

Nó lập tức hỏi vặn lại: “Còn cô? Hồi bé nếu cô làm bài không tốt thì cha mẹ cô có mắng cô không?”

Tôi nghĩ ngay ra cách trả lời, mỉm cười nói với Đoàn Lôi: “Không! Cha mẹ cô rất tốt với cô, dù cô làm bài bị xơi trứng ngỗng, cha mẹ cũng không mắng cô. Cha mẹ cô rất có tình cảm với nhau, không bao giờ cãi cọ.”

Nói đến đây tôi liếc nhìn Đoàn Lôi, vẻ mặt nó tỏ ra thích thú, tôi bỗng cảm thấy hơi hồi hộp nhưng vẫn phải cố tỏ ra nhẹ nhõm: “Cô biết, chắc cha mẹ cháu hay mắng cháu nên cháu mới không thích đi học, đúng không?”

Nó cúi đầu không nói gì, coi như nó thừa nhận. Tôi tỏ ra quan tâm, hỏi: “Cha mẹ mắng, vì cháu không chịu nghe lời chứ gì? Cô nghe cô Đồng Tú Lệ nói cháu hay dối với cha mẹ, hề dối thì cháu lại đến nhà cô ấy ở. Lần gần đây, là vì chuyện gì?”

Nó lí nhí đáp: “Lần vừa rồi không phải tại cháu. Tại mẹ cháu bỗng dưng phát cáu với cháu.”

Khi trước tôi tin chắc tại nó dối với cha Đoàn Chính Dương nên nó bỏ đi; vì tôi cứ đinh ninh rằng Đoàn Chính Dương là hung thủ giết vợ. Nhưng bây giờ Đoàn Lôi đã nói là tại mẹ Tô Tuyết nên nó bỏ đi. Hay là Tô Tuyết tự sát thật?

“Mẹ cháu có hay cáu gắt với cháu không?”

“Không.” Nói rồi nó thờ dài, hậm hực nói. “Có những chuyện cô không hiểu đâu.”

“Cháu không nói ra thì cô hiểu sao được? Cô cháu mình là bạn, bạn tốt với nhau, không nên giữ bí mật làm gì, đúng không? Cô cũng đã kể với cháu các chuyện về gia đình cô đấy thôi.”

“Được! Cháu nói, nhưng cô không được kể với ai. Được không?”

Tôi đồng ý ngay, tôi hứa sẽ không kể cho người ngoài biết. Nhưng nó vẫn chưa yên tâm, nó đòi “ngoặc ngón tay” với tôi rồi mới kể cho tôi biết. Nó không thích cha, vì có lần cha mẹ cãi nhau bị nó nhìn thấy. “Cha cháu đánh mẹ cháu sưng vù cả mặt, cầm cái gạt tàn thuốc lá đập vào đầu mẹ, chảy rất nhiều máu, khiến mẹ cháu phải nghỉ hai tuần không đi làm. Về sau cháu hỏi mẹ tại sao cha lại đánh mẹ, thì mẹ cháu nói dối rằng tự mẹ cháu bị ngã chảy máu đầu, và cấm cháu kể lại cho ai biết. Cha cháu xấu tính như thế, sao mẹ cháu vẫn còn bênh cha cháu? Chuyện của người lớn, cháu không sao hiểu nổi.”

Tim tôi bỗng đập thình thịch, xem ra, tình cảm của cặp vợ chồng Tô Tuyết không tốt đẹp như người ngoài nói và càng không phải là trong bảy năm chưa bao giờ cãi nhau.

Vụ tự sát của Tô Tuyết có liên quan đến bạo lực gia đình không? Chị ấy chịu đựng nhiều lần bạo lực, vì bản thân không chung thủy hay là vì muốn giữ danh dự cho chồng? Bức tranh “Dương công lệnh tràng bi” có ý nghĩa gì?

“Tiểu Cỗ!” Bé Đoàn Lôi ngẩng lên nhìn tôi. “Cô đã hứa không kể lại với ai, thì cô phải nhớ, nếu không mẹ cháu sẽ giận cháu.”

“Được!” Tôi âu yếm xoa đầu nó. “Cháu có biết... chuyện xảy ra với mẹ cháu không?”

“Biết! Cô Đồng Tú Lệ nói mẹ cháu chết rồi. Cô ơi, chết là gì? Là đi đến một nơi rất xa rất xa phải không? Cô Đồng Tú Lệ nói mẹ cháu không bao giờ trở về nữa, nhưng cha cháu bảo mẹ cháu sẽ trở về, thì cháu nên tin ai?”

“Cha cháu nói đúng, mẹ cháu sẽ trở về; khi nào cháu lớn lên, mẹ cháu sẽ về.” Sống mũi tôi hơi cay cay.

“Thế à? Nhưng tại sao không nói luôn là đã đi rất xa, mà lại nói là chết? Có phải chú Vương Hải Thành cũng đi đến nơi rất xa không?”

Tôi bỗng chột bí không biết nên trả lời ra sao. Lòng tôi bỗng vô cùng nặng nề.

Đoàn Lôi tiếp tục hỏi tôi vài điều mà tôi càng lúng túng không thể trả lời. Ví dụ chúng tôi tại sao lại ở trong rừng này? Cây cối có đời sống như con người không? Cha mẹ của cây cối là ai? Tại sao con người không ăn gì thì sẽ chết, cây không ăn gì thì vẫn sống, vẫn cao to? Cây có biết đi không, có biết nói không, có chảy máu không? Chúng ta có thể không làm người nữa, chỉ làm cây hay không...

Tôi thật sự không thể trả lời nổi.

Trên đường, chúng tôi lúc đi lúc nghỉ, chẳng rõ mình đã đi bao lâu rồi, chỉ cảm thấy toàn thân rã rời kiệt sức, đói hoa cả mắt, cổ họng khô cháy. Cuối cùng, trên một sườn núi, chúng tôi đã nhìn thấy La Thiên, Cổ Phong... cả thảy bảy người.

Hình như họ đang tranh luận về một chuyện gì đó.

Tôi cố quên cái chân đang đau, rảo bước nhanh hơn. Khi đến gần chỗ họ thì nghe thấy La Thiên nói: “Đừng đuổi theo nữa! Cao lắm!”

Đuổi theo cái gì? Tôi ngờ ngợ, ngồi tựa vào một gốc cây, mệt quá thở không ra hơi, dạ dày nhộn nhạo quặn thắt rất khó chịu.

La Thiên nhìn tôi, lại nhìn chân tôi, rồi anh hỏi Cố Phong: “Anh có còn nước không? Cô ấy bị rấn cắn, mồm miệng rất khô.”

Cố Phong nói luôn vẫn còn một ít, rồi anh ta tháo cái túi lá chuối ra đưa cho tôi, đồng thời hỏi La Thiên: “Thằng cha ấy giết Vương Hải Thành à?”

Thằng cha nào? Tôi nghi hoặc, đồng thời chú ý đến một người đang nằm ở một chỗ không xa.

Đúng ra là một cái xác, là Vương Hải Thành thì phải. Không nhìn rõ mặt mũi, chỉ thấy người ấy vóc người vừa phải, hơi béo, lộ ra cánh tay trần có nước da rất trắng, cứ như là bị ngâm trong nước rất lâu.

La Thiên ngồi xuống bên cạnh cái xác, kiểm tra tử mị, nói: “Không biết. Nhưng có thể khẳng định không phải Vương Hải Thành vừa mới bị chết. Xem tình trạng thi thể thì biết.”

Bé Đoàn Lôi có lẽ lần đầu tiên nhìn thấy người chết, nó ngoan ngoãn ngồi xuống bên tôi, ôm chặt cánh tay tôi, không nói một câu.

Chỉ có Lâm Kiều Nhi và Cố Phong dám ngồi bên cái xác, những người khác đều ngồi tránh xa. Liễu Tinh Tinh và Trương Ngừng thì nắm tay nhau ngồi một chỗ, trông giống như hai chị em chung cơn hoạn nạn.

“Có thể biết anh ấy bị hại khi nào không?” Lâm Kiều Nhi bạo dạn khác thường, cô ta ngồi sát bên cái xác quan sát rất kỹ.

“Toàn bộ thi thể đã đông cứng, ấn tay vào vết tím tái dưới da, thì bị mất màu ngay; giác mạc hoàn toàn mờ đục, toàn thân bị phù; có lẽ Vương Hải Thành bị hại tối qua trước khi cơn mưa rào trút xuống. Muốn biết chính xác thời gian tử vong thì phải giải phẫu pháp y. Cho nên chúng ta chỉ có thể đoán anh ấy bị chết cách đây khoảng 5 - 6 giờ.” La Thiên ngừng lại, rồi nói tiếp. “Nhưng xác đã bị nước mưa tác động nên cũng ảnh hưởng đến kết quả phán đoán thời gian tử vong. Anh ấy mất tích từ khi nào?”

Lâm Kiều Nhi nói Vương Hải Thành mất tích từ chiều hôm qua. Cô ta chỉ vào cổ thi thể, hỏi: “Sao ở đây lại có một vết hằn nhỉ?”

La Thiên nói: “Đó là dấu vết thít cổ bằng dây thừng, để lại một vết lõm; chắc Vương Hải Thành bị kẻ nào đó thít cổ tắc thở mà chết.”

Bầu không khí bỗng như đông cứng lại.

Liễu Tinh Tinh mở to đôi mắt cáo, hai môi run run, vẻ sợ hãi như gặp ma quỷ.

Tôi thần thờ nhìn thi thể Vương Hải Thành, xem ra, không phải là hung thủ lợi dụng truyền thuyết xa xưa để giết người.

Hồi lâu sau, La Thiên bỗng nhíu mày hỏi Cố Phong: “Tôi nhớ rằng tối qua anh nói là Vương Hải Thành vào đây sau anh, đúng không?”

Cố Phong gật đầu: “Đúng. Tôi vào rồi, thì chiều hôm đó phát hiện ra Vương Hải Thành. Cũng tức là cách đây ba hôm. Có vấn đề gì à?”

La Thiên không đáp, anh cau mày càng chặt hơn. Rồi anh ngoảnh sang hỏi Lâm Kiều Nhi: “Hôm qua mọi người ra ngoài, có tìm được thức ăn gì không?”

“Không.” Lâm Kiều Nhi nói. Các người khác cũng lắc đầu, tức là không tìm được thứ gì.

“Thế thì lạ nhỉ? Mọi người xem đây...” Anh chỉ vào bụng thi thể: “Nhìn vết hằn thắt lưng và cái lỗ tròn biến dạng thành hình ôvan, thấy rằng mọi ngày anh ấy cài ở lỗ thứ tư tính từ đuôi thắt lưng lên, nhưng lúc này thì thắt lưng đang cài ở lỗ thứ hai tính từ đuôi thắt lưng lên.

“Như thế nghĩa là gì?” Chu Vũ hỏi.

“Ý anh là...” Cố Phong bỗng hiểu ra và kêu lên.

La Thiên chậm rãi khẽ nói: “Vương Hải Thành bị hại sau khi ăn no.”

“Tôi biết ngay mà, mấy các người chẳng tử tế gì! Hừ, chắc chắn các người đã tìm được đồ ăn nhưng không cho bọn tôi biết, đúng không?”

“Nói bừa gì vậy? Nếu tìm được đồ ăn, chúng tôi nhất định sẽ nói với mọi người. Anh cho rằng ai cũng ích kỷ như anh chứ gì?” Liễu Tinh Tinh lườm Chu Vũ, giễu cợt nói.

“Tôi ích kỷ?” Chu Vũ cười khẩy, rồi cất cao giọng: “Thế thì, Vương Hải Thành bị giết sau khi đã ăn no, các người giải thích như thế nào? Chẳng lẽ là các người hợp sức giết anh ta? Nếu không, tại sao một gã trai tráng lại bỗng dưng mất tăm? Tại sao không phải cô, mà lại là Vương Hải Thành?”

“Đồ khốn nhà anh tâm thần à? Tự anh ta đi mất thì liên quan gì đến bọn tôi?” Lâm Kiều Nhi tức quá suýt nữa nhảy chồm lên.

“Khu rừng rộng lớn như thế, hễ bất cẩn thì bị lạc đường, mất hút, có gì là kỳ lạ?” Tư Khải Điển cũng rất bực mình. “Anh nói bọn tôi vào hùa làm hại anh ta, anh rất quá đáng! La Thiên là cảnh sát, anh ấy còn không nói thế, anh là cái thá gì mà nói bừa?”

“Đúng thế.” Liễu Tinh Tinh nói tiếp luôn. “Vương Hải Thành ăn no, sau đó bị hại, sao anh khẳng khẳng cho rằng bọn tôi cũng cùng ăn no? Anh ta bị lạc, sau đó tự kiếm được đồ ăn, không thể có chuyện đó hay sao?”

“Đúng thế, đúng thế!” Trương Ngưng không ngớt gật đầu.

Cố Phong từ nãy đến giờ chỉ im lặng, ngấm ngấm quan sát. La Thiên cũng không nói gì. Chỉ có Chu Vũ một mình tác chiến, anh ta lại cười khẩy nói: “Vương Hải Thành tự tìm thấy đồ ăn? Chúng ta đi tìm lâu như thế, chỉ thấy cái cây ấy có quả, ngoài ra, ngay một cái lông chim cũng không nhìn thấy; thế mà anh ta lại tìm thấy đồ ăn? Nói thế thì tôi chết luôn cho xong! Thôi đừng cố cãi nữa, chắc chắn anh ta và các người đã cùng nhau ăn no bụng!”

“Anh có chứng cứ gì mà nói thế?” Trương Ngưng hét lên.

“Thắt lưng của anh ta là chứng cứ!”

“Anh...” Trương Ngưng tức run người, tay chỉ vào xác Vương Hải Thành, cô ta nói giọng đứt quãng: “Mồm... mồm anh ta thì há ra... đêm qua mưa to như thế, có lẽ nước mưa chảy vào mồm... cho nên anh ta no căng...”

“Cô cho tôi là thằng ngốc hay sao? Cứ cho là anh ta có uống nước mưa nhưng lúc đó anh ta đã chết rồi thì tự mình nói được thắt lưng ra chắc?”

Tư Khải Điển vội nói: “Anh ấy bị thít cổ chết chứ gì? Chưa biết chừng là do hung thủ đã cởi thắt lưng anh ấy để thít chết anh ấy, sau đó hắn cài thắt lưng trở lại và chốt nhầm hai nấc.”

Chu Vũ nghe xong bật cười: “Tôi chịu anh rồi! Có ai lại đứng chờ hung thủ cởi thắt lưng của mình? Tuy nhiên, nghe anh nói thế tôi lại càng tin chắc các người đã giết hại Vương Hải Thành! Các người đánh anh ta ngất đi, sau đó dùng thắt lưng thít cổ đến chết! Các người là bọn gian phu dâm phụ...”

“Măng ai thế hả?”

“Tôi măng các người! Gian phu dâm phụ... Vương Hải Thành, anh hãy mở to mắt ra mà nhìn, nhìn bộ mặt xấu xa của bọn gian phu dâm phụ này...”

“Đừng cãi nhau nữa!” La Thiên hét chịu nổi, anh gầm lên. Nhưng Tư Khải Điển đã phăm phăm xông vào Chu Vũ, ba người phụ nữ cũng xông ra, trong chớp mắt cả bốn người vây lại đấm đá Chu Vũ.

Cố Phong vội nhảy sang bên dành chỗ cho họ, anh ta không có ý can ngăn.

La Thiên cũng mặc kệ, anh đến ngồi bên cạnh tôi.

Đoàn Lô thì rất khoái chí, đứng bên vỗ tay cổ vũ.

Phụ nữ đánh nhau không có “kỹ thuật” gì hết, hoặc là túm tóc giật tóc hoặc là cắn...

Đơn độc không thẳng nổi số đông, Chu Vũ tất nhiên không địch nổi bọn họ, nếu tiếp tục đánh thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện. Tôi ngao ngán thờ dài, đang định hỏi La Thiên xem có nên ra can họ không thì nghe thấy Trương Ngưng kêu lên một tiếng, cô ta trượt chân ngã xuống dốc núi.

“Trương Ngưng, Trương Ngưng...” Liễu Tinh Tinh bò soài bên rìa dốc núi, không thấy bóng Trương Ngưng đâu nữa, cô ta ngoảnh lại kêu lên: “Đừng đánh nhau nữa! Trương Ngưng bị ngã xuống dưới kia rồi!”

Nghe thấy thế, Chu Vũ, Tư Khải Điển, Lâm Kiều Nhi đều dừng lại, ai cũng bị xây xước, nhất là Chu Vũ, mặt anh ta đầy vết móng tay cào xước, mép cũng rỉ máu, trông rất đáng sợ.

“Ta phải làm gì... Trương Ngưng ngã xuống dưới kia... vậy phải làm gì?” Liễu Tinh Tinh sợ hãi cuống cuồng không nghĩ gì được nữa.

“Kìa, sao không tiếp tục đánh nhau nữa đi?” Giọng Cố Phong đầy chế nhạo.

La Thiên đứng bên bờ dốc núi quan sát địa hình bên dưới, rồi lại nhìn thi thể Vương Hải Thành, nói: “Bây giờ không phải lúc đánh nhau. Cứ tiếp tục lộn xộn như thế thì chẳng ai được lợi gì hết. Vương Hải Thành đã chết, tại sao anh ấy ăn no, không quan trọng; điều quan trọng là bây giờ nên làm gì, tiếp theo nên làm gì. Tôi mong mọi người hãy nghiêm túc suy nghĩ. Chẳng lẽ sẽ biến thành tự mình tàn sát nhau thì mọi người mới hả dạ hay sao?”

Không ai nói gì. Thấy thế La Thiên nói tiếp: “Sự việc đã trở nên phức tạp, vì vừa nãy bỗng nhiên xuất hiện kẻ đeo mặt nạ, chúng ta đều không biết hắn là ai, là thù hay bạn, cũng không biết hắn có đồng bọn hay không. Cho nên, để đề phòng bất trắc, kể từ lúc này dù đi đến đâu mọi người cũng phải ở bên nhau, gắng tối đa không hành động một mình. Nếu không ai có ý kiến gì thì tôi sẽ nói tiếp.”

Kẻ đeo mặt nạ? Kẻ đeo mặt nạ nào? Tôi thật sự ngạc nhiên.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Cuối cùng Cố Phong nói: “Anh là cảnh sát, chúng tôi nghe anh.”

Thấy họ không có ý kiến gì khác, La Thiên tiếp tục nói: “Trước hết ta phải đào hố chôn Vương Hải Thành...”

Liễu Tinh Tinh lập tức nói: “Tại sao không đi tìm Trương Ngưng đã? Mặc kệ người còn sống, quan tâm người đã chết à? Lỡ Trương Ngưng gặp kẻ đeo mặt nạ thì sao? Chôn Vương Hải Thành lúc nào chẳng được?”

La Thiên giải thích rằng trời quá nóng bức, nhiệt độ và độ ẩm trong rừng cao khác thường, xác chết thì đã nằm đó một đêm, nếu không chôn gấp thì nó sẽ nhanh chóng bị phân hủy, có dòi bọ, hoặc sẽ bị động vật ăn xác. Vương Hải Thành đã chết, ta không nên để anh ấy chết không toàn thân; nếu bây giờ xuống đó tìm Trương Ngưng thì e khi quay về chôn Vương Hải Thành thì trời đã tối. Mặt khác, xem địa hình phía dưới thì chắc chắn Trương Ngưng không đến nỗi bị thương nặng. Và cũng không thể chạm trán kẻ đeo mặt nạ, vì hắn đã chạy xuống dốc núi rồi thì hắn phải bỏ chạy chứ không ở lại ẩn nấp nữa.

Sau đó La Thiên tìm một số mảnh đá dẹt và cành cây, mọi người bắt đầu đào hố.

Mặt đất sau mưa khá mềm, không lâu sau họ đã đào được một cái hố thích hợp.

Khi mọi người đẩy xác Vương Hải Thành xuống hố, bé Đoàn Lôì đứng bên bỗng òa khóc, rồi nó chạy lại đâm thùm thụp vào người tôi. Tôi còn chưa hiểu ra sao thì nó lại cắn luôn vào tay tôi, tôi đau quá phải kêu thét lên một tiếng, rồi đẩy nó ngã xuống đất.

Vết hai hàm răng hằn rõ trên cánh tay tôi, máu me rùng rùng. Thằng bé đã cắn rất mạnh.

Tôi đè bàn tay vào bịt chặt vết thương, hai mắt trào lệ, giận dữ hỏi nó tại sao lại cắn.

Nó vừa khóc vừa nói: “Cô nói dối cháu! Cô nói người chết tức là đi một nơi rất xa rất xa. Bây giờ tại sao lại chôn chú Vương Hải Thành? Chắc chắn mẹ cháu cũng bị chôn rồi, thế mà cô nói là sau này mẹ cháu sẽ trở về! Cô nói lừa cháu...” Rồi nó nhồm dậy định chạy, nhưng lại bị La Thiên ôm chặt. Nó cố giãy giụa, đấm đá La Thiên. “Bỏ tôi ra! Đồ lừa đảo xấu xa! Tôi phải đi tìm mẹ tôi! Mẹ ơi...”

Lúc này nước mắt tôi tuôn trào như suối, không vì vết thương mà là vì đau xót.

Tôi hết sức hối hận, lẽ ra tôi không nên đưa nó đến đây, lẽ ra chúng tôi nên quay lại ngôi nhà nhỏ.

Sau một hồi làm mình làm mẩy, cuối cùng bé Đoàn Lôi đã ngủ say trong cánh tay La Thiên. Anh bế nó đến bên tôi, đặt nó gối đầu lên đùi tôi.

Tôi nhẹ nhàng lau những vết bùn lấm tẩm trên mặt nó. Đuôi con mắt nó bị một vết tím bầm, chắc là do bị Chu Vũ tát lúc sáng nay. Tôi cúi xuống ôm chặt thẳng bé. Có lẽ tại vừa nãy nó khóc dữ quá nên lúc này thỉnh thoảng nó vẫn giật mình.

Tôi ngẩng nhìn những người đang chôn Vương Hải Thành, ai cũng đen đúa lấm láp bẩn thỉu cứ như vừa nằm lăn trên bùn, nhếch nhác hơn cả kẻ ăn mày. Lòng tôi xót xa vô hạn, chúng tôi đã làm điều gì sai trái mà bị bắt đến đây?

Chẳng bao lâu sau, một nắm mồ đã được đắp trên dốc núi. La Thiên tìm một cành cây to và chắc, cắm lên trên để thay cho bia mộ.

Vương Hải Thành là người thứ nhất, tiếp theo sẽ là ai đây?

Ý nghĩ này khiến tôi rùng mình, và bỗng thấy rất lo cho số phận Trương Ngưng đang nằm bên dưới kia.

Việc chôn cất đã xong, mọi người chuẩn bị xuống núi tìm Trương Ngưng. La Thiên cũng bé Đoàn Lôi đang ngủ say, đồng thời anh dìu tôi đi.

Lúc sắp đi, tôi nhìn năm mồ, thầm nhẩm: “Vương Hải Thành! Mong anh lên đường bình yên.”

Một cơn gió thổi đến lay động cành cây cắm trên ngôi mộ. Tôi mỉm cười, có lẽ Vương Hải Thành đã nghe thấy lời tôi nói.

6

Vừa công Đoàn Lôi vừa dìu tôi, La Thiên bước đi rất chặt vật.

Liễu Tinh Tinh thấy thế bèn chủ động bước đến dìu đỡ tôi. Đường xuống núi rất khó đi, chân thì đang đau, người tôi gần như ngã hẳn vào Liễu Tinh Tinh; chị bước đi vốn đã khó khăn, bây giờ lại phải chịu sức nặng của tôi, cho nên mỗi bước chân đều lún sâu trong bùn, khiến tôi hết sức áy náy. Nhưng chị vẫn không tỏ ý khó chịu, tiếp tục dìu tôi đi từng bước từng bước một, hết sức thận trọng.

Rất nhanh, tôi bị rớt lại phía sau cùng.

Liễu Tinh Tinh bỗng thở dài, nói: “Tôi rất ngưỡng mộ cô.”

Tôi cảm thấy ngạc nhiên: “Ngưỡng mộ tôi? Tại sao?” Đúng thế, tình trạng tôi hiện giờ có gì đáng để ngưỡng mộ?

“Vì cô có người bạn trai ở bên, dù chúng ta không thể thoát khỏi nơi này thì cô vẫn được chết cùng người mà mình yêu. Thế thì quá tốt!” Giọng chị ta có nét chán chường cô quạnh.

Tôi an ủi Liễu Tinh Tinh: “Yên tâm. Chúng ta không thể chết. Cứ tin ở La Thiên. Chỉ cần anh ấy vẫn còn thì chúng ta nhất định có thể thoát ra.”

Vừa nói xong thì nghe thấy giọng Cố Phong ở phía trước kêu lên, anh ấy tìm thấy một miếng vải trắng mắc trên một cành cây, có vẻ như vấy của

Trương Ngưng đã bị vướng vào đó.

Mọi người gắng bước xuống nhanh hơn, tôi cố nén đau để có thể đi nhanh hơn một chút. Tôi hỏi Liễu Tinh Tinh “Kẻ đeo mặt nạ là ai?”

Liễu Tinh Tinh kể lại, tôi mới biết rằng: lúc sáng, sau khi chia nhóm, Chu Vũ và Trương Ngưng phát hiện thấy xác Vương Hải Thành, cả hai hết sức sợ hãi. Chu Vũ chạy đi tìm nhóm chúng tôi, Trương Ngưng chạy đi tìm nhóm Cố Phong. Cả mấy người gần như đồng thời chạy lên đến dốc núi thì phát hiện ra một gã đeo mặt nạ đang đứng bên thi thể Vương Hải Thành.

Theo Liễu Tinh Tinh hình dung, kẻ ấy ăn mặc rất quái dị, chiếc áo màu đen rách bươm dài chấm đầu gối, mặt hắc đeo mặt nạ đen trông cực kỳ đáng sợ. Nhìn thấy La Thiên hắc bèn xông đến tấn công, nhưng bị La Thiên đâm một quả chí mạng, ngã lăn xuống núi...

Kẻ bí hiểm đeo mặt nạ? Tôi nghe mà rùng mình sờn gai ốc, vội ngắt lời: “Tại sao hắc lại tấn công La Thiên?”

Liễu Tinh Tinh nói ngay không cần suy nghĩ: “Vì La Thiên chạy lên trước tiên và đang hét lên với hắc, hắc ngỡ là mọi người định tấn công hắc. Cô yên tâm, anh ấy không bị xây xước gì, còn kẻ đeo mặt nạ thì bị ăn đòn nên thân, hắc gần như bị bay xuống núi. Ha ha... bạn trai của cô siêu thật, là cảnh sát có khác...”

Liễu Tinh Tinh nói thêm gì nữa tôi không nghe rõ, đầu óc tôi như căng phồng bởi vô số câu hỏi.

Kẻ đeo mặt nạ, rốt cuộc là người như thế nào? Tại sao hắc lại xuất hiện bên xác Vương Hải Thành? Tại hắc vốn xấu xí đáng sợ, hay tại hắc muốn giấu mặt, không muốn lộ diện trước mặt mọi người? Nếu vì mặt mũi xấu xí, nhưng lại đeo cái mặt nạ đáng sợ ấy, thì có ý nghĩa gì? Chẳng lẽ khuôn mặt hắc còn đáng sợ hơn cả mặt nạ? Trừ phi khuôn mặt hắc đã bị hủy hoại, nếu không, thật khó mà giải thích.

Giả sử đúng là khả năng thứ hai này... Người tôi bỗng run rẩy. Chẳng lẽ hẳn là người mà chúng tôi quen?

Tôi bất giác cau mày rõ chặt. Ở đây, ngoài La Thiên ra, toàn là những người tôi không quen biết; Đoàn Lô, tôi cũng chỉ gặp một lần ở nhà Đồng Tú Lệ, không thể nói là người quen. Còn họ, vốn cũng không quen biết nhau. Hầu như không thể có khả năng kẻ đeo mặt nạ là người quen của tất cả mọi người. Vậy thì hẳn quen một hai người nào đó trong chúng tôi? Việc tôi bị bắt vào rừng Bọ Cạp này có liên quan đến hẳn hay không?

La Thiên nói sự việc ngày càng trở nên phức tạp, đúng thế.

7

Cứ tưởng Cố Phong nhặt được mảnh vải trắng mắc trên cành cây thì nhất định sẽ tìm thấy Trương Ngưng, nhưng kết quả là chỉ tìm thấy một chiếc giày cao gót.

Còn sống thì phải thấy người, đã chết thì phải thấy xác mới phải.

Trương Ngưng đâu rồi? Đã bị kẻ đeo mặt nạ bắt hay sao?

Trời dần dần âm u, mọi người đành quay trở về ngôi nhà nhỏ, ai cũng mệt rũ, nằm vật ra đất, bất động.

La Thiên dặn mọi người không được đi đâu hết, và nhắc Cố Phong đốt lửa lên. Còn anh thì đi tìm đồ ăn.

Cả một ngày trời, mọi người mới chỉ được ăn tí quả cây từ lúc sáng, trước khi ra khỏi cửa.

Tôi mệt lả ngồi tựa vào tường, tâm trạng bộn bề rối loạn. Hình ảnh ngôi mộ trên dốc núi vẫn ở ngay trước mắt tôi, cảm giác bất an càng lúc càng dữ dội, có phải Trương Ngưng đã...

Bé Đoàn Lôi bước đến bên tôi, nó nói xin lỗi tôi, lẽ ra nó không nên cắn tôi khiến tôi tức giận.

Thằng bé đại dột, tôi đâu có thể giận nó? Tôi lắc đầu, ôm nó vào lòng khẽ nói: “Khi nào ra khỏi đây rồi, cháu đến ở với cô, được không?”

Nó ngẩng nhìn tôi, ánh mắt tỏ ra không hiểu, hình như nó đang hỏi: cháu có nhà của mình, sao phải đến ở nhà cô? Nhưng nó không nói ra, mà chỉ ngoan ngoãn gật đầu. Lát sau nó nhỏ nhẹ nói: “Cháu đói quá, cháu rất muốn ăn McDonald's.”

“Được! Khi nào ra khỏi đây, cô sẽ dẫn cháu đi ăn McDonald's ngay.”

“Vâng. Cháu sẽ ăn năm cái bánh, à không, ăn mười cái bánh Hamburger, mười cánh gà rán, uống mười lon coca. Được không?”

Rõ ràng thằng bé đã đói meo. Sống mũi tôi cay cay. Tôi ôm chặt nó trong lòng. “Được. Đến lúc đó cháu thích ăn bao nhiêu cũng được.”

Chu Vũ đứng bên đá nhẹ vào Tư Khải Điển, uể oải nói: “Này, anh nhóm lửa đi!”

Tư Khải Điển không nhúc nhích, hỏi vặn lại: “Anh thì sao?”

“Tôi mệt sắp chết đến nơi.”

“Tôi đói quặn ruột gan đây!”

“Kìa, bảo anh làm thì anh kêu đau bụng! Đừng chần chừ nữa, trời sắp tối đến nơi, mau làm đi!”

“Tôi đau bụng thật mà! Và tôi cũng không biết nhóm lửa.”

Vừa dứt lời thì lại bị Chu Vũ đá thêm một phát vào chân: “Có ai sinh ra đã biết? Hôm qua tôi và Cố Phong nhóm rồi, hôm nay đến lượt anh.”

Nhưng dù nói gì, Tư Khải Điển vẫn nằm ỳ ra trên mặt đất, tiếp tục kêu đau bụng.

Thấy Chu Vũ sắp phát cáu đến nơi, Cố Phong ngồi dậy chậm rãi nói: “Để tôi làm!”

Chu Vũ “xùy” một cái vào Tư Khải Điển, nói: “Đồ đáng ghét, chỉ giỏi hưởng thụ mà thôi!”

Tư Khải Điển chẳng bận tâm, nhắm mắt nằm bất động. Hồi lâu sau anh ta bỗng lẩm bẩm một mình: “Chẳng biết Vương Hải Thành có mua bảo hiểm không...”

Nghe câu này, Chu Vũ khoái trá: “Đồ thộn nhà anh, ngoài bảo hiểm ra anh còn biết những gì nữa?”

Trời đã tối hẳn.

Cố Phong vẫn chưa nhóm được lửa, có lẽ vì hôm qua mưa, hôm nay thì trời âm u ẩm thấp, cho nên chà xát mãi vẫn không có tia lửa. Chu Vũ đứng bên luôn miệng thúc giục, tôi nghe sốt cả ruột.

Nhưng Cố Phong tốt tính không hề oán trách. “Sắp được rồi, sắp được rồi!”

Cho đến lúc La Thiên trở về, thì lửa cũng nhóm được.

Thấy anh đặt xuống đất một cái bọc được quấn bằng lá cây, tôi liền thấy nôn nao ghê sợ, không cần nhìn cũng biết bên trong đó là giun. Tôi cảm thấy tuyệt vọng, chẳng lẽ sẽ phải ăn giun thật?

La Thiên mở đám lá cây ra, tôi ngoảnh mặt sang bên cố nén cảm giác buồn nôn.

Thoạt đầu mọi người đều nói rất ghê rợn, không ăn.

Nhưng sau khi La Thiên nướng chín, mùi thơm ngào ngạt bay ra, thì Cố Phong là người đầu tiên nhét giun vào miệng. Mọi người không chê gì nữa, kể cả Tư Khải Điển lúc ban ngày nói thà chết đói chứ không ăn cái của nợ này, cũng nhai rau rầu chẳng khác gì quỹ đói đầu thai.

Tôi lết cái chân đau, chặt vật nhích ra phía cửa, cố tránh xa mọi người một chút.

Tôi thật sự không chịu nổi cảnh tượng này, rất tàn nhẫn và rất đáng sợ. Trước khi bị bắt vào rừng Bọ Cạp, mọi người đều có công việc và cuộc sống của mình, có bao giờ nghĩ mình sẽ lâm vào tình cảnh như thế này đâu?

La Thiên bước lại gần tôi, hỏi: “Em không ăn à?”

Tôi không muốn nói gì, chỉ gượng cười nhìn anh.

La Thiên ngồi xuống kiên nhẫn phân tích cho tôi nghe: “Muốn sống để ra khỏi đây mà lại không chịu ăn thì không thể trụ nổi, nhất là chân em lại đang bị thương.”

Thấy tôi buồn bã cau mày, anh đành xoay người tôi để tôi quay lưng về phía mọi người. Rồi anh nắm chặt tay tôi, mỉm cười một cách bí hiểm, sau đó “hóa phép” xòe tay đưa ra hai quả cây.

Tôi ngạc nhiên mở to mắt, anh đặt ngón tay trở lên môi: “Xuyt! Khẽ thôi, đừng để họ biết kéo sẽ khó ăn khó nói.”

Tôi nhìn anh, không biết nói sao đây. Hai quả này là lúc sáng nay khi ra khỏi nhà, tôi đã đưa cho anh; tối qua sau khi anh tỉnh lại, anh ăn hai quả vốn chia cho Vương Hải Thành, còn hai quả này anh vẫn giữ cho đến bây giờ, là vì tôi.

Anh dúi hai quả cây vào tay tôi. “Anh lại sang đó, kéo họ lại nghỉ ngơi. Em nhai thật khẽ thôi. Ăn xong thì gọi anh để anh thay băng thuốc cho em.”

Tôi bỗng cảm động trào nước mắt.

8

“Cực kỳ khó chịu, đời tôi chưa bao giờ bản thủ khổ nạn như thế này, vừa chua lòm vừa thum thum.” Chu Vũ nhổ một bãi nước bọt lên lòng bàn tay

rồi xoa lên mặt, xem ra, mặt anh ta lại càng bần kinh khủng hơn.

Cố Phong nhìn La Thiên, hỏi đầy nghi hoặc: “Tại sao Vương Hải Thành lại bị người ta thít cổ chết?”

La Thiên nhặt mấy mảnh báo rách lên, vừa xem vừa trả lời: “Tôi cũng rất bần khoăn. Về lý mà nói, đây là khu rừng tự sát, thì anh ta... nếu không, kẻ giấu mặt kia vớt chúng ta vào rừng này sẽ chẳng có ý nghĩa gì.” La Thiên quay nhìn mọi người một lượt. “Trừ phi...”

Hình như Cố Phong đã hiểu ra ý của La Thiên, ánh mắt anh ta dừng lại trên khuôn mặt Tư Khải Điển, Liễu Tinh Tinh và Lâm Kiều Nhi. Và trầm mặc im lặng.

Cả ba người bị anh ta nhìn, cảm thấy lạ lùng khó hiểu. Lát sau, Tư Khải Điển ngồi bật dậy: “Các anh vẫn nghi ngờ chúng tôi hay sao? Vương Hải Thành không hề cùng ăn no với chúng tôi, chúng tôi thật sự không biết anh ta bị thít chết như thế nào. Xin các anh tha cho chúng tôi đi! Tôi không gánh nổi cái tội danh giết người đâu!” Nói rồi Tư Khải Điển quỳ sụp xuống đất vái lạy mọi người.

Liễu Tinh Tinh cũng vái theo. Lâm Kiều Nhi nguýt họ một cái rồi lạnh lùng nói: “Hừ! Ai trong sạch vẫn là trong sạch, không cần thiết phải giải thích!”

“Theo tôi, cô không có cách gì để giải thích nổi!” Chu Vũ đế vào luôn.

“Anh một mực nhận định rằng Vương Hải Thành bị chúng tôi giết chứ gì? Được thôi. Yêu cầu anh đưa chứng cứ ra xem? Chúng tôi và Vương Hải Thành vốn không quen nhau, cũng không có thù oán gì, tại sao chúng tôi phải giết anh ta?” Lâm Kiều Nhi nghiêng răng nhìn Chu Vũ.

“Rất đơn giản thôi: chắc chắn là các người kiếm được thức ăn rồi xảy ra tranh chấp...”

“Thôi đi, đừng cãi nhau nữa!” La Thiên cau mày ngắt lời Chu Vũ.

“Liệu có thể là kẻ đeo mặt nạ giết không?” Liễu Tinh Tinh hỏi.

“Hiện giờ chưa thể khẳng định được.” La Thiên đặt tờ báo xuống, nghĩ ngợi một hồi, rồi tiếp tục nói: “Nhưng có một điều rất kỳ lạ, giả sử Vương Hải Thành bị kẻ đeo mặt nạ giết, giết trước khi mưa to gió lớn, thì tại sao lúc ban ngày hăn lại xuất hiện bên thi thể Vương Hải Thành?”

“Có thể là...” Đôi mắt Liễu Tinh Tinh đảo tròn. “Có thể là hăn muốn kiểm tra xem Vương Hải Thành đã chết thật chưa; đúng lúc hăn bước lại gần cái xác thì bị chúng ta nhìn thấy.”

La Thiên nhún vai, không phủ nhận cũng không khẳng định, nói: “Vương Hải Thành nằm đó đã 16 tiếng đồng hồ rồi, kẻ đeo mặt nạ đâu cần đến để xem anh ta đã chết chưa? Hiện giờ chúng ta nên nghĩ đến hai vấn đề: một là, kẻ đeo mặt nạ ấy là người như thế nào, tại sao hăn có mặt ở đây và lại còn đeo cả mặt nạ nữa? Hai là, tại sao chúng ta bị bắt đến đây? Nếu kẻ đeo mặt nạ ấy chính là kẻ giấu mặt đứng đằng sau tất cả, thì chắc chắn hăn sẽ rất thuộc địa hình ở khu rừng rậm này, hăn không thể là một người bị lạc trong rừng. Mặt khác, nếu đúng là hăn bắt chúng ta rồi đưa vào đây, thì tại sao hăn lại chọn rừng Bọ Cạp này chứ không chọn một hoang đảo hoặc một nơi khác? Thực ra, đa số các vụ một nhóm người bị bắt, giam hãm ở một chỗ, họ thường có những đặc điểm na ná nhau; xét bề ngoài thì họ không ai biết về nhau, nhưng cuối cùng vẫn nhận ra giữa họ có một mối liên hệ nào đó, tức là điều mà chúng ta nói là có những điểm chung. Cho nên, tôi muốn hỏi mọi người rằng, mọi người đã từng có ý nghĩ tự sát hoặc hành vi tự sát bao giờ chưa?”

Cố Phong nói: “Vấn đề này tôi đã xem xét từng người rồi, tất cả đều chưa. Nhưng có một điểm tôi cảm thấy kỳ lạ.” Nói đến đây Cố Phong nhìn tôi. “Tại sao chúng tôi vốn dĩ đều không quen nhau, mà chỉ anh và Cố Tiểu Yên có quan hệ, quan hệ yêu đương?”

Lần này anh ta đã nói đúng họ tên tôi.

La Thiên nói: “Có rất nhiều tên tội phạm muốn thách thức cảnh sát, chắc lần này cũng không ngoại lệ. Chúng bắt chúng ta đưa vào đây, mục đích là để xem xem tôi có phá nổi vụ án này không, có thể đưa các anh em ra không? Còn tôi và Tiểu Yên... có thể là ngẫu nhiên, cũng có thể là một nước cờ của kẻ giấu mặt bày ra. Nhưng dù thế nào thì tôi cũng phải tìm ra điểm chung của chúng ta, từ đó mới có thể biết rõ về động cơ của kẻ giấu mặt. Cho nên, tôi rất mong mọi người sẽ hợp tác với tôi.”

Nghe La Thiên nói xong, mọi người đều trở lại yên tĩnh.

Một lát sau, Tư Khải Điển bỗng nói: “Tôi nhớ ra rồi, vào khoảng ba năm về trước, lúc đó tôi vừa bị thất nghiệp không tìm được việc làm, nên bạn gái tôi chia tay với tôi, người nhà tôi thì không thông cảm, tôi có ý định chết đi cho xong. Nhưng chỉ là nghĩ vậy thôi, chứ tôi không thực thi kế hoạch tự sát, chuyện này cũng được tính chứ? Và, chuyện đó tôi không kể cho bất cứ ai biết thì tại sao kẻ đeo mặt nạ kia lại biết được?”

“Cứ cho là kẻ đó có biết chuyện đi, nhưng Lô Lô thì sao? Tôi nhìn La Thiên, chậm rãi nói. “Nó mới 7 tuổi, ngay “chết” là gì nó còn không hiểu, ngay ý niệm coi rẻ sự sống nó cũng không có, huống chi là tự sát?”

Tôi vừa nói xong thì Liễu Tinh Tinh bỗng kêu lên một tiếng, vừa chạy vừa ngã dúi dụi nấp vào sau lưng Cố Phong, rồi chị ta khẽ kêu lên: “Ở... ở cửa...ở cửa...”

Mọi người đều nhìn ra ngoài, ai cũng hít vào một hơi lạnh.

Đứng ngoài cửa là một phụ nữ đầu bù tóc rối, áo quần rách bươm, bước thấp bước cao như bị thọt, lừ lừ tiến về phía chúng tôi, trông cứ như một con ma nữ.

Chương 5: Đẳng sau một đề toán

1

Trương Ngưng!

Không biết ai đã gọi ra cái tên này.

Tôi hoảng hồn đưa tay bưng miệng, không dám tin người phụ nữ như một cỗ máy đang di chuyển về phía chúng tôi.

Có phải Trương Ngưng thật không? Chiếc váy trắng lấm bùn bê bết, rách tả rách toét, bên trên lại còn có những vết máu; cánh tay đầy những vết rách đỏ lòm, chân trái đi giày cao gót, chân phải thì không, mái tóc dài đen nhánh nhưng rối mù như tổ quạ, lò xo che gần kín khuôn mặt.

Mọi người đều nín thở, nhìn cô ta không chớp mắt.

Cô ta sắc mặt vô cảm, tập tễnh đi qua chúng tôi đến góc nhà, bóng cô ta vụt vờ quái dị hết chỗ nói.

Rồi cô ta nằm nhoài xuống, vục mặt vào cái thuyền lá chuối, uống nước ừng ực. Cũng chẳng rõ ừng ực như thế bao lâu, sau đó cô ta bưng cái thuyền nước lên tiếp tục uống lấy uống để.

Nhìn cảnh ấy người ta có cảm giác không phải đang uống nước mà giống như hút nước vào cổ họng, ra sức mà hút nước.

Chỉ lát sau, cái thuyền đầy nước đã bị cô ta uống cạn không còn sót một giọt nào.

Cả ngày mọi người uống không đến một nửa thuyền nước, không những thế cô ta... cô ta lại vục mặt vào cái thuyền nước thứ hai...

Không ai dám bước đến gần cản, ngay Chu Vũ vốn rất nóng tính và hung bạo cũng không dám động đậy. Vì toàn thân Trương Ngưng toát ra một thứ áp lực khiến người ta ghen thờ.

Uống cạn hai thuyền nước cuối cùng của mọi người rồi, Trương Ngưng lại kiểm tra các thuyền khác, thấy không còn nước nữa, bấy giờ cô ta mới ợ một cái thật to, rồi lại tập tễnh bước về phía chúng tôi. Thật bất ngờ, toàn thân cô ta bỗng mềm oặt, ngã vật xuống đất bất động, không cựa quậy gì nữa.

Hồi lâu sau mọi người mới bừng tỉnh, đưa mắt nhìn nhau. Dù không ai nói gì nhưng mọi ánh mắt đều đang hỏi cùng một câu hỏi: Trương Ngưng sao thế?

Đúng thế, Trương Ngưng sao rồi?

Trong nhà cực kỳ nóng bức nhưng toàn thân tôi giá lạnh, sự bất thường của Trương Ngưng khiến tôi lạnh thấu xương.

Bé Đoàn Lôi giật áo tôi, khẽ hỏi: “Tại sao cô ấy không động đậy gì cả? Hay là no quá chết rồi?”

Liễu Tinh Tinh đang định đụng vào Trương Ngưng, nhưng Đoàn Lôi nói thế khiến chị ta sợ quá rút ngay tay lại, rồi nói với La Thiên: “Anh làm đi, anh là cảnh sát, gan dạ hơn.”

Khi La Thiên vén mớ tóc ướt sũng của Trương Ngưng lên, mọi người kinh ngạc đờ ra, vì mặt cô ấy sưng vù và hằn rõ mấy vết thương chạy ngang chạy dọc, chắc là bị cành cây rạch đứt.

Đôi môi cô ta trắng nhợt, cả khuôn mặt đã hoàn toàn biến dạng, không còn nét xinh xắn như trước nữa.

Vẻ mặt của La Thiên thể hiện rằng Trương Ngưng chưa chết. Chu Vũ vội hỏi: “Có phải cô ấy đã hóa điên không? Tôi chưa từng thấy ai một hơi uống cạn ngần ấy nước. Thật đáng sợ. Bụng sao có thể chứa nổi?”

“Tôi cho rằng tình trạng của cô ấy là do nhân tố tâm lý tạo thành, tức là chứng khát nước do tâm lý.” La Thiên nói.

“Thế à?” Mọi người ồ lên, dường như lần đầu tiên nghe nói đến điều này.

“Nhưng tình trạng này thường xuất hiện ở các bệnh nhân thần kinh mãn tính. Rất có thể Trương Ngưng sau khi bị ngã xuống dốc núi, tâm lý bị sốc và phải chịu áp lực nặng nề, cộng với nhiều ngày qua đói khát nên hệ thần kinh trở nên rối loạn, nảy sinh hiện tượng ảo thính - tức là hình như nghe thấy ai đó ra lệnh cho cô ta uống nước. Bất cứ ai nếu trong thời gian ngắn uống vào quá nhiều nước, thân thể sẽ bị quá tải, sẽ bị trúng độc vì nước.” La Thiên nhìn Trương Ngưng, khẽ thở dài: “Mong sao cô ấy không vấn đề gì.”

Ban đêm, nhân lúc mọi người đã ngủ say, La Thiên bắt đầu gỡ cái đám dây mây lợm được lúc ban ngày ra, xé thành các sợi nhỏ, hình như anh định đan thứ gì đó. Tôi hỏi anh dùng nó để làm gì, anh không nói, và bảo tôi hãy ngủ đi.

“Bây giờ nên làm gì đây? Em lo rằng nếu cứ tiếp tục thế này thì mọi người không thể chịu đựng nổi mấy hôm nữa, chút nước mưa hiếm hoi khó kiếm thì đã hết sạch, nếu cứ hy vọng sẽ có mưa thì rất dở, nếu trời không mưa thì sao?” Tôi nhìn La Thiên, anh không hề có ý định đi ngủ.

“Đúng thế. Cho nên việc cần phải làm trong ngày mai là đi tìm nguồn nước.”

“La Thiên, anh nói thật xem, anh sẽ đưa được mọi người ra, có phải thế không?”

“Đúng thế. Dù đây là mê cung thì chắc chắn vẫn phải có lối ra.” Anh chẳng buồn ngẩng đầu, nói.

Dù nói thế, nhưng tôi có cảm giác La Thiên không thể nắm chắc cả mười phần. Anh nói thế là để an ủi tôi. Chắc hẳn kẻ giấu mặt kia đã tính toán,

biết chắc chắn chúng tôi không thể trốn thoát, nhưng kẻ ấy bắt chúng tôi đến đây nhằm mục đích gì? Những người kia thì tôi không rõ, còn tôi, xưa nay chưa bao giờ gây oán thù với ai, và tôi cũng không có giá trị gì để bắt cóc. Nếu cứ như mẹ tôi nói, có kẻ tội phạm dám bắt cóc cả người yêu của cảnh sát để uy hiếp o ép cảnh sát, nhưng La Thiên cũng bị bắt vào đây, thì rõ ràng là không thể giải thích như vậy.

Tôi nói với La Thiên mỗi bữa khoản của mình, nghe xong anh nói: “Nếu ở đây không có bé Đoàn Lôi thì sự việc sẽ đơn giản rất nhiều, đủ thấy kẻ giấu mặt rất thông minh, hẳn đang thử thách logic của anh.”

“Liệu có khả năng Đoàn Lôi chỉ là một quân cờ mà kẻ giấu mặt dùng để gây hỗn loạn cho mọi người không?”

“Tức là dùng để tung hỏa mù? Ít có khả năng này. Nếu đúng thằng bé chỉ là một quân cờ thì hẳn bắt một đứa bé nào đó chẳng được? Sao lại là Đoàn Lôi? Chắc không đến nỗi là ngẫu nhiên trùng hợp? Anh nghĩ rằng chắc chắn sự việc không đơn giản là thế.”

La Thiên nói không phải không có lý. Tôi nhìn khắp lượt mọi người đang ngủ say, hạ thấp giọng hỏi anh: “Anh có cho rằng Vương Hải Thành cùng với nhóm Tư Khải Điển ăn no không? Anh nghĩ thế nào về cái chết của Vương Hải Thành?”

La Thiên lắc đầu, tỏ ý rằng anh không nghĩ gì.

Tôi tiếp tục nói: “La Thiên anh thử nói xem... liệu chúng ta có thể lần lượt bị hại không? Từng có rất nhiều người bị giam hãm trong mật thất hoặc trên hoang đảo đã phải chịu kết cục bi thảm.”

Nghe tôi nói xong, La Thiên dừng tay, hỏi: “Em sợ à?”

Tôi nằm ngửa, gối đầu lên tay: “Không sợ. Hôm nay Liễu Tinh Tinh nói rất ngưỡng mộ vì em có người bạn trai là anh, được chết cùng người mà ta yêu thì dù không thể thoát khỏi nơi này cũng không sao. Em chỉ rất nhớ cha mẹ,

chắc cha mẹ em vô cùng lo lắng, chắc đã báo cảnh sát rồi cũng nên. Buổi tối trước khi em bị bắt vào đây, khi nói chuyện điện thoại với mẹ, em còn nổi nóng với bà. Em là đứa con gái chẳng ra sao, em rất không nên như thế...”

Nhớ đến cha mẹ, sống mũi tôi hơi cay cay; tuy họ vì quá nặng lòng với tiền bạc đã từng nói dối tôi, làm tổn thương tôi, nhưng họ vẫn là cha mẹ tôi, một giọt máu đào hơn ao nước lã, tôi không thể giận hờn cha mẹ mình, đặc biệt là lúc này tôi nhớ cha mẹ vô cùng da diết.

Cha mẹ ạ, nếu con có thể sống và thoát khỏi nơi này, con nhất định sẽ luôn vâng lời cha mẹ, không để cho cha mẹ phải giận con nữa.

La Thiên ngồi sát bên tôi, dịu dàng nói: “Cứ tin ở anh, Tiểu Yên, anh sẽ không để em phải bỏ mạng, dù không thể bảo vệ người khác thì anh cũng sẽ bảo vệ em bằng được.”

“Thôi nào! Anh học ai cách dỗ dành người ta thế? Anh xưa nay luôn coi trọng người khác hơn cả em, mà còn nói là nhất định bảo vệ em?” Tôi véo thật mạnh vào đùi anh, thực ra lòng tôi tràn ngập cảm giác ngọt ngào đắm thắm.

Nếu không bị rơi vào cảnh bế tắc như hiện giờ thì chắc chắn anh sẽ không trở nên dịu dàng thế này. Tục ngữ nói “Hoạn nạn, mới thấy rõ chân tình”, chẳng phải thế là gì?

Lát sau, tôi kể cho La Thiên biết sự việc Đoàn Lôi nói với tôi lúc ban ngày. “Tuy nó chỉ một lần nhìn thấy cảnh cha nó thô bạo ra sao, nhưng em tin chắc Đoàn Chính Dương đã nhiều lần đánh đập cô vợ; Đồng Tú Lệ cũng nói có một khoảng thời gian Tô Tuyết như bất ổn chơi vơi, không tập trung tinh thần, chắc là vì nguyên nhân này. Nếu bức tranh “Dương lệnh công tràng bi” là do Tô Tuyết để lại, thì rất có khả năng là chị ấy đã chịu đựng đến giới hạn cuối cùng, bất đắc dĩ phải tự sát; nếu không, em không nghĩ ra

cách nào khác để giải thích. Nhưng chị ấy đã tự sát như thế nào? Dùng hung khí gì.”

La Thiên trầm ngâm một lát, rồi nói: “Nên đi ngủ đi, đừng nghĩ nhiều nữa. Thoát khỏi đây rồi, mọi sự việc tự khắc sẽ sáng tỏ,”

Tôi nghe lời, gật đầu, rồi giở mình; dù bên dưới lót lá khô rất dày, nhưng mặt nền lồi lõm vẫn khiến người tôi đau nhức, và chính những lá khô này bị tôi lăn đi lăn lại, ép dẹt, cũng đâm ngay vào người tôi như kim châm. Tôi không dám cựa quậy nữa, nằm yên nhìn sang phía Trương Ngưng đang nằm cách tôi không xa, cảm thấy rất buồn. Một cô gái xinh xắn là thế, nay toàn thân biến dạng, có phải tại trời xanh ghen ghét đố kỵ với người đẹp không?

“Liệu Trương Ngưng có thể bị làm sao không?” Tôi hỏi La Thiên.

“Tạm thời chưa thể biết.” Anh khẽ thở dài, giọng anh có nét hối hận. “Nếu chưa vội chôn cất Vương Hải Thành, mà là xuống cứu cô ấy đã, thì có lẽ...”

Chưa nói xong thì bỗng nghe thấy Trương Ngưng “hộc” một tiếng rồi nôn ọe, khiến mọi người phải tỉnh giấc.

Không ai dám đến gần Trương Ngưng. Cô ta nôn thốc nôn tháo, hình như ruột gan tim phổi sắp bị xổ ra bằng hết.

Nôn ọe xong, Trương Ngưng lại nằm vật ra đất như lúc ban đầu, bất động, mái tóc dài nhúng ngập vào “đám bùn” vừa nôn ra.

Chu Vũ gườm gườm nhìn Trương Ngưng, khẽ rủa: “Mẹ khi, bụng không kham nổi lại còn cố mà nốc vào, lãng phí bao nhiêu nước, cứ việc vỡ bụng mà chết cha mày đi!”

Mọi người bịt mũi, cố nằm nhích ra xa để ngủ, mặc kệ Trương Ngưng nằm đó một mình.

Không thấy Trương Ngưng đâu nữa!

Liễu Tinh Tinh là người đầu tiên phát hiện ra Trương Ngưng đã biến mất. Lúc chị ta tỉnh dậy thì trời đã sáng, mọi người vẫn đang ngủ, ngay La Thiên vốn rất cảnh giác cũng đang ngủ rất say. Liễu Tinh Tinh vì khát nước, bèn đi đến chỗ góc nhà để uống nước theo thói quen, thì thấy hai thuyền nước trống trơn, lúc này chị ta mới nhớ ra cảnh tượng tối qua Trương Ngưng đã uống hết nước, tức quá nhìn sang Trương Ngưng thì chỉ thấy một chiếc giày cao gót. Trương Ngưng đã không cánh mà bay...

Liễu Tinh Tinh chờ dẫn một lúc rồi mới kinh hãi kêu vác lên.

Không ai biết Trương Ngưng sau khi bị ngã xuống dốc núi đã xảy ra những chuyện gì, và càng không biết tại sao cô ấy lại mất tích một cách bí hiểm.

Tự cô ấy bỏ đi hay là bị ai đó lôi đi?

Bóng đen của cái chết bao trùm căn nhà nhỏ.

Sắc mặt mọi người đầy vẻ sợ hãi và hoang mang, chỉ có Chu Vũ thì vẫn bình thản không lo lắng, anh ta thậm chí nói rằng mất tích thì càng tốt, trông có vẻ khoái trá hả dạ ra mặt.

Liễu Tinh Tinh bưng miệng, kinh hãi nhìn Chu Vũ, rõ ràng là chị ta nghi ngờ rằng việc Trương Ngưng mất tích có liên quan đến Chu Vũ.

“Nhìn gì mà nhìn? Chị đang nghi ngờ tôi chứ gì? Tôi nghi ngờ chị thì có! Tại sao chị là người đầu tiên phát hiện ra? Vừa ăn cướp vừa la làng, tôi chẳng lạ gì! Chính xác là chị! Mau nói đi, chị đem Trương Ngưng đi đâu rồi? Có phải chị đã cùng với gã gian phu giết cô ta, như giết Vương Hải Thành, đúng không?”

“Anh...” Liễu Tinh Tinh tức nghẹn cổ không nói được nữa.

“Chu Vũ, cẩn thận cái mồm thôi nhà anh!”

Tư Khải Điển vừa nói xong thì Chu Vũ bật cười: “Tôi không nói anh, sao anh phải cuống lên? Chẳng lẽ anh đúng là... như người ta vẫn nói: lạy ông tôi ở bụi này? Ha ha ha...” Chu Vũ lộ rõ cái bộ dạng rất ba que trở trên.

Lâm Kiều Nhi không nhịn được nữa, xỉ vả: “Tôi chưa từng nhìn thấy kẻ nào tiểu nhân như Chu Vũ nhà anh!”

“Thế nào? Muốn đánh nhau à? Xông vào đây xem?” Chu Vũ nhảy dựng lên, choãi chân giơ năm đấm. “Hôm qua tôi chưa chuẩn bị đầy đủ, bây giờ thì xong rồi, các người cùng xông vào đi! Cụ tổ đây sẽ cho các người ném mùi lợi hại!”

“Đừng cãi cọ nữa! Bực mình quá!” Bé Đoàn Lô hét to, lè lưỡi nhắm mắt nhìn bọn họ, rồi chạy ra ngoài đi tè.

Cố Phong nói giọng trầm trầm: “Thấy chưa? Chẳng bằng một đứa trẻ con.” Rồi anh ta quay sang hỏi La Thiên: “Sao rồi? Anh đã phát hiện ra điều gì chưa?”

La Thiên quan sát kỹ vị trí đêm qua Trương Ngưng nằm ngủ, rồi nói: “Không có dấu vết vật lộn, nhìn chiếc giày cao gót và tương quan giữa các vị trí, thấy rằng giày bị tuột ra khi Trương Ngưng đang ngủ; cho nên không có vẻ là Trương Ngưng bị ai đó bắt đi, nhưng cũng không loại trừ khả năng cô ta bị đánh ngất, rồi mới bị đem đi.”

“Tôi đếch tin, anh nói như thế cũng bằng không. Thế mà là cảnh sát kia đấy? Mẹ anh đang gọi anh về ăn cơm, đi đi!” Chu Vũ khinh khỉnh nhìn La Thiên.

“Nếu tài giỏi thì anh thử nói xem Trương Ngưng bị mất tích như thế nào, nói đi?” Lâm Kiều Nhi không nén nổi bực mình.

“Còn phải nói gì nữa? Sự thật đã ở ngay trước mắt, người ngoài đâu dám mò vào bắt người đi? Coi chúng ta như đã chết rồi à? Chắc chắn chỉ là kẻ trong nội bộ!”

Bộ dạng Chu Vũ trông đáng ghét thật nhưng nghĩ cho kỹ thì thấy anh ta nói cũng hơi có lý.

Rất ít có khả năng người ngoài chạy vào bắt Trương Ngưng đi, lẽ nào cô ấy có thể tự bỏ đi?

Nhớ lại những cử chỉ khác thường của Trương Ngưng tối qua, tôi dần cảm thấy bất an.

Vào lúc này bỗng nghe thấy tiếng Đoàn Lôi gọi từ bên ngoài: “Mau ra đây đi! Có đồ ăn rồi!”

Mọi người chột sừng sốt, Tư Khải Điển xúc động đứng bật dậy, nhưng Chu Vũ lại xua tay: “Chắc chắn là thằng nhóc nó làm trò hề mà thôi! Trên trời bỗng dưng rơi xuống miếng bánh ngon, đâu có chuyện đó? ”

Nghe Chu Vũ nói thế, Tư Khải Điển lại ngồi xuống, tay sờ bụng, bực dọc nói: “Thằng quý sứ ấy nó biết mọi người đang đói meo mà lại còn nhắc đến đồ ăn, cố ý chọc ngoáy chơi khăm người ta!”

“Theo tôi, bây giờ tạm gác chuyện Trương Ngưng lại và mau nghĩ cách xem sao. Nước đã bị cô ta uống sạch...” Anh ta chưa nói xong thì Đoàn Lôi chạy ào vào nhà, mặt mũi đỏ gay, ánh mắt tràn đầy phấn khích, tay nó giơ lên hai quả cây xanh xanh, nói: “Mọi người nhìn đi, đúng là có cái ăn. Bên ngoài vẫn còn vài quả nữa.”

Mọi người sôi sục hẳn lên, đua nhau chạy bổ ra ngoài chẳng khác nào những con mãnh thú sổ chuồng thoát ra.

Tôi cũng tập tễnh đi ra theo, cảm thấy khó hiểu: tại sao lại có quả cây, quả cây ở đâu ra?

Cả thảy có 9 quả, đặt ngay trên mặt đất cách ngôi nhà không xa; rõ ràng là ai đó có ý dành cho chúng tôi.

Mọi người đều rất mừng, kể cả Chu Vũ vốn rất ghét bé Đoàn Lôi cũng bế nó lên hôn chùn chụt.

Nhưng tôi vẫn càng thêm nghi hoặc, cảm giác bất an càng nặng nề.

Nếu tính cả Trương Ngưng, chúng tôi có 9 người, cô ấy đã mất tích, vậy lúc này thừa ra một quả.

La Thiên nói cứ tạm giữ lại một quả, có lẽ Trương Ngưng sẽ trở về, nhưng mọi người đều không đồng ý, nhất là Chu Vũ. Anh ta cho rằng xác suất Trương Ngưng trở về gần như bằng không; cứ xem bộ dạng cô ta tối qua trở về thì biết, dù có trở về thì có lẽ cũng đã hóa điên rồi.

La Thiên cũng thấy bí không biết nên thế nào. Mỗi quả cây chỉ to hơn quả bóng bàn một chút, chẳng lẽ lại chia nó ra thành tám phần? Dù muốn chia thì cũng không có dụng cụ gì để chia. Anh cảm thấy ngao ngán.

Chu Vũ nuốt nước bọt, mắt nhìn chăm chăm vào quả cây, lạnh lùng nói: “Nếu... nếu không biết nên chia như thế nào... thì vứt bég đi cho xong chuyện!”

Thằng cha này thật ích kỷ, thà vứt đi chứ không muốn người khác được ăn.

La Thiên phớt lờ anh ta, anh đề nghị chia quả đó làm hai, một nửa cho Đoàn Lôi, một nửa cho tôi, vì Đoàn Lôi là đứa trẻ con, còn tôi thì đang bị đau chân.

Chu Vũ phản đối luôn, rồi ra sức gào lên: “Cô ấy đau chân? Thì tôi cũng đang bị thương đây! Nhìn mặt tôi xem, toàn vết cào cấu của bọn đàn bà... và cả trên người tôi nữa đây...”

Tôi vội nói ngay với La Thiên rằng tôi không cần. Tôi căm ghét đưa mắt nhìn Chu Vũ.

“Thấy chưa, cô ta nói là không cần, coi như tự nguyện từ bỏ quyền lợi. Chu Vũ nói, rồi lại hỏi La Thiên: “Bạn gái anh không cần, còn anh chắc chắn

cũng không thiết, đúng không?”

“Tùy các người muốn làm gì thì làm.” La Thiên tung cái quả ấy cho Chu Vũ.

“Cố Phong thì sao? Anh khỏe mạnh, lại rộng lượng, chắc cũng không tranh chấp với mọi người vì một quả cây bé tẹo chứ?” Chu Vũ nói như thế rồi, Cố Phong chỉ còn cách từ bỏ quyền lợi. Sau đó anh ta bỏ qua Lâm Kiều Nhi và Đoàn Lôi, quay sang hỏi Tư Khải Điển và Liễu Tinh Tinh. Hai người này quyết không từ bỏ quyền lợi. Tư Khải Điển nói: “Dù tôi không được ăn thì cũng không để cho kẻ tiểu nhân như anh nuốt mất!”

“Được! Thế thì ba chúng ta quyết đấu, ai thắng thì được ăn cả quả.”

Quyết đấu vì một quả cây? Tôi phục anh ta thật rồi! Không ở trong một hoàn cảnh cụ thể thì không thể hiểu rõ sự ác độc và ích kỷ của *thắng* người.

La Thiên lập tức giăng lại quả cây trong tay Chu Vũ, nặng nề nói: “Nên vứt đi thì hơn!” Rồi anh dồn hết sức lực ném phăng đi thật xa.

Chu Vũ nhảy chồm lên, tức quá gào to: “Tại sao lại ném đi? Không chia cho bạn gái anh, thì anh khó chịu chứ gì? Giỏi nhỉ! Lại là cảnh sát kia đấy! Cảnh sát mà không có chút gì gọi là đầy tớ của nhân dân cả! Tôi khinh!” Nói rồi anh ta chạy vụt ra ngoài, chắc là đi tìm cái quả ấy.

Tôi đành phải nói: “Thực ra không cần thiết phải vứt đi. Hạng người như anh ta, chúng ta không chấp là được; cứ cho anh ta ăn thêm một quả...”

Tư Khải Điển hậm hực ngắt lời tôi: “La Thiên làm thế là phải! Vứt đi là đúng! Sao phải để cho hạng người như hăn ăn thêm một quả? Tranh với cả đứa bé con, đúng là đồ đê tiện, đồ rác rưởi cặn bã...” Tư Khải Điển tuôn ra một tràng những từ ngữ khó nghe gán cho Chu Vũ, chửi rủa anh ta sa sả.

Có lẽ vì muốn làm dịu bầu không khí căng thẳng, Cố Phong đằng hắng mấy tiếng, rồi hỏi có phải Đoàn Lôi đưa ra đầu đề bài toán ở ngoài kia không.

“Đề toán nào?” Mắt thẳng bé chớp chớp.

“Đề toán 5 trừ 3, bày bằng những viên đá sỏi. Này chú nhóc có biết 5 trừ 3 còn mấy không?”

5 trừ 3? Tôi bỗng dừng ngờ ngờ, cái đề toán này sao mà quen thuộc? Tôi đã từng nghe thấy ở đâu? Tại sao nó lại gây cho tôi một cảm giác thấp thỏm bất an?

Đoàn Lô lập tức trả lời: “Tất nhiên là biết, đáp số là 2.”

Rồi Cố Phong lại hỏi thẳng bé vài đề toán nữa, kết quả là hễ cộng trừ một số có hai chữ số thì Đoàn Lô không biết tính, ngay 15 trừ 13 nó cũng chịu, đủ thấy nó học hành lẹt đẹt đến đâu.

3

Bên ngoài bỗng nhiên xuất hiện 9 quả cây, việc này khiến mọi người bàn tán một hồi, rồi kết luận rằng, trong rừng này ngoài người đeo mặt nạ ra còn có người khác nữa.

Nếu quả cây do người đeo mặt nạ đem đến, thì chứng tỏ rằng người ấy không phải kẻ địch của mọi người; đã không phải kẻ địch, thì loại trừ khả năng người ấy đã giết Vương Hải Thành. Hơn nữa, giả sử người ấy là hung thủ sát hại Vương Hải Thành thì chắc chắn người ấy sẽ không tiếp tế đồ ăn cho chúng tôi.

Tóm lại, người cho quả cây và hung thủ sát hại Vương Hải Thành tuyệt đối không thể vẫn là một người.

Nhưng có một điều chưa rõ là, tại sao người tiếp tế quả cây lại không lộ mặt ra gặp mọi người? Anh ta (hoặc chị ta) có vai trò gì trong toàn bộ sự việc bí ẩn này? Và, Trương Ngưng, rốt cuộc đã đi đâu?

Sự việc bỗng trở nên càng phức tạp.

Tư Khải Điển đề nghị tạm chấm dứt câu chuyện về quả cây, điều bức thiết lúc này là đi tìm nước uống; có thể không ăn vài ngày nhưng không thể không uống nước. “Quái dị thật! Cả khu rừng rộng lớn thế này mà không có nước cũng chẳng có cái ăn, thật không sao hiểu nổi!”

Lâm Kiều Nhi gượng cười: “Đừng nản lòng, đã có người đem quả cây dâng tận miệng chúng ta, chứng tỏ rằng trong rừng này vẫn có quả cây ăn được, chỉ vì chúng ta chưa tìm ra mà thôi.”

Tư Khải Điển búng ngón tay “tách” một cái, xúc động nói: “Đúng! Thế thì bây giờ chúng ta đi tìm. Dù không tìm thấy nước, chỉ tìm thấy quả cây thì vẫn có thể giải khát.”

Đang nói thì Chu Vũ trở về, mặt mũi tiu nghỉu trông biết ngay là anh ta không tìm thấy cái quả kia; tuy nhiên, khi nghe nói có khả năng sẽ tìm thấy cây ăn quả thì vẻ mặt u ám bỗng biến mất, anh ta giục mọi người đi tìm luôn.

Tôi, Đoàn Lôi và La Thiên ở lại. Tôi đi theo cũng vô ích, không trở thành “giúp ngược” đã là may rồi; còn La Thiên thì không yên tâm để hai chúng tôi ở lại căn nhà này.

Lúc mọi người sắp đi, La Thiên đưa cho Liễu Tinh Tinh đôi giày anh bện bằng lá chuối và sợi mây. Tôi thật sự ngạc nhiên, thì ra anh cặm cụi suốt đêm qua để làm cho Liễu Tinh Tinh đôi giày này? Chả trách, Trương Ngưng mất tích anh không hề hay biết, chắc là vì anh quá mệt, rồi ngủ lịm đi. Đôi giày bện vừa thô to vừa khó coi, không chút mỹ thuật, nhưng tôi vẫn thấy xúc động, vì anh rất chu đáo và rất có tâm.

Nhưng Liễu Tinh Tinh lại không thiết, chị ta bô lô ba la: “Trời ạ! Anh bảo tôi đi cái của nợ này, thì có mà bẽ mặt hết chỗ nói à?” Rồi chị ta vứt luôn xuống đất như vứt rác vậ.

Tôi cau mày định nổi nóng, nào ngờ La Thiên lại nhặt đôi giày lên kiên nhẫn thuyết phục Liễu Tinh Tinh cứ đi thử xem sao, đi giày cao gót thì mệt

mỏi và rất dễ bị trẹo chân. Anh chưa nói xong đã bị Liễu Tinh Tinh thô bạo ngắt lời: “Tôi thích mệt!” Rồi chị ta lại vứt nó xuống đất, bỏ luôn ra ngoài không thèm ngoái đầu lại.

“La Thiên...” Không hiểu sao tôi thấy chưng hửng hăng hụt, như vừa đánh đổ một vò rượu ngon.

“Không sao.” La Thiên bình thản mỉm cười, xếp đôi giày ngay ngắn, sau đó dặn tôi và Đoàn Lôi đừng đi đâu, anh thử ra quanh đây xem có kiếm được thứ gì ăn không.

Liễu Tinh Tinh thực quá đáng, rất không biết điều.

Tôi tức giận nghĩ thế, và cũng thầm trách La Thiên không nên vẽ rắn thêm chân, tử tế nhiệt tình với kẻ vô tâm là không cần thiết.

La Thiên đi được một lúc thì Đoàn Lôi kêu đau bụng, đòi đi vệ sinh.

Tôi đành dẫn nó ra sau một gốc cây ở gần nhà để nó “giải quyết”.

Lúc quay lại, tôi vô tình nhìn thấy “bài toán” 5 trừ 3 đang bày trên mặt đất.

Trong phút chốc, ký ức bỗng tràn về như một dòng nước bất chợt bung ra xối xả. Mắt tôi mở to. Một cái tên người khiến tôi hết sức khiếp hãi, khiến tôi run rẩy, bỗng lóe lên trong trí não tôi: Bồ Bằng!

Đó là tên tội phạm có chỉ số IQ cao, coi giết người như một trò chơi; và cũng là đối thủ đáng sợ nhất mà La Thiên gặp phải cho đến nay. Ngay trong tháng trước, ở trường đại học Giang Xuyên thành phố S, Bồ Bằng đã thiết kế ra một trò chơi giết người có thể nói là hoàn mỹ, hẳn thậm chí dễ dàng thoát khỏi sự truy bắt của cảnh sát, từ đó hẳn lặn mất tăm...

Không ngờ hẳn lại xuất hiện ở đây!

Tôi gọi thất thanh: “La Thiên! La Thiên!” Tôi cảm thấy tim mình dường như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, nếu lần này cũng là trò chơi mà Bồ Bằng thiết

kế thì chúng tôi đã cầm chắc cái chết, không thể có bất cứ con đường sống nào.

Nghe thấy tôi gọi, anh trở lại ngay, tay cầm một thanh tre nhỏ, vừa hỏi tôi có việc gì không, vừa cảnh giác nhìn khắp bốn bề xung quanh.

Tôi chưa kịp trả lời thì nghe thấy tiếng Đoàn Lôi gọi từ phía không xa vọng đến, tay nó đang xúc cạp quần, vừa chạy về phía tôi vừa la hét.

Đã xảy ra chuyện gì thế?

Khi tôi đang ngớ ra thì La Thiên đã chạy vụt lên nhanh như tên bắn, lúc này mới biết, thì ra Đoàn Lôi nhìn thấy một con khỉ, nó rất háo hức và hồi hộp dẫn chúng tôi đi xem. “Kia kìa! Ở ngay phía trước! Nó nằm kènh ra đó không nhúc nhích, và kêu chí chí chí... hình như nó đang khóc.”

Khi đang khóc? Tôi lấy làm lạ về cách Đoàn Lôi hình dung.

Khi nhìn thấy con khỉ con thì tôi không nén nổi kinh ngạc và nhớ lại lúc mới vào khu rừng này tôi gặp một con khỉ, nó còn cầm hòn đá đập vào người tôi! Đó có phải là con khỉ đang nằm đây không?

Nó đang nằm trên đám cỏ, toàn thân run rẩy, một cành cây nhỏ sắc nhọn xuyên qua chân phải của nó.

Nó bị thương không thể nhúc nhích gì nữa.

Khi chúng tôi bước lại gần, thì nó càng run lên khiếp hơn, ánh mắt nó vừa sợ hãi vừa tuyệt vọng, chắc nó cho rằng mình đã rơi vào miệng cọp rồi.

Mồm nó phát ra tiếng chí chí rất khẽ, nghe giống như đang khóc thút thít, nghe thật thương tâm.

Đoàn Lôi lắc cánh tay La Thiên, nài nỉ: “Chú La Thiên hãy cứu nó đi! Chú là cảnh sát, nhất định sẽ cứu được nó. Đúng không?”

Tôi nhìn bé Đoàn Lô, nó bấy lâu nay toàn gọi thẳng tên chúng tôi, thực hiếm thấy nó gọi ai là cô là chú. Đủ thấy nó rất căng thẳng lo lắng cho con khi con.

Có lẽ trẻ con đều thích động vật thì phải?

Tôi hỏi La Thiên ta nên làm gì, anh nói phải nhổ cái cành cây ra cho nó.

Đoàn Lô mở to mắt, hỏi: “Thế thì sẽ rất đau, phải không?”

La Thiên xé áo của mình lấy ra hai mảnh dài dài, nói: “Đau thì cũng phải nhổ.” Rồi anh ngồi thụp xuống, thử chậm chậm đưa tay sờ lên đầu con khi, vỗ về nó, nói: “Ngoan nhé! Đừng sợ, chúng ta không làm hại mày đâu. Bây giờ ta sẽ nhổ nó ra cho mày, như thế thì mày mới sống được, hiểu chưa?”

Tôi rất cảm kích nhìn anh đang rất ân cần tử tế, rồi tôi cũng ngồi xuống an ủi con khi.

La Thiên bảo tôi tiếp tục nói chuyện với con khi để thu hút sự chú ý của nó, còn anh cầm lấy một đầu của cành cây.

Đoàn Lô nghe thấy thế bèn vỗ tay và ca hát, thậm chí nhảy múa trước mặt con khi.

Nhân lúc này, La Thiên mạnh tay nhổ cái cành cây ra, con khi rít lên một tiếng thảm thiết. Tiếp đó, La Thiên nhanh chóng dùng băng vải buộc chặt miệng vết thương cho nó.

Hình như con khi cũng biết mình đang được chúng tôi cứu, nét sợ hãi và tuyệt vọng trong mắt nó tan biến, nó áp sát đầu vào bàn tay tôi, ngoan ngoãn để cho La Thiên băng bó vết thương.

Lát sau, La Thiên thở phào, vỗ nhẹ lên đầu con khi, nói: “Xong rồi. Thử đứng dậy xem xem đã đi lại được chưa?” Hình như nó cũng hiểu ý La Thiên, nó đứng dậy thật, chân phải co lên không chạm đất, nhưng đã có thể dựa vào chân tay còn lại để từ từ bước đi.

Thấy nó sắp đi, Đoàn Lôi nhích mép, nước mắt vòng quanh, vẫy tay, nghẹn ngào nói: “Khỉ con! Tạm biệt mày nhé...”

Loài khỉ rất hiếu tính người, hôm nay lần đầu tôi nhận rõ được điều này. Cứ đi một bước nó lại ngoảnh đầu lại, ánh mắt lộ vẻ biết ơn và lưu luyến.

Trở vào ngôi nhà nhỏ, La Thiên cầm thanh tre nhỏ ra mài trên đá, tôi hỏi anh định dùng nó vào việc gì, anh nói một cách bí hiểm: “Làm xong, thì em sẽ biết.”

“Tiểu Cỗ, những quả cây ấy là do con khỉ đem cho chúng ta phải không? Vì cầm đến cho chúng ta nên nó mới bị thương, phải không? Liệu nó có bị chết không?”

Bé Đoàn Lôi nói thế khiến tôi sửng sốt. Chắc chắn là con khỉ đã cho quả cây. Rồi tôi lại nghĩ, trong rừng có khỉ sinh sống thì còn có thể có các động vật khác nữa. Điều quan trọng nhất là có nguồn thức ăn, nếu không, khỉ sống bằng gì? Tôi khê thờ dài và rất hối hận, nếu sớm biết loài khỉ khôn ngoan như thế thì lúc nãy nên bảo nó dẫn đi kiếm thức ăn; lúc này nó đang bị thương, chẳng rõ đến khi nào mới có thể gặp lại nó?

La Thiên bỗng hỏi tôi: “À này, lúc nãy trước khi gặp con khỉ, em gọi anh là vì việc gì?”

Tôi cảm thấy da đầu bỗng như tê dại, nói rất lộn xộn: “Bồ... Bồ Bằng... đề toán...”

“Bồ Bằng?” Mặt La Thiên biến sắc, “Đề toán nào?”

“Là bài toán 5 trừ 3 bày ở ngoài nhà. Tên Bồ Bằng đã từng nói với em về đề toán này, và còn chế giễu em không biết làm. Chắc chắn là hẳn...”

Không đợi tôi nói hết, La Thiên đã chạy như bay ra ngoài và ngồi xuống bên cái đề toán, trầm ngâm suy nghĩ.

Tôi căng thẳng đến cùng cực, trời ơi, nếu đúng là tên Bồ Bằng thì chúng tôi nên làm gì bây giờ?

Hồi lâu sau, La Thiên ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói: “Không phải thằng Bồ Bằng.”

4

“Ta cảm thấy cậu là một người khá thú vị, cũng là một đối thủ khá thú vị. Ta quyết định chơi một trò chơi với cậu, còn về trò chơi này là gì, ta nghĩ cậu sẽ nhanh chóng biết ngay thôi...”

Đó là một phần nội dung của bức thư mà hồi nọ gã Bồ Bằng gửi cho La Thiên sau khi hắn chạy thoát khỏi sự truy bắt của cảnh sát. Bức thư đầy rẫy những câu chế giễu La Thiên, và cũng thể hiện đầy đủ sự tự đắc coi mình là nhất, cùng sự ngông cuồng ngạo nghễ của hắn.

Nhưng La Thiên lại suy đoán vụ việc rùng Bọ Cạp này không liên quan đến Bồ Bằng, vì anh tin rằng hắn tuy cạm nhân tính, tàn nhẫn nhưng hắn có một nguyên tắc - tạm không tính đến các “con mồi” khác - chắc chắn hắn không bắt một đứa trẻ mới lên 7 tuổi.

Tôi nghĩ ngợi, cảm thấy cũng hơi có lý, rồi thầm thở phào. Chỉ cần không phải gã Bồ Bằng, thì sự việc không đến nỗi hết sức đáng sợ.

Lát sau, La Thiên bắt đầu phân tích về đề bài toán, cho rằng khả năng rất lớn là do kẻ giấu mặt kia đã để lại, chúng ta phải dùng phương pháp đơn giản nhất để suy luận ra ý của nó; vì trong tình thế hiện nay không ai có nhiều thời gian và tinh lực để chơi trò chơi giải mật mã phức tạp. Kẻ giấu mặt ấy sẽ không truyền đạt thông tin bằng những cách thức quá rắc rối và bí hiểm, cho nên ta hãy quan sát ngay bề ngoài của đề toán. Thấy rằng nếu cộng 5 với 3 được 8, hiện giờ chúng ta vừa khéo có 8 người; còn ý nghĩa của 5 trừ 3 chính là muốn chúng ta tàn sát lẫn nhau, cuối cùng chỉ còn 2 người sống sót trở về.

Từ đây có thể suy đoán rằng, kẻ giấu mặt sau khi bắt Trương Ngưng đi thì hẳn để lại đề toán này. Nếu không phải thế, thì đề toán phải là 6 trừ 3 hoặc 5 trừ 4.

Mọi người nghe La Thiên phân tích xong, ai ai cũng thần thờ sợ hãi.

Liễu Tinh Tinh bưng tay che miệng, sợ quá sắp phát khóc. “Tại sao... lại muốn chúng ta tàn sát lẫn nhau?”

Họ trở về lúc trưa, không thu hoạch được bất cứ thứ gì, ai cũng đói mềm người, thậm chí còn khao khát được ăn giun nướng như tối hôm qua, nhưng hôm nay đào bới chán chê mà chẳng thấy giun đâu.

Đói và khát khiến cho thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, kẻ giấu mặt thì để lại thông tin cho mọi người, nguy hiểm và chết chóc đang từng bước tiến gần đến chúng tôi.

“Còn có cách giải thích nào khác không?” Cố Phong vốn vững vàng bình tĩnh, lúc này cũng bắt đầu thấy bất lực và sợ hãi.

“Chắc là không.” Sắc mặt La Thiên rất nặng nề.

“Tôi hiểu rồi.” Chu Vũ bỗng kêu lên. “Mấy quả cây sáng nay là do kẻ giấu mặt để lại, hẳn đã bắt Trương Ngưng đi rồi, hẳn biết rõ chúng ta còn lại 8 người nhưng hẳn để lại 9 quả; hẳn muốn xem chúng ta tàn sát lẫn nhau vì 1 quả thừa ra. Hẳn quá độc ác! May mà chúng ta không trúng kế của hẳn.”

“Nhưng, ai đã lăm le quyết đấu với tôi vì một quả cây nhỉ?” Tư Khải Điển lạnh lùng “hứ” một tiếng.

“Tại vì tôi không biết! Tôi đói quá cho nên đã lú lẫn hết cả.” Chu Vũ gãi đầu gãi tai, nhe răng cười ngượng nghịu.

Lâm Kiều Nhi nghĩ ngợi, rồi hỏi liệu có phải là kẻ đeo mặt nạ không; nếu kẻ đem quả cây đến vì muốn chúng ta tàn sát lẫn nhau, thì rõ ràng vẫn chỉ là cùng một người đã giết Vương Hải Thành, và, cho đến giờ chúng ta mới chỉ

nhìn thấy kẻ đeo mặt nạ chứ chưa nhìn thấy bất cứ người nào đáng nghi khác.

La Thiên gật đầu: “Có khả năng này, nhưng hiện nay chưa có chứng cứ để nghĩ rằng đó là kẻ đeo mặt nạ...”

Chu Vũ nói phứa: “Tôi đếch tin! Bây giờ là lúc nào rồi? Chờ anh tìm ra chứng cứ thì mọi người đã chết sạch! Cảnh sát các người thật đáng ngán!”

La Thiên không chấp anh ta, tiếp tục nói với mọi người: “Chúng ta chưa bận tâm kẻ đeo mặt nạ có phải kẻ giấu mặt hay không; chúng ta phải lập tức đi khỏi đây, vì kẻ giấu mặt đã biết tung tích của chúng ta, chúng ta phải chuyển chỗ khác để đề phòng bất trắc.”

“Có ăn thua gì không? Chúng ta phơi mặt ra, hăn thì nấp trong bóng tối, ta đề phòng cũng không xuể!” Lâm Kiêu Nhi nói.

“Cứ phải thử thì mới biết được.” Nói rồi La Thiên đứng dậy, mọi người cũng đứng lên theo.

Lúc sắp đi, La Thiên cầm viên sỏi vạch thêm một nét lên dấu trừ trong đề bài toán bày ở ngoài nhà, biến thành dấu cộng. Để nói với kẻ giấu mặt kia rằng chúng tôi sẽ đoàn kết một lòng bên nhau.

5

La Thiên dẫn chúng tôi xuất phát đi theo một tuyến mới, dọc đường không nhìn thấy các ký hiệu trước đây để lại.

Trước đó, chúng tôi hể nhìn thấy các ký hiệu cũ đó bèn đi rẽ tránh luôn, có thể mới không bị đi lộn trở lại; tuy nhiên dù đi kiểu gì, cuối cùng vẫn lại nhìn thấy các ký hiệu cũ, dường như chúng tôi vẫn chỉ đi vòng quanh nơi ở cũ.

Lần này thì khác, đã đi rất lâu mà không nhìn thấy bất cứ ký hiệu nào, nên có thể tin chắc mình đã có bước đột phá.

Chỉ tiếc rằng vẫn không có đồ ăn và nước uống, cũng không có chốn dung thân để mọi người có thể dừng chân.

Cuối cùng, chúng tôi đành tìm một khoảng đất bằng phẳng hơi rộng một chút để dựng lều nằm ngủ, cắm cành cây to chắc làm cọc, dùng dây mây chằng ngang chằng dọc bên trên, sau đó lợp lá chuối lên. Đơn giản và thô sơ nhưng chúng tôi cũng phải bận rộn mãi đến chập tối mới dựng xong.

Vừa dựng xong lều thì Chu Vũ bỗng chỉ tay về phía dốc núi không xa, lớn tiếng kêu lên: “Mọi người nhìn kìa!”

Khi chúng tôi quay lại nhìn thì tất cả đều ngây đờ, tôi thậm chí tuyệt vọng, vì trên dốc núi đó có một ngôi mộ nhỏ cùng với một cành cây cắm ở một đầu ngôi mộ. Đó là mộ của Vương Hải Thành...

Thì ra chúng tôi vẫn là đi vòng quanh, chỉ khác là men theo một tuyến khác mà thôi.

Trời đã hoàn toàn tối mịt.

Hôm nay cũng là một ngày rất nhọc nhằn của chúng tôi. Từ sáng đến giờ chỉ ăn một quả cây, một hớp nước cũng không có mà uống, chúng tôi lại buộc phải chịu đựng cho đến sáng mai thậm chí lâu hơn nữa.

Vào lúc này, ngoại trừ La Thiên vẫn đang chăm chú mài thanh tre, những người khác đều nằm ngổn ngang, ngủ say, râm ran tiếng ngáy.

Chân tôi vẫn đau, lại cùng dựng lều suốt buổi chiều, lúc này ngay nhắm hoặc mở mắt cũng là một động tác rất tốn sức, tôi cảm thấy dường như máu trong người đã bị rút cạn, là cảm giác lúc sắp chết thì phải?

Không phải vì sợ hãi trước cái chết, mà là vì cảm thấy phải chết ở đây thật là oan uổng. Tạm không nói rằng hãy chết một cách oanh liệt, nhưng cũng

không thể chết đói chết khát như thế này, sẽ là một điều vô cùng bẽ mặt! Tôi thầm nghĩ: La Thiên, anh hãy ngồi bên em đi, em lạnh quá. Anh hãy nắm chặt tay em, tiếp cho em một chút sức mạnh để em tiếp tục chịu đựng...

Nhưng tôi chẳng còn sức lực để mấp má môi, tôi chỉ có thể nhìn anh bằng ánh mắt buồn thương, cho đến khi anh bỗng biến thành vài cái bóng mờ mờ chồng lên nhau...

Trong lúc chập chờn, hình như tôi nghe thấy bé Đoàn Lôi đang gọi tôi, giọng của nó rất khê như đang trong mơ: “Tiểu Cố, thử nói xem liệu con khi con ấy có đem quả cây đến cho chúng ta không? Cháu đói quá...”

Nó đâu có biết mấy quả cây lúc sáng không phải là con khi đem đến.

Chu Vũ ngoảnh sang, rất mệt mỏi hỏi: “Con khi con nào?”

Đoàn Lôi bèn kể lại chuyện sáng nay nhìn thấy một con khi... nào ngờ Chu Vũ ngồi phắt dậy, cứ như vừa được tiêm thuốc kích thích, hai mắt anh ta sáng rực: “Khi à? Này, La Thiên, có đúng thế không?” Chu Vũ “bị sốc” nói hơi lắp bắp.

La Thiên gật đầu nói “đúng thế”. Chu Vũ vỗ tay, khoái trá nói: “Nếu được chén một bữa thịt khi nướng thì dù phải chết tôi cũng thỏa lòng.”

Tư Khải Điển thản nhiên tiếp lời: “Tôi cũng vậy!”

Đoàn Lôi lập tức ngồi dậy, rất tức tối: “Các người dám à?”

Chu Vũ khinh khỉnh nói: “Này thằng nhóc vớ vẩn quá, đâu có ăn thịt mà, sao mà phải phát rồ lên thế?”

Tôi nhắm mắt, không muốn nghe họ nói nữa. Trước đó tôi vẫn mong con khi sẽ đến, từ nó, chúng tôi có thể kiếm ra thức ăn, nhưng lúc này tôi lại mong sao không bao giờ gặp lại con khi ấy nữa. Vì bọn họ sẽ ăn thịt nó thật.

Thế rồi, hình ảnh về con khi dần dần xâm chiếm đầu óc tôi...

6

Điều mà tôi hoàn toàn không ngờ là, sáng hôm sau thì con khi xuất hiện.

Trước khi nhìn thấy nó, Cố Phong đã phát hiện ra ở bên ngoài nhà có một đề bài toán mới: 8 trừ 7.

Rất dễ hiểu ra điều này: kẻ giấu mặt đã tìm thấy chúng tôi, và ngụ ý của đề bài toán này rất đơn giản và dứt khoát: tám người chúng tôi phải có một người chết.

Bây giờ nên làm gì? Mọi người mặt mũi đều tái nhợt, nhìn sang La Thiên.

Trong nỗi sợ hãi cùng cực, ai sẽ có thể sống sót?

Chúng tôi phải đối mặt với quyết định nương tựa vào nhau hay là bó tay khuất phục.

La Thiên mím môi, cặp lông mày cau chặt, hồi lâu sau anh mới nói: “Mọi người đừng cuống lên. Đây chỉ là tín hiệu mà kẻ giấu mặt gửi đến cho chúng ta. Kể từ giờ chúng ta phải càng đoàn kết hơn nữa, không ai được tự ý tách ra dù xảy ra chuyện gì, đừng tạo cơ hội cho kẻ giấu mặt tiếp cận...”

Chu Vũ bỗng nhảy dựng lên như một kẻ tâm thần, nhắm vào La Thiên gào to: “Chỉ tại anh! Nếu anh không bắt chúng tôi phải chuyển chỗ thì kẻ giấu mặt ấy sẽ không để lại tín hiệu 8 trừ 7! Thoạt đầu hẳn chỉ muốn chúng ta tự tàn sát nhau, chúng ta không trúng kế của hắn là ổn; nhưng anh lại ra vẻ ta đây khôn ngoan, sửa bài tính trừ thành bài tính cộng, rồi lại đưa chúng tôi đến chỗ khác! Bây giờ thì hay quá rồi, chắc chắn là đã chọc giận kẻ giấu mặt! Tôi rất nghi ngờ, liệu có phải anh cố ý làm thế không? Lẽ nào anh chính là kẻ giấu mặt hoặc là đồng bọn của hắn?”

“Sao anh có thể nghi ngờ La Thiên như vậy? Anh ấy là cảnh sát...” Tôi thấy hơi bực mình.

“Cảnh sát?” Chu Vũ cười nhạt. “Ai có thể chứng minh anh ta là cảnh sát? Tất cả là do các người tự nói thế. Tôi là thị trưởng đây, liệu cô có tin không?”

“Tôi tin anh ấy là cảnh sát.” Cố Phong bình thản nói.

“Anh tin à? Các người là cùng một giuộc, hay đầu óc các người có vấn đề? Nếu là cảnh sát, thì tại sao thẳng cha kia đến tận nhà để bày đề toán mà anh ta cũng không hề hay biết? Chờ khi hấn ta đến kề dao vào cổ chúng ta thì anh ta mới biết, có phải thế không? Anh ta đã để cho người ta đến lôi Trương Ngưng đi ngay trước mũi mọi người! Có gã cảnh sát nào vô tích sự như thế không?”

Thấy La Thiên bị chỉ trích, tôi rất tức giận, lừ mắt nhìn Chu Vũ, dẫn giọng nói: “Anh chỉ biết oán trách người khác, chứ anh chưa từng nghĩ đến ai. La Thiên thức mấy đêm liền để canh cho mọi người, ban ngày cũng không thể nghỉ ngơi, anh nên có chút lương tâm mới phải! Dẫu người bằng thép mà cứ như thế thì cũng không thể chịu nổi. Chỉ vì ngủ gật nên kẻ giấu mặt mới lên đến được, tức là mắc trọng tội hay sao? Thế thì từ nay anh thức đêm mà canh gác đi!”

“Canh gác thì canh gác! Chẳng có gì là ghê gớm cả! Anh ta thức mấy đêm liền là do anh ta tranh để canh gác, nếu mệt quá, sao không đánh thức người khác dậy để thay phiên cho? Đúng là đầu đất! Anh ta cố ý làm thế thì có!”

“Đừng làm ồn nữa!” Tư Khải Điển quát lên. “Lúc này tranh luận mãi thì có ý nghĩa gì? Họ đã tỏ thái độ sẽ giết một người, thì ta nên mau nghĩ biện pháp đối phó đi!”

“Lại còn nghĩ biện pháp? Tôi mặc kệ các người, tôi sẽ trở lại ngôi nhà kia, còn các người muốn làm gì thì làm, chứ tôi không muốn chết!” Nói rồi Chu Vũ bước đi, Lâm Kiều Nhi và Liễu Tinh Tinh cũng đi theo, nói là cùng trở lại ngôi nhà nhỏ.

Thấy ba người sắp đi thật, Cổ Phong nói: “Về đó thì ích gì? Lúc Vương Hải Thành chết, chúng ta không chuyển chỗ thì vẫn xảy ra vụ Trương Ngưng đi mất, đến giờ vẫn chưa biết sống chết ra sao. Kẻ giấu mặt đã muốn chúng ta chết, thì dù chúng ta không tự tàn sát lẫn nhau thì hẳn cũng sẽ giết chúng ta. Cho nên, không phải cứ trở về đó thì hẳn sẽ buông tha chúng ta. Rõ ràng là hẳn đã để lại bài toán 5 trừ 3, muốn chúng ta phải tàn sát lẫn nhau. Chúng ta nên nghe theo La Thiên: chỉ cần chúng ta đoàn kết chặt chẽ thì kẻ giấu mặt sẽ không có cơ hội tiếp cận chúng ta, hẳn sẽ rất khó mà ra tay được. Từ nay chúng ta sẽ thay phiên nhau canh gác, nâng cao cảnh giác. Tôi đã nói xong, các người nên suy nghĩ đi. Nếu vẫn muốn trở lại căn nhà ấy thì tôi cũng không ngăn cản.”

Chu Vũ cúi đầu, hình như đang suy nghĩ những lời Cổ Phong vừa nói.

Bỗng nhiên La Thiên hỏi, rất căng thẳng: “Đoàn Lô đâu rồi?”

Lúc này mọi người mới nhận ra Đoàn Lô không còn ở trong lều nữa từ lúc nào không biết. Tôi choáng váng, vội đứng lên, nhưng chỉ thấy chóng mặt quay cuồng, rồi tôi lại ngồi phịch ngay xuống đất. Đói và khát, khiến tôi đứng không vững nữa.

La Thiên nói “để tôi đi tìm”, rồi anh chạy vụt đi.

Liễu Tinh Tinh bước đi loạng choạng, rồi ngồi tựa lưng vào gốc cây, sắc mặt trắng bệch. “Trời đất ơi, 8 trừ 7...”

Lúc này Lâm Kiều Nhi như bị kích động rất mạnh, cô ta gào lên: “Tôi muốn về nhà...” rồi cũng chạy vụt đi.

La Thiên thấy thế vội quay lại đuổi theo Lâm Kiều Nhi, nhưng có lẽ vì chạy quá vội nên anh bị trượt chân ngã sóng soài. Rồi anh nhồm lên, tôi thấy chân phải của anh có vấn đề, chắc là bị tẹo chân, tôi định gọi anh đứng lại nhưng anh vẫn cố tiếp tục tập tễnh đuổi theo Lâm Kiều Nhi.

Đoàn Lôi đâu nhỉ? Khi tôi đang cuống lên không biết nên làm gì thì thấy thằng bé từ sau một gốc cây chạy ra. “Ai gọi cháu đấy?”

Chu Vũ nhảy dựng dậy, bước đến dúm nó một cái, nói: “Mày đi chết ở đâu thế? Khiến mọi người phải nháo nhác đi tìm!”

Kể từ lần trước làm đổ thuyền nước bị Chu Vũ đánh cho một trận rỗ đau, thằng bé vẫn sợ anh ta. Lúc này nó không dám cãi lại Chu Vũ, mà chỉ ầm ức nói: “Cháu đi vệ sinh...”

Rồi mắt nó bỗng sáng lên, vui sướng gọi to: “Khỉ ơi!”

Vừa gọi nó vừa chạy vọt ra khỏi căn lều.

Đúng là con khỉ ấy, không sai! Chân nó vẫn còn quấn mảnh vải, lúc này nó ngoan ngoãn ngồi trước mặt Đoàn Lôi, sung sướng thụ hưởng sự vuốt ve dịu dàng của thằng bé.

Chờ một lát cho hết cơn hoa mắt chóng mặt, tôi chống cành cây đứng dậy từ từ ra khỏi lều.

Thật đáng kinh ngạc, trên tay Đoàn Lôi đang cầm hai quả cây, rõ ràng là con khỉ mang đến cho. Tôi rất xúc động, có ý nghĩ muốn nhờ con khỉ dẫn chúng tôi đi tìm đồ ăn, thì thoáng nhìn thấy Chu Vũ cầm một hòn đá to, rón rén bước lại gần con khỉ.

Trời ạ, anh ta định làm gì thế?

Chu Vũ bước lại mỗi lúc một gần, bí quá, tôi vận hết sức lực xô người vào anh ta, cả hai cùng ngã lăn ra đất.

“Mau chạy đi, khỉ ơi, họ định giết mày đấy!” Đoàn Lôi nhận ra tình hình rất tồi tệ, nó hô to.

Con khỉ cũng thật khôn ngoan, nó bèn chạy vọt đi luôn.

Miếng ngon sắp kề miệng nhưng lại biến mất, Chu Vũ tức quá đá tôi một phát vào bụng, rồi gầm lên: “Con ranh thối tha! Chỉ giỏi thọc gậy bánh xe!” Rồi anh ta quay người đi nhưng lập tức bị La Thiên chạy đến đâm cho một quả vào mặt.

Và thế là hai người vây lấy nhau đâm đá, cho đến khi Cố Phong và Tư Khải Điển chạy ra can ngăn, cuộc ẩu đả mới chấm dứt.

La Thiên thận trọng đỡ tôi dậy, hỏi tôi có bị đau không.

Tôi lắc đầu, mím môi cố chịu đựng cơn đau ở bụng. “Có đuổi kịp Lâm Kiều Nhi không?”

La Thiên không trả lời, nhưng nhìn vẻ mặt anh thì biết, anh không đuổi kịp. Tôi vén gấu quần anh lên, nhận ra mắt cá chân anh bị sưng vù như cái bánh màn thầu, thảo nào mà không đuổi kịp Lâm Kiều Nhi. Tôi xót ruột cau mày: “Chân anh bị sưng khiếp quá, chắc là đau lắm?”

La Thiên nói: “Không sao, chỉ là chuyện vặt.” Rồi anh hỏi Đoàn Lôi con khi đã chạy về hướng nào.

Thấy Đoàn Lôi có vẻ cảnh giác, La Thiên vội nói ngay: “Nếu chúng ta đi theo hướng đó, có lẽ sẽ tìm được thức ăn.”

Lúc này Đoàn Lôi mới hết hàm, chỉ về hướng con khi vừa đi.

7

Chúng tôi chia làm hai nhóm. Vì con khi chạy ngược với hướng đi của Lâm Kiều Nhi cho nên nhóm Cố Phong đi tìm thức ăn, còn tôi, La Thiên và Đoàn Lôi đi tìm Lâm Kiều Nhi, hy vọng sẽ tìm thấy cô ấy trước khi kẻ giấu mặt tìm đến. Nhưng có một điều khó hiểu là, Chu Vũ lại không đi với nhóm Cố Phong để tìm thức ăn, anh ta chủ động đề nghị đi cùng nhóm chúng tôi. Nhưng tôi lập tức nhận ra, anh ta trơ trên đời đi theo chúng tôi chỉ vì hai quả cây mà con khi vừa đem đến cho.

Vì hai cái quả này mà lúc nãy suýt đánh nhau to, nhưng Đoàn Lô kiên quyết không chịu đưa ra để chia. Thái độ của thằng bé hôm nay khiến tôi khó hiểu. Nó là đứa trẻ con thật, nhưng cũng không nên một mình chiếm cả hai quả không chịu cho ai; còn đối với việc Chu Vũ vào cùng nhóm chúng tôi thì Đoàn Lô lại tỏ ra tán thành, cứ như là sợ Chu Vũ không chịu đi cùng.

Tâm tư của đứa trẻ con, người lớn thật khó nắm bắt.

“Tiểu Yên, em cầm lấy cái này.” La Thiên đưa cho tôi thanh tre nhỏ nhỏ mà anh đã mài suốt buổi tối, thật sự khiến tôi “giật mình” vì anh mài nó thon nhỏ như đầu đũa, cứ như là được gọt bằng dao. Tôi ngạc nhiên hỏi: “Cái này... để...”

La Thiên nói: “Đây mới chỉ là bán thành phẩm. Tối nay anh sẽ còn mài nữa, nó sẽ là một thanh kiếm sắc nhọn. Bây giờ em tạm dùng làm gậy mà chống.”

Tôi kéo bàn tay anh lên nhìn, lấm bầm lem nhem và bị phỏng rộp rớm máu, rất đáng sợ không nỡ nhìn. Tôi nâng bàn tay anh đưa lên miệng khẽ thổi, và hỏi: “Anh còn đau không?”

La Thiên lắc đầu, mỉm cười, nụ cười đầy nhọc nhằn mệt mỏi, thậm chí bi thương; tôi còn nhận ra trong ánh mắt anh một câu trả lời khác: chúng tôi sẽ không có cách gì để ra khỏi khu rừng Bọ Cạp này.

Chu Vũ và Đoàn Lô đi ở phía trước chúng tôi, cả hai bỗng bước chậm lại, rồi cố ý đi tụt lại phía sau.

Hẳn là cả hai có âm mưu gì đó? Tôi bèn đi chậm lại để nghe xem họ đang nói gì.

Nào ngờ cả hai gần như đồng thời mở miệng, nói năng dịu dàng khác thường. “Chú Chu Vũ”, “Lôi Lôi”.

Khiến tôi kinh ngạc, lập tức nổi da gà. Cả hai đang làm sao thế này?

Tôi đang băn khoăn khó hiểu, thì nghe thấy Đoàn Lôi nói rất lễ phép: “Chú Chu Vũ, chú nói trước đi!”

Chu Vũ lập tức cười hà hà khen ngợi: “Lôi Lôi khá lắm. Trước đây chú thật không ra sao, hơi một tí là nổi nóng, lại còn đánh cháu nữa, thật quá đáng. Cháu tha thứ cho chú, được chứ?”

“Không phải thế! Tại cháu đã sai, cháu không nên làm đổ thuyền nước, cháu nên xin lỗi mới phải.”

Tôi càng thấy khó hiểu. Hai người này đang làm trò gì thế?

“Cháu thật là ngoan... Cháu rất thích khi phải không?”

“Vâng. Nó rất đáng thương, chân thì bị thương. Lúc mới nhìn thấy nó, nó nằm im bất động, cứ thế nằm mà khóc.” Đoàn Lôi nói.

“Thật không? Thế thì đúng là rất đáng thương! Nếu không vì đói mềm như thế này thì chú cũng không tính đến chuyện đó. Con khi thật đáng thương, và cũng rất đáng mến, sao mình lại ăn thịt nó? Nó rất hiểu biết, nó còn cho cháu quả cây...”

Nói đến đây, Chu Vũ nuốt nước bọt ừng ực, đến nỗi tôi cũng nghe rõ.

Tôi bất giác cau mày, cái mồm Chu Vũ lại nói ra được những câu này, khiến người ta phải phì cười nhưng bé Đoàn Lôi thì lại tin, ngỡ là thật. Nó vui vẻ hỏi: “Chú sẽ không ăn thịt con khi, thật chứ?”

“Đương nhiên là không. Có điều, chỉ sợ đói quá...”

“Thế thì cháu cho chú hai quả này mà ăn, ăn rồi thì chú sẽ không muốn ăn thịt con khi nữa.”

Khỏi cần nhìn tôi cũng hình dung được mắt Chu Vũ sáng lên nhưng anh ta vẫn cố làm bộ: “Thế thì chẳng ra sao. Hay là... hai chú cháu mỗi người ăn một quả vậy?”

Đoàn Lôi vội nói luôn: “Không cần! Cháu cho chú cả hai quả, cháu không đói!”

Nghe đến đây tôi không nén được nữa, tôi rất bất mãn. “Chu Vũ, anh lừa cả đứa trẻ con, không thấy xấu hổ à?”

Chu Vũ vẫn đang chần chừ, thấy tôi ngoảnh lại thì anh ta vội giật luôn hai quả cây trên tay Đoàn Lôi, hấp tấp nói: “Tôi không lừa nó, tôi đã nói rất thật, chỉ cần nó cho tôi ăn thì tôi bảo đảm sẽ không ăn thịt con khi. Tôi thề đấy!”

Tôi không thể tin anh ta trí trá nói nhăng nói cuội, tôi bước đến giằng lại hai quả cây, Đoàn Lôi vội ôm lấy tôi: “Cứ cho chú ấy ăn, Tiểu Cỗ, cháu không đói, không đói thật mà!”

Tôi thấy cay cay nơi sống mũi. Thằng bé mới chỉ ăn một quả từ sáng hôm qua, sao có thể không đói? Nhưng tôi cũng lập tức hiểu ra tại sao lúc trước nó quyết không chịu đưa hai quả này ra để chia. Vì lúc đó nó đã có ý định dùng hai quả cây này để “trao đổi” với Chu Vũ bảo đảm tính mạng cho con khi con kia. Cho nên nó mới có thái độ rất khác thường: nó vui vẻ hoan nghênh Chu Vũ đi cùng nhóm chúng tôi, và nhiều lần “hạ mình” gọi anh ta là “chú Chu Vũ”.

Còn Chu Vũ? Anh ta nói ngon nói ngọt với một đứa bé lên 7 chỉ vì muốn lừa để lấy hai quả cây...

Nhìn Chu Vũ ngẫu nhiên ăn lấy ăn để, tôi quá ngán ngẩm. Hạng người như anh ta mà lại biết giữ lời hứa hay sao?

Tôi đang ngẫm nghĩ thì nghe thấy La Thiên quát lớn: “Đứng lại! Cấm nhúc nhích!”

Tôi lập tức ngoảnh lại nhìn, và bỗng sợ hãi lùi lại mấy bước.

Ở phía không xa, một quái nhân mặc áo quần màu đen rách bươm, đeo mặt nạ cực đáng sợ đang đứng lù lù!

Dưới nắng mặt trời, mặt nạ của hắn đen nhánh lấp lánh chói mắt, trông hắn còn đáng sợ hơn cả hôm nọ Liễu Tinh Tinh hình dung. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy một chiếc mặt nạ đáng sợ như vậy. Hắn đứng bất động, mặt hướng về phía chúng tôi, trông như một pho tượng đá; dưới chân hắn là một phụ nữ đang nằm, chính là Lâm Kiều Nhi vừa chạy đi lúc sáng nay.

Tôi đứng chờ ra, cho đến lúc La Thiên chạy lên xông vào hắn, tôi mới như vừa tỉnh cơn mê, vội gọi to: “Lâm Kiều Nhi! Lâm Kiều Nhi!”

Lâm Kiều Nhi nằm đó, không nhúc nhích.

Tim tôi như ngừng đập. Lẽ nào cô ấy...

Tôi không dám nghĩ thêm nữa, cố tập tễnh bước đến chỗ cô ấy.

Lâm Kiều Nhi đôi mắt mở to, bên dưới đầu cô là một vũng máu lớn, nhuộm đỏ cả đám đất nhão dưới thân thể cô.

Lại là quá muộn mất rồi! Chưa biết chừng Trương Ngưng cũng...

Kẻ đeo mặt nạ đang đánh nhau với La Thiên, hắn bỗng nhiên gầm lên một tiếng như âm thanh của dã thú nổi giận, chân hắn đá như điên vào bụng La Thiên khiến anh bị ngã bật ra rất xa. Lúc này tôi cảm thấy máu trong người tôi dâng lên đến đỉnh đầu, một sức mạnh ngay tôi cũng không ngờ bỗng tập trung ở đôi tay mình, tôi nắm chặt thanh kiếm tre xông đến đâm luôn vào lưng kẻ đeo mặt nạ.

Mũi kiếm tre được mài nhọn, tôi cũng đã vận hết sức lực, vẫn không thể đâm thủng lưng hắn; nhưng khi hắn đột nhiên quay người lại thì cạnh bên của thanh kiếm vẫn cửa được một vết dài trên tay hắn.

Máu trào ra đỏ lôm cánh tay hắn, tôi sợ quá vứt luôn thanh kiếm và liên tiếp bước giạt lùi, nhưng chân lại vướng phải Lâm Kiều Nhi nên tôi ngã vật ra.

Tôi nằm đó thở hồng hộc, sợ hãi đến cùng cực, nhìn hắn.

Bị kiếm rạch, người hãn chờ ra, đứng nhìn vết thương trên tay, sau đó hãn từ từ ngoảnh lại nhìn tôi; tuy cách hãn hơi xa nhưng tôi vẫn cảm thấy đôi mắt hãn như sắp bốc lửa.

Trời ơi, hãn đã nổi cơn giận dữ? Tôi quá căng thẳng, không thể căng thẳng hơn nữa.

Đúng vào lúc này La Thiên bổ nhào đến, đập một phát cực mạnh vào lưng hãn.

Bị đánh bất ngờ, kẻ đeo mặt nạ bị văng ra xa chẳng khác gì một cánh diều đứt dây; hãn rơi huych xuống đất, tiếp đó hãn bị lăn xuống dốc núi dựng đứng.

Chương 6: Máu dã thú sục sôi

1

“Chà! Cổ Tiểu Yên thật dũng cảm, nữ nhi không hề thua kém giới mày râu! Tôi thật sự thấy choáng ngợp quá!”

Lời của Chu Vũ khiến tôi tỉnh táo trở lại, thằng cha này vừa nãy nấp rõ kín không dám lộ mặt ra, cho đến lúc kẻ đeo mặt nạ đã bị lăn xuống núi thì anh ta mới nhằng nhít chạy đến chỗ tôi, giơ nắm tay dựng ngón cái lên!

Tôi đờ đẫn nhìn anh ta, toàn thân tôi bỗng run lên bần bật rồi òa khóc, khiến Chu Vũ phát hoảng, hỏi La Thiên: “Cô ấy sợ quá hóa điên hay sao?”

La Thiên vội ôm tôi vào lòng, an ủi: “Không sao, Tiểu Yên... ổn rồi, không sao...”

Tôi càng run rẩy khiếp hơn, mồ hôi túa ra khắp người. “La Thiên, em đã giết người... đã giết người...”

“Chỉ nói vớ vẩn! Em không giết người, em chỉ cứa vào cánh tay hấn thôi...”

“Không không! Nếu mũi kiếm tre nhọn, thì em đã giết hấn rồi.” Tôi khóc nấc lên, nghẹn ngào. La Thiên an ủi tôi hồi lâu tôi mới dần dần bình tĩnh trở lại. Những hình ảnh đâm kẻ đeo mặt nạ vừa nãy hấn sâu trong trí não tôi, tin rằng tôi sẽ mãi mãi không thể xóa đi.

Xem xét thi thể Lâm Kiều Nhi, thấy rằng cô ấy mới chết chưa lâu, bị một vật nặng đánh vào phía sau đỉnh đầu nên chết ngay tại chỗ. Bên cạnh xác Lâm Kiều Nhi cũng “bày” một đề toán như lúc sáng: 8 trừ 7.

Từ đó có thể suy luận ra rằng kẻ đeo mặt nạ chính là hung thủ.

Hấn để lại đề toán với mục đích rõ ràng và dễ hiểu, và là sự chế nhạo dành cho La Thiên hoặc dành cho tất cả chúng tôi, đồng thời thể hiện sự ngạo

mạn của hắn. Mọi hành vi của hắn rất giống với tên tội phạm Bồ Bằng, nhưng tôi khẳng định không phải Bồ Bằng, vì Bồ Bằng là một gã gù lưng tuổi gần 50, còn kẻ đeo mặt nạ này thì còn trẻ, với thân thủ nhanh nhẹn và thể lực tốt.

Chu Vũ sợ quá, nói lạc cả giọng: “Bây giờ... bây giờ nên thế nào?”

“Cứ yên tâm, kẻ đeo mặt nạ đã bị thương nặng; nếu hắn không có đồng bọn thì mọi người có thể tạm thời chưa gặp nguy hiểm.” La Thiên nói xong, anh lại có nét buồn rầu, chăm chú nhìn vào cái đề toán, khẽ lẩm bẩm: “Anh nói đúng, tôi đã chủ quan, quá tự tin. Nếu tôi không sửa 5 trừ 3 thành 5 cộng 3 thì có lẽ Lâm Kiều Nhi sẽ không bị...”, La Thiên nắm tay lại đấm thật mạnh xuống mặt đất.

“Thực ra cũng chẳng thể trách anh, tại chính cô ấy cứ...” Chu Vũ chưa nói xong thì ánh mắt La Thiên bỗng sáng lên: “Tại sao kẻ đeo mặt nạ cả hai lần ra tay đều chọn dốc núi để giết người?”

“Tại sao à? Vì nếu bị chúng ta bắt gặp thì hắn sẽ dễ dàng lăn xuống để trốn thoát chứ gì?” Chu Vũ cau mày hỏi.

“Chắc là thế. Và tôi đã vô tình giúp hắn chạy thoát.” Cho nên, nếu lần sau bắt gặp, chúng ta sẽ dụ hắn đến chỗ bằng phẳng, chỉ cần tóm được hắn thì sự thật đương nhiên sẽ được làm sáng tỏ.”

Được biết kẻ đeo mặt nạ bị thương nặng tạm thời không thể uy hiếp mọi người, tôi thăm thở phào nhẹ nhõm.

Làm sao để đào được hố chôn Lâm Kiều Nhi, là điều rất hóc búa đối với chúng tôi. Vì mặt đất ở đây vừa khô vừa cứng trơ, khác hẳn lần trước chôn cất Vương Hải Thành. Mấy “thương binh” như chúng tôi dù đào đến ngày mai cũng không xong.

Chu Vũ đã nhanh chóng thoái chí, anh ta ném mảnh đá sang bên rồi lâu lâu: “Đào kiểu gì bây giờ? Thực ra không thể đào nổi.”

Anh ta kêu ca cũng chẳng sai, ngay tôi cũng đã thấy nản, nhưng La Thiên rất cố chấp: anh dùng đá, dùng cành cây thay nhau làm dụng cụ để đào, các vết phỏng rộp trên tay anh bị vỡ rỉ ra cả máu, dù tôi khuyên can thế nào anh vẫn không chịu dừng tay. Cứ như thế rất lâu, cũng chỉ đào được một cái hố nhỏ. Cuối cùng anh cũng dừng lại, nói là phải tìm một chỗ đất mềm và ẩm, nhất định phải chôn cất Lâm Kiều Nhi chứ không thể cứ để phơi ra như thế này.

Bỗng nghe thấy tiếng Đoàn Lôi từ xa vọng lại: “Tao ở đây kia mà?”

Tôi nhìn về phía có tiếng nói, bỗng vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, ngạc nhiên vì nhìn thấy chú khỉ con tinh khôn, bên cạnh nó còn một con khỉ to nữa, có lẽ là mẹ nó; mừng là vì lại có hy vọng tìm được thức ăn, nếu chúng không xuất hiện thì tôi e mình sẽ chết vì đói và khát.

Tôi không quên cảnh cáo Chu Vũ, cho đến khi anh ta hứa đi hứa lại rằng không dám có ý định kia nữa, tôi mới yên tâm đi về phía Đoàn Lôi.

Loài khỉ hiểu ý con người hơn cả tôi tưởng tượng, nhất là con khỉ to, tôi chỉ dùng động tác và ngôn ngữ đơn giản lặp đi lặp lại ba lần, nó đã hiểu ngay. Hai con khỉ vừa đi vừa đùa nghịch, thỉnh thoảng lại dừng lại chờ chúng tôi.

“Này La Thiên... anh đã... ăn thịt khỉ bao giờ chưa?” Chu Vũ nói, đồng thời nhìn hai con khỉ không chớp mắt.

“Chú à, chú đã hứa là không ăn thịt con khỉ kia mà?” Đoàn Lôi nài nỉ, kéo áo Chu Vũ. Tôi cũng thấy rất ngứa mắt: “Nếu Chu Vũ nhà anh còn thế nữa thì tôi sẽ đuổi bọn khỉ đi ngay, cho anh hết cách tìm đồ ăn mà sống!”

“Đâu cần phải thế? Nếu thế thì chính cô cũng chẳng có gì mà ăn.”

“Khỉ là động vật được nhà nước bảo vệ, không được ăn thịt.” La Thiên nói.

“Nhưng không phải tất cả mọi con khỉ đều được nhà nước bảo vệ, chỉ hai con này...” Thấy chúng tôi đều trợn mắt, Chu Vũ lập tức đổi giọng: “Thôi

được, được rồi! Tôi chỉ thuận miệng hỏi thế thôi. Đừng nên... kéo tôi chưa ăn thịt con khi thì tôi đã bị các người ăn thịt rồi!”

Đi mãi, chẳng biết đã đi bao lâu, khi tôi mệt quá chỉ muốn nằm lăn ra thì La Thiên đã kéo tôi bước nhanh hơn, mừng rỡ nói: “Mọi người nhìn này, mặt đất rất ẩm, phía trước chắc chắn phải có nước!”

Nghe thấy thế ai ai cũng phấn chấn, nhất là Chu Vũ, loáng một cái anh ta đã chạy lên trước tiên.

Khi chúng tôi nhìn thấy ở kẽ dốc đất rỉ ra dòng nước suối nhỏ xíu, tôi cảm thấy dường như cuộc đời này tràn ngập ánh dương rực rỡ.

Chu Vũ hét to và nhảy bổ đến há miệng uống lấy uống để, người anh ta như dán vào cái dốc.

Đoàn Lôi cũng khoái chí chạy đến nhưng bị Chu Vũ đẩy ngã phệt xuống đất. Con người ích kỷ ấy uống no nước, lại còn rửa mặt nữa, rồi mới chịu nhường chỗ cho Đoàn Lôi. Sau đó anh ta nằm chống bốn vó lên trời, nói: “Đã đời quá! Đời tôi chưa bao giờ sướng như thế này!”

Mọi người lần lượt uống nước thỏa thuê, rồi nhìn quanh bốn bề, nhưng không thấy một cây có quả nào hết.

Tôi đành kiên nhẫn “hỏi” con khi xem ở đâu có quả cây, nó lập tức chạy đến bên con suối vừa nhảy nhót vừa kêu lên. Tôi vội vừa làm động tác vừa nói: “Quả tròn tròn...” Nào ngờ nghe xong nó bèn nhặt một hòn đá đưa cho tôi; thấy tôi thờ dãi, nó lại nhảy xuống bên suối. Cứ thế vài lần, con khi to không ngừng kêu lên “chí chí...” ý chừng như muốn nói tôi thật khó chiều.

Vẫn là trở ngại về “giao tiếp”!

La Thiên nói: “Thôi vậy. Nó đưa chúng ta đến được nơi có nước đã là quá tốt rồi.” Rồi anh cầm mấy mảnh đá bước đến một chỗ không xa và đào đất, tôi biết La Thiên muốn chôn Lâm Kiều Nhi ở đây, bèn bước đến giúp anh.

Ở đây có dòng suối, có khi làm bạn, Lâm Kiều Nhi sẽ không cô độc.

Đào được một lúc, La Thiên bảo Chu Vũ quay lại tìm Cố Phong và mọi người. Chu Vũ nằm ý bất động trên mặt đất, lười nhác nói: “Lát nữa xách ít nước về cho họ uống, để tôi đỡ phải đi đi lại lại. Tôi mệt rũ ra rồi.”

“Chúng ta không trở về đó nữa. Anh cứ gọi họ đến đây. Nhân lúc trời còn sáng, sẽ dựng lều ở gần đây, dùng nước cũng rất tiện lợi.”

“Có lý đấy!” Chu Vũ giở mình rồi ngồi dậy, nhưng anh ta mặt nhăn như bị: “Nhưng tôi không đi nổi nữa, hai chân nặng như đeo đá, khắp người thì đau như. Hay là để tôi đào hố, anh đi tìm họ vậy?” Nói rồi anh ta nhặt một cành cây, bước lại gần chỗ La Thiên. Sau khi La Thiên đi rồi, anh ta ném luôn cành cây rồi lại nằm chống kèn ra như cũ.

Tôi lờm thảng cha đáng ghét, rồi ngoảnh đi không thiết trách móc cũng không muốn nhìn anh ta nữa.

2

Chẳng bao lâu sau, Cố Phong và mọi người đã đến, vừa nhìn thấy dòng suối, Tư Khải Điển và Liễu Tinh Tinh như sói vồ mồi, bổ nhào lên cái dốc thoải thoải xô đẩy nhau không ai chịu nhường ai. Chỉ có Cố Phong mát tính, vẫn bình tĩnh ung dung chờ đợi.

Mọi người đều tất bật đào hố, còn Liễu Tinh Tinh thì mãi đứng bên hái lá cây, giã nhuyễn ra rồi trộn với nước để làm mặt nạ; Tư Khải Điển thì ôm bụng ngồi tựa vào gốc cây, luôn mồm kêu ca đau bụng, lập tức bị Chu Vũ mắng luôn: “Hừ! Bảo anh đào đất thì anh kêu đau bụng! Giả vờ, ai chẳng biết giả vờ? Không tự giác gì cả!”

Tư Khải Điển mặt mũi nhăn nhó: “Ai giả vờ? Tôi bị đau bụng thật mà! Chẳng hiểu tại sao mấy hôm nay tôi cứ chốc chốc lại đau bụng.”

La Thiên nói có lẽ là do không hợp thủy thổ, Cố Phong thì không nghĩ thế: “Anh vẫn tin hắc thật à? Hắc là đồ lừa nhác, không muốn làm việc.”

“Tùy anh muốn nói sao cũng được, tôi chẳng bận tâm.”

Tôi nhận ra trên mặt Tư Khải Điển có vết xước, hỏi mới biết, thì ra là vì lúc đi trên đường anh ta cứ leo lẻo nói về bảo hiểm, Liễu Tinh Tinh không chịu nổi, điên tiết đánh nhau với anh ta.

Liễu Tinh Tinh vừa bôi mặt nạ vừa nói: “Tôi chúa ghét những kẻ tiếp thị nói liến thoắng ù cả tai, bám riết người ta dai như đĩa. Họ không thấy làm như thế là rất phản cảm hay sao?”

“Không phải tôi tiếp thị, tôi chỉ nói với mọi người về tầm quan trọng của bảo hiểm, như thế là sai à? Chúng ta không nói về vụ động đất Văn Xuyên nữa, cứ nhìn ngay các sự việc xảy ra xung quanh chúng ta thì biết: Vương Hải Thành, Lâm Kiều Nhi, và Trương Ngưng, họ đâu có ngờ rằng mình sẽ gặp tai nạn? Nếu họ biết sẽ có cái ngày này thì tôi dám bảo đảm với các vị rằng họ nhất định sẽ mua bảo hiểm. Đôi lúc tôi không thể hiểu nổi: đã xảy ra nhiều chuyện như vậy rồi, tại sao các vị lại không ý thức được tầm quan trọng của bảo hiểm? Tại các vị sợ sau khi xảy ra tai nạn rồi, công ty bảo hiểm sẽ không chịu thanh toán, hay là vì các vị không thể tin tôi? Tôi đã nói với mọi người rồi: Tư Khải Điển này không phải người bình thường như ai, tôi là hậu duệ của Tư Mã Thiên - đại văn hào thời nhà Hán...”

“Thôi đừng làm nhộn lên nữa!” La Thiên ngắt lời Tư Khải Điển, và chia mọi người thành ba nhóm, tôi, Liễu Tinh Tinh và Đoàn Lô ở lại đào hố; La Thiên và Cố Phong tìm chỗ để dựng lều; Tư Khải Điển nếu bụng không đau quá thì đi theo Chu Vũ để hái lá chuối về dựng nước. Phân công xong xuôi, mọi người đều bắt tay vào việc của mình.

Bé Đoàn Lô vẫn đang chơi đùa với khí, Liễu Tinh Tinh bôi mặt nạ xong lại đi gọi đầu, chỉ còn mình tôi cố sức mà đào. Tôi không thể làm quá chậm, vì nếu La Thiên dựng lều rồi mà thấy tôi chưa đào xong thì anh sẽ lại đến làm

giúp tôi; La Thiên đang mệt mỏi hơn bất cứ ai, lại bị trẹo chân, tay cũng bị đau, cho nên tôi nhất định phải đào xong trước khi anh ấy chạy đến. Tôi không muốn anh phải gánh thêm gánh nặng.

Và, cũng là vì Đoàn Lôi chỉ là đứa trẻ, còn Liễu Tinh Tinh là cô gái thích làm đẹp hơn bất cứ ai, kể cũng phải thôi, có cô gái nào lại không thích đẹp? Cho nên tôi vui vẻ đào một mình.

Cho đến khi Chu Vũ và Tư Khải Điển hái lá chuối về, Liễu Tinh Tinh mới rời con suối, phơi áo khoác lên cành cây cho khô, không ngần ngại chỉ mặc áo nịt ngực và quần lót rồi bước đến áp mặt sát tôi, căng thẳng hỏi: “Cố Tiểu Yên nhìn giúp tôi xem, mặt tôi có trở nên rất khó coi không?”

Tôi ngẩng lên, đối diện với đôi mắt đang rất sốt ruột đợi chờ, tôi bỗng nhớ đến mẹ tôi, bà đã từng áp khuôn mặt sát tôi và hỏi xem da mặt bà có bị dị ứng không, tôi bỗng cảm thấy bùi ngùi. Tôi nhìn kỹ khuôn mặt Liễu Tinh Tinh, rồi nghiêm chỉnh nói: “Không! Rất trắng mịn, nhãn nhụy...”

“Thật thế chứ? Nhưng sao tôi cứ sờ thấy da mặt tôi có nhiều đốm lấm tẩm?”

“Có thể là do môi trường, và nhiều ngày thiếu ngủ thiếu ăn. Nhưng da mặt của chị vẫn rất đẹp, đẹp hơn da tôi nhiều.” Nói xong tôi cởi bít tất ra xỏ vào hai bàn tay đang đau rát. Liễu Tinh Tinh thấy thế vội nói: “Để tôi đào, cô nghỉ một lát đi.”

“Không sao, bọc lại rồi tay sẽ không đau nữa.”

“Hai người quen nhau bao lâu rồi?”

“Ai cơ? La Thiên à? Cũng chưa được bao lâu.”

“Tôi rất khao khát được như hai người.”

“Đã lâm vào tình thế này rồi, có gì để ngưỡng mộ nữa?” Tôi gượng cười, hỏi lại Liễu Tinh Tinh: “Chị thì sao, đã lập gia đình chưa?”

“Ly hôn rồi.” Giọng hờ hững như không.

“Thế à? Tôi xin lỗi...”

“Không sao.” Liễu Tinh Tinh cười rồi quay đi, lưng hướng về phía tôi.

Tôi nhìn, và bỗng thấy rùng mình sờn gai ốc. Trên lưng chị ta chẳng chịt vô số các vết sẹo, cùng với thời gian, chúng không sần sùi gờm ghiếc nữa nhưng vẫn có thể nhận ra phần lớn là các vết sẹo do gí đầu thuốc lá vào, cùng với rất nhiều vết chông chéo hỗn loạn khác, chắc là bị vọt bằng thắt lưng da. Tôi bỗng thấy xót xa: “Những vết này...”

Liễu Tinh Tinh khẽ thở dài, rồi kể cho tôi nghe về cuộc hôn nhân bất hạnh của mình: “Năm 14 tuổi tôi theo anh ta, anh ta hơn tôi mười tuổi; hồi đó anh ta mới mãn hạn tù về tội trộm cắp. Cha mẹ tôi nhất quyết phản đối không cho tôi lấy, nhưng tôi cứ thích anh ta. Anh ta có một sức lôi cuốn hoang dại khiến tôi không thể dứt ra được. Như bị ma xui quỷ khiến, tôi bỏ học để cùng anh ta chạy trốn, rồi đi đến thành phố S. Trước đó vì có tiền án nên anh ta rất khó tìm việc làm, ngày ngày chỉ đi lẩn mò trộm cắp vặt, nhưng vì tôi, anh ta bèn làm chứng minh thư giả và học bạ giả rồi xin được một việc làm đảng hoàng. Nhưng chưa đầy hai tháng sau anh ta lại trộm cắp tài sản của công ty nên bị án tù ba năm. Khi đó tôi đã hoàn toàn thất vọng và quyết định bỏ anh ta. Khi tôi vào nhà tù để chia tay, anh ta khóc lóc nói rằng anh ta làm thế chỉ vì muốn tôi sau này được sống tốt hơn. Tôi xúc động nên đã tha thứ cho anh ta. Chờ anh ta được ra tù, chúng tôi bèn kết hôn. Nhưng cuộc sống không tươi đẹp như tôi tưởng tượng, trái lại, sự thật rất tàn khốc. Tôi đã quá ngây thơ, đúng thế...”

Nói đến đây, Liễu Tinh Tinh mỉm cười tự chế nhạo mình: “Sau khi kết hôn, cuộc sống của chúng tôi rất tồi tệ, anh ta chuyên ra ngoài làm những chuyện càn rỡ, bán thuốc lắc, đánh bạc... toàn là những chuyện phạm pháp và còn mắc nợ vay nặng lãi nữa. Chúng tôi bắt đầu lục đục cãi cọ, dần dần biến thành bạo lực gia đình. Tôi dăm đuối đi theo anh ta vì nghĩ rằng một ngày nào đó sẽ cảm hóa được anh ta, để anh ta đi vào con đường ngay thẳng, nhưng cuối cùng tôi đã thất bại... Ngàn ấy năm đã trôi qua, tôi không tái

hôn và sau này cũng vậy, vì trong tôi hằn sâu, rất sâu những ký ức quá xấu xa về anh ta. Giống như những vết sẹo trên lưng tôi, đã hình thành rồi thì không thể xóa được nữa.

Nhìn đám sẹo chằng chịt trên lưng Liễu Tinh Tinh, tôi rất muốn an ủi chị ta nhưng nghĩ mãi vẫn chưa tìm ra những từ ngữ thích hợp, tôi đành đứng dậy gỡ áo của Liễu Tinh Tinh đang phơi trên cành cây, khoác lên người chị ta và hỏi: “Hai người có con chưa?”

Liễu Tinh Tinh lắc đầu: “Chưa. Khi tôi đi nạo thai lần thứ ba, bác sĩ cho tôi biết nếu bỏ đứa con thì sau này tôi không còn cơ hội để làm mẹ nữa. Bây giờ tôi mới mười bảy tuổi... Nay nghĩ lại, thấy rằng không có con cũng tốt, nếu không, tôi sẽ vẫn tiếp tục dính dáng đến anh ta và sẽ có ngày chết bởi tay anh ta cũng nên.” Trong lúc nói, Liễu Tinh Tinh nhìn sang Đoàn Lôi nhưng lại lập tức cúi đầu xuống; tuy nhiên ánh mắt ấy cũng đủ để tôi nhận ra chị ta rất nuối tiếc và đau khổ.

Liễu Tinh Tinh rất muốn có con, mới là đúng.

Tôi bỗng nhớ đến Tô Tuyết, liệu có phải chị ấy cũng vì Đoàn Lôi nên mới cố cầm cự chung sống với Đoàn Chính Dương không?

Chu Vũ đã gấp xong thuyền lá chuối, đang bưng ra để lấy nước. Anh ta nóng nảy sốt ruột, thấy lỗ phun nước suối quá nhỏ, bèn ra sức bới cho xung quanh rộng ra; con khỉ đang đứng bên nô đùa thì lo lắng kêu rít lên, rồi nó nhặt đá ném vào Chu Vũ, chắc nó sợ anh ta đào bới hỏng mất nguồn nước? Tôi vội nói: “Chu Vũ đừng sốt ruột, cứ chờ nó từ từ chảy.”

“Cô thì biết gì?” Anh ta gặt gông, rồi cũng nhặt đá ném lại con khỉ khiến nó phải bỏ chạy, sau đó anh ta tiếp tục khoét rộng lỗ phun nước. Nhưng con khỉ không chịu bỏ cuộc, nó quay lại ném đá tới tấp, cứ thế ném mãi, rồi một hòn đá ném trúng vào trán anh ta, máu chảy đỏ lôm.

Chu Vũ điên tiết, bất chấp trán đang chảy máu, tức tốc đuổi theo con khỉ, nhưng dễ gì mà bắt nổi nó? Loáng một cái nó đã chạy mất hút. Chu Vũ bịt

vết thương trên trán, nghiêng răng nghiêng lợi: “Nếu không ăn thịt chúng mày thì tao không còn là tao nữa!”

Đoàn Lôi vội chạy đến trước mặt Chu Vũ, sợ hãi nói: “Xin lỗi chú, cháu thay mặt nó xin lỗi chú. Chú đừng ăn thịt bọn nó, được không? Chú đã hứa là...”

Nó chưa nói xong thì Chu Vũ đã gầm lên: “Hứa gì mà hứa? Cút đi, cút đi! Nếu còn chọc tức tao nữa, tao sẽ ăn thịt luôn cả mày!”

Đoàn Lôi sợ quá không dám ho he.

Tư Khải Điển bước lại kiểm tra vết thương của Chu Vũ, nói: “Anh cũng chẳng ra sao, việc gì phải đào bới thêm? Cho nên mới bị con khỉ đó ném đá...”

“Anh cũng xéo đi cho tôi nhờ!” Chu Vũ đẩy anh ta ra, rồi bước đến bên vòi nước suối rửa sạch vết thương. Tư Khải Điển đứng ngẩn tò te, rồi hét lên: “Anh thần kinh à? Con khỉ nó ném anh, sao anh lại cẩu với tôi cái gì?”

“Đáng đời!” Liễu Tinh Tinh khoái trả hả hê lắm bậm một câu, chẳng rõ chị ta nói Chu Vũ hay là nói Tư Khải Điển đáng đời.

3

Lều đã được dựng xong trước khi trời tối. Chuyển vị trí mới, cách suối hơi xa một chút, nhưng cũng đành vậy. Vì không thể tìm được chỗ đất bằng phẳng và gần con suối hơn.

Chúng tôi vẫn chưa đào xong cái hố để chôn Lâm Kiều Nhi, cho nên La Thiên định cống cô ấy vào lều, chờ sáng mai sẽ giải quyết nốt.

Nhưng mọi người thấy đều phản đối, nhất là Chu Vũ, dù nói gì cũng không chấp nhận đặt xác Lâm Kiều Nhi vào trong lều. Cố Phong nói: “Cứ để ở

ngoài. Mọi người đang căng thẳng, bên cạnh lại có một người chết thì rất thấp thỏm.”

Nghĩ kỹ thấy cũng phải, cho nên La Thiên đành đặt xác Lâm Kiều Nhi ở bên ngoài, lấy một ít lá cây phủ lên, rồi anh trở vào lều tiếp tục mài thanh kiếm tre.

Không hiểu tại sao tôi chợt thấy rùng mình, vùng ngực thì hơi hơi đau.

Đêm nay không phải đề phòng kẻ đeo mặt nạ, lại đã tìm thấy nguồn nước, nên tâm trạng mọi người trở nên khá hơn. Cố Phong đề nghị rằng, kẻ đeo mặt nạ đã bị thương, sao chúng ta không nhân đây trốn khỏi khu rừng? Chu Vũ nói luôn: “Ai chẳng biết thế? Nhưng không thể ra nổi, chứ đâu phải chưa từng thử trốn?”

Tôi thở dài. Đúng thế, chúng tôi đã thử vô số lần, mà vẫn chỉ là đi loanh quanh ở một khu vực có hạn, ngay suối nước cũng phải nhờ khi tìm giúp. Tôi bỗng nảy ra một ý: “Thế thì chúng ta nhờ khi tìm đường cho?”

Liễu Tinh Tinh nói: “Khi bị Chu Vũ tấn công, bỏ chạy rồi; vả lại, khi vẫn chỉ là động vật chưa từng ra khỏi rừng sâu thì chưa chắc chúng đã biết đường.” Nhưng mắt chị ta bỗng đảo tròn, phấn chấn nói: “À, sao chúng ta không đốt lửa, để phát tín hiệu cầu cứu với bên ngoài?”

“Đúng! Thế mà tôi không nghĩ ra.” Tư Khải Điển vỗ tay tỏ ý tán thành. Mọi người cũng cảm thấy cách này khả thi.

“Không được.” La Thiên nói dứt khoát. “Tôi cũng từng nghĩ đến cách này, nhưng chắc chắn là không ổn. Mọi người đừng quên đây là rừng rậm, nếu đốt lửa quá nhỏ, như đống lửa lúc này chẳng hạn, thì bên ngoài không nhìn thấy; nhưng nếu lửa to quá thì rất dễ cháy trụi cả khu rừng.”

“Cháy thì cháy chứ sao? Chúng ta được cứu sống là quan trọng, bận tâm đến khu rừng làm gì?” Chu Vũ nói luôn không suy nghĩ.

“Rừng bị cháy, thì anh cho rằng chúng ta vẫn được cứu à?”

Nghe Cố Phong nói thế, Chu Vũ bỗng hiểu ra, anh ta lẩm bẫm: “Kể cũng phải, nếu thế thì chúng ta bị chết thiêu...”

Tư Khải Điển hết sức ngao ngán: “Tôi ngờ rằng đây không phải rừng Bọ Cạp, trải qua ngàn ấy hôm chưa nhìn thấy ai vào để tự sát, nếu thấy thì ta có thể hỏi họ lối ra; và cũng không hề nhìn thấy một cái xác nào, đúng là không bình thường.”

La Thiên nói: “Cũng không có gì là không bình thường. Khu rừng quá rộng lớn, có lẽ chúng ta chỉ mới biết một góc nhỏ của cả khu rừng.”

Tôi không nén được lại phải hỏi: “Thật sự không thể có cách gì hay sao?”

La Thiên trầm ngâm một lát, rồi nói: “Có! Bắt kẻ đeo mặt nạ.”

“Bắt như thế nào?” Chu Vũ lớn tiếng. “Hắn xuất quỷ nhập thần không biết đâu mà lần, khu rừng thì quá rộng.”

“Chờ! Chúng ta chờ hắn lần sau xuất hiện.” Cố Phong nói rồi bước ra khỏi căn lều.

Mọi người đều im lặng hồi lâu, ai cũng hiểu câu nói của Cố Phong nghĩa là gì.

Kẻ đeo mặt nạ hai lần xuất hiện, cả hai lần đều là sau khi có một người đã chết, cũng tức là, chờ đến lần sau hắn xuất hiện, thì một người trong chúng tôi phải chết.

Sau hồi lâu im lặng, không rõ ai đó lại đưa ra câu hỏi: Nếu có thể sống mà thoát ra thì việc đầu tiên nên làm là gì? Câu hỏi này rất được mọi người quan tâm hưởng ứng. Liễu Tinh Tinh nói trước, việc đầu tiên sẽ làm là đi thăm mỹ viện, rồi đi mát-xa, sau đó đi phố mua sắm quần áo. Nhưng Liễu Tinh Tinh bị Chu Vũ và Tư Khải Điển lờ mắt coi thường, nói rằng chị ta đầu óc thiếu cận. Sau đó Đoàn Lôi cũng bị chê bai, vì nó nói là sẽ lập tức đi ăn McDonald's, chỉ thế thôi. Chu Vũ thì nói, sau khi thoát ra, việc đầu tiên

anh ta làm là mua mười điều thuốc lá, đốt liền một châu cho đã. Tư Khải Điển vội nói: “Tôi phản đối! Anh không sợ ngộ độc nicotine à?”

Tôi vẫn vợ suy nghĩ, nếu có thể ra được, việc đầu tiên tôi làm là tìm việc làm. Mẹ tôi thường nói tôi suốt ngày chẳng làm việc gì, thế thì phen này tôi sẽ để cho bà phải “thất vọng”, sau đó, tôi sẽ dùng tháng lương đầu tiên mua biếu bà một món quà. Lớn chừng này rồi, tôi chưa bao giờ mua cho mẹ tôi thứ gì, thậm chí, mẹ tôi sinh nhật ngày nào tôi cũng không nhớ...

“Tư Khải Điển, anh thì sao? Việc đầu tiên anh làm, chắc không phải là ra phố níu kéo người ta lại để tiếp thị bảo hiểm chứ?” Liễu Tinh Tinh nói khôi hài.

“Tôi đã nói rồi, không phải tiếp thị.” Tư Khải Điển đồng dục chinh lại Liễu Tinh Tinh. “Tư Khải Điển này là ai mà phải ra phố níu kéo người khác? Tôi đã nghĩ rồi, sau khi ra khỏi đây, việc đầu tiên tôi làm là viết sách...”

“Viết sách?” Liễu Tinh Tinh cười. “Anh sẽ không bán bảo hiểm nữa à?”

“Tất nhiên vẫn bán. Nhưng tôi muốn viết một cuốn sách nói về vấn đề bảo hiểm. Chỉ cần sách của tôi bán chạy, thì người ta sẽ chủ động tìm đến tôi để mua bảo hiểm. Tôi cũng đã nghĩ sẵn tên sách rồi, gọi là “Những trải nghiệm thực tế và tâm đắc mà một nhân viên nghiệp vụ bảo hiểm không thể không nói ra”.

“Ngán quá! Tên sách quá dài, bìa không chứa nổi.”

“Quá dài à?” Tư Khải Điển nhìn Chu Vũ, nói rất nghiêm chỉnh: “Tôi đã dành rất nhiều thời gian để nghĩ ra nó.”

Chu Vũ giở mình rồi ngồi dậy: “Rõ là thộn! Nếu anh định ra sách thật, tôi sẽ mách anh một chiêu: anh viết lại mọi sự thật khi chúng ta ở trong rừng Bọ Cạp, chứ tên sách kia của anh không ổn, nghe rất tầm thường. Anh nên đổi thành cuốn sách “Khiêu chiến với giới hạn cực đại của sinh tồn của nhân loại”, thì sẽ rất sốc! Tôi sẽ nghĩ giúp anh một cái bút danh nữa.. gọi

là... hậu duệ đời thứ... của Tư Mã Thiên văn hào thời Hán... à, đời thứ 56! Cứ nghe tôi đi, sẽ không nhầm đâu! Cuốn sách ấy tung ra sẽ là bom tấn!”

Tư Khải Điển nghĩ ngợi, rồi lắc đầu nói: “Không được. Bút danh quá dài. Hay là, xóa bỏ mấy chữ văn hào thời Hán, và gọi là cháu đích tôn đời thứ 56 của Tư Mã Thiên? Tên sách tuy sốc thật nhưng chẳng liên quan gì đến bảo hiểm, lại quá mơ hồ. Tôi sẽ nghĩ lại xem... À, nghĩ ra rồi, gọi là “Một nhân viên nghiệp vụ bảo hiểm cùng các bạn của mình vào rừng Bọ Cạp khiêu chiến với giới hạn cực đại của sinh tồn”. Anh thấy thế nào?”

Chu Vũ đưa mắt nhìn lên nóc lều, nằm kènh ra đất, chán ngán nói: “Lần này thì quá dài.”

“Thực ra đâu phải chúng ta khiêu chiến với giới hạn cực đại của sinh tồn? Những trận động đất chôn vùi người ta liền mấy ngày đêm, những người ấy mới thật sự là thách thức chứ!” Cố Phong ôm một ôm cành cây và dây mây bước vào.

“Nếu bị đói thêm vài ngày nữa, thì chúng ta cũng gay go đây.” Chu Vũ ai oán nói. “Thối sáo đi, Cố Phong! Buồn bực muốn chết.”

“Tôi không rồi.” Cố Phong hờ hững đáp, rồi bắt tay vào xử lý đám cành cây và dây mây.

Anh ta bẻ cành cây thành mấy chục khúc ngắn. Tôi bỗng cảm thấy bất an, anh ta định làm gì thế nhỉ?

4

Một tiếng kêu thét lên kinh hãi khiến tôi choàng tỉnh dậy và lập tức mở to mắt.

“Xin các chú tha cho nó! Cháu xin các chú...”

Thì ra là giọng của Đoàn Lôi. Có chuyện gì vậy?

Rồi tôi bỗng rùng mình, khi ngoảnh ra nhìn, tôi càng phát hoảng hít sâu một hơi lạnh.

Ở phía trước, chỗ không xa, bé Đoàn Lô đang ôm chặt hai chân Cố Phong và khóc lóc thảm thiết, nó xin Cố Phong và mấy người kia tha cho con khi con.

Con khi bị nhốt vào trong một cái lồng tre được chế tạo đặc biệt, bốn bề cắm vô số cành cây nhọn hoắt, nó đang kêu chí chí xen lẫn những tiếng khóc của Đoàn Lô, tất cả khiến đầu óc tôi biến thành đông đặc, tôi vừa lết vừa chạy ra ngoài. Tôi... tôi phải tìm La Thiên!

Giọng Cố Phong nặng trĩu: “Bắt cô ta lại!”

Nghe mệnh lệnh, Chu Vũ và Tư Khải Điển lập tức chạy lại ghì chặt tôi xuống đất, tôi không sao cựa quậy được.

Còn Đoàn Lô thì vẫn đang cố sức cầu xin, Cố Phong đá cho nó một phát ngã lộn một vòng, nhưng nó lại nhanh chóng chồm dậy ôm chặt hai chân anh ta. “Cháu cầu xin chú, chú ơi chú tha cho con khi, cháu xin chú...”

Cố Phong mặt lạnh như tiền, anh ta cùng Liễu Tinh Tinh khiêng cái lồng đến một gốc cây.

Khi Cố Phong luồn các sợi dây leo vào lồng rồi định kéo lên trên cây, thì bé Đoàn Lô bèn cắn vào cánh tay anh ta thật chặt.

Cố Phong đau quá kêu thét lên, anh ta cho Đoàn Lô một cái tát cực mạnh ngã bật ra, rồi xách nó lên như xách một con gà.

Cảnh tượng kinh khủng thật khó tin!

Sự tàn nhẫn của Cố Phong khiến tôi toàn thân run rẩy. Mọi ngày anh ta tỏ ra bình tĩnh, vững vàng, tôi ngỡ đó là một con người có thể tin cậy được, hoặc ít ra cũng là một người tốt; nhưng bây giờ sau khi trút bỏ bộ áo khoác mỹ

miều ấy thì anh ta là một kẻ nham hiểm, man rợ, đáng sợ hơn bất cứ ai, rất giống gã Nhạc Bất Quần^[6].

Nghĩ đến đây, tôi khóc òa, kêu lên: “Cố Phong, anh hãy tha cho Lôi Lôi! Nó chỉ là đứa trẻ con, tha cho nó đi! Cố Phong...”

Anh ta không thèm bận tâm, lôi thẳng bé ra một gốc cây, sau đó bảo Chu Vũ và Tư Khải Điển cũng kéo tôi ra đó.

Họ dùng dây mây trói chặt tôi và bé Đoàn Lôi với nhau.

Làm xong xuôi, họ ra một chỗ xa xa ngồi với nhau, quan sát chiếc lồng tre. Cố Phong nói: “Bây giờ chỉ cần chịu khó chờ đợi, con khi to nhất định sẽ đến cứu nó.”

Đoàn Lôi vẫn khóc nức nở, nước mắt nước mũi đầm đìa chảy cả vào miệng khiến nó ho sặc sụa, nhưng bọn Cố Phong vẫn coi như không nhìn thấy.

La Thiên đâu rồi? Tôi lòng như lửa đốt, sốt ruột nhìn quanh. Không thấy xác Lâm Kiều Nhi đâu. Chắc chắn mấy gã này nhân lúc La Thiên đem xác Lâm Kiều Nhi đi chôn, bèn ra tay với con khi con. Nghĩ đến đây, tôi hít vào một hơi thật sâu, rồi vận hết sức lực gọi thật to: “La Thiên!” Dù ở đây cách chỗ con suốt hơi xa nhưng tôi cứ thử gọi xem sao, nếu anh ấy nghe thấy, anh sẽ trở lại chặn đứng một bi kịch sắp sửa xảy ra.

Nhưng tôi vừa gọi được mấy tiếng thì đã bị Chu Vũ chạy lại bịt chặt miệng. “Con bé này thật đáng ghét. Nếu gã La Thiên quay về thật thì phải làm gì?”

Cố Phong không thèm ngoảnh lại, nói: “Cứ bịt mồm họ thật chặt vào!”

Chu Vũ và Tư Khải Điển lập tức cởi áo nhét vào mồm tôi và Đoàn Lôi.

Không thể kêu được nữa, tôi chỉ có thể buồn bã nhìn về phía cái lồng tre ở đằng kia. Tiếng kêu của con khi con mỗi lúc một hãi hùng, và càng tuyệt vọng.

Trước mắt tôi bỗng thấp thoáng hiện lên hình ảnh ở bên ngoài ngôi nhà nhỏ hôm nọ: con khi con rất đáng thương đang nằm trên trảng cỏ, ánh mắt bi ai đang nhìn tôi, nếu hôm đó chúng tôi không cứu nó, thì nó sẽ thế nào? Có lẽ nó sẽ hỏng một chân, hoặc khả năng xấu nhất có thể là nó sẽ chết.

Lúc này tôi nghĩ, nếu thời gian có thể trôi ngược lại, cứ mặc kệ nó bị thương, để nó tự sinh tự diệt còn hơn!

Khi con! Nếu mà không tinh khôn hiểu ý con người, nếu hôm đó Chu Vũ định ném đá vào mà, mà trốn biệt không quay lại nữa, nếu mà biết lòng dạ con người hiểm ác đến đâu...

Nhưng trên đời này đâu có nhiều cái “nếu” như vậy?

Tôi lâu nay vẫn đề phòng Chu Vũ nhưng hoàn toàn không ngờ Cổ Phong mới là kẻ đáng sợ nhất.

Không mấy chốc, con khi to đã đến, nó lo lắng chạy quay cái lồng tre, nhảy lên nhảy xuống.

Bé Đoàn Lô cố cựa quậy xoay người, nó vẫn đang sụt sịt khóc, nó quá sốt ruột thậm chí đập đầu vào thân cây sau lưng. Tôi vội ghé đầu sang để chặn sau gáy nó, tôi bắt lực kê khóc, bảo Đoàn Lô đừng nên như vậy, đừng nên...

Con khi mẹ ngồi bên trên cái lồng, cúi sát xuống quan sát con khi con ở bên trong. Nó chí chí kê rít lên, hình như đang nói “con đừng sợ, mẹ đến cứu con đây...” sau đó nó nắm và giật thật mạnh cái lồng tre. Thấy không ăn thua gì, nó nhảy xuống và cuống quýt chạy vòng quanh cái lồng.

Tư Khải Điển nói nhỏ: “Liệu có bắt được nó không? Lát nữa nó chạy mất thì sao?”

Cổ Phong “hứ” một tiếng lạnh lùng. “Không đâu! Nếu anh gặp tai nạn, mẹ anh có bỏ anh không?”

Tư Khải Điển không bằng lòng, lâu bầu: “Dù sao nó cũng chỉ là động vật, sao lại so sánh với mẹ tôi?”

Con khi mẹ đi vòng quanh mấy vòng rồi lại nhảy lên nóc, ngẩng đầu hú lên mấy tiếng thật dài, sau đó nó ngồi im, bất động. Hồi lâu sau nó nhảy xuống đưa tay giật các thanh gỗ nhọn cắm ở bên ngoài lồng. Hì hục một lúc, nó đành chịu, rồi lại ngồi im trước cái lồng.

Con khi con tiếp tục khổ sở nài nỉ, nó kêu càng to hơn, càng thê thảm hơn, và càng khiến người ta xót xa.

Lát sau, hình như con khi mẹ đã nghĩ ra điều gì đó, nó đứng dậy từ từ bước đến cái lồng rồi thò tay vào nắm mấy cái, sau đó nó quay người bỏ chạy.

Tư Khải Điển kêu thất thanh: “Anh xem kìa! Nó chạy rồi!”

Cố Phong giận dữ nhổ toẹt một bãi nước bọt, rồi nguyên rủa: “Mẹ nó chứ! Đồ súc sinh vẫn là đồ súc sinh!”

Anh ta vừa dứt lời thì sự việc bất ngờ liền xảy ra.

Con khi mẹ sau khi chạy xa độ hơn chục mét thì nó bất ngờ quay người lại, chạy nhanh như tên bắn, lao vào cái lồng tre.

“Huych” một tiếng!

Không ai dám tin rằng con khi mẹ lại dùng chính thân xác của mình để định xô vỡ cái lồng tre hết sức kiên cố!

“Trời ơi!” Liễu Tinh Tinh sợ hãi đưa tay lên bưng miệng.

Tôi cũng đờ đẫn, ngây nhìn con khi mẹ nằm vật ra đất, bất động. Cú húc ấy đã khiến nó kiệt sức.

Khi tôi đang nghĩ rằng nó đã chết, thì như trong truyện cổ tích, nó bỗng đứng dậy rồi từ từ đi ra xa hơn chục mét, đứng lại một lát, rồi lại xông vào cái lồng...

Nước mắt nó tuôn như suối. Ai bảo nó là đồ súc sinh? Nó là người mẹ rất vĩ đại mà tôi được nhìn thấy!

Đến lần thứ ba nó xông vào cái lồng, thì Liễu Tinh Tinh bật khóc, ngay Chu Vũ vốn rất ích kỷ cũng thấy không chịu nổi. “Hay là, chúng ta thả con khi con...”

Anh ta nói chưa dứt lời thì đã bị Cố Phong chặn họng luôn: “Bây giờ thả nó ra, thì tất cả sẽ là công cốc à? Con khi to đã phát điên rồi, anh có dám đến gần cái lồng không?”

Tư Khải Điển lấp bắp: “Nó... nó sắp toi đến nơi thì đâu còn sức lực để phát điên nữa? Tôi cũng cảm thấy...”

Cố Phong khinh khỉnh nói: “Đúng là nó sắp toi, dù chúng ta thả con khi con ra thì nó cũng không sống nổi nữa. Hai vị sẵn lòng cảm thông quá, thì lát nữa đừng ăn!”

Chu Vũ và Tư Khải Điển còn định nói nữa nhưng lại thôi, đành quay lại tiếp tục gượng nhìn cảnh tượng đang diễn ra.

Hết lần này đến lần khác, không biết con khi mẹ đã xô vào cái lồng bao nhiêu lần, người nó đã bị những khúc cây sắc nhọn đâm bị thương vô số chỗ.

Tôi bất lực ngồi tựa vào gốc cây. Cố Phong, hãy dừng tay! Lẽ nào anh không có mẹ? Lẽ nào anh không có nhân tính? Anh có còn là người nữa không...

Lần cuối cùng thì con khi mẹ ngã vật ra giữa chường, nó không đứng dậy nổi nữa.

Con khi con cũng thôi không kêu rên. Đất trời bỗng im ắng chưa từng có, dường như vạn vật cũng rủ nhau chết theo con khi mẹ kia.

Hồi lâu sau, Cố Phong đứng dậy bước đến bên con khi mẹ; Chu Vũ và Tư Khải Điển hơi ngần ngại, rồi cũng bước đến nơi.

Liều Tinh Tinh không dám bước lại, chị ta luống cuống chạy đến bên gốc cây, vừa cời trói cho chúng tôi vừa sụt sịt: “Xin lỗi... tôi... tôi cũng không có cách gì để...”

Đoàn Lôi lôi cái áo bị nhét trong mồm ra, mắt đỏ hoe, nó nghiêng răng nói: “Cháu nhất định sẽ trả thù cho con khi con!” Rồi nó đứng dậy chạy về phía Cố Phong, nhưng nào ngờ vừa chạy được vài bước nó đã ngã sòng soài.

Ở phía bên kia, gã Cố Phong đang cầm hòn đá to đập vào cái lồng tre, hết nhát này đến nhát khác...

5

Tôi nằm mơ thấy bát canh chân giò hầm với lạc, đây là món ăn mọi ngày tôi rất ghét, nó vừa ngấy vừa chán không sao chịu nổi. Nhưng lúc này tôi cảm thấy nó là món ăn thơm ngon nhất trên đời. Khỏi cần dùng thìa, tôi bưng nó lên ăn lấy ăn để. Mẹ tôi kêu lên và chạy đến, đưa tay hất đổ bát canh tung tóe dưới đất. Tôi bừng tỉnh, và lại trở về với thực tế tàn khốc.

Tôi cau mày, cố mở to đôi mắt đang sưng húp, và cũng lập tức người thấy mùi thịt nướng thơm phưng phức. Khỏi cần nhìn cũng biết bọn Cố Phong đang nướng thịt khi.

Tôi vô cùng xót xa, nước mắt tuôn rơi lã chã.

La Thiên đang ngồi bên ngoài lều mài thanh kiếm tre, mũi kiếm đã được mài nhọn hoắt. Nó đã là một thanh kiếm tre thật sự rồi.

“Tiểu Yên, em đã dậy rồi à?”

“Lôi Lôi đâu?” Tôi hờ hững hỏi. Thực ra tôi rất tức giận, anh đã về, tại sao lại không ngăn chặn bọn họ nướng thịt con khi?

“Nó đi vệ sinh.”

“Thế à?” Tôi quay người định đi, thì La Thiên gọi giật lại, hình như anh biết tôi đang nghĩ gì. Anh khẽ thở dài: “Em đang rất khó chịu, anh biết. Nhưng lúc anh về thì bọn họ đã đang nướng rồi.”

“Chuyện Cố Phong tối qua làm cái lồng thì sao? Anh cũng không biết à? Tại sao anh không ngăn cản hẳn?”

“Anh không biết, thật thế! Tối qua anh hỏi hẳn, thì hẳn nói dối là để làm bia mộ cho Lâm Kiều Nhi. Anh hoàn toàn không ngờ gã Cố Phong lại...”

Nhìn ra ngoài kia, thấy Cố Phong, Chu Vũ, Tư Khải Điển và Liễu Tinh Tinh cả bốn người đang vây quanh đống lửa ánh mắt đầy vẻ thèm thuồng nhìn đám thịt khi đang nướng. Mùi thịt nướng thơm phức khiến ruột gan tôi nhột nhạt. Không kìm nổi nữa, tôi né sang bên cạnh ngòi nôn thốc nôn tháo, nước mắt giàn giụa, đau xót đến nghẹn thở. Tôi biết, nỗi đau này sẽ giày vò tôi suốt đời.

Bé Đoàn Lô đã về, tay nó đang cầm một hòn đá nhưng khi nhìn thấy thanh kiếm tre của La Thiên đặt trên mặt đất, nó vứt bỏ hòn đá rồi cầm luôn thanh kiếm chạy đi tìm bọn Cố Phong.

Tôi quá sợ hãi, vội ôm chặt lấy nó. “Cháu định làm gì?”

Nó không bảo sao, chỉ mím chặt môi, ánh mắt nó như có ngọn lửa đang cháy.

Tôi lại thềm kinh hãi, lập tức kéo nó sang một bên: “Cháu định giết Cố Phong chắc?”

Nó gật đầu: “Đúng! Cháu phải giết tất cả bọn họ.”

Một đứa trẻ lên 7 có ý định vung kiếm giết người! Đủ thấy câu chuyện về con khi đã khiến nó bị sốc ghê gớm đến chừng nào! Tôi nói nghiêm túc và

rất tình cảm: “Lôi Lôi, cháu hãy nghe cô nói, giết người là phạm pháp biết không?”

Nó nhìn tôi, rồi bỗng hét lên: “Giết khi không phải là phạm pháp hay sao?”

Nói rồi nó nhào ra phía trước. Tôi ôm chặt nó kéo lại: “Cháu à, cháu cho rằng mình có thể giết nổi Cố Phong hay sao? Hấn cao to lực lưỡng, cháu có thể địch nổi hấn chắc? Cháu mới chỉ là đứa bé, làm gì có đủ sức mà giết người?”

La Thiên cũng cúi xuống nâng mặt nó lên, nhẹ nhàng nói: “Bọn họ giết khi, là sai, nhưng cháu giết người thì lại càng sai! Lôi Lôi hãy nghe lời đi! Chú sẽ giúp cháu, chờ khi nào ra khỏi đây, chú sẽ bắt giam tất cả bọn họ, được chưa?”

An ủi nó hồi lâu, nó mới rất miễn cưỡng trả lại thanh kiếm tre cho La Thiên, rồi nó chán ngán ngồi sang một bên, dù tôi cố trêu đùa thế nào nó cũng ngậm miệng không nói một lời.

Một lát sau, Cố Phong xách một miếng thịt đến đặt bên chúng tôi, khẽ nói: “Tôi xin lỗi về chuyện lúc nãy... tuy nhiên, nếu chúng ta muốn sống sót, muốn cầm cự đến cùng, mà chỉ uống nước lã thì rất không đủ. Phải ăn thì mới có sức để bắt kẻ đeo mặt nạ kia!”

Một bộ mặt bỉ ổi!

Tôi ngồi nhích ra, không muốn miếng thịt ấy ở trong tầm mắt mình. Dạ dày tôi quặn đau kinh khủng.

La Thiên ném trả Cố Phong miếng thịt, và cảnh cáo anh ta: “Từ nay anh hãy tránh xa họ thì hơn.”

Nhưng Cố Phong lại đặt miếng thịt xuống, lần này anh ta đặt xuống trước mặt tôi, sau đó lẳng lặng bước ra ngoài.

Tôi đang định ngồi nhích xa ra một lần nữa, thì Đoàn Lôi bắm bố chạy đến cầm luôn miếng thịt lên ăn lấy ăn để, nước mắt giàn giụa, nó nhìn theo bóng Cố Phong. Tôi bỗng thấy tim mình thắt lại từng hồi và nhớ đến câu nói vừa nãy của Cố Phong: phải ăn thì mới có sức để bắt kẻ đeo mặt nạ.

Còn ánh mắt của Đoàn Lôi hiện rõ một ý nghĩ không hề che giấu: phải ăn thì mới có sức để giết Cố Phong.

6

Thời tiết bỗng biến đổi, mây đen bao phủ khắp đất trời, đè nặng lên khu rừng rậm.

Hình như sắp mưa, mọi người rất mừng. Nào ngờ sau một hồi cuồng phong gào thét thì tất cả lại im phăng phắc, chỉ có mây đen vẫn không tan đi.

Mọi người tiu nghiu quay vào căn lều. Con khi con bị họ ăn mất một nửa, vẫn còn một nửa, và còn nguyên con khi to nữa, nhưng Cố Phong không cho họ ăn thêm, vì không ai biết chắc khi nào kẻ đeo mặt nạ lại xuất hiện, cho nên phải bảo quản thực phẩm để bổ sung năng lượng.

Bỗng nhiên Chu Vũ kinh hãi kêu lên: “Rắn! Rắn!” khiến mọi người nhảy dựng cả lên.

“Rắn nào? Rắn ở đâu ra?”

Chu Vũ mặt mày tái nhợt chỉ vào Cố Phong: “Rắn! Nó vừa chui vào áo anh! Rắn cạp nia^[Z]!”

Tôi nhìn về phía Cố Phong, làm gì có rắn cạp nong cạp nia nào? Rõ ràng chỉ là một khúc dây mây mắc ở phía sau gáy Chu Vũ, đang đung đưa. Còn Tư Khải Điển thì té nước theo mưa, kêu lên: “Mau cởi áo ra! Mau lên! Kẻo nó cắn cho một miếng thì anh chết là cái chắc!”

Nhìn Cố Phong bị họ trêu, lúng túng, ngỡ ngác, tôi cũng thấy buồn cười, bọn họ định lừa anh ta phải cởi áo ra.

Bởi vì, dù trời nóng đến đâu hoặc xảy ra bất cứ chuyện gì, Cố Phong cũng chưa bao giờ chịu cởi áo vét ra, anh ta cứ như gã Belikov trong tiểu thuyết “Người trong bao”^[8], dù bị ướt sũng nước mưa thì cũng không cởi áo, rõ ràng là rất không bình thường. Hẳn là thân thể anh ta có điều bí mật chi đây không ai được biết.

Nghĩ đến đây, tôi bất giác lại đưa mắt nhìn sang Cố Phong. Bị động bởi Chu Vũ và Tư Khải Điển vào hùa với nhau, rốt cuộc anh ta cũng cởi áo vét ra, nhưng khúc dây mây ấy vẫn toòng teng mắc ở phía sau cổ áo sơ-mi, nếu anh ta đưa tay ra sau có thể sờ thấy, nhưng anh ta quá sợ hãi nên cứ tấp giạt cổ áo như muốn xé luôn nó ra.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người cảm thấy bất ngờ là, toàn thân anh ta không có điểm gì bất thường, ngoại trừ cơ thể hơi gầy và làn da hơi đen.

Khi biết rằng đây chỉ là trò đùa, Cố Phong dờ dẫm, đứng nghệt ra hồi lâu cứ như hồn vía đã bị ai đó lấy đi mất.

Chu Vũ rất thất vọng nằm kènh ra đất, nói: “Chán chết, chẳng thú vị gì cả.”

Tư Khải Điển không hiểu, bèn hỏi: “Cố Phong, người anh không sợ không tì vết, sao lúc nào cũng phải mặc như thế?”

Có lẽ ai ai cũng rất băn khoăn tại sao trời oi bức như vậy mà anh ta vẫn đóng bộ kín như bưng? Vì thói quen, hay là bị ám ảnh tâm lý? Nếu là thói quen, thì dù trót cởi áo thì cởi, sao phải nghệt ra như kẻ mất hồn như vậy? Nếu là vì ám ảnh tâm lý, thì chuyện gì trong quá khứ có thể khiến cho một con người nhất quyết không bao giờ cởi áo ra? Chẳng lẽ anh ta ở nhà cũng vậy? Khi tắm thì sao? Mặc cả áo vét để tắm chắc?

Đúng là một quái nhân, khiến người ta không sao hiểu nổi!

Cố Phong cứ thế đứng nghệt ra một lúc lâu, rồi từ từ ngồi xổm xuống, hai tay ôm vòng vào nhau, đây vè cô đơn buồn thảm.

Lát sau, là những tiếng khe khẽ sục sục, đôi vai cũng bắt đầu rung lên nhẹ nhẹ. Khác hẳn Cố Phong mọi ngày vững vàng, bình tĩnh, và càng xa lạ với gã Cố Phong tàn nhẫn cạn tình khi lừa bắt hai con khi.

Lúc này, Cố Phong như một đứa trẻ bị lạc, không thể tìm đường trở về nhà.

Tôi bỗng cảm thấy anh ta có phần đáng thương.

Chu Vũ kinh ngạc, nói: “Đừng thế này, Cố Phong! Chỉ là đùa một chút thôi mà! Đàn ông đàn ông không đến nỗi hẹp hòi như vậy chứ?”

Cố Phong dường như không nghe thấy, anh ta tiếp tục ngồi đó khóc thút thít.

Tư Khải Điển nhìn Chu Vũ, giọng oán trách: “Chỉ tại anh! Tôi đã bảo là đừng nên...”

Chu Vũ lập tức đốp lại: “Này anh chàng thộn! Chuyện này sao lại trách tôi? Chính anh cũng thế, anh cũng muốn biết kia mà?”

Chưa nói dứt lời thì Cố Phong bỗng đứng hù lên một tiếng hết sức đau đớn bi ai.

Mọi người chưa kịp hiểu ra sao thì anh ta đã chạy vụt ra khỏi căn lều, loáng một cái đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

La Thiên nhanh chóng đuổi theo. Lúc này mọi người mới như vừa tỉnh cơn mê rồi chạy ào ra ngoài.

Trên đường đi, Chu Vũ và Tư Khải Điển không ngớt đổ lỗi cho nhau, mọi người phải nghe ù cả tai.

Cho đến lúc sâm sẫm tối, tất cả mới trở về căn lều. La Thiên vừa nhóm xong lửa thì Chu Vũ và Tư Khải Điển lại khẩu chiến, không ai chịu ai.

Nhưng “chủ đề” tranh cãi lần này không phải về Cố Phong mà là về đám thịt khỉ.

Chu Vũ kêu đói cầm thịt lên ăn, nhưng bị Tư Khải Điển giằng lại, tức giận nói: “Nếu mọi người cũng đều ăn như anh, thì dù có mười con khỉ cũng không đủ. Thịt này phải để lại, nếu không ngày mai, ngày kia, ngày kia...”

“Này cái đồ ngu nhà anh! Anh muốn ở lại đây cả đời hay sao? Mau đưa đây, tôi đói sắp chết đến nơi...”

“Cứ cái thái độ này của anh, thì dù anh nói gì cũng không thể đưa cho anh! Anh chẳng ra cái hạng gì, tự anh có biết không?”

“Sao tôi lại chẳng ra cái hạng gì? Anh nghe đây, tôi thật sự rất đẳng cấp đấy!”

“Đúng đúng đúng! Anh đẳng cấp nhưng anh không phải là người!”

“Có đưa đây không? Nếu không, tôi sẽ nện cho anh một trận! Đưa đây! Tôi sẽ nện thật đấy!”

Liễu Tinh Tinh không chịu nổi nữa, hét lên: “Đừng cãi cọ nữa!” Chị ta giật miếng thịt khỉ trong tay Tư Khải Điển rồi đưa cho Chu Vũ. “Hốc đi đớp đi! Cho anh tất! Muốn ăn kiểu gì thì cứ việc! Có giỏi thì ăn hết cả đi! Kia, ăn đi!”

Chu Vũ cầm miếng thịt đưa lên gần miệng, hơi do dự, rồi đặt xuống. “Ừ, thì để lại vậy.”

Tư Khải Điển gờm gờm nhìn Chu Vũ, rồi ngoảnh sang hỏi La Thiên: “Liệu Cố Phong có thể...”

La Thiên hơi nheo mắt, tay vuốt thanh kiếm tre, nói: “Chắc không đến nỗi thế. Kẻ đeo mặt nạ đang bị thương, chưa thể nhanh chóng bình phục.”

Tôi sốt ruột hỏi: “Vậy lúc này ta nên thế nào? Trời tối, một mình anh ta...”

La Thiên vỗ vai tôi, nói: “Đành phải chờ, nếu tối nay anh ta không về thì sáng mai chúng ta sẽ đi tìm. Cứ yên tâm, Cố Phong đã từng nghiên cứu về sinh tồn trong thiên nhiên kia mà? Anh ta chắc biết nên tự bảo vệ mình ra sao.”

Chu Vũ lập tức lên tiếng: “Thôi đi cho! Tôi chưa từng thấy anh ta phát huy được khả năng sinh tồn trong thiên nhiên, chắc chắn chỉ là anh ta lòe mọi người đó thôi.” Ngừng một lát, Chu Vũ lại kêu lên: “Chắc không phải là Cố Phong đâu nhỉ?”

Thấy hình như mọi người không hiểu, anh ta vội nói luôn: “Ý tôi là... Cố Phong chính là hung thủ! Nếu không, tại sao anh ta phải nghiên cứu về sinh tồn?”

La Thiên nói: “Người nghiên cứu về sinh tồn, không có nghĩa là hung thủ.” Xem ra La Thiên cũng từng nghĩ đến vấn đề này.

“Nhưng anh ta rất quái dị, người không có vết gì đặc biệt, trời nóng bức là thế mà cứ suốt ngày mặc âu phục, thắt cà vạt! Sau khi cởi áo ra thì lại đau xót ngồi khóc cứ như là khóc cha chết! Thực là rất không bình thường.”

“Đúng thế, đúng thế!” Liễu Tinh Tinh tiếp lời Chu Vũ, giọng run run: “Lúc này nhớ lại tiếng hú cuối cùng của anh ta, tôi vẫn rất sợ.”

Bé Đoàn Lô bỗng cười nhạt, rồi nói dần từng tiếng: “Hắn ta sẽ chết!”

Vừa nói xong thì bị Chu Vũ mắng ngay: “Thằng nhóc! Mà còn nói năng vớ vẩn nữa tao sẽ tát vỡ mồm ngay!”

Nhưng Đoàn Lô không chút sợ hãi, nó nhìn thẳng vào ánh mắt hung tợn của Chu Vũ, tiếp tục nói dần từng tiếng: “Rồi các chú cũng chết sạch không sót một ai!”

Tôi phát hoảng mở to mắt nhìn Đoàn Lô như nhìn một người lạ, hoàn toàn khác hẳn.

Nó là Đoàn Lôi sao? Tại sao nó lại nói ra những câu như thế?

Chu Vũ không nhịn được nữa, nhảy bật dậy định xông vào đánh Đoàn Lôi, nhưng hình như bất chợt nhìn thấy cái gì đó cực kỳ ghê rợn, anh ta sợ quá bước lùi lại, rồi ngồi phệt xuống đất, miệng há hốc.

Chương 7: Hung thủ thực sự

1

Trương Ngưng, người đã mất tích một cách bí hiểm - lại xuất hiện, khiến cho toàn bộ sự việc trở nên càng phức tạp và ly kỳ.

Khi cô ấy lại vật vờ như hồn ma bước đến trước mặt chúng tôi, ai cũng cảm thấy như gặp quỷ sứ, hết sức hãi hùng.

Về lý mà nói, khi thấy Trương Ngưng còn sống trở về thì nên mừng mới phải, nhưng trên khuôn mặt của tất cả mọi người thì chỉ đầy vẻ sợ hãi mà thôi, nỗi sợ hãi thấm sâu vào tim gan. Tối hôm đó cô ấy đã mất tích như thế nào? Nếu là bị kẻ đeo mặt nạ lôi đi thì tại sao cô ấy vẫn còn sống và trở về? Nếu là cô ấy tự bỏ đi, thì ba ngày vừa qua cô ấy đi đâu? Tại sao không hề lộ mặt ra? Tối nay trở về, nghĩa là thế nào?

Đầu óc tôi ngổn ngang bao ý nghĩ hỗn loạn, ánh mắt tôi cũng không ngớt dán chặt vào Trương Ngưng.

Trong căn lều, im ắng không một âm thanh, chỉ có tiếng thở gấp gáp và nặng nề của Trương Ngưng phả vào tâm can mọi người.

Ai cũng thấy sợ hãi, chỉ có Đoàn Lôi không những không sợ mà còn chào hỏi Trương Ngưng: “À! Cô đã về rồi!”

Nó nói rất bình thản tự nhiên, cứ như là Trương Ngưng vừa mới ra ngoài đi vệ sinh rồi lại trở vào.

Tôi càng thấy sợ hãi và cảm thấy rất rõ có một thứ gì đó cực đáng sợ đang xâm nhập vào chúng tôi, nó là thứ gì tôi không biết, nhưng tôi cảm nhận được rằng tiếp sau đây sẽ xảy ra những chuyện đáng sợ mà chúng tôi không sao tưởng tượng nổi.

Có lẽ, đây mới là bắt đầu.

Bước vào lều rồi, Trương Ngưng nhìn quanh bốn bề, cô ta từ đầu đến chân thật sự đã biến thành “người rừng” rồi. Khi nhìn thấy miếng thịt khi đặt trên mặt đất, Trương Ngưng chạy lại vồ lấy, mồm vừa nhai ngấu nghiến vừa phát ra một thứ âm thanh đáng sợ khó bề tưởng tượng nổi.

Ngồi bên cạnh Trương Ngưng là Chu Vũ, mắt tròn, đờ đẫn, không dám nhúc nhích cựa quậy, trán vã mồ hôi.

Lát sau, một nửa con khi đã bị Trương Ngưng ăn hết veo. Tôi bỗng liên tưởng đến hình ảnh cô ta trở về lần thứ nhất uống nước như điên, tôi bất giác rùng mình.

Tiếp đó, Trương Ngưng lại cầm một cánh tay con khi to, há mồm cắn luôn.

Họ chưa nướng con khi to, xác nó vẫn đầy lông lá.

Nhưng Trương Ngưng không hề bận tâm, vẫn nghiến răng rút ra một miếng thịt dính máu đỏ lôm...

La Thiên nhìn, không chịu nổi nữa, anh chạy đến giật lại con khi trong tay Trương Ngưng. Cô ta lập tức nổi cơn điên, ra sức giăng co với La Thiên. Anh tạt cho cô ta một cái thật mạnh, cô ta ngã lăn xuống đất, rồi anh giận dữ quát: “Không được ăn! Thịt vẫn còn sống! Cô tỉnh lại đi? Không được ăn nữa, cô đã ăn nửa con khi rồi, nếu ăn nữa thì cô bội thực mà chết!”

Trương Ngưng từ từ nhồm dậy, rồi lại xông vào cướp thịt khi.

Rồi lại bị La Thiên đẩy ngã, cô ta tiếp tục đứng lên xông vào chứ không bỏ cuộc. Cứ thế vài lần. La Thiên đành ghì chặt cô ta xuống đất rồi quát to: “Không được ăn nữa! Cô sẽ chết đấy, hiểu không?”

Nhưng Trương Ngưng như một con dã thú lên cơn điên dại, dù La Thiên nói gì cô ta cũng không nghe, cuối cùng, La Thiên bí quá, anh bảo Chu Vũ cầm một sợi dây mây đến trói chặt cô ta lại. Điều không ngờ là Trương

Ngưng không giãy giụa nữa, nằm đó rất yên lặng, ánh mắt cũng trở nên hiền hòa; cứ như bị trói là một chuyện đáng để hưởng thụ.

Chu Vũ lập tức tránh sang bên, hơi xa cô ta một chút, rồi ấp úng hỏi La Thiên: “Thế thì... thịt khi... có nướng nữa không?”

La Thiên hờ hững buông ra một tiếng “tùy”, rồi anh nằm xuống đất, người nghiêng sang bên kia, như không muốn nói chuyện nữa.

Chu Vũ lại nhìn khắp lượt mọi người. Tư Khải Điển nói: “Đừng nướng nữa. Dù sao cô ta cũng không quậy nữa rồi.”

“Nếu không nướng, liệu ngày mai thịt có hỏng không? Trời thì nóng thế này...”

“Thế thì anh nướng đi vậy.” Tư Khải Điển vừa nói vừa nằm nghiêng sang một bên.

“Tại sao lại là tôi nướng? Anh ngồi không ăn sẵn, không xong đâu!” Chu Vũ tức giận ném miếng thịt khi ra chỗ khác.

Tôi nhìn Trương Ngưng, chẳng rõ cô ta đã ngủ từ lúc nào. Tôi hỏi La Thiên: “Vẫn trói cô ta như thế à?”

Anh nói: “Lát nữa sẽ cởi, chứ không thể cứ trói như thế này.”

Khi mọi người đều đã ngủ, tôi rón rén đi đến bên Trương Ngưng, khẽ nói: “Trương Ngưng, bây giờ tôi cởi trói cho cô, cô không được làm náo loạn nữa, được không? Cô rất đói, tôi biết. Nhưng không thể liền một lúc ăn nhiều như vậy, dạ dày chứa sao nổi? Để mai hãy ăn. Nghe chưa?”

Cô ta vẫn nằm bất động, cũng chẳng rõ cô ấy có nghe thấy tôi nói không.

Tôi khẽ thở dài, đưa tay vuốt mái tóc rối mù dính bết của cô ta, rồi nhẹ nhàng cởi các sợi mây đang trói.

Khi nhìn xuống chân Trương Ngưng, tôi bỗng kinh hãi giật mình, đôi chân sưng vù và đầy các vết đứt vết rạch, gan bàn chân lấm bần bị nhiều vết đứt há toác miệng, máu me bê bết.

Tôi lấy một ít nước rửa sạch bàn chân, rồi xé hai rẻo vải vạt áo băng bó lại; sau đó tôi cởi bớt tất của mình đi vào chân Trương Ngưng. Tôi hỏi La Thiên xem đôi giày cỏ hôm nọ anh bện cho Liễu Tinh Tinh có còn không, may mà anh chưa vứt đi, lúc này thật vừa khéo để được việc.

Đêm nay trăng rất sáng, ánh trăng xuyên qua các cành lá rồi hắt xuống mặt đất, nhàn nhạt, phẳng lặng dịu êm. Không biết đã bao lâu rồi tôi chưa được nhìn thấy ánh trăng êm đềm như thế này.

Không biết giờ này Cổ Phong đang ở nơi nào trong rừng rậm?

Không hiểu sao tôi bỗng không cảm thấy căm hận anh ta như trước đây nữa, trái lại, tôi có cảm giác lo lắng. Hành vi bắt giết khỉ của anh ta khiến mọi người không thể chấp nhận, nhưng tôi thì sao? Tôi đã từng cầm thanh kiếm tre đâm kẻ đeo mặt nạ! Có những lúc chúng ta không có cách nào để tự kiểm soát bản thân, nhất là khi rơi vào hoàn cảnh có thể bị bỏ mạng bất cứ lúc nào.

Chúng tôi vốn có cả thầy mười người kể cả Vương Hải Thành, thì hai người đã chết, một người mất tích, hiện giờ còn bảy người. Thật không biết cơn ác mộng này bao giờ mới kết thúc, chờ đến khi kết thúc liệu chúng tôi còn đủ bảy người không? Hay là một người cũng chẳng còn?

“Tiểu Yên!” La Thiên khẽ gọi tôi, giọng anh khàn khàn.

“Gì cơ?” Tôi quay người sang anh.

“Xin lỗi em. Anh từng hứa với mình, dù xảy ra chuyện gì anh cũng bảo vệ em bằng được, nhưng giờ đây anh thật sự rất hoang mang, không có phương hướng gì; anh chưa bao giờ thấy mình bất lực và kém cỏi như thế này. Nếu cuối cùng vẫn không thể đưa em ra khỏi khu rừng...”

“La Thiên.” Tôi khẽ ngắt lời anh, và nắm tay anh thật chặt. “Chỉ cần chúng ta ở bên nhau, thì dù không thể ra khỏi rừng sâu cũng không sao; nhưng liệu anh có thể chấp nhận một kết quả như thế không? Anh có đành lòng nhìn họ lần lượt bị kẻ đeo mặt nạ sát hại không? Em biết, anh không thể giống như thám tử Sherlock Holmes, nhưng La Thiên của em, anh cũng rất can đảm, kiên định, dù phải theo đuổi đến khi kiệt sức cũng quyết tìm cho ra sự thật. La Thiên, anh đừng buông xuôi, bất cứ lúc nào em cũng luôn ủng hộ anh, tiếp thêm niềm tin và sức mạnh cho anh; em tin anh và anh cũng nên tin ở chính mình. Được chứ?”

Anh gật đầu, anh đã khôi phục được sự tự tin. Rồi anh ngồi thẳng lưng lên, tiếp tục phân tích toàn bộ câu chuyện, kể từ vụ án Tô Tuyết, rồi Đoàn Chính Dương trốn khỏi trại giam, cho đến khi chúng tôi bị bắt vào rừng Bọ Cạp, cuối cùng, La Thiên rơi vào tình thế mất phương hướng. Anh đã từng đoán kẻ đeo mặt nạ là Đoàn Chính Dương, nhưng khi Cố Phong, Trương Ngưng và Vương Hải Thành bị bắt vào khu rừng tự sát thì Đoàn Chính Dương vẫn bị tạm giam; mặt khác, đời nào anh ta lại bắt con trai mình vào đây để bị hành hạ khốn đốn?

Không còn nghi ngờ gì nữa, sự xuất hiện của Đoàn Lôi khiến đầu óc La Thiên trở nên rối loạn. Tại sao kẻ đeo mặt nạ lại bắt một đứa bé lên 7? Đây là vấn đề thật sự bế tắc đối với anh.

Tôi cũng thế, nghĩ nát óc cũng không sao hiểu nổi. Tôi ngó nhìn bé Đoàn Lôi đang ngủ say, nhớ đến hành vi bất thường của nó tối qua, tôi rất lo lắng hỏi La Thiên: “Lôi Lôi sẽ không có chuyện gì chứ? Cử chỉ của nó tối qua và những câu nói của nó rất không giống như một đứa trẻ con. Liệu nó có bị sốc quá mạnh vì chuyện con khỉ không?”

La Thiên nói: “Chắc sẽ là thế. Phần lớn trẻ em đều rất thích những con vật xinh xắn, chúng bé bỏng hơn bọn trẻ, cho nên chúng có thể khơi dậy tình thương trong tâm hồn bọn trẻ, khiến bọn trẻ có khát vọng che chở bảo vệ cho kẻ yếu. Ví dụ như con khỉ con bị thương ấy, Đoàn Lôi đã chứng kiến sự

tàn khốc dành cho nó, thì tâm hồn Đoàn Lôi sẽ bị tổn thương rất nặng, trong một thời gian dài nó sẽ không thể nào quên.” Nói đến đây, La Thiên bỗng cau mày rõ chặt và nhìn bé Đoàn Lôi không chớp mắt.

“Sao thế?”

“Không sao. Chắc anh đã tưởng tượng hơi quá.” Nói rồi, anh nằm xuống.

“Nghĩa là sao? Anh đã đoán ra kẻ đeo mặt nạ bắt Đoàn Lôi vào đây nhằm mục đích gì à?”

Tôi gắng hỏi mấy lần như La Thiên vẫn chỉ im lặng không bảo sao.

2

Sáng sớm, một cuộc cãi vã âm ỉ khiến tôi tỉnh dậy.

Mở mắt ra trong lúc còn lơ mơ, bất chợt, người tôi dờ ra vì kinh hãi.

Trương Ngưng đang cầm một sợi mây thít chặt cổ Chu Vũ, La Thiên thì nắm chặt tay Trương Ngưng, quát lên: “Bỏ ra, mau bỏ ra!”

Chu Vũ bị thít cổ, đôi mắt anh ta gần như bị lồi ra, La Thiên giơ tay tạt thật mạnh vào gáy Trương Ngưng, nhân lúc cô ta bị đau, anh giật tay cô ta ra, cứu được Chu Vũ.

Chu Vũ cuống cuống nhảy ào sang một bên, tay xoa nắn cổ, ho sặc sụa.

Tư Khải Điển và Liễu Tinh Tinh cũng bị thức giấc, ngơ ngác chẳng hiểu nguồn cơn ra sao, lấp bắp hỏi xem đã xảy ra chuyện gì?

Chu Vũ vừa ho đến nghẹt thở vừa hỏi: “Cô ta định... định thắt cổ tôi...”

Còn Trương Ngưng thì bỗng đỏ vắn mắt, rồ dại rống lên: “Chính mày định giết tao thì có! Chắc mày tưởng tao đã chết chứ gì? Dù có hóa ra ma, tao cũng không tha cho mày đâu! Ha ha ha...”

Rồi Trương Ngưng ngửa cổ cười rít lên he hé, toàn thân cô ta rung lên bần bật.

Liễu Tinh Tinh thấy thế vội lùi ra thật xa, sợ hãi nhìn Trương Ngưng.

Chu Vũ mặt mũi đỏ gay, gầm lên: “Cô nói láo! Tôi định giết cô bao giờ?”

Nghe thấy thế, Trương Ngưng lại xông vào Chu Vũ, La Thiên vội tóm chặt cô ta, nói: “Nếu cô còn thế nữa, tôi sẽ trói cô lại!”

Trương Ngưng thôi không quậy nữa, cô ta ngã người vào ngực La Thiên rồi òa khóc thảm thiết. Hồi lâu sau cô ta mới kể cho chúng tôi nghe đầu đuôi câu chuyện.

Từ lúc cô bị ngã xuống dốc núi, thương tích đầy mình, cho đến lúc quay trở về căn nhà nhỏ, trong khoảng thời gian đó cô hoàn toàn không biết gì hết, chỉ nhớ là đầu óc cô luôn vang lên mấy tiếng “về nhà, uống nước”. Tối hôm đó cô đã uống bao nhiêu nước, thì cô hoàn toàn không nhớ, mà chỉ nhớ mình ngủ rất chập chờn, rồi có tiếng bước chân tiến lại gần... sau đó ra sao thì cô không biết. Khi tỉnh lại, thì cô thấy mình nằm trên sườn núi, vừa định ngồi dậy thì bị một vật cứng đập vào gáy, cô lại lăn xuống dốc...

Kể xong, Trương Ngưng chỉ tay vào Chu Vũ, nói rất gay gắt: “Chính anh ta định giết tôi!”

“Cô thần kinh à?” Chu Vũ vội phân trần. “Cô không nhìn thấy kẻ đó là ai, sao cô lại khẳng định là tôi?”

“Vì đêm hôm đó anh nằm ngủ bên cạnh tôi, vì ở đây không có ai ích kỷ và xấu tính bằng anh! Không phải anh thì ai nữa?”

Ngần này câu nói của Trương Ngưng thật là khiên cưỡng, nhìn cả hai đồ mặt tía tai tranh cãi, tôi chỉ biết thở dài. Lúc này tôi không ngờ Đoàn Lô đang ngồi một xó lùm lũi im lặng không nói một câu, trông lạnh lùng và trầm tĩnh rất không giống như lứa tuổi của nó.

Chu Vũ bỗng bật cười ha hả, khiến ánh mắt tôi phải rời bỏ Đoàn Lô nhìn sang anh ta.

“Chỉ vì chi tiết ấy mà cô đoán rằng tôi là kẻ định giết cô ư? Bây giờ tôi nói cho cô biết, cô nói từ nãy đến giờ đều rất vô lý! Cô bảo cô không nhớ mình đã uống bao nhiêu nước, đã bị nôn ọe, vậy tại sao cô lại nhớ được tôi nằm ngù bên cạnh cô? Đúng là thế thật, nhưng sau khi cô bị nôn thì tôi đã đổi chỗ và mọi người cũng đổi chỗ nằm! Còn nữa: ban đêm trong rừng rậm thì tối đen như mực, tại sao cô lại lần mò trở về ngôi nhà ấy được? Và tại sao cô lại tìm được đến đây? Này cô, cô đừng lý sự là cô đi theo dấu để lại trên đường, vì ban đêm thì không thể nhìn thấy dấu!”

“Đúng là không nhìn thấy dấu, nên tôi đã phải tìm rất lâu, đến khi nhìn thấy ánh lửa thì tôi tìm đến được.”

“Được, cứ cho là thế đi!” Chu Vũ cười khẩy nhìn sang Trương Ngưng, rồi tiếp tục nói. “Cô vừa bảo, khi tỉnh dậy thì cô thấy mình nằm trên dốc núi, đêm tối như bưng, sao cô biết mình đang ở trên dốc núi? Và, cô nói là khi cô nhồm dậy thì bị người ta đánh vào đầu, tôi xin hỏi tại sao lúc tỉnh dậy cô lại bỏ chạy? Có phải vì cô nhìn thấy có người ở bên cạnh cô không? Nếu cô đã nhìn thấy hẳn thì tại sao cô không biết hẳn là ai? Cho nên, tôi ngờ rằng tất cả là do cô bịa đặt ra, thực ra là chính cô tự bỏ đi!”

“Tại sao tôi phải bịa đặt nói bừa nhỉ? Lúc đó vừa tỉnh lại thì tôi nhìn thấy mộ Vương Hải Thành, tất nhiên tôi biết mình đang ở dốc núi. Đúng là tôi nhìn thấy một gã ở bên cạnh tôi, nhưng tôi hỏi lại anh đây: nếu anh tỉnh lại và nhận ra bên cạnh là ngôi mộ Vương Hải Thành, thì phản ứng đầu tiên của anh sẽ là bỏ chạy, đúng không?”

“Đúng!” Chu Vũ nhếch mép lên cười nửa vời, nhìn Trương Ngưng nói: “Lúc này hình như cô rất tỉnh táo, rất bình thường chứ gì? Thế thì cô còn nhớ lúc cô mới quay về đây ăn thịt khỉ không? Hay vẫn là lơ mơ không nhớ gì hết? Lẽ nào trong đầu cô chỉ văng vẳng một câu “về nhà ăn thịt?””

“Ăn thịt cái gì? Thịt khi nào? Lúc này tôi ăn thịt à?” Ánh mắt Trương Ngưng bỗng chập chờn không xác định được, toàn thân cũng bắt đầu run rẩy.

“Đừng giả vờ nữa, Trương Ngưng, tôi nói thật nhé, kỹ thuật diễn xuất của cô rất tầm thường, rất không chuyên nghiệp.” Chu Vũ nói xong, sắc mặt anh ta bỗng thay đổi hẳn, hai mắt trợn tròn, trông đáng sợ hơn cả Trương Ngưng lúc mới trở về. Anh ta sợ hãi kêu lên: “Ôi chao... con khi đâu?”

Rồi anh ta cuống cuồng chạy khắp các xóm xinh, mọi người cũng rồ lên chạy theo để tìm, gần như lật tung cả căn lều lên mà vẫn không tìm thấy con khi to. Chu Vũ dường như tuyệt vọng, suy sụp, chạy đến trước mặt từng người và lặp đi lặp lại một câu: “Con khi đâu rồi?”

Sau đó Chu Vũ ngồi phịch xuống đất, lẩm bẩm một mình: “Sao tối qua tôi không ăn luôn nó? Nếu tôi ăn thì bây giờ tôi không đói như thế này, và nó cũng không bị mất đi đâu cả. Con khi to như thế, sao lại mất được? Lẽ ra tôi nên ăn nó, đúng không? Tôi không nên nghe họ, không nên để dành đến ngày mai, ngày kia, ngày kia... lẽ ra tôi nên ăn nó, tại sao tôi lại không ăn nhỉ?” Rồi anh ta nước nở khóc lóc rất bi thương.

Tư Khải Điển bước lại ôm chèo Chu Vũ, cũng khóc vánh lên: “Anh đừng thế này. Chẳng qua chỉ là một con khi. Chúng ta sẽ lại đi bắt...”

Hai gã đàn ông to xác thút thít rất thê thảm.

Tôi cũng bùi ngùi rớm nước mắt, và nhận ra vẻ lạnh lùng điềm tĩnh trên khuôn mặt Đoàn Lôi, tôi bỗng sửng sốt, lẽ nào là Đoàn Lôi đã giấu con khi ấy đi?

Tôi đang nghĩ ngợi thì Chu Vũ bỗng đẩy Tư Khải Điển ra rồi chạy đến trước mặt Trương Ngưng, nắm chặt hai cánh tay cô ta: “Là cô, đúng không? Cô đã ăn hết con khi! Cô đã ăn nửa con rồi, tại sao cô không chừa lại đăm xương xấu cho bọn tôi? Cái mồm cô leo lẻo nói tôi ích kỷ, xấu xa, nhưng cô thì sao, cô là cái hạng gì?”

Trương Ngưng lắc đầu như một cái máy, lẩm bẩm: “Không phải tôi, không phải tôi, không phải tôi...”

Không thể chịu đựng nổi cái cảnh tàn nhẫn và mất hết tính người này nữa, tôi đứng lên chạy ra ngoài căn lều.

3

Tôi ngồi thụp xuống, bưng mặt khóc thút thít.

Gã Chu Vũ vẫn đang không ngớt chì chiết Trương Ngưng: “Chắc chắn là cô đã ăn nó, đúng không? Cô đã ăn như thế nào? Xương khi đâu? Da khi đâu? Lẽ nào cô cũng nuốt tất? Cô không còn là người nữa, không phải là người nữa. Không ai có thể một hơi uống cạn hai thuyền nước. Cô là đồ quái vật, quái vật...”

Những ai chưa ở trong hoàn cảnh này thì không thể có cách nào thật sự trải nghiệm dù chỉ một phút sự tàn khốc ở đây.

Tôi bịt tai lại và đau khổ lắc đầu. Trời ơi là trời, những chuyện này bao giờ mới chấm dứt? Bao giờ mới kết thúc đây?

Chẳng rõ La Thiên đã ngồi bên tôi từ lúc nào, anh tự trách mình: “Xin lỗi Tiểu Yên.”

Một ngọn lửa giận khó bề diễn tả bỗng bùng lên trong tôi, tôi đẩy anh ra, và hét lên: “Đừng nói xin lỗi với người ta nữa! Lòng tin của anh, sự kiên định của anh đâu rồi? Anh nên xin lỗi chính mình chứ không phải là em! La Thiên! Anh ngày trước đâu có thế này? Anh... anh khiến em quá thất vọng!”

La Thiên ủ rũ ngồi đó, ánh mắt nhìn tôi có phần kinh ngạc.

Tôi né tránh ánh mắt của anh, tiếp tục hai tay bó gối ngồi khóc. “Anh đừng nên nói xin lỗi em, như thế lại khiến em càng sợ hãi và không nhìn thấy một tia hy vọng nào nữa. Em xin anh, La Thiên, em xin anh đấy...”

Thấy tôi khóc lóc đau đớn, anh không dám đụng đến tôi nữa, chỉ khẽ nói: “Bây giờ chúng ta đi tìm Cố Phong, được chứ?”

Trên đường đi tìm Cố Phong, mọi người đều âm thầm lặng lẽ nhưng đều rất tự giác để ý xem xét trên sườn núi, chắc hẳn ai cũng nghĩ anh ta đã gặp chuyện không may.

Sự thật chứng minh mọi người đã đoán đúng!

Cố Phong nằm bên cạnh mộ Vương Hải Thành, trên mặt anh ta có vô số vết máu trông thật đáng sợ, các vết rạch đều rất sâu, có chỗ lật cả các mảnh cơ thịt ra. Vết thương dẫn đến cái chết là ở bên trái cổ, động mạch cổ bị đứt, mất hẳn một miếng thịt, hoác ra một cái hốc to tướng.

Nhìn toàn bộ cơ thể Cố Phong, thấy rằng có lẽ anh ta đã bị một loài động vật nào đó tấn công.

Liễu Tinh Tinh chỉ thoáng nhìn đã ngất xỉu, Tư Khải Điển đứng bên không ngớt nôn ọe, Trương Ngưng cũng sợ tái mặt, chỉ có bé Đoàn Lô và Chu Vũ đứng ngậy ra đó nhìn thi thể Cố Phong.

Tôi đau xót cau mày. Tại sao lại thế này? Tại sao?

Bên cạnh xác Cố Phong, La Thiên phát hiện ra bài toán “7 - ?”. Anh lập tức khẳng định không phải Cố Phong bị dã thú tấn công, mà là bị kẻ đeo mặt nạ sát hại.

Ngay lập tức, bé Đoàn Lô đứng bên bỗng cười sảng sặc như điên, nói: “Cháu đã nói rồi, chú ấy sẽ chết! Và, tất cả các cô chú cũng sẽ chết, không một ai sống sót!” Thằng bé lạnh lùng nhìn từng người, sau đó nó nhìn chằm chằm vào mặt Chu Vũ, nói giọng ác độc: “Chú có biết tại sao không thấy con khi to không? Vì nó chưa chết, nó sẽ tiêu diệt từng người một, giết tất cả các người, vì các người ăn thịt con của nó...”

La Thiên lớn tiếng quát: “Đoàn Lô, im mồm đi!”

Nhưng thằng bé tỏ ra không chút sợ hãi, vẫn tiếp tục nói với Chu Vũ: “Cứ chờ rồi xem, con khi sẽ nhanh chóng đến tìm chú, nó sẽ cắn người chú nát bét, sẽ cắn đứt cổ chú, cắn đứt tay chú...”

Mấy câu này của nó khiến tôi rùng mình. Khuôn mặt của Đoàn Lôì méo mó biến dạng, cứ như bị hồn ma nhập vào người.

Khi nó cứ không ngớt léo nhéo thì Chu Vũ từ dờ dẫn chuyển sang kinh hãi, rồi ra sức lùi dần về phía sau.

Đúng lúc La Thiên định chạy đến ngăn Đoàn Lôì đừng nói nữa thì Chu Vũ bỗng gào lên: “Mày câm mồm đi!” Rồi anh ta chạy vụt lên tóm thằng bé và quăng nó ra xa.

Có một nắm giấy rơi ra từ túi quần Đoàn Lôì.

La Thiên kêu lên “ơ kìa” rồi cúi xuống nhặt nắm giấy. Sắc mặt anh bỗng tái xanh rồi đứng dờ ra như trời trồng.

Không kịp suy nghĩ gì nữa, tôi bước đến bên La Thiên. Trên mảnh giấy đã được mở ra chỉ có vền vền một dòng chữ:

Cổ Phong chết, các người sẽ tàn sát lẫn nhau!

Như vừa bị giáng một đòn rồi bừng tỉnh, tôi bỗng hiểu ra tất cả. Thì ra là...

Thấy tôi và La Thiên đều đứng ngậy người, Chu Vũ và Tư Khải Điển cũng bước lại nhìn, rồi họ cũng đứng dờ ra.

“Trên đó viết gì thế?” Trương Ngưng run run hỏi.

“Ha ha ha...” Chu Vũ bỗng cười vang. “Không ngờ cả bọn chúng ta đều bị một đứa trẻ con bõn cợt! Ha ha ha...”

Tiếng cười ghê lạnh lan nhanh trong không khí.

Cười rồi, anh ta tóm chặt hai cánh tay Đoàn Lôì, trợn tròn đôi mắt đỏ ngầu: “Nói đi! Ai bảo mày làm thế? Kẻ đeo mặt nạ là ai?”

Chu Vũ găm lên nghe thực đáng sợ, vẻ lạnh lùng của thằng bé lập tức tan biến, nó òa khóc: “Cháu không biết! Cháu không hiểu chú nói gì.”

Chu Vũ nhắc bổng thằng bé lên, nó sợ quá giãy giụa và không ngớt lắc đầu quây quậy, nói rằng mình không biết gì hết.

Tư Khải Điển điên tiết hét lên: “Kẻ đeo mặt nạ thực ra là ai?”

La Thiên đứng ngậy một bên, miệng lẩm bẩm tên một người: Đoàn Chính Dương!

4

Kẻ đeo mặt nạ chính là Đoàn Chính Dương!

Vậy là tôi đã hiểu ra tại sao Đoàn Chính Dương phải đeo mặt nạ. Vì tôi biết anh ta. Điều này cũng chứng minh lúc ban đầu tôi đã đoán đúng: kẻ đeo mặt nạ phải là người mà chúng tôi quen nhưng hoàn toàn không ngờ rốt cuộc kẻ đó lại là Đoàn Chính Dương. Khi Cố Phong và mấy người kia bị bắt vào rừng Bọ Cạp thì Đoàn Chính Dương còn bị nhốt trong phòng giam, thế thì anh ta bắt những người ấy vào đây như thế nào?

Hay là, trong khu rừng này còn có đồng bọn của anh ta trợ giúp?

Chu Vũ sau khi biết kẻ đeo mặt nạ chính là cha của Đoàn Lôi, anh ta tức điên, ném luôn thằng bé xuống dốc núi và tuyên bố cấm bất cứ ai xuống đó tìm, nếu không anh ta sẽ xử lý người đó.

Tôi chú ý đến một tình tiết: khi Chu Vũ ném Đoàn Lôi xuống thì Trương Ngưng định chạy đến ngăn cản như một phản xạ bản năng, nhưng lại vội thôi ngay. Không chỉ có thế, khi cô ta nghe La Thiên nói kẻ đeo mặt nạ là Đoàn Chính Dương thì cô ta kinh hãi đưa tay lên bưng miệng, xem ra, Trương Ngưng có biết Đoàn Chính Dương.

La Thiên bất chấp Chu Vũ ngăn cấm, anh nhất định đi xuống tìm Đoàn Lô; Chu Vũ cuống lên giật ngay thanh kiếm tre trong tay rồi chĩa vào La Thiên nói: “Nếu anh bước thêm một bước tôi sẽ giết anh! Đừng tưởng rằng tôi không dám làm!”

La Thiên chẳng thèm quay đầu lại, nói: “Thế thì anh giết đi!”

Chu Vũ đâm La Thiên thật. Một tiếng “soạt”, mũi kiếm đâm sát bên chân La Thiên.

Tôi sợ hết hồn, kêu lên: “Anh điên à?”

Anh ta không bảo sao, chỉ lạnh lùng nhìn La Thiên: “Anh thử bước thêm bước nữa xem, tôi bảo đảm lần này sẽ không đâm trượt đâu!”

Thấy La Thiên vẫn thản nhiên bước xuống dốc núi, Chu Vũ cúi xuống nhặt một hòn đá, tức điên người gào lên: “Nó đã phối hợp với thằng bố nó để giết mấy người trong chúng ta, tất cả các người đều là đồng bọn của chúng hay sao?”

La Thiên xoay người lại, ngán ngẩm nhìn Chu Vũ: “Tôi xin anh hãy động não một chút được không? Lần này Đoàn Chính Dương không xuất hiện, rõ ràng là tại thằng bé đã báo tin cho anh ta rằng chúng ta đang định bắt cha nó. Nếu thằng bé còn sống, nếu chúng ta không kịp tìm ra nó trước khi Đoàn Chính Dương chạy đến, thì muốn bắt Đoàn Chính Dương sẽ càng thêm khó khăn.”

Chu Vũ ngẫm nghĩ giây lát, rồi vỗ tay thật mạnh lên trán: “Trời đất ơi, tôi đã làm chuyện gì thế này? Rõ ràng thằng bé sẽ là mồi nhử gã Đoàn Chính Dương đến, thế mà tôi lại... vậy bây giờ phải làm thế nào?”

Tư Khải Điển hậm hực lườm Chu Vũ, nói: “Mau xuống mà tìm đi!”

Chúng tôi lần xuống theo sườn dốc nhưng tìm chán chê cũng không tìm thấy Đoàn Lô. Có lẽ Đoàn Chính Dương đã nhanh chân đến trước chúng

tôi, chúng tôi đành quay lên vậ. Sau đó cùng khiêng xác Cố Phong đến bên bờ suối để chôn anh ta bên cạnh Lâm Kiều Nhi.

Lúc đào hố, Chu Vũ bỗng nói: “Chi bằng đào luôn vài cái hố, để mai kia đỡ phải...” Anh ta nhận ra mình đã lỡ mồm, vội bước lùi lại mấy bước rồi nói lảng sang chuyện khác: “La Thiên, số 7 trừ đi dấu hỏi, nghĩa là gì? Có ám chỉ hẳn sẽ giết ai không?”

“Không. Có lẽ nên hiểu là hẳn muốn giết vài người. Hẳn đang hỏi chúng ta - lần này tao định giết mấy đứa?”

“Thế... thế là ý gì?” Chu Vũ nghe xong tái mặt, Tư Khải Điển thì trợn mắt há mồm không nói được nữa, Trương Ngưng thì đầu cúi gục hẳn xuống, không nhìn rõ vẻ mặt ra sao nhưng thấy hai vai rung rung, dường như cô ta đang gắng hết sức kìm nén tâm trạng của mình.

“Nhưng cũng có thể giải thích theo cách khác: hẳn muốn chúng ta tự tàn sát lẫn nhau, để xem xem có thể chết mấy người. Mẫu giấy hẳn đưa cho Đoàn Lô đã viết rất rõ rồi, nhưng tôi có thể khẳng định một điều này: gã Đoàn Chính Dương đã gần hết nhẫn nại, gã muốn nhanh chóng kết thúc cái trò chơi này.”

“Trò chơi ư?” Chu Vũ kêu lên. “Hẳn coi giết người là trò chơi hay sao?”

Liễu Tinh Tinh bỗng nấp sau lưng tôi, run run nói: “Tôi không muốn chết, tôi muốn về nhà, đừng giết tôi...” Liễu Tinh Tinh bị ngất khi đang ở trên dốc, từ lúc tỉnh lại đến giờ tâm trí rất khác thường, lúc thì đỡ dẫn lúc thì luôn miệng lẩm bẫm, lúc khác lại kêu thất thanh rít lên kinh hãi.

Tôi đỡ chị ta sang bên, đặt tay lên vai chị ta, an ủi: “Sẽ không sao đâu. Chúng ta sẽ nhanh chóng trở về nhà, đừng sợ, đừng sợ.”

La Thiên nhìn quanh bốn bề, rồi nói: “Bất cứ tên tội phạm nào dày công thiết kế ra trò chơi giết người, đều không thể là mơ hồ không có tính toán. Tôi tin rằng gã Đoàn Chính Dương cũng không ngoại lệ. Ngay từ lúc đầu

chúng ta đã đi vào ngõ cụt, đã không thể hiểu nổi tại sao kẻ đeo mặt nạ lại bắt một đứa trẻ lên 7 vào đây, nhưng khi nhìn thấy mẫu giấy kia thì tôi đã hiểu rõ tất cả, thì ra là gã Đoàn Chính Dương cài thẳng bé Đoàn Lôi vào trong chúng ta, nó là một quân cờ dùng để gây rối loạn tư duy của chúng ta...”

Dùng đứa con làm quân cờ, thằng cha ấy đúng là điên rồi!

Chu Vũ có phần sốt ruột, ngắt lời La Thiên: “Nói quân cờ thì tôi không hiểu. Tôi chỉ muốn biết Đoàn Chính Dương rốt cuộc là ai, tại sao lại bắt chúng ta vào đây, tại sao lại tàn sát chúng ta? Hắn đúng là một kẻ bệnh hoạn, một kẻ tâm thần!”

“Đó cũng là điều tôi đang muốn hỏi, các vị có quen Đoàn Chính Dương không? Anh ta là một kỹ sư cao cấp của công ty trách nhiệm hữu hạn xây dựng Ngải Duy ở thành phố S.”

“Không thể chấp nhận! Kỹ sư cao cấp mà lại bệnh hoạn như thế?” Chu Vũ gãi gãi đầu, thể hiện rằng anh không quen.

“Tôi cũng không quen.” Tư Khải Điển nói. “Nhưng tôi từng xem ti-vi chương trình phỏng vấn anh ta, chứ những người tầm tầm như chúng tôi thì quen anh ta sao được? Nhưng có đúng là anh ta không, hay là nhầm với ai khác? Trông anh ta rất lịch sự, rất trí thức, và cũng rất khôi ngô. Quả thật tôi không sao có thể liên hệ anh ta với kẻ đeo mặt nạ, với đồ ma quỷ giết người! Vả lại, chúng ta đều không hề quen anh ta, anh ta giết chúng ta thì được cái gì?”

Nói rồi Chu Vũ bỗng đập hai bàn tay vào nhau, kêu lên: “Tôi hiểu ra rồi! Đoàn Chính Dương có cái vỏ là kỹ sư cao cấp nhưng bản chất thật sự của hắn là một sát thủ. Hắn giết chúng ta để kiếm tiền.”

Tư Khải Điển nguýt Chu Vũ. “Chúng ta đều yếu ớt sức trời gà không chặt, nếu hắn là sát thủ thì hắn giết chúng ta ngon ơ chẳng mấy may tổn sức, đâu cần phải tóm chúng ta vào tận rừng Bọ Cạp làm gì cho rách việc?”

Chu Vũ ngó ra. “Kẻ cũng phải. Nếu không, thì hẳn chính là một thằng cha bệnh hoạn cuồng sát, hể rồi rã không biết làm gì thì giết người đốt nhà, và cũng không có bất cứ mục đích vật chất nào hết! La Thiên, anh nghĩ sao?”

La Thiên không đáp, anh nhìn sang Trương Ngưng, hỏi: “Còn cô?”

Như một cái máy, Trương Ngưng đầu vẫn cúi gục và tiếp tục đào hố.

La Thiên hỏi lại mấy lần, cô ta vẫn không có phản ứng gì.

Cho đến khi Tư Khải Điền đứng bên hấy cô ta một cái, cô ta mới ngẩng phắt lên, vẻ rất kinh hãi nhìn quanh bốn phía: “Gì cơ? Sao thế?”

Sau đó cô ta lại cúi gằm xuống, nói rất lộn xộn: “Tôi không biết... tôi không quen hẳn. Tôi không có quan hệ gì với hẳn cả. Mọi người đừng hỏi tôi nữa...”

Chính mấy câu nói này đã bộc lộ sự hoảng loạn trong nội tâm của Trương Ngưng, cô ta ra sức phủi bỏ mối liên hệ của mình với Đoàn Chính Dương.

Cô ta đã biết những gì? Hoặc là cô ta định giấu kín chuyện gì?

Tôi tin rằng La Thiên đã nhận ra cô ta có vấn đề nhưng anh vẫn im lặng, chỉ khẽ gật đầu rồi hỏi Liễu Tinh Tinh có quen Đoàn Chính Dương không?

Liễu Tinh Tinh nhìn La Thiên bằng ánh mắt ngây dại, hồi lâu sau mới lẩm bẩm: ”Giết người... đừng giết tôi, tôi không ăn thịt khi, đừng giết tôi, đừng giết tôi...”

Chị ta sắp điên đến nơi!

Lúc khiêng thi thể Cố Phong xuống hố, Chu Vũ cau mày nói : “Vẫn không đúng. Nếu Đoàn Chính Dương là đồ bệnh hoạn nghiện giết người, thì Đoàn Lô ra sao? Một người cha dù tàn độc đốn hèn đến mấy cũng không nên dạy con cái đi giết người mới đúng. Lẽ nào, họ là bọn nhà nòi cuồng sát?”

Tư Khải Điển tiếp lời: “Chắc chắn chuyện này không hề đơn giản, vẫn còn những tình tiết còn nằm trong bóng tối. À này La Thiên, tại sao anh có thể từ một mẫu giấy mà đoán ra kẻ đeo mặt nạ là Đoàn Chính Dương?”

La Thiên trầm ngâm một lát, rồi kể tóm tắt về vụ án Tô Tuyết, về chuyện Đoàn Chính Dương trốn khỏi trại tạm giam. Chu Vũ nghe xong dồn dập chất vấn: những chuyện hệ trọng như thế, tại sao La Thiên bấy lâu nay vẫn không nói ra?

La Thiên đáp: “Tôi đã từng nghi ngờ kẻ đeo mặt nạ chính là Đoàn Chính Dương, nhưng khi Cố Phong và mấy người bị bắt vào rừng này, thì Đoàn Chính Dương vẫn đang bị giam giữ.”

Nghe nói thế, Chu Vũ càng cau mày dữ hơn: “Ý anh là Đoàn Chính Dương có đồng bọn, không phải chỉ có một mình kẻ nào đó thiết kế ra vụ việc này?”

Câu nói này thật xác đáng, anh ta vừa nói xong, tôi chú ý ngay đến đôi tay đang bê tảng đất của Trương Ngưng bỗng run bần.

Cô gái này đã biết những chuyện gì? Chẳng lẽ... cô ta là đồng bọn với Đoàn Chính Dương?

La Thiên cầm một cành cây lên đầu ngói mộ, rồi nói: “Dù Đoàn Chính Dương có đồng bọn hay không, lúc này chúng ta vẫn cần phải thận trọng hơn, vì nếu Đoàn Lôi chết thì Đoàn Chính Dương sẽ càng điên cuồng và sẽ nhanh chóng ra tay với chúng ta.

5

Vừa trở vào lều thì Liễu Tinh Tinh bị sốt cao và luôn miệng nói mê, thỉnh thoảng lại kêu thét lên, và nói rằng con khỉ đang tìm chúng ta để đòi mạng; sau đó chị ta thò ngón tay trở vào ra sức móc họng, chị ta muốn nôn ra hết những miếng thịt khỉ đã trót ăn, cứ thế nôn ọe khiến toàn thân rã rời mệt lử.

Đủ thấy cái chết của Cố Phong đã khiến Liễu Tinh Tinh bị sốc ghê gớm và rơi vào trạng thái cực kỳ sợ hãi.

La Thiên giúp Liễu Tinh Tinh rửa mặt, lau người... cho đến lúc tối mịt chị ta mới đỡ sốt, tâm trạng cũng dần dần ổn định hơn.

Tôi rất lo lắng nhìn Liễu Tinh Tinh, và hỏi La Thiên liệu chị ta có vấn đề gì không, La Thiên sờ trán Liễu Tinh Tinh rồi nói: “Đã đỡ sốt, nếu dần hạ sốt thì sẽ không sao, giá mà có thể cho uống nhiều nước nóng thì tốt, nhưng hiện giờ không thể đun nước.”

Đúng là trong căn lều hiện giờ chỉ có lá chuối, chứ không có vật dụng gì có thể đun nước mà đun.

“Chắc là thằng bé Đoàn Lô đã đem con khi đi.” Chu Vũ tức giận nói. “Nó đem đi cho thằng bố nó ăn. Lẽ ra tôi nên sớm nghi ngờ thằng nhãi súc sinh ấy có vấn đề mới phải. Nếu tóm được nó tôi sẽ lột da nó luôn.”

“Bây giờ nói thế thì có ích gì?” Tư Khải Điển thở dài chán ngán, rồi tiếp tục nói lan man. “Anh tưởng chúng ta dễ mà bắt được nó chắc? Chỉ tại anh, anh nóng nảy ném nó xuống dốc núi. Lẽ ra chúng ta hoàn toàn có thể khống chế được nó, chỉ cần nó nằm trong tay chúng ta thì gã Đoàn Chính Dương phải lộ mặt ra. Bây giờ thì gay rồi, chúng ta chỉ còn cách ngồi mà chờ chết. Đoàn Chính Dương là con quỷ khát máu người, nếu không, tại sao ở cổ Cố Phong lại bị thủng một miếng to tướng? Lỗ thủng quá to, đáng sợ thật! Nếu thằng bé Đoàn Lô đã chết thì chúng ta sẽ tiêu đời... La Thiên! Có điều này tôi không hiểu: tại sao gã Đoàn Chính Dương lại xử lý Cố Phong biến dạng như là bị dã thú tấn công?”

“Quá đơn giản!” Chu Vũ hứng luôn. “Gã làm thế để chúng ta tưởng rằng bị con khi trả thù. Anh không nghe thằng nhãi Đoàn Lô nói rằng con khi chưa chết, nó sẽ quay lại cắn chết tất cả chúng ta à?”

“Không đúng! Nếu gã có cái ý đó thì gã không cần thiết phải để lại tín hiệu là bài toán 7 trừ dấu hỏi, vì làm thế thì chúng ta sẽ biết ngay Cố Phong đã bị

gã giết chứ không thể cho rằng Cố Phong bị con khi trả thù. Gã làm thế, thực ra là ý gì?”

“Tôi cũng chịu, không biết.” La Thiên nói. Sắc mặt anh bỗng nặng nề, anh nhìn xoáy vào Trương Ngưng và hỏi: “Đoàn Chính Dương đang ở đâu?”

Câu hỏi bất ngờ này khiến mọi người giật mình. Chu Vũ và Tư Khải Điển há mồm trợn mắt, còn tôi thì hai lòng bàn tay túa mồ hôi vì quá căng thẳng.

Sắc mặt Trương Ngưng bỗng trắng bệch, cô ta không kịp trở tay trước câu hỏi của La Thiên; nhưng cô ta vẫn lắc đầu: “Tôi không biết. Sao tôi có thể biết hắn ta đang ở đâu? Tôi... tôi không hề quen hắn...”

Dù Trương Ngưng đã cố kiểm soát bản thân nhưng giọng nói ngắc ngứ của cô ta đã bộc lộ một tâm trạng hoảng loạn.

“Cô nói dối!” La Thiên bước sát đến Trương Ngưng. “Cô không những có quen, mà còn có quan hệ rất khác thường với hắn, không phải thế hay sao?”

“Gì thế? Cô và Đoàn Chính Dương?” Chu Vũ bỗng nhảy dựng dậy, mắt trợn tròn.

“Tôi không quen thật mà! Không quen!” Trương Ngưng vẫn cố cãi.

“Tôi được biết, chiếc xe ô tô thể thao màu đỏ và ngôi biệt thự ở sơn trang Cảnh Tú của cô, đều là Đoàn Chính Dương mua cho, sao cô lại cãi là không quen biết hắn?”

“Giữa tôi và anh ta đã kết thúc từ lâu rồi.” Trương Ngưng buột miệng.

“Có đúng thế không?” La Thiên cười nhạt, tiếp tục bước lại gần cô ta. “Buổi tối trước khi Tô Tuyết bị sát hại một ngày, có người nhìn thấy Đoàn Chính Dương xuất hiện trong ngôi biệt thự của cô cho đến trưa hôm sau mới ra khỏi đó. Vậy các người kết thúc từ khi nào?”

Tôi ngáy người nhìn La Thiên, thì ra anh đã sớm biết về quan hệ giữa Trương Ngưng và Đoàn Chính Dương nhưng anh chưa bao giờ nói ra.

Không đợi Trương Ngưng giải thích, La Thiên nói tiếp luôn: “Ô Tô Tuyệt bị hại hôm trước thì hôm sau cô mất tích, rồi cô lại xuất hiện ở rừng Bọ Cạp, cô có thể giải thích sự việc này được không? Đoàn Chính Dương trốn khỏi trại giam, có liên quan đến cô không? Hai người đang có âm mưu gì?”

Bị La Thiên truy hỏi ráo riết, Trương Ngưng đã sụp đổ hoàn toàn, cô ta khóc âm lên: “Tôi không biết! Tôi không biết gì hết!”

Nói rồi Trương Ngưng co cẳng bỏ chạy nhưng bị Chu Vũ tóm ngay rồi ghì xuống đất. “Định chuồn hả? Tao đã sớm nhận ra mày là hạng chẳng tử tế gì, thì ra mày là con vợ bé của người ta. Khi trước tao vẫn thắc mắc tại sao mày mất tích ba ngày mà vẫn chẳng hề hấn gì, và vẫn có thể tìm về với bọn tao, nay tao đã hiểu rõ, thì ra mày và Đoàn Chính Dương là đồng bọn! Thế mà mày còn giả mồm nói là tao định giết mày! Đồ đê tiện! Tao và mày vốn không thù không oán, tại sao mày lại bắt tao vào đây, tại sao?”

Chu Vũ vận sức ghì thật mạnh, Trương Ngưng đau quá kêu âm lên. “Được, tôi xin nói, tôi xin nói! Bỏ tôi ra đã...”

Chu Vũ buông tay ra rồi, Trương Ngưng mới vừa thút thít vừa kể lại đầu đuôi mọi chuyện.

Thì ra là Trương Ngưng quen Đoàn Chính Dương cách đây năm năm, khi đó cô ta vừa mới nhận được giấy báo trúng tuyển đại học, cùng vài người bạn vào quán bar ăn mừng. Nhan sắc của Trương Ngưng đã thu hút mấy tên du côn xán đến, Đoàn Chính Dương đã kịp thời xuất hiện giải vây cho cô, thế rồi hai người quen nhau. Vào hôm đầu tiên Trương Ngưng lòng đầy phấn khích đến trường nhập học thì cha cô trên đường về nhà bị tai nạn giao thông, tính mạng bị đe dọa, gã lái xe gây tai nạn thì bỏ chạy; đối diện với khoản phí phẫu thuật khổng lồ, Trương Ngưng buộc phải từ bỏ giấc mơ đại học để đi nhảy ở quán bar kiếm tiền. Đoàn Chính Dương biết tin đã chủ động hỗ trợ phí phẫu thuật cho cha cô, rồi đưa cô trở lại trường tiếp tục học tập. Trương Ngưng rất cảm động, thế rồi cô ngã vào lòng Đoàn Chính Dương...

Nghe đến đây, Chu Vũ chán ngán ngắt lời: “Tôi không rỗi hơi để nghe lịch sử chơi bời của cô, cô nói vào trọng tâm đi, tại sao cô bắt chúng tôi vào đây? Mau nói đi!”

“Tôi không biết. Chuyện này không hề liên quan gì đến tôi thật mà! Sau khi biết Đoàn Chính Dương bị bắt, tôi lo mình sẽ bị liên lụy, nên tôi đi khỏi thành phố S, đến một nơi xa lạ không ai biết tôi là ai. Chính tôi cũng không biết tại sao mình lại vào khu rừng này.”

“Chỉ ma quỷ mới tin cô nói thế!” Chu Vũ trợn mắt nhìn Trương Ngưng.

“Thật thế mà! Tôi nói hoàn toàn là sự thật.”

“Tức là, ngay từ đầu cô cũng không biết kẻ đeo mặt nạ là Đoàn Chính Dương?”

“Đúng, đúng, đúng. Tôi không biết.” Trương Ngưng gật đầu như máy. “Tôi hoàn toàn không nghĩ hẳn lại là Đoàn Chính Dương.”

“Vậy tại sao khi nghe tôi nói đến tên Đoàn Chính Dương cô lại căng thẳng như thế? Cô lo sợ tội ác của cả hai sẽ bị phanh phui chứ gì?”

“Không phải thế!” Trương Ngưng cuống lên, sợ quá chỉ chực khóc. “Tôi chỉ nghĩ anh ta vẫn đang bị giam chứ không ngờ rằng anh ta đã trốn ra. Tôi căng thẳng là vì tôi biết anh ta trách tôi đã đi khỏi thành phố S sau khi chuyện kia xảy ra, cho nên anh ta nhất định sẽ trả thù tôi.”

“Đoàn Lôi thì sao? Khi cô nhìn thấy nó...”

“Tôi không biết nó là con của Đoàn Chính Dương.” Trương Ngưng vội cắt ngang lời La Thiên. “Xưa nay anh ta chưa từng kể với tôi rằng mình có đứa con trai lên 7 tuổi, thậm chí chưa từng nói mình đã có con. Thật thế.”

“Thế thì, khi Chu Vũ vớt thẳng bé xuống dốc núi, tại sao cô lại định ngăn lại?”

“Tại vì...” Trương Ngưng đưa tay lên áp vào thái dương, vẻ mặt rất đau khổ. “Khi tôi biết nó là con của Đoàn Chính Dương, thì cõi lòng tôi... tôi không biết nên nói với các anh như thế nào đây... tôi vốn có tình cảm chân thành với Đoàn Chính Dương...”

“Cô chân thành với Đoàn Chính Dương? Đồ khốn! Khi hấn lâm nguy thì cô bỏ chạy, mà còn nói là chân thành? Cô là điển hình của một kẻ trục lợi thì có!” Chu Vũ nhìn sang La Thiên. “Cô ta rất không thật thà, toàn nói trí trá. Hay là, chúng ta cứ trói chặt cô ta lại đã, và bắn tin đến gã Đoàn Chính Dương rằng nếu hấn không chịu lộ mặt ra thì chúng ta sẽ mổ bụng lột da con vợ bé của hấn?”

“Đừng! Mọi chuyện không hề liên quan đến tôi, tôi xin thề, nếu tôi nói dối thì trời giáng sấm sét đánh chết tôi.”

“Mẹ kiếp! Thời nay nếu thề độc mà có tác dụng thì chính tao đã chết cả trăm ngàn lần rồi! Tao đã quá hối hận vì đã ném thẳng nhãi Đoàn Lôi xuống dốc núi, lần này thì dù mà nói gì tao cũng không thể để mà chạy thoát.”

Nói xong Chu Vũ nhảy bổ vào Trương Ngưng, cô ta kêu lên rồi nấp sau lưng tôi, hai tay bám chặt áo tôi và cầu xin: “Xin Cố Tiểu Yên cứu tôi với, cứu tôi với! Đừng trói tôi. Tôi không phải đồng bọn với Đoàn Chính Dương, anh cứ tin tôi đi...”

Trương Ngưng bất ngờ cầu cứu khiến tôi rất lúng túng không biết nên thế nào. Giọng cô ta rất thành khẩn. Có lẽ cô ta không liên quan đến Đoàn Chính Dương thật?

“Hay là... cứ tạm tin cô ta một lần xem sao?”

“Đúng là đầu óc đàn bà! Nếu không trói nó lại, nó sẽ chuồn mất rồi gọi thẳng Đoàn Chính Dương đến, chúng ta sẽ chết cả lũ!” Chu Vũ lừ mắt nhìn tôi.

“Cứ mặc kệ cho cô ta đi! Tôi đang cần tìm Đoàn Chính Dương đây!” La Thiên bình thản nói.

Sau một hồi tranh luận, cuối cùng Trương Ngưng được tự do, không bị trói nữa.

6

Rất lâu sau đó tôi vẫn trần trọc không sao ngủ được. Cái đói khiến toàn thân tôi lạnh toát, chân tay rã rời. Không nhớ nổi đã bao lâu rồi không được ăn chút gì vào bụng mà chỉ toàn uống nước suối; cũng không thể nhớ nổi mình đã ở trong rừng Bọ Cạp này bao nhiêu hôm. Tôi có cảm giác mình như một con chim bị nhốt trong lồng, rất khát khao bầu trời tự do ngoài kia nhưng không sao phá nổi cái lồng vô cùng kiên cố.

Chẳng lẽ mình sẽ phải bỏ mạng trong khu rừng Bọ Cạp này thật?

Trong óc tôi bỗng chập chờn hiện lên những cảnh tượng Đoàn Lôi ở gần bên tôi. Nó chạy đến giơ tay đấm tôi tới tấp, rồi khóc lóc và nói tôi đã lừa nó rằng mẹ nó sẽ trở về. Lại một cảnh khác hiện ra: nó ngả người vào lòng tôi nói rằng sau khi ra khỏi rừng sâu nó sẽ ăn mười cái bánh Hamburger, mười cánh gà rán, uống mười lon cô-ca. Rồi lại hiện lên cảnh khác: nó thà nhịn đói, cũng nhất quyết nhường cho Chu Vũ hai quả cây để anh ta tha mạng cho con khi con... và, khi Cố Phong bắt được con khi con thì Đoàn Lôi quỳ xuống đất van xin anh ta, bị anh ta đá văng ra hết lần này đến lần khác...

Lúc này lòng tôi đau như dao cắt. Tại sao lại dẫn đến hậu quả như thế này? Tại sao Đoàn Chính Dương lại lợi dụng nó? Nó mới 7 tuổi, nó là con đẻ của anh ta kia mà? Tại ông trời bất công hay tại đấng tạo hóa bõn cợt con người?

Nhưng trong khoảnh khắc con tim tôi như bị một vật nhọn châm đau nhói...

Không đúng! Nếu Đoàn Lôi đúng là kẻ nổi giáo cho giặc thì sau khi Đoàn Chính Dương gặp nó, hẳn hoàn toàn có thể dạy nó bước tiếp theo nên làm gì, chứ đâu cần viết mẫu giấy? Nếu nhất định phải viết chữ để “giao lưu” thì có thể viết trên cành cây hay dưới đất, sao phải viết trên giấy? Giả sử phải viết trên giấy thì Đoàn Lôi đọc xong có thể tiêu hủy, sao nó phải giữ trong túi áo? Và, giả sử cả chuỗi sự việc đều do cha con Đoàn Chính Dương và Đoàn Lôi câu kết sắp đặt thì Đoàn Lôi phải biết rõ cha nó sẽ ra tay với Cố Phong, thì hôm nọ nó đâu cần tỏ ra bức xúc muốn giết Cố Phong? Nó hoàn toàn có thể thờ ơ mới đúng!

Tổng hợp các điểm nghi vấn này lại, tôi nhanh chóng có được một kết luận: Đoàn Lôi vô tội. Còn về mẫu giấy kia, thì chắc là có kẻ nào nó muốn gán tội cho nó.

Kẻ đó là ai? Tại sao lại muốn hãm hại một đứa trẻ mới lên 7 tuổi? Kẻ đeo mặt nạ có phải là Đoàn Chính Dương không?

Hoặc nói rằng, ai mới thật sự là kẻ giấu mặt?

Chương 8: Người không còn cơ hội nữa

1

Thông thường, ai đó rất không có vẻ là hung thủ lại chính là hung thủ!

Tôi ngẫm nghĩ mãi câu nói này, và cố suy nghĩ xem ai có thể là kẻ gán tội cho Đoàn Lôi.

Hiện nay chỉ còn Liễu Tinh Tinh, Trương Ngưng, Tư Khải Điển và Chu Vũ.

Trước hết nói về Liễu Tinh Tinh, từ đầu đến giờ hình như chị ta không có bất cứ mối liên hệ gì đến sự việc này, nhưng cũng không thể loại trừ khả năng chị ta đã rất dày công tạo dựng vỏ bọc cho mình.

Tôi khẽ hé mắt quan sát Liễu Tinh Tinh từ đầu đến chân. Chưa bao giờ thấy quần áo chị ta có túi. Nếu mẫu giấy kia là do chị ta viết, thì bút được giấu ở đâu? Trong áo nịt ngực? Không thể! Vì chị ta từng cởi áo trước mặt tôi, tôi thấy rõ đó là một áo nịt rất mỏng, nếu giấu cái bút ở đó thì tôi đã nhìn thấy ngay rồi.

Tôi nhanh chóng chuyển hướng suy nghĩ: quan sát chị ta thì có tác dụng gì? Rừng cây rậm rịt, rộng lớn như vậy có thể tìm ra vô số chỗ để giấu bút và giấy, ai lại ngu dại đến nỗi cứ giữ chúng ở trong người?

Tôi nhắm mắt lại, đầu óc vẫn không ngừng nghĩ ngợi tìm kiếm. Xem ra, chuyện này không hề đơn giản như bề ngoài của nó. Mẫu giấy đó không thể là ngẫu nhiên, nó rất giống như một kẻ nào đó đã có tính toán trước, bố trí cho nó bị rơi ra khỏi túi quần Đoàn Lôi vào một thời điểm nào đó.

Liệu kẻ đó có phải là Trương Ngưng? Có thể giả thiết là như thế này: cô ta đã sớm biết kẻ đeo mặt nạ là Đoàn Chính Dương, cũng đã biết Đoàn Lôi là con trai Đoàn Chính Dương, Trương Ngưng tin rằng mình bị bắt vào đây là vì bị Đoàn Chính Dương trả thù, cho nên cô ta nghĩ ra cách “xử lý” con trai

của hần! Nhưng vẫn không đúng. Nếu thế thì Trương Ngưng là đồng bọn với Đoàn Chính Dương hay sao? Đã không phải đồng bọn thì Trương Ngưng lấy đâu ra giấy và bút? Trừ phi kẻ đeo mặt nạ là Đoàn Chính Dương, nếu không, chi tiết này không sao giải thích nổi.

Sự thật là thế nào đây?

Hay là, trong bốn người gồm Liễu Tinh Tinh, Trương Ngưng, Tư Khải Điển và Chu Vũ có một người là đồng bọn với Đoàn Chính Dương; nhưng Đoàn Chính Dương đâu có thể để cho đồng bọn vu vạ cho con trai hần? Làm thế thì hần được lợi gì? Hần không sợ mọi người biết rồi thì sẽ lợi dụng Đoàn Lô để o ép hần hay sao?

Trừ phi...

Tôi bỗng giật mình. Là Chu Vũ?

Cố nhớ lại thật kỹ quá trình xảy ra lúc ban ngày. Khi biết Đoàn Lô là con trai của Đoàn Chính Dương, Chu Vũ ném luôn thang bé xuống dốc núi và còn cấm mọi người xuống tìm nó. Liệu có phải anh ta cố ý làm thế không? Vì rất có thể anh ta và Đoàn Chính Dương đã bàn trước rằng ném Đoàn Lô xuống nhằm kéo dài thời gian của mọi người để Đoàn Chính Dương cứu con trai? Nhưng nếu là thế thì tức là Đoàn Lô bị ai đó vu oan, và lại cũng mâu thuẫn với mối nghi ngờ ban đầu, còn tôi, cũng chịu không nghĩ ra họ làm thế vì mục đích gì.

Trong con mắt của tôi, kẻ đeo mặt nạ là một nhân vật bí hiểm không rõ lai lịch, nhưng mẫu giấy kia đã chỉ ra danh phận thật sự của hần, vậy thì mẫu giấy là do Đoàn Chính Dương cố ý tung ra, hay là do Đoàn Lô sơ suất nên chưa hủy bỏ?

Đoàn Lô chỉ là đứa trẻ con, rất có thể nó đã sơ suất, nhưng chắc chắn Đoàn Chính Dương cũng đã lường trước điều này, thế thì cứ đưa thang nó cho Chu Vũ có phải là càng chắc ăn hơn không? Trừ phi làm thế này bọn họ sẽ có lợi về một phương diện nào đó.

Nhưng, cũng có khả năng kẻ đeo mặt nạ không phải là Đoàn Chính Dương, mà là có kẻ lợi dụng Đoàn Lôi để vu vạ cho Đoàn Chính Dương; nếu đúng là như thế thì kẻ đó chỉ có thể là Trương Ngưng chứ tôi không nghĩ ra người thứ hai; biết đâu kẻ đeo mặt nạ là người tình hoặc là người thân của cô ta.

Nhưng... cũng vẫn không đúng. Khi Trương Ngưng bị bắt vào đây thì Đoàn Chính Dương vẫn đang bị giam giữ, sau đó cô ta đi mất hút cách biệt với xã hội, và không biết Đoàn Chính Dương đã trốn khỏi trại giam, đương nhiên Trương Ngưng sẽ không nghĩ đến chuyện Đoàn Chính Dương trả thù mình. Và, tại sao cô ta lại bắt Đoàn Lôi vào đây? Chẳng lẽ cô ta đã có oán thù với Đoàn Chính Dương từ rất lâu về trước?

Tôi quá căng thẳng không thể cứ nằm nghĩ ngợi lung tung như thế này nữa, bèn ngồi dậy, gọi: “La Thiên?”

Anh đang ngồi tựa vào gốc cây ngủ gật, nghe thấy tôi gọi, anh lập tức mở mắt: “Sao thế?”

Tôi đến ngồi bên cạnh anh, vừa định nói thì Chu Vũ bước lại, vừa ngáp dài vừa nói với La Thiên: “Anh đi ngủ đi, để tôi canh cho! Đã rất lâu anh không ngủ rồi.”

Trông La Thiên có vẻ rất mệt mỏi, anh nói : “Anh phải cẩn thận nhé, có việc gì cứ gọi tôi”, rồi anh gục đầu lập tức đi vào giấc ngủ.

La Thiên đã quá mệt nhọc, tôi không nỡ gọi anh nữa. Và lại, Chu Vũ đã thức dậy, tôi không thể bàn bạc với La Thiên trước mặt Chu Vũ; khi sự thật vẫn còn nằm trong bóng tối thì chưa thể tin bất cứ ai.

Đành nén lại vô số điều nghi vấn, tôi lại nằm xuống, hồi lâu sau mới ngủ được.

Vẫn đang rất buồn ngủ, tôi lơ mơ mở mắt ra và bất ngờ nhìn thấy một bóng người rón rén đi ra ngoài căn lều.

Tôi nheo mắt nhìn, là Chu Vũ? Tôi bỗng tỉnh hẳn. Vào giờ này anh ta đi đâu nhỉ?

Trông bộ dạng anh ta như thế, chắc chắn không phải là đi vệ sinh.

Tôi chợt nghĩ ngay đến Đoàn Chính Dương, có phải hai người là đồng bọn thật không?

Bóng Chu Vũ gần mất hút trong tầm mắt của tôi, tôi lập tức choàng dậy ngay rồi thận trọng nhẹ chân bước đi theo anh ta. Tôi định gọi La Thiên nhưng lại không nổi, anh ấy đã rất lâu không được nghỉ ngơi cho tử tế.

Điều khiến tôi lấy làm lạ là, dọc đường, Chu Vũ lúc đi lúc dừng, đã mấy lần ngoái đầu lại nhìn, cứ đi được vài bước anh ta lại xoay người lại, sau đó lại tiếp tục bước đi; có lúc còn ngồi thụp xuống gục mặt vào hai bàn tay. Điều bộ lạ lùng của anh ta khiến tôi rất thắc mắc, anh ta đang do dự, khúc mắc về chuyện gì? Vừa định đi gặp Đoàn Chính Dương lại vừa không muốn bán đứng chúng tôi? Có phải thế không?

Cứ vừa đi vừa dừng như thế, Chu Vũ đi đến bên con suối, rồi quỳ gối trước ngôi mộ của Cố Phong, hai tay chắp lại, miệng lầm nhảm gì đó. Vì đứng hơi xa nên tôi không nghe thấy anh ta nói những gì.

Điều mà tôi băn khoăn nhất là anh ta đang làm gì? Sám hối hay sao?

Bỗng nhiên tôi đã hiểu rõ cả, thì ra anh ta và Cố Phong là đồng bọn, có lẽ anh ta không muốn tiếp tục làm điều sai trái nữa, hoặc lương tâm anh ta cắn rứt, nên mới đến đây để sám hối; nếu không, cái chết của Cố Phong không có bất cứ liên quan gì đến anh ta, anh ta không cần thiết phải sám hối... À không, cái chết của Cố Phong có liên quan đến anh ta, vì nếu anh ta không cố ý bày trò trên chọc để Cố Phong cởi áo ra, thì có lẽ Cố Phong sẽ không

gặp bất trắc thê thảm. Lẽ nào là vì điều này? Nhưng dọc đường anh ta cứ do dự, tự mâu thuẫn với mình chuyện gì đó, sẽ giải thích như thế nào?

Bỗng một tiếng sấm kinh hồn nổ ngay trên đầu tôi khiến tôi sợ hãi suýt nữa hét lên.

Hình như Chu Vũ cũng phát hoảng giật mình, anh ta sợ hãi ngẩng đầu lên rồi lại cúi xuống ngôi mộ xì xụp vái lạy.

Sau một hồi sấm vang rền, mưa rào bắt đầu trút xuống tạt vào người tôi vừa rát vừa lạnh.

Tôi đưa hai tay lên che trước trán, đứng xa xa nhìn Chu Vũ. Anh ta trở lại tư thế chấp tay như ban đầu, như một bức tượng đang quỳ trong mưa gió. Tình thế này, có lẽ anh ta chỉ thuần túy là đến để sám hối, chứ anh ta không liên quan gì đến Đoàn Chính Dương. Thế thì tôi không cần thiết phải ngồi mãi ở đây nữa.

Tôi đang cân nhắc thì Chu Vũ đứng dậy bước lên phía trước hai bước, rồi ôm choàng lấy nắm mộ, toàn thân bất động.

Lúc này tôi thấy lòng mình trào dâng một cảm giác không sao diễn tả nổi. Người thì đã chết rồi, sám hối thì có tác dụng gì?

Một lát sau, thấy Chu Vũ vẫn cứ ôm choàng như thế, tôi quyết định không đứng quan sát nữa. Mưa to gió lớn thế này, La Thiên sẽ bị thức giấc, không thấy tôi đâu thì anh ấy sẽ rất lo lắng.

Vừa định đứng dậy để bước đi thì Chu Vũ bỗng đứng thẳng lên, rồi bắt đầu dùng tay để bới ngôi mộ của Cố Phong hết sức điên rồ.

Tôi quá sợ hãi, mắt tròn xoe. Anh ta định làm gì? Nếu chỉ là sám hối thì sao lại đào mộ?

Chu Vũ ra sức bới đất rất nhanh, chỉ lát sau nắm mồ đã bị lồm xồm xuống một mảng; tôi không suy nghĩ gì nữa, chạy ào đến nơi tóm chặt anh ta, hỏi:

“Anh làm gì thế, Chu Vũ? Tại sao lại đào mộ Cố Phong?”

Anh ta đẩy tôi ra, tiếp tục đào như điên, mười ngón tay đã nát bươm, máu đỏ trộn lẫn với bùn nhòe nhoẹt, khiến tôi kinh hãi giật mình.

Tôi lại bước đến kéo anh ta thật mạnh. “Dừng lại, Chu Vũ! Mau dừng lại ngay không được đào nữa!”

Nhưng anh ta nhất định không nghe tôi, liên tiếp hẩy tôi ra và tiếp tục đào, bất chấp tất cả. Trời đang mưa to, cho nên nắm mồ nhanh chóng lở lói và lộ ra một cẳng tay trắng nhợt của Cố Phong. Tôi rùng mình kêu lên: “Đừng đào nữa, đừng đào nữa! Tại sao anh lại làm thế này? Cố Phong chết rồi, tại sao anh lại không để anh ấy được nằm yên tĩnh? Ông trời đã nổi giận, anh thấy không? Không được đào nữa, kéo Cố Phong đã ra ma sẽ không thể tha cho anh đâu!”

Chu Vũ bất ngờ xông vào tôi, đưa tay bóp cổ tôi.

Tôi ra sức giãy giụa để thoát khỏi anh ta, nhưng đôi bàn tay anh ta ghì tôi quá mạnh.

Mưa xối xả như kim châm vào mắt tôi, nhưng tôi không thể nhắm lại vì hai mắt tôi bị lòi ra như sắp bật khỏi hai hốc mắt.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy Chu Vũ như thế này: đôi mắt tàn độc đỏ vằn những tia máu chứa đầy sát khí, trán anh ta nổi gân xanh chằng chịt.

Trời ơi, hắn muốn giết tôi, hắn là thằng điên!

Tôi giãy giụa, dấm đá một cách vô ích, tôi chỉ có thể thầm kêu lên từ trong lòng: Cứu em với, La Thiên, anh mau đến đây cứu em với...

Khi tôi đang giãy giụa một cách bất lực thì một quả dấm cực mạnh bỗng giáng ngay vào mặt Chu Vũ. Anh ta “hự” một tiếng nặng nề rồi gục xuống. Rồi một cánh tay mạnh mẽ đưa ra kéo tôi đứng lên, bên tai tôi vang lên giọng nói của La Thiên: “Ổn rồi, Tiểu Yên.”

Sau một hồi rất lâu, tôi mới hoàn hồn, rồi ho rũ rượi, tôi vừa ho vừa khóc. Nếu La Thiên không kịp thời chạy đến thì có lẽ tôi đã phải bỏ mạng trong tay Chu Vũ rồi.

Còn Chu Vũ? Anh ta ủ rũ ngồi trên mặt đất, ánh mắt mơ hồ nhìn tận đâu đó xa xa vô định, chỉ lát sau anh ta lại đứng lên đào mộ.

La Thiên không ngăn cản Chu Vũ, chỉ lặng lẽ nhìn anh ta, khẽ nói: “Anh định ăn thịt Cố Phong phải không?”

Đầu tôi như vừa nổ tung, và lập tức mở to đôi mắt đang đau rát; tôi nhìn Chu Vũ và tôi không thể tin nổi. Thì ra không phải anh ta đến đây để sát hại, cũng không nhằm gặp mặt Đoàn Chính Dương, mà là để ăn thịt Cố Phong!

Ăn thịt người ư? Đầu tôi như đã hoàn toàn tê liệt, tại sao anh ta lại có cái ý nghĩ này? Thứ gì đã thôi thúc anh ta có cách nghĩ đáng sợ và bệnh hoạn này?

La Thiên buông tôi ra, rồi anh bước vài bước đến gần Chu Vũ, một lần nữa khẽ nói: “Anh dám ăn thịt Cố Phong thật ư?”

Chu Vũ chỉ hơi nghệt ra trong giây lát, rồi phớt lờ La Thiên; dường như anh ta đã hoàn toàn mất đi bản tính của con người.

Rất nhanh, cả cánh tay Cố Phong đã lộ ra...

Khi Chu Vũ nhấc cánh tay ấy lên thì một tiếng sấm khủng khiếp nổ vang trên không trung, cả khu rừng rậm cơ hồ rung lên bần bật.

Tôi không sao chịu đựng nổi nữa, tôi gào lên như đã hóa điên: “Không được! Chu Vũ! Nếu anh cắn vào thật, đời anh coi như hết! Anh sẽ không thể sống yên ổn! Chúng ta sẽ nhanh chóng thoát khỏi nơi này, anh có nghĩ cho tương lai của mình không? Hôm kia anh đã ăn thịt khỉ rồi, sao anh không thể kiên nhẫn chịu đựng thêm?”

Toàn thân Chu Vũ rung lên, anh ta rứt tay lại thật mạnh rồi không ngừng lùi lại phía sau, khuôn mặt của anh ta đau khổ đến nỗi biến dạng méo xệch, anh ta ôm đầu rồi hú lên man dại, tiếng hú chấn động cả đất trời.

Chỉ khoảnh khắc sau, Chu Vũ nhào đến ôm chặt hai chân La Thiên, khóc âm lên: “Hãy cứu tôi với, La Thiên, anh cứ giết tôi đi! Tôi không sao chịu đựng nổi nữa! Ma quỷ đang nằm trong người tôi, nó không ngớt bảo tôi phải ăn thịt, chẳng thà tôi chưa ăn thịt khi... Anh giết tôi đi, tôi van anh! Tôi không thể kiểm soát bản thân được nữa. Tôi đói quá, tôi đói quá...”

La Thiên ngồi xuống ôm Chu Vũ, giọng anh nghẹn ngào nhưng kiên định: “Tôi thề nhất định sẽ đưa anh ra khỏi đây, không để anh bị đói nữa!”

Chu Vũ ngả đầu trên vai La Thiên và khóc rống lên, tôi cũng nức nở khóc theo.

Ông trời, sao ông không mở to mắt ra mà nhìn, sao ông không rủ lòng thương và đưa chúng tôi ra khỏi chốn địa ngục này?

3

Sau khi đắp lại ngôi mộ của Cố Phong, La Thiên một tay dìu tôi một tay dìu Chu Vũ bước thấp bước cao quay trở về.

Mưa đã tạnh, không khí hơi lành lạnh, mặt đất lầy lội rất khó đi.

Dọc đường trở về, chúng tôi đều im lặng; tôi thỉnh thoảng liếc nhìn Chu Vũ, sắc mặt anh ta tái xanh, râu ria lởm chởm, hai mắt lờm xuống, vẻ mặt đờ đẫn. Tôi cảm thấy rất lo cho anh ta, dù cuối cùng anh ta đã không can nhưng toàn bộ sự việc xảy ra hôm nay chắc chắn sẽ là nỗi ám ảnh hằn sâu trong lòng anh ta không bao giờ có thể xóa nhòa. Nếu chúng tôi có thể sinh tồn và ra khỏi rừng Bọ Cạp, thì Chu Vũ sẽ đối diện với cuộc sống sau này như thế nào? Liệu anh ta có còn như trước đây không?

Câu trả lời sẽ là: Không! Anh ta không thể, tôi cũng không thể.

Trong bao nhiêu ngày qua, tôi đã hết lần này đến lần khác tận mắt chứng kiến những cảnh tượng tàn khốc nhất của thế gian, chúng là một cơn ác mộng kinh hoàng, chắc chắn sẽ bám riết tôi mãi mãi cho đến khi tôi kết thúc cuộc đời, trí não tôi không thể tái hiện được nữa.

Lúc sắp về đến căn lều, Chu Vũ bỗng sợ hãi kêu lên: “Trời ơi, cái gì thế kia?”

Tôi đưa mắt nhìn, rồi đưa tay lên bưng miệng vì quá hãi hùng, tôi loạng choạng suýt nữa ngã lăn ra chết ngất.

Trước mặt chúng tôi là Liễu Tinh Tinh đang bị treo trên một cái cây to bên ngoài căn lều, còn Tư Khải Điển thì bị trói chằng chịt rất kỹ, hai tay bị trói ngoặt ra sau lưng và buộc vào gốc cây.

Đã xảy ra chuyện gì thế này? Đầu tôi bỗng biến thành trống rỗng không hiểu ra sao nữa.

La Thiên chạy vụt đến cởi đám dây mây trên người Tư Khải Điển, rồi lay anh ta thật mạnh.

Tư Khải Điển tỉnh lại, vẻ phờ phạc hoang mang, dường như không hề biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Khi ngẩng lên nhìn thấy Liễu Tinh Tinh bị treo trên đỉnh đầu, Tư Khải Điển miệng há hốc, hồi lâu sau mới kêu thét lên.

Ở trong lều, Trương Ngưng đang nằm bất động trên mặt đất, và không có bất cứ phản ứng gì trước những âm thanh náo loạn vừa nãy.

La Thiên chạy ngay đến chỗ Trương Ngưng. Cô ta vẫn còn sống, chỉ bị ngất xỉu mà thôi. La Thiên lay một hồi, Trương Ngưng đã tỉnh lại; nhưng cô ta không hề biết đã xảy ra chuyện gì, cũng như Tư Khải Điển.

Cả đầu tôi là một mớ hỗn loạn. Chắc chắn là gã Đoàn Chính Dương gây ra.

La Thiên nói, đầu bài toán 7 trừ dấu hỏi để lại bên xác Cố Phong, ám chỉ lần này hung thủ chuẩn bị giết vài người, nhưng tại sao chỉ có Liễu Tinh Tinh chết, còn Tư Khải Điển và Trương Ngưng vẫn nguyên lành? Liệu có phải La Thiên đã hiểu chưa đúng ngụ ý của đề bài toán ấy? Còn điều này nữa: tại sao mấy người chết lần trước đều chết ở dốc núi, riêng lần này thì Liễu Tinh Tinh bị chết treo ở trên cây bên ngoài căn lều? Có phải là hung thủ trảng trợn ra oai với chúng tôi không?

Tôi đang nghĩ ngợi thì Chu Vũ bỗng tóm chặt Trương Ngưng, nghiêng răng rít lên: “Có phải là mày không? Lẽ ra tối qua tao nên dùng mày để o ép thằng Đoàn Chính Dương mới phải...”

“Không phải, không phải tôi thật mà!”

“Không phải mày?” Chu Vũ ghì Trương Ngưng càng chặt hơn. “Nếu không phải mày làm thì tại sao Liễu Tinh Tinh chết, Tư Khải Điển bị trói, còn mày thì vẫn yên ổn nằm trong này?”

“Tôi không biết. Anh không thể vì thế mà khẳng định là tôi gây ra. Nếu đúng là tôi, thì tôi đâu có ngu đến nỗi lại nằm đây để các anh nghi ngờ? Hơn nữa, cũng chẳng phải tôi nằm đây, mà là tôi ai đó bị đánh chết ngất. Anh bỏ tay ra, Chu Vũ.”

La Thiên cau mày bước ra khỏi lều, rồi thận trọng hạ xác Liễu Tinh Tinh xuống, anh bắt đầu kiểm tra tử tử.

Thấy Chu Vũ đã nhẹ nhõm hơn, Trương Ngưng bỗng chỉ tay sang Tư Khải Điển vẫn đang run rẩy, nói: “Chắc chắn là anh ta định hãm hại tôi, anh ta cố ý tự trói mình lại, thì các anh sẽ không nghi ngờ anh ta; thực ra anh ta mới là đồng bọn của Đoàn Chính Dương!”

Tư Khải Điển nhảy chồm lên: “Nói bừa rồi! Tôi còn chưa hỏi cô đây, mà cô đã chụp mũ cho tôi luôn? Cô nhìn bằng con mắt nào để thấy tôi tự trói tôi? Tôi vốn không hề quen Đoàn Chính Dương, tôi đâu có thể là đồng bọn với hắn? Còn cô, cô là bồ của hắn, dù ai nghĩ bằng đầu gối cũng thừa sức đoán

ra cô mới là đồng bọn của hắn! Hừ! Đồ đàn bà trơ trẽn, đồ đê tiện! Cô và hắn cùng một giuộc làm càn...”

Tư Khải Điển mắng nhiếc càng lúc càng khó nghe, Trương Ngưng không nhịn nổi nữa, gạt Chu Vũ ra, rồi hét lên và xông vào Tư Khải Điển; cả hai đánh nhau loạn cả lên.

Chu Vũ thấy thế cũng mặc kệ, ra ngồi một xó và thản nhiên quan sát.

Cả hai đều vận hết sức khống chế nhau, tôi lúng túng không biết nên làm gì và cũng không biết nên tin ai.

Nghĩ cho kỹ, thấy rằng Trương Ngưng nói không phải là không có lý. Có lẽ Tư Khải Điển cố ý tự trói mình lại, tiếc rằng La Thiên đã cởi trói cho anh ta ngay, nếu không, có thể quan sát cách trói mà đoán xem có phải anh ta tự trói không. Tuy nhiên cũng nên thấy rằng Trương Ngưng cũng rất đáng ngờ, vì ở đây chỉ mình cô ta có quan hệ rất không bình thường với Đoàn Chính Dương; rất có thể sự việc hôm nay là quỷ kế của bọn họ. Cô ta vừa nói “không ai ngu đến nỗi vào đây nhằm để bị người khác nghi ngờ”, rất có thể cô ta đã lợi dụng điểm này để ra đòn với Tư Khải Điển.

Nhưng nếu cả hai đều thật sự không biết gì thì sao? Tôi liếc nhìn Chu Vũ, đầu tôi bỗng xuất hiện một dấu hỏi lớn: anh ta chưa từng chủ động gác đêm, nhưng bỗng tỏ ra thân thiện với La Thiên, muốn canh gác thay để La Thiên vào mà nghỉ ngơi. Liệu có phải anh ta không? Anh ta cố ý dụ tôi và La Thiên đi ra xa để cho Đoàn Chính Dương có cơ hội ra tay với Liễu Tinh Tinh: thực ra anh ta thừa biết mình bị tôi bám theo, rồi La Thiên cũng sẽ đi theo nốt.

Nghĩ như vậy rồi, tôi càng cảm thấy Chu Vũ rất đáng nghi, cộng với dòng chữ ở mẫu giấy hôm nọ “Cố Phong chết, để rồi bọn họ sẽ tự tàn sát lẫn nhau”... thì chẳng phải lúc này Tư Khải Điển và Trương Ngưng đang tàn sát lẫn nhau hay sao?

Tôi rùng mình. Nếu sự việc đúng như tôi nghĩ, thì tôi phải ngăn chặn họ ngay, tuyệt đối không thể trúng kế của kẻ ác.

Thấy họ càng đánh nhau càng hăng, tôi lo lắng nhìn sang La Thiên nhưng anh vẫn đang kiểm tra thi thể Liễu Tinh Tinh, không để ý đến chuyện ở trong này.

Chân trái tôi bỗng lên cơn đau nhức từ đầu gối lan ra khắp cơ thể.

Tôi đau đớn toàn thân phát run, tôi cố nghiêng răng cúi xuống nhìn, thấy có một mẫu cành cây nhọn găm vào mắt cá chân cách vết rạn cần chưa đầy 1 centimét. Trán tôi vã mồ hôi hột chảy xuống ròng ròng.

Tôi chỉ có thể đứng nguyên tại chỗ không dám động đậy, cũng không đủ can đảm để rút mẫu cành cây ra; tôi thầm oán trách La Thiên tại sao lúc dựng lều lại không xử lý vứt bỏ những mẫu cành cây sắc nhọn này. Tôi đang định gọi La Thiên vào giúp tôi thì hai “ôn vật” Trương Ngưng và Tư Khải Điển đã đánh nhau tràn đến chỗ tôi, tôi chưa kịp phản ứng thì đã bị họ xô ngã, và thế là mắt cá chân tôi bị mẫu cành cây xé rách luôn một đường khá sâu.

Quá đau không sao chịu nổi nữa, tôi hét lên một tiếng, toàn thân run bắn.

La Thiên chạy vụt vào. Tư Khải Điển và Trương Ngưng cũng ngừng giao chiến, cả hai mặt mũi sưng vù tím ngắt, ai cũng dính đòn tóa máu.

La Thiên giúp tôi băng bó vết thương, anh ngao ngán nhìn hai kẻ hung hăng kia, nói: “Đánh nhau thì có ích gì? Có giải quyết được vấn đề gì không?”

Thấy cả hai đều nín lặng, La Thiên tiếp tục nói rằng vừa nãy phát hiện thấy ở ngoài kia có “đề bài toán” $5 = 5$, hiện giờ chỉ có 5 người còn sống; cũng tức là, Đoàn Chính Dương để lại đề bài toán này sau khi hắn đã sát hại Liễu Tinh Tinh. La Thiên phân tích rằng $5 = 5$ có hai cách giải thích, cả hai cách giải thích đều bắt nguồn từ việc thằng bé Đoàn Lô đã chết, Đoàn Chính Dương cảm tức bèn quyết định giết nốt những người còn lại.

“Nếu hãn định giết sạch chúng ta thật, thì tại sao hãn không đưa ra đề toán 5 trừ 5 mà lại là $5 = 5$? Mặt khác, tại sao hãn giết Liễu Tinh Tinh nhưng lại bỏ qua Tư Khải Điển và Trương Ngưng?” Chu Vũ bần khoản hỏi.

“Cho nên, mới có cách giải thích thứ hai: Đoàn Lôi chết thảm khiến gã Đoàn Chính Dương rất đau đớn, thực ra hãn vốn dĩ rất không muốn đưa con phải bỏ mạng trong chuỗi sự kiện này, cho nên giờ đây hãn không muốn tiếp tục nữa, hãn sẽ buông tha chúng ta. $5 = 5$ ngụ ý rằng hiện nay còn 5 người thì cuối cùng vẫn còn 5 người.”

“Hãn sẽ tha cho chúng ta à?” Chu Vũ nhảy bật dậy, xúc động nói: “Thế thì chúng ta sẽ được về nhà chứ gì? Hãn có để lại tín hiệu gì để chúng ta biết cách trở ra như thế nào không?”

“Không.” La Thiên lắc đầu, thở dài. “Nhưng có một điều này tôi chưa hiểu, hãn đã quyết định tha cho chúng ta rồi sao hãn còn sát hại Liễu Tinh Tinh?”

“Anh nói thế lại khiến tôi hoang mang rồi, thực ra ý của gã Đoàn Chính Dương là gì?” Chu Vũ hơi nản, nhìn La Thiên.

“Ý hãn là gì? Chắc phải chờ đến lúc bắt được hãn thì mới biết. Dù sao thì chúng ta vẫn cứ phải cẩn thận...”

“Cẩn thận, cẩn thận?” Chu Vũ bỗng nổi đóa gào to với La Thiên. “Anh chỉ biết nói chúng tôi nên cẩn thận, ngoài ra anh còn biết làm gì nữa? Cẩn thận, thì ai chẳng biết? Cẩn thận, có ăn thua gì không? Mọi người vẫn lần lượt đi châu Diêm vương! Chờ đến khi tất cả đã chết sạch thì anh mới bắt được hãn chứ gì? Tôi ngán quá rồi không thiết nghe anh nói những câu vô nghĩa nữa. Sự việc rất không đơn giản đâu, trong chúng ta nhất định có kẻ nội gián! Đem cái chết của Liễu Tinh Tinh ra để lấy dẫn chứng, nếu không có ai đó nắm vùng rồi phối hợp với gã Đoàn Chính Dương thì hãn đâu có thể biết rõ như lòng bàn tay mọi hoạt động của chúng ta, biết rõ cả ba chúng ta vắng mặt mà ra tay sát hại Liễu Tinh Tinh?”

Chu Vũ nói chưa dứt lời thì Trương Ngưng đã lắc đầu quầy quậy, bức xúc nói luôn: “Không phải tôi! Giữa tôi và Đoàn Chính Dương đã kết thúc từ lâu, tôi không phải là nội gián.”

Nghe xong, Chu Vũ cười khẩy, gờm gờm nhìn Trương Ngưng. “Tôi có nói cô đâu, sao cô phải sồn sồn lên thế? Có tật giật mình à? Không ai khảo mà xưng chứ gì?”

“Tôi không! Nếu đúng là tôi, thì vừa nãy Liễu Tinh Tinh chết rồi, tôi phải bỏ chạy chứ? Tại sao tôi vẫn còn ở lại?”

“Phải! Tại sao cô vẫn ở lại à? Tại vì trò chơi của các người vẫn chưa kết thúc, tại vì cô dẻo mỏ nói ngon nói ngọt thuyết phục mọi người đừng nghi ngờ cô nữa, nhưng bọn tôi đâu có ngu? Hôm nay nếu không trói cô lại để buộc thẳng Đoàn Chính Dương phải lộ mặt ra thì ngày mai bọn tôi sẽ thật sự hết cách sống!”

Nói rồi Chu Vũ bước lên tóm lấy Trương Ngưng và gọi Tư Khải Điển đem dây mây đến.

Trương Ngưng bí quá há mồm cắn luôn vào tay Chu Vũ, nhân lúc anh ta đau quá kêu trời thì cô ta co cẳng chạy ra ngoài lều.

“Mẹ mày, con đã thối thây!” Chu Vũ nhặt luôn một hòn đá ném thật mạnh vào Trương Ngưng.

Cùng với tiếng kêu thảm thiết, Trương Ngưng ngã vật xuống đất, không động đậy gì nữa.

“Cụ mày cho phép mày chạy hay sao?” Chu Vũ nhổ toẹt một bãi nước bọt rồi bước ra đá cho Trương Ngưng một phát. “Đứng lên! Đừng có giả vờ chết!”

Nhưng chỉ một giây sau Chu Vũ như người bị điện giật ngã phệt ngay xuống đất, rồi vừa bò vừa lết về phía chúng tôi, kinh hãi gọi La Thiên lạc cả giọng.

Rất nhanh, chúng tôi hiểu ra ngay chuyện tồi tệ đã xảy ra, khi La Thiên chạy ra nhìn, tôi mới biết hòn đá ấy đã ném trúng gáy Trương Ngưng không chệch một li, khiến cô bị chết ngay tại chỗ.

Tư Khải Điển ngồi thụp xuống ôm đầu khóc rống lên: “Tại sao lại thế này? Đã nói là hiện giờ chỉ còn năm người, đến cuối cùng vẫn còn năm người kia mà?”

Chu Vũ đã hoàn toàn rối trí, anh ta túm chặt áo La Thiên, vừa khóc vừa nói: “Bây giờ phải thế nào? Tôi đã giết con của Đoàn Chính Dương, bây giờ lại giết người tình của hắn, hắn nhất định sẽ không tha cho tôi... tôi không hề cố ý... tôi chỉ định dọa nó, nào ngờ... Hay là thế này vậy, La Thiên, anh giúp tôi giải thích với Đoàn Chính Dương, nói rằng tôi chỉ vô tình thôi. Hắn là trí thức, là hạt nhân của xã hội, hắn rất hiếu lễ phải... Tôi thật sự không định giết Đoàn Lôi và Trương Ngưng, tôi không cố ý. Anh sẽ xin với hắn hộ tôi được không? Hãy xin hắn tha cho tôi được không? Tôi xin làm trâu ngựa tôi tớ cho hắn cũng được.”

Tôi hơi xót thương nhìn Chu Vũ, một gã đàn ông ích kỷ, hung hãn, lúc này anh ta đã sợ quá hóa điên cho nên mới luôn miệng nói năng chẳng ra sao nữa. Đoàn Chính Dương là kẻ ác ma cuồng sát cực kỳ độc ác, thế mà anh ta bảo La Thiên đi cầu xin hắn! Chẳng phải đã hóa điên là gì?

Rừng Bọ Cạp này như một tấm gương phản chiếu vô số khía cạnh của nhân tính. Chu Vũ, Cố Phong, Tư Khải Điển, Trương Ngưng, Liễu Tình Tình... nên nói rằng con người ta bỏ mạng trong rừng Bọ Cạp này vì nhân tính của chính họ bị khiếm khuyết thì chính xác hơn là vào khu rừng này để tự sát vì những cú sốc hay hẫng hụt trong cuộc đời.

Như cách nói của La Thiên, dường như rừng Bọ Cạp sinh ra chỉ nhằm dành cho loài người!

Chúng tôi ai cũng có khiếm khuyết, ai cũng có những nhược điểm đáng kể nào đó.

Liệu chúng tôi có thể sống mà trở ra được không?

4

Lần này tôi phải một mình đơn độc ở lại căn lều.

Tôi cũng muốn cùng mọi người đem Liễu Tinh Tinh và Trương Ngưng đi mai táng, nhưng vì chân tôi bị đau dữ dội nên không bước nổi. La Thiên không yên tâm để tôi ở lại một mình, anh muốn ở lại với tôi, nhưng lập tức bị Chu Vũ và Tư Khải Điển nhất trí phản đối. Tư Khải Điển nói: “Nay chỉ còn ba người đàn ông, nếu anh không đi thì tôi và Chu Vũ dù đào đến mai cũng không thể đào xong hai cái hố!”

Chu Vũ tiếp lời: “Đúng thế! Hôm nọ tôi đã nói là nên đào thêm vài cái hố...”

Gã rô dại này quả là có đầu óc “tiên tri”!

Tôi vội ngắt lời anh ta, bèn nói với La Thiên: “Hay là các anh cứ đi trước, tôi sẽ từ từ theo sau. Anh cứ yên tâm, em sẽ ổn thôi!”

La Thiên gật đầu, đưa cho tôi thanh kiếm tre và dặn dò tôi hãy thận trọng.

Bốn bề lặng ngắt như tờ, im ắng đến nỗi ngay hơi thở của tôi cũng bị tan vào không gian không một tiếng động.

Vốn dĩ có cả thảy mười người, nay chỉ còn lại bốn, có trời mới biết có phải tiếp tục chết người nữa hay không.

Người tôi mềm oặt ngồi tựa vào gốc cây, sự mệt mỏi chưa từng có thấm sâu vào từng tế bào trong cơ thể tôi, tôi biết mình sẽ không cầm cự nổi bao lâu nữa.

Chết, là một từ cực kỳ mơ hồ đối với tôi.

Có người nói, người ta chết đi rồi sẽ biến thành ma; cũng có người nói, con người chết đi rồi sẽ đi vào một không gian khác. Nhưng hai cách nói này cũng chẳng khác gì nhau, dù biến thành ma hay đi vào một không gian khác thì ít ra “con người” vẫn còn có tư tưởng và trí nhớ, có phải thế không? Nhưng còn có một cách nói khác: con người ta chết, thực ra chỉ là một giấc ngủ dài, không nằm mơ, không có tư tưởng cũng không có trí nhớ.

Nếu có thể lựa chọn, tôi sẽ không do dự chọn ngay cách thứ nhất. Kể ra thì tôi có quá nhiều chuyện không muốn nhớ đến, dù trong trí nhớ của tôi có một số chuyện tôi mãi mãi không muốn nhắc đến - bao gồm cả những chuyện trải qua trong rừng Bọ Cạp lần này - nhưng tôi vẫn muốn lựa chọn giữ lại trí nhớ, vì tôi có La Thiên, vì tôi có cha tôi mẹ tôi...

Trước đây tôi chưa bao giờ đào sâu suy nghĩ về vấn đề này, nhưng giờ đây tôi bỗng nhiên hiểu rõ, có lẽ cái chết đang đến gần tôi thật rồi.

Nghĩ đến đây, tôi gắng vận sức để đứng dậy. Tôi phải đi tìm La Thiên. Chết ở bên cha mẹ tôi, là không thể, cho nên dù phải bò thì tôi cũng bò đến bên La Thiên.

Vừa ngẩng lên nhìn thì đầu tôi dường như nổ tung!

Ở chỗ không xa, kẻ đeo mặt nạ đang đứng sừng sững bất động như một pho tượng, tôi không nhìn thấy mắt hắn nhưng tôi biết hắn đang quan sát từng cử động của tôi.

Trời đất ơi, chắc chắn hắn đang muốn giết tôi!

Tôi không kịp nghĩ ngợi gì khác, cũng bất chấp cái chân đang đau, ngay thanh kiếm tre là thứ duy nhất để phòng thân, vì quá sợ hãi nên tôi cũng quên không cầm.

Đầu tôi chỉ hiện lên một từ duy nhất: chạy!

Cơn đau thấu tim gan khiến tôi bị ngã không biết bao nhiêu lần, nhưng lúc này bỏ chạy tháo thân quan trọng hơn hẳn vết thương ở chân, tôi mím môi

nghiến răng nén đau chạy về hướng con suối; chỉ cần chạy đến bên La Thiên thì tôi sẽ thoát khỏi cỏi chết.

Nhưng điều quái lạ là kẻ đeo mặt nạ chỉ lững thững đi theo sau tôi, dường như hẳn không vội bắt tôi ngay.

Đầu óc tôi bỗng hỗn loạn đủ thứ, chắc chắn là hẳn biết tôi đang cố chạy đến chỗ La Thiên, và cũng biết ở đó có ba nam giới, vậy tại sao hẳn cứ mặc kệ tôi chạy? Hay là hẳn định một lần giết sạch cả bốn chúng tôi cho gọn? Có lẽ hẳn đã cầm chắc 100%, nếu không, hẳn sẽ không bình thản như thế này.

Không! Tôi không chấp nhận mạo hiểm kiểu này, không thể để La Thiên gặp nguy hiểm.

Trong chớp mắt, tôi đưa ra quyết định: chuyển hướng đi, tôi chạy sang bên phải. Dù quyết định này có thể khiến tôi không bao giờ trông thấy La Thiên nữa thì tôi cũng cứ làm, tôi phải dụ kẻ đeo mặt nạ đi sang hướng khác.

Chỉ lát sau, tôi ý thức được rằng mình đã đi vào tử lộ: phía trước là dốc núi.

Lúc chạy đến mép vách đá, tôi đột ngột dừng bước, tôi sợ hãi hít sâu một làn khí lạnh: dốc núi này không như các dốc núi đã nhìn thấy, vì nó dựng đứng chẳng khác gì một bức tường đá.

Tôi không còn lối nào để chạy trốn nữa.

Tôi áp tay lên ngực, con tim đang đập như điên, rồi quay người lại. Kẻ đeo mặt nạ đứng cách tôi không xa, và không có bất cứ một hành động nào.

Hẳn đang chờ đợi cái gì? Hẳn biết tôi đã tuyệt đường cho nên hẳn ung dung không vội gì, phải thế không? Hay là hẳn muốn bắt tôi làm con tin để khống chế La Thiên?

Tôi mỉm cười chua chát, không mấy may sợ hãi, tôi nhìn thẳng vào hẳn, nói: “Đoàn Chính Dương! Nếu anh định lợi dụng tôi để đối phó với La Thiên, thì e rằng anh sẽ phải thất vọng.”

Kẻ đeo mặt nạ dường như ý thức được một điều gì đó, mồm hăn không ngớt phát ra những âm thanh gừ gừ khàn đục nặng nề và chạy như bay bổ nhào vào tôi.

Nhưng hăn đã đến muộn mất một giây. Đúng khoảnh khắc hăn sắp vồ được tôi thì tôi tung mình nhảy ào xuống dưới dốc núi.

Tạm biệt La Thiên của tôi, tạm biệt cha tôi mẹ tôi!

Tôi mơ hồ chơi vơi, hình như tôi trở lại đỉnh núi chùa Thiên Nhân. Đó là chuyện của tháng trước, một đứa trẻ cướp giật túi xách của tôi, rồi bỏ chạy; chạy quá nhanh trượt chân ngã xuống vách núi. Nhưng đúng khoảnh khắc ấy La Thiên đã kịp nắm được tay nó, còn tôi, tôi quá vội hỗ trợ anh nên tôi cũng suýt ngã rơi xuống. Vậy là một mình La Thiên đang rất nguy ngập vì hai tay nắm tay hai người, nhưng anh đã buông tay tôi ra...

La Thiên của tôi là con người như vậy, anh dám liều mạng để cứu một kẻ cắp vặt vốn chưa từng quen biết.

Anh nói: “Tiểu Yên em có tin anh không?”

Tôi đương nhiên gật đầu: “Tin chứ! Em sẽ mãi mãi tin anh.”

Anh hơi mỉm cười, nói: “Em Tiểu Yên! Anh yêu em...”

Em cũng yêu anh, La Thiên, hãy vì em, anh nhất định phải tìm ra sự thật!

5

Lúc chạng vạng tối, tôi tập tễnh lê bước trở về căn lều. Rồi nằm vật ngay ra đất như một đám bùn nhão, toàn thân tôi đau ê ẩm không sót một chỗ nào.

Thấy tôi trở về, Chu Vũ và Tư Khải Điển lập tức chạy đến vồn vã hỏi tôi vừa rồi đi đâu, đã xảy ra chuyện gì...

Tôi mệt mỏi nhìn quanh bốn phía, rồi hỏi họ: “La Thiên đâu?”

Chu Vũ nói: “Đi tìm cô. Anh ấy quá sốt ruột, rất lo cô bị Đoàn Chính Dương tấn công bắt đi. Kìa, tôi hỏi cô đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cô đây mình thương tích thế này?”

Tôi cố gượng cười rồi khó nhọc ngồi dậy: “Tôi đã chạm trán Đoàn Chính Dương, không thể nhầm. Các anh xem, tôi suýt nữa mất mạng...”

Rất muộn, La Thiên mới trở về. Khi nghe tôi nói tôi chạm trán Đoàn Chính Dương, anh lo lắng hỏi: “Hắn có làm gì em không? Tại sao em lại bị thương khiếp thế này? Hắn tha cho em hay là em trốn thoát?”

Một lô câu hỏi đang chờ tôi lần lượt trả lời, tôi khẽ nói: “Hắn đuổi bắt em, rồi em nhảy xuống dốc núi, cho nên hắn không bắt được em.”

“Tại sao em lại chạy về phía dốc núi? Tại sao không chạy về phía con suối?”

“Thoạt đầu em chạy về phía con suối, nhưng gã Đoàn Chính Dương cứ lững thững bám theo phía sau; hình như hắn đã chuẩn bị để sẵn sàng ra tay một trận cuối cùng. Em lo hắn sẽ tấn công anh cho nên em cố ý dụ hắn đi theo hướng khác. La Thiên, anh mau nghĩ cách để có thể sớm bắt được hắn. Hiện nay chúng ta chỉ còn bốn người, không thể lại tiếp tục phải bỏ mạng thêm nữa.”

Chu Vũ đứng bên nói: “Tiểu Yên đúng là vận son, ngã xuống núi không chết, mà vẫn có thể trở về. Nhưng không ai có thể bảo đảm lần sau vẫn có thể gặp may như thế nữa. Chúng ta không thể cứ ở thế bị động như thế này, nếu không chủ động xuất kích thì e sẽ đến lúc tất cả đều bị tiêu diệt.”

“Nói anh là gã đàn, thực chẳng sai! Tại sao chúng ta phải tìm hắn? Ta cứ trực tiếp dụ hắn đến không được à?”

“Dụ thế nào?” Tư Khải Điển ngớ ra không hiểu.

Chu Vũ khinh khỉnh nhìn Tư Khải Điển, rồi nói: “Tôi cảm thấy rất có thể gã Đoàn Chính Dương mai phục ở quanh đâu đây, nếu không, hắn không

thể nắm vững mọi hành động của chúng ta như vậy. Chúng ta có thể làm như thế này: ta sẽ đặt bẫy, rồi cho một người ở lại trong lều, ba người còn lại sẽ phục kích ở gần cái bẫy. Khi đặt bẫy tất nhiên phải rất cẩn thận, tuyệt đối không để cho hăn phát hiện ra. Khi hăn nhìn thấy trong lều chỉ có một người, chắc chắn hăn sẽ lại xuất hiện; người này có trách nhiệm dụ Đoàn Chính Dương đến gần cái bẫy, đến lúc đó tất cả chúng ta sẽ xông ra tấn công, hăn sẽ không kịp trở tay. Thế nào, được chưa?”

La Thiên gật đầu: “Cách này rất được! Chúng ta sẽ thử làm.”

Tư Khải Điển tỏ vẻ băn khoăn: “Cách này hay đấy, nhưng ai sẽ dụ Đoàn Chính Dương? Tôi thì không làm nổi, tôi nhát lắm, hăn chưa lò dò đến thì chân tôi đã nhũn ra, tôi chạy đến gần chỗ đặt bẫy thế nào được? Hay là La Thiên? Anh là cảnh sát, anh rất can đảm.”

La Thiên ngẫm nghĩ rồi nói không ổn, vì anh là cảnh sát, chắc chắn gã Đoàn Chính Dương sẽ không xuất hiện, và dù hăn có xuất hiện thì La Thiên cũng không có cách gì dụ hăn đến chỗ đặt bẫy. “Khi nhìn thấy hăn, tôi quay đầu bỏ chạy ngay, thì hăn sẽ nghi ngờ chứ còn gì!”

Bẫy của thợ săn phải đặt tảng thịt ngon, lưỡi câu của người đi câu phải mắc mồi hấp dẫn.

Tôi liếm môi, rồi khẽ nói: “Để tôi sắm vai ấy!”

La Thiên lập tức phản đối: “Không được! Chân em đang đau, em lại vừa mới chạm trán hăn xong, nếu bọn anh để em ở lại một mình như con rắn độc mò đến thì sẽ là vô lý, hăn cũng sẽ nghi ngờ.”

Chu Vũ gãi đầu gãi tai, cũng không nghĩ ra cách gì: “Vậy thì bây giờ nên thế nào?”

Thấy ánh mắt mọi người đang nhìn cả vào mình, Chu Vũ vội lắc đầu: “Tôi thì không được. Tôi làm chết con trai hăn và bồ nhí của hăn, hăn gặp kẻ thù

hắn sẽ rất khùng; còn tôi hễ nhìn thấy hắn thì người tôi đã mềm oặt, hắn sẽ tha hồ cắt tiết tôi mất thôi!”

Đúng là hết cách rồi! Chúng tôi đành để cho Chu Vũ và Tư Khải Điển bốc thăm. Kết quả là Tư Khải Điển bốc trúng, anh ta gần như sắp khóc. Chu Vũ bá vai anh ta an ủi: “Đừng sợ, đừng sợ! Chúng ta sẽ đặt bẫy ở gần lều, tôi bảo đảm anh sẽ không vấn đề gì hết.”

Tư Khải Điển đẩy Chu Vũ ra, hét lên: “Cút đi! Nói cứ nhẹ như không, thì anh ra mà làm đi? Đồ tiểu nhân bỉ ổi, ích kỷ!”

Chu Vũ không nổi giận, trái lại còn cười hề hề, nói: “Được! Tôi bỉ ổi, tôi ích kỷ, tôi là tiểu nhân, là đồ khốn, đồ ba que, được chưa? Cùng lắm là ra khỏi rừng này rồi tôi sẽ tìm anh để mua bảo hiểm của anh chứ gì!”

Mọi người bắt đầu bàn bạc xem nên đặt bẫy như thế nào để bắt gã Đoàn Chính Dương. Bắt được hắn sớm ngày nào thì chúng tôi có thể ra khỏi rừng Bọ Cạp sớm ngày ấy. Tôi nhớ đến cái lần tôi giã phải bẫy khi mới vào rừng Bọ Cạp rồi bị treo ngược lên cây, tôi bèn đề nghị dùng cách đó, Chu Vũ lập tức nói bẫy kiểu đó không được, vì phải dùng dây thừng làm công cụ, hiện giờ chúng tôi chỉ có dây mây và cành cây, dù gượng dùng dây mây thì cũng không thể bảo đảm gã Đoàn Chính Dương sẽ giã trúng thòng lọng.

Chu Vũ nói tiếp: “Bẫy của chúng ta buộc gã Đoàn Chính Dương phải bị thương, hắn có bị thương thì chúng ta mới dễ khống chế hắn.”

Thấy mọi người gật đầu tán thành, Chu Vũ đảo tròn đôi mắt, anh ta nhìn vào thanh kiếm tre, phấn khích nói: “Nó là thứ vũ khí tuyệt vời! Chúng ta sẽ mài thêm vài thanh nữa, biến thành những mũi tên nhọn, nhất định sẽ bắn trúng tên khốn Đoàn Chính Dương.”

Ý định đã hình thành, mọi người chia nhau đi tìm tre.

Nhưng trời đã tối, ngoài kia là màn đêm đen kịt, nên đành phải dùng cành cây vậy.

Cả bốn người thay phiên nhau làm mãi miết, không ngơi tay một phút nào, cứ thế mãi đến trưa hôm sau thì làm được hai mũi tên. Tuy đầu mũi tên không thật sắc nhọn nhưng cũng đủ để gây thương tích.

Tay ai cũng bị phỏng rộp tóa máu, nhất là La Thiên, anh chỉ để tôi mài một lúc rồi anh lại giăng lại để mài, cho nên hai bàn tay anh bị rộp nhiều hơn cả.

Mài xong mũi tên, chúng tôi dùng cành cây và dây mây chế ra hai cây cung, sau đó đem ra một vị trí cách căn lều chừng hai trăm mét, bố trí lầy bẫy. Chúng tôi buộc cố định hai bộ cung và tên trên hai cây to, sau đó thả hai sợi mây dài xuống bên dưới, chỉ cần khê giật là mũi tên phóng vút ra ngay.

Chúng tôi thử đi thử lại vô số lần, sau đó đánh dấu vị trí mũi tên có thể bắn trúng; chỉ cần Tư Khải Điển dụ được gã Đoàn Chính Dương ra đúng vị trí đó thì chắc chắn mũi tên sẽ bắn trúng hẳn.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy hai mắt tối sầm, người chao đi, đứng không vững nữa.

Thấy tôi lão đảo sắp ngã, La Thiên vội chạy đến đỡ lấy tôi, sau khi dặn dò họ mấy câu, anh cũng tôi trở về căn lều.

Vào đúng lúc hệ trọng thì tôi lại lăn ra ốm. Tôi nôn thốc nôn tháo, lại sốt cao nữa; La Thiên phải mấy lần lấy nước lau rửa cho tôi, săn sóc tôi rất tận tình chu đáo giống như tối hôm nọ săn sóc Liễu Tinh Tinh, khiến tôi rất e ngại.

Lúc Chu Vũ và Tư Khải Điển trở về, tôi chật vật ngồi dậy, nói rằng bây giờ chúng ta có thể bắt đầu hành động, nhưng La Thiên không đồng ý, anh nói rằng phải chờ tôi hết sốt đã.

Tôi nắm chặt tay anh, rất tự tin mỉm cười và khê nói: “Em không sao cả, anh đừng lo gì. Đêm qua mọi người đều không ngủ, nếu ngay sau đây

không đi bắt gã Đoàn Chính Dương thì e ai cũng mệt rồi lăn ra ngủ, lỡ chẳng may hăn lò dò đến thì sẽ ra sao? Anh đừng nói là anh sẽ canh gác cho mọi người, anh đã mệt mỏi hơn bất cứ ai rồi! Anh cứ tin em đi, em sẽ chịu đựng được; em phải kiên trì chịu đựng để có thể sớm gặp lại cha mẹ em.”

La Thiên nắm chặt tay tôi. Anh nói với Tư Khải Điển: “Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta, chỉ được phép thành công chứ không được phép thất bại. Anh hoàn toàn không phải sợ hãi gì, đã có chúng tôi ở ngay bên anh. Anh nhớ là phải như gã Đoàn Chính Dương đến đúng vị trí.”

Tôi tự nói với mình: đây đúng là cơ hội duy nhất của chúng tôi, chúng tôi nhất định phải thành công.

Tư Khải Điển mặt mũi méo xệch, trông thật đáng ái ngại. Anh ta nhìn La Thiên, nói: “Nhưng nếu... nếu...”

“Không có nếu gì cả! Anh đừng nên căng thẳng.” La Thiên nhẹ nhàng ngắt lời anh ta.

“Nhưng... nhưng tôi đang... đau bụng...”

“Thôi đi cho! Hễ có việc thì anh lại đau bụng! Nên có khí phách một chút chứ?” Chu Vũ lờm Tư Khải Điển, rất không bằng lòng.

La Thiên đặt tay lên vai Tư Khải Điển, cổ vũ: “Tôi tin ở anh, anh nhất định sẽ làm được.”

Tư Khải Điển vừa bước ra khỏi lều đã lại gọi chúng tôi: “Khoan đã! Nếu tôi thành công, thì các vị có thể chấp nhận một điều kiện này không: ra khỏi rừng rồi, mỗi vị phải mua của tôi một suất bảo hiểm?”

Chu Vũ khoái chí: “Được được được! Tôi sẽ bảo cả nhà tôi mua bảo hiểm của anh.”

Vào lúc kẻ đeo mặt nạ xuất hiện, tôi cảm nhận rất rõ Chu Vũ ngồi bên cạnh tôi hai vai run lên dữ dội. Lẽ ra anh ta nên trực chiến bên cạnh bộ cung tên thứ hai, nhưng anh ta sợ, cứ nằng nặc đòi ngồi giữa La Thiên và tôi; đồng thời cũng không cho La Thiên chạy ra trực chiến. Anh ta sợ rằng nếu thất bại, lại không có La Thiên ở bên thì chẳng có ai bảo vệ anh ta.

Nhìn Tư Khải Điển đang chạy đến gần vị trí đã xác định, bàn tay tôi đang cầm thanh kiếm tre bỗng nhơm nhớp mồ hôi, tim tôi đập loạn lên vì quá hồi hộp.

Hệt như hôm qua, kẻ đeo mặt nạ vẫn lững thững, không nhanh không chậm đi sau Tư Khải Điển. Hình như hắn cũng không vội bắt Tư Khải Điển.

Tôi liếc nhìn La Thiên, chỉ thấy anh nhìn gã đeo mặt nạ không chớp mắt, tay phải anh nắm chặt sợi dây mây, anh đang chờ hắn đi đến đúng vị trí đã xác định.

Tư Khải Điển đã thành công!

Khi hắn vừa bước đến phạm vi bắn tên, Tư Khải Điển giả vờ trượt chân lao đảo ngã luôn xuống đất, rồi run run nói: “Đoàn... Đoàn Chính Dương anh nghe tôi nói đã...”

Nhân lúc kẻ đeo mặt nạ dừng bước, La Thiên lập tức giật sợi dây mây, mũi tên bay vút ra bắn thẳng vào kẻ đeo mặt nạ.

Hắn “hự” một tiếng, đưa tay ra nắm mũi tên đã cắm ngập vào bụng, hai chân nhào ra rồi hắn khụy xuống đất.

Thấy kế hoạch đã thành công, Tư Khải Điển vội nhóm dậy lớn tiếng kêu lên: “Bắn trúng rồi! Bắn trúng rồi!”

La Thiên từ từ bước đến gần kẻ đeo mặt nạ, chăm chú nhìn hắn, rồi lạnh lùng nói: “Ngươi đã không còn cơ hội nữa!”

Câu nói vừa dứt, thì tôi vận hết sức lực toàn thân, tay nắm chặt thanh kiếm tre đâm thật mạnh vào La Thiên; nhưng vì bước chân tôi hơi loạng choạng, tôi vốn định đâm vào lưng nhưng mũi kiếm đã đi chệch hướng rồi đâm vào vai bên phải của anh, may sao nó đã cắm ngập vào cơ thịt, máu tươi chảy ra như suối.

Khi anh quay lại nhìn tôi bằng ánh mắt thất vọng không sao tin nổi, tôi không hề né tránh, tôi nhìn thẳng vào ánh mắt ấy và dẫn giọng nói từng chữ một: “Người nhầm rồi! Chính người mới không còn cơ hội nữa!”

Tôi dám khẳng định, anh tuyệt đối không ngờ rằng mình bị chết bởi tay tôi!

Chương 9: Tư Khải Diễn chuộc tội

1

Hôm nọ tôi khảng khái nhảy xuống dốc núi, và lập tức nhận ra mình đã mắc một sai lầm quá lớn. Vì nó chỉ là dốc núi chứ không phải vách đá.

Vách đá thì thẳng đứng, dốc núi thì thoải, cho nên lúc nhảy xuống tôi lập tức bị ngã lộn vòng và tiếp tục lăn xuống phía dưới, hết sức khốn đốn, trái ngược với mong muốn của tôi là mình sẽ hy sinh oanh liệt.

Cuối cùng, đầu va đập mạnh vào một gốc cây rồi tôi ngất đi.

Không rõ tôi bị hôn mê trong bao lâu, lúc mờ mờ ảo ảo mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt tôi là một cái mặt nạ trông cực kỳ đáng sợ.

Kẻ đeo mặt nạ! Tôi sợ hãi kêu lên và rướn người ngồi phắt dậy, rồi lập tức cảm thấy đầu nhức kinh khủng như sắp vỡ tung ra, toàn thân đau rát như bị lửa đốt. Nhưng bấy giờ không phải lúc để ý đến chuyện bị đau. Tôi sợ hãi lùi về phía sau, tôi thấy tuyệt vọng, rốt cuộc tôi không thể thoát khỏi bàn tay hãn.

Kẻ đeo mặt nạ cúi xuống nhìn tôi, thấy tôi vừa mở mắt ra đã quá sợ hãi lùi lại thì hãn cũng lùi lại, cứ như là hãn lo mình khiến tôi sợ hãi, vì thế hãn rất lúng túng.

Thế là sao? Hãn đã bắt được tôi, nhưng rồi lại sợ mình làm cho tôi kinh hãi?

Khi tôi đang nghi hoặc không sao hiểu nổi thì bỗng liếc thấy bé Đoàn Lô từ sau một gốc cây to chạy ra, nó vui vẻ nói: “Tiểu Cố đã tỉnh lại rồi à?”

Tôi ngớ ra nhìn nó, thì ra nó vẫn còn sống, nó đã được kẻ đeo mặt nạ cứu! Tôi đã đoán không nhầm: kẻ đeo mặt nạ là Đoàn Chính Dương, cha con họ Đoàn và gã Chu Vũ đúng là cùng một bọn, hôm nọ Chu Vũ ném Đoàn Lô

xuống dốc núi chính là âm mưu của bọn họ, đó chẳng qua chỉ là một thứ khổ nhục kế mà thôi!

Trời đất ơi, hiện nay ở trên đó chỉ còn ba người đàn ông, trong đó có một kẻ nội gián, vậy thì chẳng phải là tính mạng La Thiên và Tư Khải Điển sắp nguy đến nơi hay sao?

Nghĩ đến đây, tôi lạnh lùng nhìn kẻ đeo mặt nạ, cứng cỏi nói: “La Thiên đã biết tôi nằm trong tay anh chứ gì? Anh sẽ lợi dụng tôi, tại sao? Tôi hiểu rồi: vì anh sợ La Thiên cho nên anh phải khống chế tôi, nếu không, anh không thể là đối thủ của anh ấy...”

“Không phải thế, Tiểu Cổ...”

Tôi ngắt lời thẳng bẻ: “Không phải cái gì?” Rồi tôi căm giận nhìn Đoàn Chính Dương, căn vặn hằn: “Sao anh có thể tàn nhẫn đến thế, dám đẩy đứa con trai mình vào vòng tội lỗi? Nó mới 7 tuổi đầu! Có người cha nào như anh không? Còn những người đã chết ở ngoài kia nữa, họ có thù sâu nợ máu gì với anh mà anh lại lần lượt giết họ...”

“Ông ấy không phải cha cháu, mà là chú La Thiên!” Đoàn Lôi cuống quýt la lên.

Hắn không phải Đoàn Chính Dương? Mà là La Thiên? Đâu có thể như thế?

“Đây là chú La Thiên thật mà!” Giọng Đoàn Lôi lại vang lên.

“Không!” Tôi hét to. “Hắn không phải La Thiên! Không phải! Đây là âm mưu của các người, không đời nào tôi lại tin!”

Tôi vừa nói xong thì kẻ đeo mặt nạ giật mạnh cổ áo của hắn ra, ở vai trái của hắn có một vết sẹo trông rất đáng sợ. Khi hắn từ từ xoay người đi thì ở cả vai trái và phải có cả thấy ba vết sẹo. Tôi nhận ra những vết sẹo này và không bao giờ có thể quên: tháng trước ở đại học Giang Xuyên xảy ra chuỗi vụ án mạng, La Thiên bị thương do hung thủ bắn nỏ.

Chuyện này là thế nào? Tôi bỗng ngậy đờ ra.

Hắn mới thực sự là La Thiên? Không thể! Không thể như vậy!

Nếu hắn là La Thiên thì La Thiên ở trên kia là ai? Dù tôi chưa từng nhìn lưng anh ta có sẹo hay không, nhưng tôi đâu đến nỗi không thể nhận ra đó là người yêu của mình? Chắc chắn đây lại là âm mưu, vết sẹo của Đoàn Chính Dương là sẹo giả!

Tôi chăm chú nhìn hắn, tôi muốn nhìn rõ đôi mắt ở phía sau chiếc mặt nạ, nhưng vì hắn đứng quay lưng về phía mặt trời nên tôi chỉ nhìn thấy hai cái hốc đen ngòm sâu hoắm.

Được lắm! Người đã mạo nhận mình là La Thiên, thì bây giờ ta sẽ vạch trần người.

Tôi hít vào một hơi thật sâu, giọng run run hỏi hắn: “Nếu anh là La Thiên, thì anh có nhớ hồi nọ ở chùa Thiên Nhãn, lúc buông tay tôi ra, anh đã nói câu gì?”

Tôi định ninh võ này tôi sẽ lật tẩy được trò hề của hắn, nhưng không ngờ hắn lại từ từ ngồi xuống, nhặt một cành cây nhỏ viết trên mặt đất một hàng chữ. Đoàn Lôi xán lại nhìn rồi lẩm nhẩm đọc: “Em có tin anh không?”

Nó đọc xong câu này, tôi cảm thấy như thế giới đã sụp đổ.

Nước mắt tuôn rơi lã chã, tôi không sao nén được hét lên: “Không phải câu này! Không phải! Không phải!”

Hắn ngừng lại chốc lát, rồi lại cầm cành cây viết thêm mấy chữ. Khi Đoàn Lôi khẽ đọc ra ba chữ “Anh yêu em” thì tôi thật sự hoàn toàn rã rời kiệt sức, tay túm tóc và lắc đầu quầy quậy.

Ôi Cổ Tiểu Yên, sao người lại ngu dại thế này?

Tại sao người lại dẫn độn đến nỗi không nhận ra La Thiên là thật hay giả? Không những thế, người còn giơ kiếm đâm La Thiên thật để bảo vệ La

Thiên giả ở trên kia! Người ngu ngốc hết cỡ rồi, người còn mặt mũi nào để nhìn La Thiên nữa? Còn mặt mũi nào để sống trên đời này nữa?

Thấy La Thiên đang từ từ bước đến gần tôi, tôi hét lên: “Đừng bước lại nữa! Đừng!”

Tôi loạng choạng, lảo đảo, tay đập mạnh lên đầu, và túm tóc giật thật mạnh.

Trước đây tôi vẫn mong sẽ sớm tìm ra sự thật, tôi hoàn toàn không ngờ sự thật giờ đây lại là thế này!

Tôi vẫn nhớ như in hôm nọ ở trên dốc núi tôi đâm La Thiên như thế nào, sự việc đó khiến tôi đờn đau không muốn sống nữa.

La Thiên thấy tôi như thế này, anh lại ngồi xuống rồi viết nhanh trên mặt đất, Đoàn Lôi đọc ngắc ngứ: “Em đừng thế này, Tiểu... chữ này cháu không đọc được... anh biết em... vì yêu anh... vì em xưa nay chưa bao giờ hoài... chữ này cháu cũng không đọc được... kẻ ở bên em không phải là anh... em đã coi kẻ đeo... gì đó, là hung thủ... cho nên em...”

Đoàn Lôi đọc rất lộn xộn nhưng tôi đã hiểu rõ tất cả rồi.

Lúc này tôi mới chợt hiểu ra: bé Đoàn Lôi tuy nói năng đâu ra đấy nhưng có rất nhiều chữ nó vẫn chưa biết đọc, vì nó mới chỉ là đứa học sinh lớp 1 tiểu học; nếu tôi tinh ý hơn thì tôi phải nhận ra mẫu giấy hôm nọ là có vấn đề mới phải.

La Thiên lại bước đến gần tôi, rồi quỳ xuống bên cạnh, đưa tay nâng khuôn mặt đẫm lệ của tôi.

Phía trong chiếc mặt nạ là đôi mắt anh đầy đau khổ, bi thương, cũng có nét ấm ức và cả niềm vui nữa, một đôi mắt phức tạp không sao diễn tả nổi. Nhưng có một điểm này là không thay đổi: dù đôi mắt ấy đầy những tia máu nhưng nó vẫn lấp lánh ánh sáng.

Đây mới đúng là La Thiên của tôi!

Lát sau anh đưa tay lên nắn sống mũi tôi, nhẹ nhàng lau nước mắt trên khuôn mặt tôi.

Không thể kiềm chế nổi nữa, tôi ngả người vào lòng anh rồi khóc nức nở: “Em xin lỗi... La Thiên, xin lỗi anh...”

2

La Thiên đã kể cho tôi biết toàn bộ đầu đuôi câu chuyện.

Hôm xưa, khi chúng tôi ra khỏi nhà Đồng Tú Lệ, anh nhận được một cú phôn, nói rằng ở khu nhà cũ bên đường Quang Hoa, trong khi phá dỡ để di dời, phát hiện ra một xác chết bị chôn trong một bức tường; sau đó anh lại nhận được tin Đoàn Chính Dương đã trốn khỏi nhà giam. Anh lập tức vẫy taxi chạy đến nhà giam, nào ngờ ở trên taxi anh lại bị gã lái xe tấn công, và khi tỉnh lại thì thấy mình nằm trong rừng Bọ Cạp, miệng không thể há ra, mặt thì bị chụp một chiếc mặt nạ.

Chiếc mặt nạ này bằng sắt, được chế tạo đặc biệt, viền ngoài gắn liền với hai mảnh sắt hơi rộng, vòng ra đằng sau khóa chặt gáy La Thiên.

Ở cách đó không xa, có mấy hàng chữ nho nhỏ:

Quy tắc trò chơi

Trước khi bọn họ bị giết sạch, nếu người có thể kịp tìm ra chiếc chìa khóa để chứng minh bản thân, thì người thắng.

Bồ Bằng.

Là Bồ Bằng? Tôi sợ hãi mở to mắt. Đúng là hấn thật rồi. Ngoài hấn ra, không thể tìm thấy kẻ thứ hai có kỹ thuật biến đổi khuôn mặt cao siêu như thế!

Tôi đồng thời với kinh ngạc là nổi hồi hận vô bờ bến. Suốt ngàn ấy hôm ở bên hấn, thực ra có rất nhiều khi hấn đã thể hiện được rất đúng tính cách

riêng của La Thiên, hẳn còn tỏ ra tỉ mỉ, ân cần hơn cả La Thiên. Tôi còn nhớ có lần hẳn nói rằng dù không bảo vệ được người khác thì hẳn cũng bảo vệ tôi bằng được; còn La Thiên thì... xưa nay anh luôn coi người khác quan trọng hơn cả tôi. Tôi đã thật sự lú lẫn, trước những lời ngon ngọt của hẳn, tôi đã u mê và mất cả lý trí.

Tôi hồi tưởng lại cảnh tượng tối hôm xưa ở quán bar hình như tôi thoáng nhìn thấy La Thiên, tôi ngỡ là ảo giác vì tôi uống say; bây giờ nghĩ lại thì ra đó không phải ảo giác, lần đó tôi thật sự nhìn thấy “La Thiên”, không phải La Thiên thật, mà là gã Bồ Bằng!

Nhưng, vẫn còn một chi tiết khả nghi!

Tôi cau mày, ngờ ngợ hỏi La Thiên: “Không đúng! Gã Bồ Bằng gần 50 tuổi, người hơi gù, thì hẳn biến hóa bằng cách nào để em không thể nhận ra? Cả giọng nói nữa, cũng giống hệt anh?” Tôi không sao hiểu nổi, một người đàn ông tuổi ngũ tuần, dùng cách gì để ngụy trang một cách hoàn hảo không sơ suất biến thành một thanh niên mới 28 tuổi, chênh nhau những hơn hai mươi tuổi?

La Thiên lại dùng cành cây viết rằng: họ tên, tuổi, và các đặc điểm nhân dạng của Bồ Bằng chỉ là tư liệu của hẳn ở đại học Giang Xuyên, có lẽ vốn dĩ đã là khai man, là giả. Giả sử hai mươi năm trước hẳn là sinh viên, rồi giết người, khi đó hẳn bảy tuổi, thì hiện nay hẳn ba mươi bảy tuổi; một người ba mươi bảy cải trang thành người hai mươi bảy, cộng thêm với nhân tố môi trường, toàn thân bản thủ lấm lem sẽ rất có lợi cho việc cải trang. Với gã cao thủ phạm tội Bồ Bằng, việc mô phỏng giọng nói của người khác không phải chuyện gì khó khăn, hiện nay đang có rất nhiều người bắt chước giọng hát của các ca sĩ đấy thôi! Đặc biệt là ở trong môi trường rừng Bọ Cạp như thế này, đói khát cực độ và mệt mỏi cực độ, từng phút từng giây phải đề phòng các mối nguy hiểm ập đến, cộng với tâm lý tôi rất tin La Thiên, tuyệt đối không ngờ đến chuyện có kẻ cải trang thành anh, mọi

người khác thì đều không biết anh, cho nên giả sử Bồ Bằng có thể mô phỏng giọng nói La Thiên đạt 90% thì đã quá đủ để tôi rất tin rồi.

Sự việc vốn là như vậy, mọi điều ngờ vực đã dần dần được gỡ bỏ.

Tôi nhìn La Thiên, vội hỏi anh: “Vậy thì chi tiết hẳn nói về chìa khóa, là thế nào? Tại sao phải tìm thấy chìa khóa thì mới chứng minh được bản thân anh?”

La Thiên từ ngoảnh đầu đi, lúc này tôi mới nhìn thấy ở hai mảnh sắt vòng ra phía sau gáy anh có hai lỗ tra chìa khóa, phần dưới cùng của mặt nạ lại có một miếng sắt vòng ra tì sát cằm anh khiến anh không thể nói được.

Tôi bỗng thấy lòng mình lạnh như băng, run run hỏi anh: “Chìa khóa đâu? Chìa khóa ở đâu?”

La Thiên lắc đầu, rồi viết ra hai chữ: không biết.

Nhìn chiếc mặt nạ đen cực kỳ đáng sợ, tôi hiểu rõ, La Thiên không thể há miệng nói cũng không có cách gì để mở mặt nạ ra, nhất là lại đang tồn tại một “La Thiên” ngày ngày ở bên tôi, khiến anh không thể có cách gì chứng minh anh mới là La Thiên thật. Còn gã Bồ Bằng thì lại lợi dụng điều này để vu khống La Thiên là Đoàn Chính Dương đồng thời là kẻ bày đặt ra toàn bộ sự việc.

Tôi phẫn nộ nói: “Hắn quá bỉ ổi! Và cũng rất không công bằng, không cho anh biết chìa khóa ở đâu, thế mà dám xoen xoét nói là quy tắc trò chơi! Nhưng anh thì... sao anh không tìm cơ hội dẫn em đến xem những dòng chữ mà gã Bồ Bằng để lại? Nếu không, sự việc sẽ không biến thành như hiện nay. Những dòng chữ ấy là gì?”

La Thiên lại viết trên mặt đất: vì tối hôm đó mưa to, nên những chữ ấy đã bị xóa sạch cả rồi; ngay từ đầu anh cũng không biết tôi đang ở trong rừng này, không biết gã Bồ Bằng nói “bọn họ” là những ai, và anh càng không biết chính hẳn đã biến thành anh! Khi anh xuất hiện lần đầu tiên đứng bên xác

Vương Hải Thành, lại trông thấy một kẻ giống mình thì anh kinh ngạc rồi phần nộ, chạy đến đánh nhau với hăn, hậu quả là anh bị hăn đánh ngã xuống núi. Kể từ đó anh lần theo các dấu vết chúng tôi để lại trên đường, rất lâu mới tìm thấy căn nhà nhỏ, anh phát hiện ra tôi cũng ở trong đó nhưng anh không tìm được cơ hội để tiếp cận tôi vì gã Bồ Bạng luôn ở sát bên tôi không rời nửa bước.

Khi biết chúng tôi không có gì để ăn, anh bèn đưa đến cho chúng tôi một số quả cây, đồng thời bày trên mặt đất đề bài toán 5 trừ 3, với hy vọng báo cho chúng tôi biết Bồ Bạng đang có mặt ở đây. Sau khi đưa ra ám hiệu đó thì dù anh có hối hận thì cũng không kịp nữa: vì tôi không hề biết La Thiên ở bên tôi lại chính là gã Bồ Bạng; khi tôi nhìn thấy đề toán 5 trừ 3, tôi đương nhiên sẽ nói với Bồ Bạng. Và thế là, dù anh để lại cho tôi bất cứ tín hiệu ám chỉ nào, tôi đều truyền đạt cho Bồ Bạng biết. Đây là sơ suất của La Thiên.

Khi anh trở lại căn nhà nhỏ thì Bồ Bạng đã dẫn mọi người di chuyển trận địa, hăn còn “sửa” 5 trừ 3 thành 5 cộng 3. Chi tiết này khiến La Thiên càng thêm hối hận, vì anh không những không thể làm cho tôi hiểu ý, mà anh còn bị Bồ Bạng lợi dụng. Anh cũng đoán ra điều này: chắc chắn Bồ Bạng sẽ nói với mọi người rằng đó là ám hiệu do hung thủ để lại với ngụ ý khiến mọi người tự tàn sát lẫn nhau, hăn sửa dấu trừ thành dấu cộng, thể hiện rằng mọi người cần phải đoàn kết lại. Sau khi La Thiên gặp bé Đoàn Lô và hỏi nó, điều này đã được xác nhận là đúng thế thật.

Anh đã đến chỗ chúng tôi rất nhiều lần để tìm cơ hội tiếp cận tôi; nếu được trực tiếp gặp riêng tôi thì anh mới có thể chứng minh bản thân và vạch trần bộ mặt của gã Bồ Bạng. Về sau anh phát hiện ra xác của Lâm Kiều Nhi trên dốc núi và đề bài toán 8 trừ 7 mà gã Bồ Bạng để lại, anh biết rằng đúng là mình đã bị hăn lợi dụng, tuy rất phần nộ nhưng anh không có cách gì để đứng ra nói rõ sự thật. Đúng vào lúc đó thì anh nhìn thấy tôi, anh sững sốt và đứng đờ ra ở ngay dốc núi.

Khi tôi cầm thanh kiếm tre đâm anh, thì anh hoàn toàn không hiểu ra sao nữa, cho đến lúc bị ngã lăn xuống dốc núi, anh vẫn chưa hết kinh ngạc, anh chán ngán cực độ thậm chí tuyệt vọng và có ý buông xuôi. Không ai có thể hiểu nổi tâm trạng đau khổ của anh lúc ấy: hung thủ thì cải trang thành anh, không ngừng giết người, còn bạn gái của anh thì lại giết anh để bảo vệ hung thủ! Vô cùng chua chát và đắng cay nhưng không có cách gì nói ra được...

Khi đã quyết ý sẽ buông xuôi, thì anh bỗng tỉnh ngộ: tại sao tôi lại giết anh? Vì tôi không biết anh là La Thiên, hơn nữa, tôi đã coi anh là hung thủ giết người; khi gã Bồ Bằng bị đập ngã, tôi vẫn cho rằng đó là La Thiên cho nên tôi mới bất chấp tất cả xông ra để giết “La Thiên thật”.

Nói cách khác, tôi giết anh là vì có kẻ làm hại La Thiên; tôi giết kẻ đó, vì tôi yêu La Thiên!

Tôi nắm tay anh đưa lên áp vào má tôi, tôi chỉ biết nói “em xin lỗi anh” và không biết nói thêm gì nữa.

Ông trời đã trừng phạt tôi nặng nề, dù La Thiên không trách tôi nhưng sự việc này sẽ mãi mãi ám ảnh tôi khiến tôi phải cắn rứt suốt đời.

Lát sau La Thiên tiếp tục viết, kể từ lúc này anh sẽ dần bình tĩnh trở lại, anh thề nhất định sẽ vạch trần sự thật.

Sau khi cứu được Đoàn Lô, anh mới biết mình bị gã Bồ Bằng hãm hại và biến anh thành Đoàn Chính Dương; anh lập tức phán đoán rằng việc Đoàn Chính Dương bỏ trốn phải có liên quan đến gã Bồ Bằng. Rất có thể hắn đã vào trại giam “cướp ngục” và đem anh ta đi. Tại sao hắn lại cứu Đoàn Chính Dương? La Thiên cho rằng có lẽ Bồ Bằng và Đoàn Chính Dương quen nhau, và Đoàn Chính Dương cũng liên quan đến sự kiện rừng Bọ Cạp hiện nay, nếu không, gã Bồ Bằng đã không bắt bé Đoàn Lô vào đây.

Bình tĩnh thận trọng suy ngẫm lại vụ án Tô Tuyệt, anh mới nhận ra vụ việc có vô số tình tiết chông chéo rối tinh rối mù hết sức phức tạp.

“Gã Bò Bàng nói Tô...” Tôi nhìn Đoàn Lôi. Vấn đề nhạy cảm này không nên nói ra trước mặt thằng bé. Tôi bèn cầm một cành cây viết nốt lên mặt đất mấy chữ: Tô Tuyết tự sát phải không?

La Thiên gật đầu, viết: gã Bò Bàng quả là thông minh.

Lát sau La Thiên hỏi tôi có còn nhớ hôm chúng tôi đi mua sắm, vừa ra khỏi chợ thì nhìn thấy sự việc liên quan đến tảng nước đá không.

Tôi lập tức nhớ ra ngay. Lúc đó có một người phóng xe đạp rất nhanh, xô vào một người đang khiêng tảng nước đá; một vị có tuổi họ Trương tỏ ra xót ruột vì tảng nước đá bị rơi xuống đường, hiếm khi có người xót của như ông ta. Vì thế tôi rất “ấn tượng” với sự việc đó.

Tôi cau mày, cảm thấy khó hiểu, hỏi anh: “Chuyện đó có liên quan gì đến vụ án?”

La Thiên lại viết: có liên quan. Nếu anh đoán không nhầm thì Tô Tuyết đã lợi dụng nước đá để khiến cho hung khí biến mất.

Tôi càng không hiểu. Chẳng lẽ nước đá lại có thể hòa tan hung khí?

Sau khi La Thiên viết xong các tình tiết, tôi mới ngỡ ngàng và hiểu ra tất cả.

Anh nói với tôi rằng, bên ngoài cửa sổ phòng ngủ ở nhà Tô Tuyết có một cái giá phơi quần áo gồm hai ống thép i-nốc ghép song song.

La Thiên đoán rằng Tô Tuyết nghe dự báo thời tiết, biết rằng đêm hôm đó có mưa to, cô ta cũng biết tối hôm đó Đoàn Chính Dương đi uống rượu tiếp đãi khách, đa số các lần ăn nhậu như thế, Đoàn Chính Dương đều uống say. Cho nên, nhân lúc người chồng đã về nhà và ngủ li bì, thì Tô Tuyết ra ngoài mua khay đá tảng của ông già Trương đem về đặt trên hai ống thép của giá phơi quần áo (mai kia ra khỏi đây, lấy lời khai của ông già Trương thì sẽ biết Tô Tuyết có mua khay đá tảng của ông ta hay không). Sau đó Tô Tuyết lại đặt một tảng đá hộc lên trên tảng đá lạnh; dùng một sợi dây thép tốt, nhỏ và sắc buộc vào tảng đá hộc, đầu kia của sợi dây thép thít chặt vào cổ chính

mình. Trời thì oi bức, cộng với nước mưa xối vào, nên tảng đá lạnh sẽ nhanh chóng tan chảy. Tảng đá lạnh tan chảy thì tảng đá hộc sẽ rơi xuống; trọng lượng của nó, cũng tức là sức hút của trái đất, cộng với gia tốc khi rơi từ trên tầng 7 xuống, khiến sợi dây thép giật đứt cổ Tô Tuyết; tảng đá hộc và sợi dây thép vừa vụn rơi vào thùng rác ở dưới mặt đất; cuối cùng là, sáng sớm hôm sau công ty môi trường đến chuyển thùng rác đi xử lý.

Đó là một cách gây án hoàn mỹ, tuyệt đối kín kẽ không chút sơ hở.

Mọi suy luận của anh khiến tôi cực kỳ ngạc nhiên, nhưng cũng thầm khâm phục trí thông minh siêu hạng của Tô Tuyết. Nếu là tôi, có lẽ đến kiếp sau tôi cũng không thể nghĩ ra một cách tự sát phức tạp và cao tay như thế. Nhưng tại sao chị ta phải thực hiện cái cách tự sát rắc rối này để hãm hại người chồng là Đoàn Chính Dương? Để lại hiện trường bức tranh “Dương lệnh công tràng bi” nhằm mục đích gì? Sự thật đằng sau vụ tự sát là như thế nào?

Tôi viết ra tất những điều nghi hoặc khó hiểu này.

La Thiên đọc xong, anh viết: “Đành chờ sau này ra khỏi đây sẽ điều tra thêm.” Nhưng anh đoán rằng gã Bồ Bằng đã biết sự thật về vụ Tô Tuyết tự sát, cho nên gã mới thiết kế trò chơi rùng Bọ Cạp này. Dù thế nào đi nữa, La Thiên vẫn buộc phải thắng gã Bồ Bằng, anh biết, một khi anh chưa tìm ra chìa khóa để mở cái mặt nạ sắt thì gã Bồ Bằng sẽ không cho anh bất cứ cơ hội nào tiếp cận tôi. Vậy anh cần làm gì để gã Bồ Bằng mất cảnh giác? Anh đã tổn hao nhiều tâm trí nghĩ ngợi, kể từ vụ án mạng ở đại học Giang Xuyên đến nay, gã Bồ Bằng gây cho người ta ấn tượng gã là một kẻ kiêu căng tự coi mình đứng trên tất cả.

Nghĩ đến đây, La Thiên quyết định lợi dụng thói kiêu căng của gã Bồ Bằng để đặt cược một lần nữa, tuy nhiên, điều khiến anh rất buồn là khi anh tìm đến căn lều thì Liễu Tinh Tinh đã bị sát hại. Anh cố nén cơn giận dữ, rồi bày trên mặt đất đề bài toán $5 = 5$, ngụ ý rằng... tôi đã thua, tôi bỏ cuộc, xin anh đừng giết người nữa.

La Thiên rất tin gã Bồ Bằng sẽ hiểu ý của anh, một khi hẳn đã tin rằng anh bỏ cuộc thật, thì gã sẽ lơ lửng cảnh giác.

Nhưng, đến khi anh thật sự đứng trước mặt tôi, thấy tôi rất hoang mang lo sợ, nhất là nhìn thấy chân tôi bị thương máu me bê bết thì anh vừa tự mâu thuẫn lại vừa thương xót tôi, anh định chạy lên túm lấy tôi nhưng lại không dám, vì lo rằng tôi sẽ sợ chết ngất. Vả lại, anh không thể vừa ghì giữ tôi lại vừa viết chữ để giải thích với tôi. Anh đành lặng lẽ đi theo tôi để tìm cơ hội, nhưng anh không ngờ tính cách tôi lại quá ư cứng cỏi, tôi dám nhảy luôn xuống dốc núi!

Rõ ràng là La Thiên đã đặt cược thắng lợi, gã Bồ Bằng nhìn thấy bài toán $5 = 5$ thì gã đã yên tâm để một mình tôi ở lại trong lều, nhưng...

Nhưng rồi tôi bỗng dấy lên một mối nghi hoặc nặng nề, Bồ Bằng có cái đầu rất thông minh, gã đâu có thể dễ dàng tin rằng La Thiên đã buông xuôi bỏ cuộc?

Tôi nhìn La Thiên, nhìn mãi, nhìn mãi, tôi bỗng trào nước mắt, ghen ngào hỏi anh: “Anh... anh không thể tháo mặt nạ ra... thì những ngày qua... anh ăn gì?”

Tôi mím môi thầm trách mình tại sao từ nãy đến giờ tôi mới nhớ ra vấn đề này.

Bé Đoàn Lôì bèn nói ngay với giọng buồn bã: “Chú La Thiên chưa từng ăn gì, chú ấy không ăn được vì hàm bị hãm chặt; nhưng cách đây một quãng có nước suối, khi nào đói và khát thì chú ấy ra đó nghiêng mặt để nước chảy vào miệng. Lần nào cháu cũng hỏi chú có uống được không, chú ấy đều nói là uống được. Chú ấy bảo cháu gọi tên của cô ra, và nói rằng nghe thấy tên cô thì chú ấy sẽ có thêm sức mạnh và tự tin, không ăn gì cũng không đói, cuối cùng sẽ vẫn bắt được chú La Thiên giả... Tiểu Cổ nói xem, chỉ nghe tên một ai đó thì sẽ không đói, có đúng thế không? Tại sao cháu lại không thấy như thế?”

Trời ơi! Tôi run rẩy nhìn La Thiên, từ khi bị bắt cho đến giờ ít ra cũng đã một tuần, đã gần ấy hôm La Thiên không ăn thứ gì vào bụng...

Lúc này tôi đã hiểu ra, tại sao gã Bồ Bằng đã tin rằng La Thiên chấp nhận bỏ cuộc. La Thiên bấy nhiêu ngày không ăn, đã bị thương mấy lần, lại bị tôi đâm kiếm tre... thì gã Bồ Bằng có đủ lý do để tin rằng La Thiên về tâm lý cũng như sinh lý đều đã bị hành hạ tàn khốc. Tôi cũng đã hiểu ra tại sao mấy lần trước gã cố ý chọn dốc núi để giết người, vì nếu chạm trán La Thiên thì gã có thể đánh anh ngã xuống dưới đó; khi trò chơi vẫn chưa đi đến màn cuối cùng thì gã không thể để cho mọi người bắt được La Thiên, gã rất muốn từ từ hành hạ anh đến chết.

Chu Vũ nói chúng tôi đang khiêu chiến với giới hạn sinh tồn cực đại của nhân loại, còn La Thiên thì sao?

Anh đã hoàn toàn vượt lên trên giới hạn cực đại của sinh tồn!

Nước mắt tôi bỗng lại trào ra như suối, tôi cuống quýt kiểm tra chiếc mặt nạ của anh, định tìm cách tháo nó ra; có thể thì La Thiên của tôi mới có thể ăn, mới có thể kiên trì đến cùng.

Anh ngồi đó yên lặng, để tôi muốn làm gì tùy ý.

Bé Đoàn Lôi đứng bên nói: “Không ăn thua đâu! Cháu cũng đã thử rất nhiều lần rồi.”

Xem xét, thử mãi vô số lần, vẫn vô vọng. Chiếc mặt nạ như vốn dĩ mọc quanh đầu La Thiên, không hề nhúc nhích. Tôi ôm anh, khóc một cách bất lực: “Chúng ta phải đi tìm chìa khóa, anh ạ, đi ngay bây giờ! Chúng ta sẽ cùng đối phó với gã Bồ Bằng, được chứ? Chúng ta sẽ ép hẳn phải nói ra chìa khóa ở đâu.”

La Thiên gỡ tay tôi ra, anh viết xuống đất: còn có hai người nữa đang nằm trong tay hẳn, nên chúng ta không thể manh động liều lĩnh; khi chưa cầm chắc phần thắng thì đừng đụng đến hẳn, nếu không, hai người kia sẽ mất

mạng. Cho nên, phải dùng mưu trí để giành phần thắng chứ không nên dùng biện pháp cứng rắn.

Tôi lau nước mắt, hỏi anh: “Dùng mưu trí như thế nào?”

Sau một lát suy nghĩ, anh viết: em cứ trở về, tìm cách tách gã Bồ Bạng ra, rồi nói cho hai người kia biết rõ sự thật. Sau đó...

3

Bồ Bạng bị tôi dùng thanh kiếm tre đâm trúng vai phải, gã chỉ hơi dờ ra giây lát rồi trở lại lạnh lùng như bình thường, gã nhếch mép cười với tôi rồi khẽ nói: “Tiểu Yên, cô cho rằng các người đã thắng ư?” Nói rồi gã lướt nhìn La Thiên. “Hắn đã hết cơ hội rồi. Tôi nói thật đấy!”

Gã vừa dứt lời thì huých một tiếng, La Thiên ngã vật ra đất.

Khi nhìn thấy mũi tên cắm ngập vào bụng La Thiên, tôi hét lên rồi chạy đến, vừa lay anh vừa lớn tiếng gọi Chu Vũ và Tư Khải Điển: “Đã nói là thay mũi tên bằng khúc gỗ kia mà, sao nó vẫn đâm vào người thế này?”

Tư Khải Điển sợ tái mặt, ấp úng nói: “Chúng tôi vốn định thay, nhưng La Thiên bỗng chạy ra ... không cho thay, anh ấy nói... nói là không được thay... vì gã Bồ Bạng rất xảo quyệt, hắn sẽ nhận ra mình bị giăng bẫy.” Nói đến đây Tư Khải Điển len lét nhìn Bồ Bạng.

Tuy mũi kiếm đâm ngập vào vai phải Bồ Bạng nhưng hắn vẫn cứ như thường, không có vẻ gì là đang bị thương, vẻ mặt hắn cứ như là ai đó bị đâm chứ không phải hắn.

Còn Chu Vũ và Tư Khải Điển thì đều đứng ở xa không dám tiến lại gần hắn.

La Thiên nằm bất động, tôi lay mãi anh vẫn không có phản ứng gì, tôi kêu khóc không thành tiếng nữa và nài xin Bồ Bạng: “Chìa khóa đâu? Xin anh

giúp tôi tháo mặt nạ ra đi? Anh ấy sắp nguy đến nơi, anh ấy chết mất! Xin anh đưa tôi chìa khóa, anh đã hành hạ anh ấy đến nông nỗi này rồi... Anh bảo tôi làm gì cũng được, tôi xin anh...”

Bồ Bằng lặng lẽ nhìn tôi, rồi lại nhìn sang Tư Khải Điển, chậm rãi nói: “Hai chiếc chìa khóa đều nằm trong bụng hắn!”

Nói rồi, hắn vận sức nhổ phăng thanh kiếm tre ra, sau đó sải bước bước đi không thèm ngoái đầu lại, máu tươi loang ra đỏ lòm cả lưng hắn.

4

Thấy Bồ Bằng đi mỗi lúc một xa dần, Chu Vũ nhìn sang Tư Khải Điển, rồi bất ngờ cúi xuống để nhặt thanh kiếm tre.

Sự việc diễn ra cực nhanh, Tư Khải Điển đã cầm ngay một hòn đá đập mạnh vào đầu Chu Vũ, vừa đập vừa nói: “Mày định giết tao phải không? Mày định giết tao phải không?”

Tư Khải Điển cứ thế đập liên tiếp, anh ta điên rồi, sau câu nói của Bồ Bằng “chìa khóa nằm trong bụng hắn” thì anh ta đã hóa điên.

“Tiểu Cố! Đã bắt được thằng La Thiên giả chưa... ối...” Đoàn Lô chạy đến nhìn thấy cảnh La Thiên bị mũi tên cắm vào bụng, nó sợ quá hét to, rồi nó khóc âm lên và chạy nhào đến chỗ tôi bưng mặt khóc hu hu.

Tiếng khóc của Đoàn Lô khiến Tư Khải Điển dừng tay, anh ta trợn tròn mắt, đờ đẫn nhìn Chu Vũ toàn thân bê bết máu me, ngực đang phập phồng lên xuống.

Chu Vũ vẫn chưa chết, cơ thể anh ta không ngớt co giật, Chu Vũ cố mở miệng phều phào nói: “Đồ ngu... anh tưởng tôi... định giết anh ư? Tôi... tôi định...” Đôi mắt Chu Vũ hơi động đậy, rồi cứ thế mở to nhìn về hướng Bồ Bằng đã biến đi mất hút, toàn thân không động đậy nữa.

Chu Vũ nói chưa hết câu, nhưng tôi tin rằng Tư Khải Điển nhất định đã hiểu rằng thực ra Chu Vũ định cầm kiếm lên đuổi theo gã Bồ Bằng để giết gã.

Tư Khải Điển vứt bỏ hòn đá đang cầm trong tay, khuôn mặt vắn vẹo đầy đau khổ, đôi môi run lên rất khiếp, anh ta lẩm bẩm nói: “Anh nói dối, anh định giết tôi thì có... không ai ích kỷ như anh... anh nói dối...”

Lát sau, Tư Khải Điển nhặt thanh kiếm tre lên, loạng choạng bước đến bên một gốc cây ngồi xuống, miệng thở hồng hộc, nói: “Cô đừng hòng lấy được chìa khóa ở tôi. Nếu cô dám bước lại, tôi sẽ giết cô!” Rồi anh ta nhìn sang bé Đoàn Lôi đang nức nở, quát to: “Không được khóc!”

Thằng bé lập tức nín bật, run rẩy co rúm người lại, không dám động đậy.

Không nhìn họ nữa, tôi cúi xuống khẽ nâng đầu La Thiên đặt lên đùi, tôi sụt sịt khóc, rất hối hận và rất tự trách mình.

Bồ Bằng nói không sai, chúng tôi không thắng được hắn; dù đã vạch trần bộ mặt của hắn nhưng La Thiên đã phải trả giá tự đẩy mình vào chỗ chết.

Tại sao từ sau khi vào rừng Bọ Cạp tôi lại biến thành ngu xuẩn thế này? Nếu tôi khôn ngoan hơn một chút, thì tôi phải dứt khoát không nhận lời La Thiên để bố trí cái bẫy này, lẽ ra tôi nên nghĩ rằng anh ấy rất cố chấp mới phải.

Tôi nâng đầu La Thiên ôm vào lòng, mặt tôi ghé sát chiếc mặt nạ, tôi biết mình không thể cứu nổi anh nữa.

Giây phút này tôi mới thật sự cảm nhận được sự tàn bạo của gã Bồ Bằng. Nếu La Thiên muốn sống, thì anh buộc phải giết Tư Khải Điển để lấy được chìa khóa nằm trong bụng anh ta. Chắc chắn Bồ Bằng đã biết La Thiên không thể làm như thế, cả tôi cũng không thể. Cho nên, trong cái trò chơi này, La Thiên đã thua ngay từ lúc bắt đầu, Bồ Bằng không cho La Thiên có bất cứ cơ hội nào để thắng hắn.

La Thiên! Tôi khẽ hôn lên đôi mắt phía trong hốc mắt nạ, và thầm nghĩ: kể từ lúc này em sẽ không xa anh nữa, không xa anh một phút một giây; em sẽ không để cho anh bỏ em ở lại một mình. Không có anh, thế giới này đối với em đâu còn ý nghĩa gì nữa?

“Cô rất yêu anh ấy phải không?” Tư Khải Điển bỗng hỏi tôi.

“Phải!” Tôi khẽ cười. “Nhưng anh cứ yên tâm, tôi sẽ không giết anh vì chiếc chìa khóa. La Thiên cũng không cho phép tôi làm như thế. Được chết cùng anh ấy là điều hạnh phúc đối với tôi.” Nói rồi tôi nhìn sang Đoàn Lôi, nó vẫn đang run rẩy, không chớp mắt nhìn vào cái xác Chu Vũ.

“Anh có thể hứa với tôi một việc không?”

“Là việc gì?” Tư Khải Điển lập tức trở nên căng thẳng, hai tay nắm chặt thanh kiếm tre.

“Nếu anh có thể sống sót, ra khỏi khu rừng này, mong anh sẽ đưa bé Đoàn Lôi cùng ra. Tôi sẽ đưa anh địa chỉ, anh gặp mẹ tôi, mẹ tôi sẽ chăm sóc nó. Còn nữa, gặp mẹ tôi, thì anh nói với bà rằng...” Tôi ngừng lại, cúi nhìn La Thiên, khẽ nói. “Anh nói với mẹ tôi rằng, tôi đã bỏ nhà ra đi để chung sống với La Thiên, bà cứ coi như mình không có đứa con gái này nữa...”

“Sao phải thế? Nói thế để bà ấy sẽ rất hận cô à?”

Tôi gượng cười, lắc đầu, không trả lời. Nếu cha mẹ tôi biết tôi đã chết ở đây thì họ sẽ đau xót cả đời, chẳng thà cứ để họ hận tôi còn hơn.

Sau một hồi lâu, Tư Khải Điển gượng cười, nói: “Cô cho rằng tôi có thể sống mà ra khỏi đây hay sao? Chỉ gã Bồ Bằng mới biết lối ra.”

Tôi thở dài. Đúng thế, chỉ hãn mới biết lối ra, nhưng hãn đã bỏ đi, hãn hoàn toàn không có ý định tha cho chúng tôi. Dù hiện giờ không còn nguy hiểm nữa nhưng nếu không có ai đến cứu, thì sớm muộn gì chúng tôi cũng phải chết ở đây.

Liệu có người đến cứu chúng tôi không? Không thể có! Vì không ai biết chúng tôi bị giam hãm ở đây.

Tư Khải Điển lẩm bẩm: “Thực ra tôi rất biết, dù sống sót rồi ra khỏi đây tôi cũng không thể thoát khỏi lưới pháp luật, không thể không bị pháp luật trừng trị. Vì tôi đã giết Chu Vũ. Nhưng vẫn có điều này tôi không hiểu: tại sao tên Bồ Bằng lại bắt chúng ta vào đây? Và còn nhét chìa khóa... thảo nào những ngày qua tôi cứ hay bị đau bụng, thì ra trong bụng tôi có chìa khóa...” Nói rồi Tư Khải Điển lật vạt áo lên sờ bụng, khẽ ấn ngón tay... như muốn xác định vị trí chìa khóa đang nằm ở chỗ nào, ánh mắt dần trở nên tuyệt vọng, anh ta lẩm bẩm: “Hắn làm thế nào để đưa chìa khóa vào nhỉ? Chẳng lẽ hắn làm tôi chết ngất trước khi đưa vào rùng Bọ Cạp rồi bắt tôi nuốt? Con người đang bị ngất, có thể nuốt được không? Tại sao lại không thể thải nó ra qua đường tiêu hóa? Chắc là không thể tiêu hóa? À, đúng rồi, những ngày qua không ăn gì cả thì bộ máy tiêu hóa không làm việc, chìa khóa vẫn nằm trong bụng tôi...”

Sau một hồi lẩm bẩm, Tư Khải Điển ngẩng lên nhìn tôi, nói: “Tôi vốn dĩ hoàn toàn không quen gã Bồ Bằng, ngay tên hắn tôi cũng chưa bao giờ nghe nói đến; nếu đây chỉ là trò chơi giữa hắn và La Thiên thì chắc chắn chúng ta sẽ không bị dính theo, cho nên tôi đoán rằng sự việc sẽ không đơn giản đâu, đúng không? Cô có biết tại sao hắn lại bắt chúng ta vào đây không?”

Tôi lắc đầu, không biết nên trả lời anh ta ra sao. Tuy La Thiên nói rằng có thể liên quan đến Đoàn Chính Dương nhưng đó chỉ là suy đoán của La Thiên. Chúng tôi đã từng ngờ rằng Đoàn Chính Dương là kẻ giấu mặt, khi đó chúng tôi cũng không biết anh ta bắt chúng tôi vào đây là vì mục đích gì. Nguyên nhân thật sự, chỉ có Bồ Bằng mới biết!

Tư Khải Điển thất vọng thở dài: “Cô cũng không biết à?” Rồi anh ta nhìn La Thiên, bỗng nói: “Anh ấy là con người khác thường, thật thế! Nếu là tôi,

tôi đã chết đói từ lâu rồi. Tôi nghĩ, chắc hẳn anh ấy rất yêu cô, nếu không anh ấy đã không trụ nổi đến hôm nay. Nay, anh ấy vẫn còn sống đấy chứ?”

Tôi gật đầu. Từ nãy tôi vẫn đặt tay trên ngực anh, vẫn cảm nhận được tim anh đang đập, hơi yếu. Tôi đã sẵn sàng tâm lý, nếu tim anh ngừng đập, tôi sẽ không do dự để ra đi cùng anh ngay lập tức.

“Thế thì tốt.” Tư Khải Điển mỉm cười, nói tiếp: “Tôi cảm thấy đời tôi tôi đã làm được một việc đúng nhất, là mua bảo hiểm cho mình, mua mức 200 ngàn tệ. Từ bé đến giờ tôi luôn bị người khác coi thường vì nhà tôi rất nghèo, cha tôi mất vì tai nạn giao thông từ khi tôi còn bé, mẹ tôi phải một mình nuôi ba chị em chúng tôi, bà đã làm đủ thứ việc: bới rác, quét vệ sinh đường phố, cọ rửa nhà vệ sinh... Hồi đó tôi đến trường, lũ bạn học đều không thèm chơi với tôi, chuyên bắt nạt tôi, chúng mắng nhiếc tôi là con bà góa đi nhặt rác, vì thế tôi rất tự ti và cũng rất hận mẹ tôi, tôi cảm thấy mình rất mất mặt vì có một bà mẹ như thế. Khi học lên trung học, tôi chuyển vào ở ký túc xá nhà trường, mười mười lăm hôm mới về nhà một lần, lấy vài thứ xong lại đi luôn, cũng lậm lì chẳng thiết nói với mẹ một câu. Tôi vùi đầu vào học hành, muốn gây chú ý với các bạn bằng kết quả học tập của mình để họ chơi với tôi, nhưng hình như ông trời cứ bỡn cợt tôi, càng cố gắng thì kết quả học tập của tôi lại càng kém, thế rồi tôi bị nhà trường đuổi học. Tôi chỉ mong mình sẽ làm nên những việc kinh thiên động địa để người ta phải trở mắt thán phục, thậm chí tôi đã bịa ra rằng mình là hậu duệ đời thứ 56 của Tư Mã Thiên! Thật buồn cười, phải không? Nhưng cũng đành vậy, thời nay chắc hẳn đang có rất nhiều người cũng mang tâm lý như tôi thì phải?”

Nói đến đây, đôi mắt Tư Khải Điển đỏ hoe, giọng nói cũng nghèn nghẹn, nhưng anh đã nhanh chóng hít thở sâu và điều chỉnh lại tâm trạng của mình và nói tiếp: “Mẹ tôi đã hoàn toàn thất vọng về tôi, cho nên bà gửi gắm hy vọng vào hai người chị gái tôi, rất mong họ sau này sẽ chăm sóc bà, nào ngờ hai bà chị ấy còn bê bối hơn cả tôi. Sau khi đi lấy chồng, họ gần như đoạn tuyệt quan hệ với mẹ, cho nên trách nhiệm chăm sóc mẹ thuộc về đứa

con trai là tôi. Tôi còn nhớ năm ngoái, ngày sinh nhật chị hai của tôi, mẹ tôi nấu món đậu phụ Bà Ma^[9] mà chị ấy rất thích ăn, đứng vào cặp lồng giữ nhiệt, ra đi giữ trời mưa gió xách đến cơ quan của chị. Lúc bà đi đến nơi thì vừa khéo gặp chị ấy và vài đồng nghiệp bước ra cửa cơ quan, bà vui vẻ đưa ra món ăn cho chị. Nhưng chị hai của tôi buông ngay một câu: Chẳng rõ ở đâu ra mụ ăn mà dám đến tận cửa cơ quan để xin ăn thế này? Chị ấy còn thí cho mẹ tôi đồng xu 1 tệ ngay trước mặt các đồng nghiệp...”

Tư Khải Điển không cầm được hai hàng lệ tuôn trào, anh ta vội lau nước mắt, hít sâu một hơi rồi lại tiếp tục nói. “Mẹ tôi đau xót quá phát ốm, nhưng hai chị gái tôi cũng chẳng buồn đến thăm một lần. Người ta vẫn có câu mẹ và con gái một trái tim, con gái như chiếc áo bông của mẹ, nhưng gia đình tôi thì... Mẹ tôi không trông mong gì ở hai cô con gái nữa, bà lại gửi gắm niềm hy vọng ở tôi, mong tôi sẽ có ngày mở mày mở mặt, có tương lai tốt đẹp; thực ra tôi cũng rất muốn mình vươn lên nhưng ông trời lại không hề cho tôi bất cứ cơ hội nào, tôi làm việc gì cũng thất bại, tôi chưa từng làm được một việc để có thể an ủi bà. Làm ở công ty bảo hiểm hơn nửa năm, tôi chỉ mua được cho mình một suất bảo hiểm chứ chưa bán nổi cho ai một lần nào... tôi không muốn lại thất bại nữa cho nên tôi quyết định, vì mẹ tôi, tôi phải làm một việc có ý nghĩa.

Nói rồi Tư Khải Điển lại nhìn sang La Thiên, hỏi tôi một lần nữa: “Anh ấy vẫn còn sống đấy chứ?”

Tôi hơi ngờ ngợ gật đầu, và thoáng có một cảm giác bất an.

Anh ta quay đầu đi, thẫn thờ nhìn về phía trước và tự nói với mình: “Trở về để rồi ngồi tù, khiến mẹ già đau khổ, chi bằng hãy giúp cho người khác được toại nguyện.”

Tôi sừng sốt. Trời đất ạ, anh ta định làm gì?

Tôi chưa kịp có phản ứng gì thì Tư Khải Điển lại nhìn sang tôi, khẽ nói: “Chắc là hai chiếc chìa khóa vẫn nằm trong dạ dày tôi, cô có thể tìm thấy

chứ?”

Câu nói vừa dứt, thì gần như đồng thời nghe thấy tiếng bé Đoàn Lôi kêu lên, và thanh kiếm tre đã cắm ngập vào bụng Tư Khải Điển.

Tôi hoảng hồn nhào đến, òa khóc và kêu lên: “Sao anh lại đại dột thế này? Tôi không cần chìa khóa, tôi bằng lòng cùng chết với La Thiên... anh bảo tôi lấy chìa khóa như thế nào đây? Tôi không làm nổi, không thể làm nổi!”

Tư Khải Điển cau mày, những hạt mồ hôi vã ra đầm đìa trên trán anh, anh đau đớn đến nỗi khuôn mặt méo mó biến dạng. “Tôi tin rằng... cô có thể làm được... nó ở ngay dạ dày tôi... nếu cô không lấy ra... thì coi như tôi chết uổng... Cố Tiểu Yên, cô có thể nhận lời tôi, giúp tôi một việc không...”

Tôi liên tiếp gật đầu: “Anh cứ nói đi, tôi nhất định sẽ giúp anh.”

“Cô hãy hứa rằng... sau khi ra khỏi đây, cô sẽ làm chứng cho tôi, nói là... không phải tôi tự sát, tôi cũng không giết Chu Vũ... Tôi chưa từng biếu mẹ tôi một thứ gì; khó khăn lắm mới có được một món tiền... để biếu bà dưỡng già; nếu công ty bảo hiểm biết tôi tự sát, và còn giết người nữa... thì họ sẽ không chi trả tiền bảo hiểm... tôi xin cô...”

“Tôi xin hứa, tôi nhất định sẽ làm chứng cho anh, tôi nhất định sẽ làm.” Tôi nghẹn ngào khóc nức nở.

“Cảm ơn cô...” Giọng anh càng lúc càng đuối.

Tư Khải Điển nói xong, tay nắm chặt thanh kiếm tre, hú lên một tiếng kinh hoàng rồi rạch thật mạnh xuống phía dưới bụng.

5

Cầm trong tay hai chiếc chìa khóa, toàn thân tôi gần như tê dại, tôi quỳ sụp bên thi thể Tư Khải Điển và không ngừng rập đầu vái lạy.

Tư Khải Điển, anh cứ yên tâm, chỉ cần tôi có thể sống và ra khỏi đây, tôi xin coi bà mẹ anh như mẹ của tôi, tôi sẽ chăm sóc bà suốt đời.

Tôi loạng choạng bước đến bên La Thiên, toàn thân tôi run bắn, hồi lâu sau mới tra được chìa khóa vào chiếc mặt nạ sắt.

Khi nhắc được nó ra, con tim tôi cũng đồng thời nát tan.

Một khuôn mặt không sao tưởng tượng nổi!

Cả khuôn mặt đen xỉn, hai hốc mắt sâu hoắm, hai gò má nhô cao, những sợi chỉ đen chằng chịt đan vào nhau dày đặc đã khâu đôi môi anh dính chặt làm một. Khuôn mặt La Thiên đã hoàn toàn biến dạng.

Nước mắt tôi chảy như mưa, tôi gục người xuống khóc rưng rức, tôi vùi mặt xuống đất, tiếng khóc tắc nghẹn nơi cổ họng không sao thành tiếng được nữa.

Bồ Bàng, người là tên ác ma, sao người lại tàn nhẫn đến mức này?

Ngồi chết lặng bên La Thiên, tôi quên cả thời gian, cũng quên đi tất cả.

Tôi không dám ôm anh vào lòng nữa, tôi sợ mình không cẩn thận, lỡ tay sẽ khiến các vết thương nơi miệng anh phải đau đớn.

Chắc là rất đau, phải không La Thiên? Bao nhiêu ngày qua anh đã ráng chịu đựng như thế nào để tồn tại đến hôm nay?

Cảm thấy tim anh đập mỗi lúc một yếu đi, tôi bỗng nhớ lại câu nói của Tư Khải Điển “nếu cô không làm thế, thì coi như tôi đã... chết uống...”

Không còn cách nào khác, tôi cầm thanh kiếm rạch thật mạnh một đường ở cổ tay tôi, dùng máu của tôi thấm ướt đôi môi La Thiên, sau đó thận trọng tách hai môi hé ra một khe rất nhỏ, để cho máu tươi rỏ giọt vào miệng anh.

La Thiên, anh nhất định phải sống, vì Tư Khải Điển, vì em, anh hãy gắng sức cầm cự bằng được!

Cũng không biết bao lâu sau đó, bầu trời bỗng âm âm vang rền những tiếng động từ xa dội lại, đánh thức thằng bé Đoàn Lôi bị ngất từ lúc Tư Khải Diễn tự rạch bụng. Nó dụi mắt, rồi nó giở mình ngồi bật dậy, phấn chấn kêu lên: “Máy bay? Tiểu Cố mau nhìn kìa! Máy bay!”

Tôi sững sốt ngẩng đầu nhìn lên, đúng là máy bay thật, máy bay trực thăng!

Bé Đoàn Lôi đứng lên, vừa khua hai tay vừa hô lớn: “Chúng tôi ở đây! Mau xuống cứu chúng tôi với!”

Nhìn thấy trực thăng hạ thấp dần, rồi nó quay vù vù ngay trên đỉnh đầu chúng tôi, tôi cũng hết sức xúc động. Có phải họ đến để cứu chúng tôi không?

Vậy là chúng tôi đã được cứu rồi!

La Thiên, chúng ta được cứu rồi, La Thiên...

Tôi liếm đôi môi khô nứt nẻ, lão đảo đứng lên, chưa kịp đứng thì thấy trời đất xoay tròn, rồi tôi ngã gục xuống đất, hoàn toàn không biết gì nữa.

Chương 10: Là ác ma, hay là thằng điên

1

Mười ngày sau, tại Bệnh viện Nhân Dân thành phố S.

Đồng nghiệp của La Thiên là Lưu Dương từ buồng bệnh số 6 bước ra. Tôi lập tức chạy đến, lo lắng hỏi: “Thế nào rồi?”

Lưu Dương nhún vai, có phần băn khoăn nhìn tôi rồi thở dài: “Có lẽ cô nên về nghỉ ngơi đi, bao nhiêu ngày không nghỉ ngơi thì ai mà chịu đựng nổi... vả lại... dù cứ đứng đây mãi thì cũng vô ích thôi.”

Tôi buồn bã cúi đầu, không muốn Lưu Dương nhìn thấy tôi trào nước mắt.

La Thiên được phẫu thuật rất thành công, bác sĩ nói anh vẫn còn sống quả là chuyện thần kỳ, nếu không có một sức mạnh ý chí phi thường nâng đỡ thì có lẽ anh đã sớm bỏ mạng rồi.

Đúng là anh đã tạo nên một chuyện thần kỳ, tám ngày không ăn bất cứ thứ gì vì miệng bị khóa chặt, nước suối lách qua khe mép lọt vào miệng rất rất ít, đã bị thương nhiều lần, nhưng vẫn tiếp tục nghĩ mọi cách để phanh phui bộ mặt thật của tên Bồ Bàng. Nhưng mọi nỗi gian khó ấy đều không thể hạ gục anh, anh đã kiên trì đến cùng.

Tôi những tưởng sự việc đã có thể kết thúc, mây đen đã tan, lại được nhìn thấy bầu trời trong xanh, La Thiên vẫn còn sống, bé Đoàn Lôi cũng được mẹ tôi nhận nuôi dưỡng... Nhưng không hẳn là như vậy.

Trước đây, mẹ tôi vốn rất ham hố vật chất, trong những ngày tôi mất tích, bà chạy khắp nơi để tìm tôi, cho đến khi tôi từ cõi chết trở về rồi được đưa vào bệnh viện điều trị, bà ôm lấy tôi khóc hoài và luôn miệng nói xin lỗi tôi rằng vì bà đã quá coi trọng đồng tiền nên đã hại tôi; sau lần này bà đã hiểu ra: không có gì đáng quý hơn sức khỏe của tôi, tôi được bình an sống bên

bà là điều quan trọng nhất. Chính vì thế cho nên khi tôi nói với bà về chuyện bé Đoàn Lôi, bà lập tức nói bằng lòng nhận nó làm con nuôi.

Kết cục này cũng là điều mà tôi rất mong được nhìn thấy. Tuy vẫn chưa bắt được tên Bồ Bằng, tuy vẫn còn một số điểm nghi vấn chưa thể làm sáng tỏ, ví dụ tại sao Bồ Bằng lại bắt chúng tôi vào rừng Bọ Cạp, chuyện đó có liên quan đến Đoàn Chính Dương không... À, nhắc đến Đoàn Chính Dương, nghe nói anh ta đã tự sát, tự sát ngay đêm thứ hai sau khi trốn khỏi nhà giam, bằng cách nhảy từ tầng thứ 18 của một tòa cao ốc văn phòng; có phải anh ta trốn khỏi nhà giam là để tự sát không?

Tôi không muốn tìm hiểu những sự việc này để rồi đi vào ngõ cụt nữa, tôi chỉ cần La Thiên vẫn còn sống, còn các chuyện khác thì không quan trọng.

Nhưng hình như ông trời lại cố ý bỡn cợt tôi. La Thiên sau khi tỉnh lại, anh cố ý không muốn gặp tôi, từ chối tôi hết lần này đến lần khác.

Kể cả khi đã biết rõ tôi ngồi chờ ở ngoài buồng bệnh suốt bảy ngày, anh vẫn gan lì quyết ý không tiếp tôi, thậm chí nhờ Lưu Dương nhắn với tôi rằng anh chia tay tôi, lại còn khóa trái căn buồng bệnh lại, không có tôi bất cứ cơ hội nào để tiếp cận anh. Tôi không hiểu vì nguyên nhân gì, vẫn quyết ngồi trực ở ngoài cửa; dù có chết cũng phải chết một cách rõ ràng. Chúng tôi đã cùng trải qua bao gian khó, đã trải qua những thử thách sinh tử, thì còn thứ gì mà không thể đổi mặt?

Tôi tin rằng, La Thiên không chịu gặp tôi, chắc chắn vì anh có nỗi khổ tâm nào đó; anh là người rất có nguyên tắc, một người chính trực và đôn hậu.

Lưu Dương vỗ vai tôi, nói: “Hay là chúng ta ra ngoài kia đi dạo một lát?”

Tôi đi theo anh vào đại sảnh ở tầng một.

“Các vết thương của cô đã khỏi chưa?”

“Lưu Dương.” Tôi dừng bước, nói một cách bất lực. “Anh giúp tôi được không? Anh thuyết phục La Thiên gặp tôi một lần, tin rằng anh ấy có hiểu

lầm gì đó về tôi, nếu không anh ấy đã không như thế. Anh nghĩ cách giúp tôi đi? Tôi không tin rằng giữa anh ấy và tôi có vấn đề gì đó nghiêm trọng. Chưa gặp anh ấy, tôi không thể chấp nhận lùi bước.”

“Tâm trạng của cô, tôi hiểu. Cô đừng sốt ruột. Sự việc vừa qua nhất là việc Tư Khải Diễn tự sát, khiến anh ấy bị sốc rất mạnh. Nên cho anh ấy chút thời gian đã.”

“Vậy tôi nên thế nào?”

“Cô... bây giờ nên về nhà mà nghỉ ngơi, trông người cô rạc hẳn đi rồi, vả lại, dù cứ ở đây để chờ thì cũng chẳng hay gì, anh ấy cũng không yên tâm tĩnh dưỡng...”

Vừa nói đến đây thì di động của Lưu Dương đổ chuông, vừa nghe xong giây lát, anh đã kinh ngạc kêu lên “gì thế” rồi lập tức trầm mặc, cho đến khi nghe xong anh vẫn im lặng, sắc mặt rất nặng nề.

Hồi lâu sau anh mới ngoảnh sang tôi, chậm rãi nói từng tiếng một: “Bồ Bằng đã đầu thú. Hẳn yêu cầu được gặp cô.”

2

Bồ Bằng đầu thú!

Mặt tôi bỗng tái nhợt: “Bồ Bằng đầu thú ư?”

Lưu Dương gạt đầu, nói: “Đúng! Đầu thú lúc 7 giờ 28 phút sáng nay. Tin này được giữ kín, chính tôi cũng không biết. Suốt bảy tiếng đồng hồ hẳn không chịu nói gì hết, chỉ đòi gặp cô. Lãnh đạo Sở không cho La Thiên biết tin này, vì nghĩ rằng anh ấy vẫn chưa ra viện, và... cô là bạn gái của anh ấy.”

Tôi ngớ ra nhìn Lưu Dương, hỏi: “Tại sao gã Bồ Bằng lại muốn gặp tôi?”

Anh ta lắc đầu: “Tôi không biết.” Rồi anh lấy bao thuốc lá trong túi ra, nhưng lại bỏ vào ngay. “Không! Tôi phải nói cho La Thiên biết.”

Nhìn bóng Lưu Dương vội vã bước đi, tôi bỗng hiểu ra rằng chính gã Bồ Bằng đã báo cảnh sát đến cứu chúng tôi. Ngoài hẳn ra, không ai biết chúng tôi bị giam hãm trong rừng Bọ Cạp. Tại sao hẳn lại cứu chúng tôi? Hẳn vốn định giết hết chúng tôi kia mà?

Đầu óc tôi bỗng trở nên hỗn loạn. Hẳn là tên tội phạm có kỹ thuật biến đổi diện mạo cực kỳ cao siêu, có thể hóa trang thành bất cứ ai để dễ dàng tránh khỏi tầm nhìn của cảnh sát, tại sao hẳn phải đầu thú? Và lại còn yêu cầu gặp tôi? Thực ra hẳn định làm gì?

Giây lát sau, tôi đứng bật dậy chạy ngay lên gác, tiếc rằng La Thiên đã khóa trái cửa lại, anh ấy quyết ý để cho tôi phải đau khổ, hãi hùng.

Tôi đau xót, tôi không thể không căm hận tên Bồ Bằng, nếu hẳn không bệnh hoạn tàn nhẫn như thế thì chúng tôi đã không bị bắt vào rừng Bọ Cạp, La Thiên cũng không biến thành như bây giờ và không thể đòi chia tay với tôi.

Vẫn có câu tục ngữ “muốn tháo chuông hãy tìm người treo chuông”, khi Lưu Dương bước ra khỏi buồng bệnh, tôi đã kịp cân nhắc để đi đến quyết định: tôi gặp Bồ Bằng!

Lưu Dương nhất định không đồng ý, anh nói La Thiên cũng không đồng ý vì Bồ Bằng là một kẻ cực kỳ nguy hiểm, nên anh ấy phản đối. Tôi gượng cười: “Tại sao La Thiên lại không đồng ý? Vì anh ấy quan tâm đến tôi phải không? Anh ấy đã tuyên bố chia tay với tôi rồi thì cần gì phải quan tâm nữa?”

Tính tôi cũng cố chấp không kém gì La Thiên, Lưu Dương lý sự không lại được với tôi, rốt cuộc anh ta mặc nhiên chấp nhận yêu cầu của tôi.

Máy kiểm tra nói dối không có tác dụng gì đối với Bồ Bằng, cảnh sát hết cách; gã Bồ Bằng từ đầu đến cuối chỉ nói độc một câu: gặp Cổ Tiểu Yên đã, rồi tôi mới nói ra tất cả sự thật.

Sáng hôm sau tôi đến khu nhà giam. Trên cao, mây đen bỗng kéo đến trải khắp bầu trời, sấm vang chớp giạt, một trận mưa rào sắp trút xuống.

Cứ như là dấu hiệu sắp xảy ra một biến cố ghê gớm nào đó.

Tôi bước đi trong chơi vơi, đầu óc cứ ong ong nặng nặng, cho đến lúc bước gần đến cánh cửa ấy, thì tim tôi bắt đầu thành thịch đập như điên.

Tôi nhớ đến cảnh tượng mình đã từng suốt ngày ở kề bên một tên ác ma cuồng sát, thậm chí nằm gối đầu lên cánh tay hăn mà ngủ, toàn thân tôi bất giác run bần bật, dường như tôi có thể nhìn xuyên qua cánh cửa này và nhìn thấy đôi mắt sắc lạnh như dao của hăn.

Lưu Dương đặt tay lên vai tôi để tôi bớt căng thẳng. Cảnh sát sẽ ngồi ở phòng giám sát, không chớp mắt theo dõi qua màn hình, hễ có tình hình lạ thì họ lập tức xông vào ngay. Họ nói đã trói chặt Bồ Bạng vào ghế, chỉ cần tôi đừng áp sát hăn thì hăn không thể làm hại gì tôi.

Tôi hơi thần thờ gật đầu, đưa mắt quan sát nhanh xung quanh, không thấy La Thiên, tôi bỗng thấy lòng nặng trĩu. Tôi rảo bước lên trước Lưu Dương rồi đẩy cửa.

Tên ác ma đang ngồi trong đó chờ tôi.

3

Khi nhìn thấy gã đàn ông hoàn toàn xa lạ này, tôi thật sự kinh ngạc.

Hắn khác rất xa sự tưởng tượng của tôi về hăn, hăn không phải Bồ Bạng của Đại học Giang Xuyên, càng không phải “La Thiên” trong rừng Bọ Cạp. Người này có khuôn mặt hết sức tuấn tú khôi ngô với đôi mắt to và sáng, sống mũi thẳng và đôi môi rất gợi cảm, mép đang nhích lên mím cười vừa đủ để coi là nhẹ nhõm. Anh ta có làn da rất đẹp, không chút tì vết. Ai có thể tin một người thanh niên điển trai như thế này lại là một tên ác ma giết

người không chớp mắt? Tôi ngạc nhiên đến nỗi ngờ ngờ liệu đây có đúng là bộ mặt thật của hắn không, hay đây là một “khuôn mặt” khác của hắn?

Vì trông hắn rất trẻ, chỉ khoảng hơn 30 tuổi.

Lúc này vùng ngực và vai hắn bị vài sợi đai da đen trói chặt vào ghế ngồi, hai tay hắn bị còng vào hai bên tay vịn của ghế, chân hắn cũng bị đeo còng. Tuy nhiên tôi vẫn có cảm giác vóc người của hắn... có phần hơi giống La Thiên.

Sau khi tôi đã bước vào, hắn bèn nhìn các sợi đai da trên người mình, rồi nói giọng khô khan: “Đối xử với khách chẳng thân thiện gì cả, nếu sớm biết thế này thì tôi đã chẳng đến làm gì.”

Tôi bỗng ngỡ ra, hắn cho rằng mình là khách được mời đến chắc?

Hắn tiếp tục nói: “Cô có cho rằng bọn họ dùng những của nợ này là có thể giữ chặt được tôi không?”

Hắn vừa nói xong, tôi bỗng cảm thấy lạnh sống lưng, tim đập dồn dập. Tuy giọng hắn đều đều nhưng lại toát ra một thứ cao ngạo rất có uy lực, tôi tin rằng hắn hoàn toàn có đủ bản lĩnh để thoát ra khỏi cái ghế này; chẳng phải tôi không tin ở cảnh sát mà vấn đề là gã Bồ Bằng là một gã cực kỳ khó lường.

Nhận ra tôi quá sợ hãi, hắn mỉm cười rồi khẽ nói: “Nhưng cô cứ yên tâm, tôi hoàn toàn chân thành đầu thú.”

Tôi nuốt nước bọt, cố gắng thả lỏng toàn thân, rồi hỏi giọng hơi cứng nhắc: “Tại sao anh lại đầu thú?”

Hắn không suy nghĩ trả lời luôn: “Rất đơn giản thôi: nếu tôi không đầu thú thì bọn họ sẽ không bao giờ tìm ra sự thật.”

“Thế thì... tại sao anh muốn gặp tôi?”

“Vì tôi không quen bọn họ.”

Tôi bỗng cảm thấy cứng họng không biết nói sao. Đây là cái thứ lý do gì? Bất ngờ một cách quá đáng!

Khi tôi vẫn đang ngớ ra thì hấn nói giọng tỉnh bơ: “Chẳng lẽ cô không muốn gặp tôi à?”

Ái chà! Tôi ngạc nhiên nhìn hấn. Tôi mà lại muốn gặp hấn? Hấn là tên ác ma có hệ số nguy hiểm rất cao, nhưng từ miệng hấn lại có thể biết được rất nhiều đáp án. Cho nên, tôi đành nghiến răng, gật đầu nói: “Có muốn!”

Hấn há miệng, để lộ ra hàm răng trắng muốt. “Tôi nhận ra cô không muốn gặp tôi đâu, nhưng không sao, cô muốn biết những gì thì cứ hỏi thoải mái, tôi sẽ nói để cô biết hết.”

Tôi hít một hơi thật sâu, rồi hỏi một vấn đề mà Tư Khải Điển và mấy người kia đến lúc chết vẫn chưa biết: “Tại sao anh lại bắt chúng tôi vào rừng Bọ Cạp? Tại sao lại lần lượt giết họ?”

Chưa vội trả lời tôi ngay, hấn ta nghiêng đầu nhìn tôi một lúc rồi mới nói: “Câu hỏi của cô chẳng theo thứ tự gì cả, chứng tỏ cô là người rất hay sốt ruột, giống như đọc tiểu thuyết trinh thám, vừa mới đọc đoạn mở đầu đã vội gỡ ngay trang cuối ra để xem phần kết thúc. Cô không biết đọc sách phải đọc từ từ mới lý thú à?”

Hấn nói không sai, đúng là tôi đọc tiểu thuyết trinh thám theo kiểu ấy, đọc xong đoạn đầu tôi vội vã gỡ đoạn kết ra, biết kết quả rồi thì tôi chẳng thiết đọc phần giữa nữa. Tôi liếm môi, có phần lúng túng, hỏi: “Thứ tự gì?”

“Tôi gợi ý cho cô vậy: bất cứ sự việc gì cũng có những mối liên quan, tôi là người rất có nguyên tắc, tôi không làm những việc vô nghĩa. Cô hiểu không?”

“Thế là ý gì?” Tôi nghe vẫn thấy lơ mơ.

“Có lẽ tôi nên gặp La Thiên.” Hấn thất vọng nhìn tôi. “Tôi lại gợi ý thêm vậy, nếu cô vẫn không hiểu thì tôi đành chấm dứt không nói chuyện với cô

nữa. Cô có thể nhớ lại từ đầu.”

Nhớ lại từ đầu? Bây giờ thì tôi đã hoàn toàn hiểu rõ. Thì ra là có liên quan đến Đoàn Chính Dương thật! Nói chuyện với gã Bồ Bổng thật là mệt mỏi. Sao hẳn không nói thẳng ra với tôi cho gọn mà cứ phải đánh đố nhau thế này? Tôi vừa oán hẳn vừa cố vắt óc suy nghĩ, nhớ lại từ đầu tức là bắt đầu từ đâu?

Vụ án Tô Tuyết. Lẽ nào...

Tôi nhướng mày hỏi hẳn: “Anh đã cứu Đoàn Chính Dương ra ngoài chứ gì?”

Bồ Bổng nhún vai. Coi như hẳn thừa nhận.

“Tại sao lại cứu anh ta?”

“Cô còn nhớ truyền thuyết về khu rừng Bọ Cạp chứ?” Hẳn không trả lời vào câu hỏi của tôi.

“Chuyện đó thì liên quan gì đến việc anh cứu Đoàn Chính Dương?”

“Tôi chỉ nói về một nửa truyền thuyết ấy.” Hẳn tiếp tục không trả lời vào câu hỏi, sắc mặt trở nên ai oán, dường như hẳn đang nói về một sự việc rất không muốn đề cập đến. “Mọi người đều cho rằng phu nhân tướng quân ham hố phú quý vinh hoa nên hãm hại tướng quân, nhưng không ai biết rằng phu nhân sai người moi tim tướng quân ra rồi dựng ông ấy thành pho tượng đá thực ra là để cứu ông ấy. Ngay từ khi bị hoàng đế nhòm ngó, phu nhân tướng quân đã nghĩ rằng sẽ có cái ngày này cho nên bà đã bí mật tìm sư phụ để học pháp thuật và đã nắm được vụ thuật cải tử hoàn sinh: chỉ cần niêm phong kín quả tim của tướng quân, rồi làm cho tướng quân thành pho tượng đá, làm pháp thuật một trăm linh tám ngày, sau đó moi tim mình ra hòa trộn cùng tim của tướng quân, thì tướng quân có thể phục sinh. Phu nhân dám hy sinh bản thân để cứu sống tướng quân, bà chấp nhận gánh

chịu tội danh mà người đời phi nhõ... Nhưng trong cái đêm thứ một trăm linh tám, bà đã chết dưới lưỡi kiếm thất tinh của tướng quân...”

Tôi ngạc nhiên nhìn Bồ Bằng: “Anh tin cái truyền thuyết đó à?”

Anh ta lắc đầu: “Không. Tôi chỉ tin nội dung tình cảm ở trong đó.”

Tình cảm? Một người như hãn mà cũng có tình cảm hay sao? Tuy nhiên, dù tôi có ăn gan hùm cũng không dám nói ra câu này, sẽ khiến hãn nổi giận điên tiết lên thì tôi sẽ hỏng việc.

Lẽ nào cái truyền thuyết này lại liên quan đến Đoàn Chính Dương?

Bất chợt, tôi như bị điện giật và buột miệng hỏi hãn: “Tô Tuyết tự sát không nhằm hãm hại Đoàn Chính Dương mà là nhằm cứu anh ta, phải thế không?”

Bồ Bằng cười cười: “Nói chính xác hơn, là nhằm bảo vệ Đoàn Chính Dương.”

“Bảo vệ?” Tôi ngần người. “Cảnh sát đã bắt anh ta về tội giết người, thì còn bảo vệ cái gì nữa?”

“Có bắt anh ta giam lại thì anh ta mới được an toàn.”

“Tại sao?” Tôi càng không hiểu, đầu tôi như một mớ hỗn độn rối tinh rối mù.

“Khi phá dỡ khu nhà cũ ở đường Quang Hoa, người ta phát hiện thấy một xác chết đã phân hủy bị xây trong một bức tường, cô còn nhớ chuyện đó không?”

Thấy tôi vẫn ngớ ra, Bồ Bằng đành nói tiếp: “Gần một tháng trời rồi, mà họ vẫn chưa xác định rõ danh tính của cái xác ấy, hiệu suất làm việc khiến người ta phải thất vọng!” Hãn thở than. Bỗng nhiên hãn chuyển sang đề tài khác: “Cô có biết tại sao Cổ Phong không chịu rời bộ vét ra không?”

Tôi lại ngớ ngẩn lắc đầu không biết nói gì, tôi có cảm giác hơi khó thở.

Rốt cuộc, một lô sự việc này có mối liên hệ gì đến nhau?

Bồ Bổng thở dài, nói có phần ngao ngán: “Thật là hết cách với cô rồi, tôi đành nói thẳng với cô mọi nhẽ vậy.”

4

Mười năm trước, Tô Tuyết đến thành phố S, làm việc ở một xưởng dệt.

Trẻ trung xinh đẹp, tính tình cởi mở, Tô Tuyết nhanh chóng trở thành niềm khát khao của vô số đồng bào nam giới. Trong số đó có một chàng trai dường như sắp hóa điên vì say mê cô, đó là Cố Phong.

Cố Phong khi đó chỉ là một nhân viên quèn không đáng để ý, anh ta cuồng nhiệt thầm yêu trộm nhớ Tô Tuyết nhưng không dám thể hiện nỗi lòng. Trong con mắt Cố Phong, Tô Tuyết tựa như một nữ thần, Tô Tuyết là Hằng Nga trên cung trăng cao vời vợi không sao với tới được, còn mình thì chỉ là một gã nghèo rớt mùng tơi. Tâm lý tự ti ấy khiến anh ta đau khổ muốn chết, dẫn đến lơ là chệnh mảng trong công tác. Rồi có một lần Cố Phong mắc lỗi, bị lãnh đạo phê bình gay gắt, nhưng điều bất ngờ là, khi ai ai cũng lạnh nhạt với anh ta thì Tô Tuyết lại đứng ra xin hộ, cô ấy còn chủ động giúp Cố Phong làm nốt phần công việc chưa hoàn thành. Điều này khiến Cố Phong hiểu lầm rằng Tô Tuyết có tình cảm đối với mình.

Cánh cửa phong tỏa tình cảm đã bị lý trí phá vỡ, Cố Phong thức trắng đêm để viết cho Tô Tuyết một bức thư tình dài đến mười hai trang giấy. Hôm sau anh ta vào nhà ăn, kín đáo nhét thư vào bên dưới hộp cơm của Tô Tuyết, rồi vui vẻ chờ đợi tình yêu sẽ đến với mình. Cố Phong thậm chí tưởng tượng thấy cảnh Tô Tuyết đang từ từ bước lại với anh ta, bên lên ngả vào lòng anh ta. Nhưng giấc mơ ấy lập tức trở thành mây khói: bức thư tình lộ liễu ấy bị dán lên bảng chuyên dán bích báo của xưởng dệt, không sót một trang, để mọi người thường thức! Chỉ sau một đêm, Cố Phong biến thành đối tượng để nam nữ già trẻ cả xưởng dệt giễu cợt.

Lãnh đạo phê bình, mọi người thì xì xào bàn tán sau lưng khiến Cố Phong gần như suy sụp, anh ta lập tức bỏ xưởng dệt ra đi như một kẻ chạy trốn cái chết. Cũng từ đó một ý niệm thù hận đã nảy mầm trong lòng Cố Phong.

“Thực ra Tô Tuyết không hề nhìn thấy bức thư của Cố Phong.” Hình như Bồ Bạng hiểu rõ tôi đang nghĩ gì.

“Không phải chị ta đã dán thư lên bảng chứ gì?” Tôi ngạc nhiên.

“Đúng! Mà là Vương Hải Thành.”

“Vương Hải Thành?” Tôi kinh ngạc mở to mắt.

Bồ Bạng gật đầu, rồi tiếp tục nói.

Hồi đó Vương Hải Thành cũng mê Tô Tuyết, hôm đó anh ta mua cho cô một hộp bánh gói nhân thịt, lén đặt bên cạnh suất ăn của Tô Tuyết rồi vô tình nhìn thấy bức thư tình ấy đặt bên dưới hộp cơm. Hôm đó nhân lúc đêm khuya thanh vắng, anh ta đem thư ấy ra dán lên bảng đen dán bích báo. Chuyện này không chỉ biến Cố Phong thành trò cười cho thiên hạ mà ngay Tô Tuyết cũng là đề tài bàn tán của mọi người trong những lúc trà dư tửu hậu. Lãnh đạo cũng gọi Tô Tuyết lên “nói chuyện”, nhắc nhở cô ta không nên tùy tiện phô trương kiểu ấy, sẽ gây ảnh hưởng không tốt. Tô Tuyết âm ức không để đâu cho hết, rồi cô cũng lặng lẽ đi khỏi xưởng dệt. Về sau Tô Tuyết quen Đoàn Chính Dương, họ chung sống rất hạnh phúc.

Nhưng Cố Phong sau khi ra đi thì không được may mắn như Tô Tuyết, anh ta dù làm công tác gì cũng chỉ được ít lâu rồi bỏ. Bị vụ việc “thư tình” ám ảnh khiến anh ta càng thêm tự ti, yêu đương vài lần đều thất bại rồi chấm dứt, cho nên anh ta căm hận Tô Tuyết, cho rằng Tô Tuyết đã hủy hoại cuộc đời anh ta. Khi biết tin Tô Tuyết đang sống hạnh phúc, thì Cố Phong bắt đầu trả thù cô ta. Cố Phong thường xuyên gọi điện thoại quấy rối, rồi tìm cơ hội chuốc say Tô Tuyết, làm tình, sau đó chụp ảnh khóa thân để uy hiếp cô. Tuy nhiên mục đích thật sự của Cố Phong không phải vì tiền mà là muốn bắt Tô Tuyết phải nhà tan cửa nát.

Tô Tuyết gần như suy sụp vì bị Cố Phong uy hiếp, tình cảm vợ chồng của cô cũng bị sứt mẻ. Bí quá, Tô Tuyết đành báo cảnh sát, nhưng vì không có chứng cứ nên cảnh sát chỉ có thể làm chiếu lệ là cảnh cáo Cố Phong; sau đó Cố Phong bèn lái xe đâm vào ông thân sinh của Tô Tuyết, anh ta lại ngông nghênh tuyên bố nếu Tô Tuyết còn dám báo cảnh sát nữa thì anh ta sẽ giết cả nhà cô, sẽ gửi các tấm ảnh khỏa thân cho Đoàn Chính Dương và sẽ tung lên mạng Internet khiến cô thân bại danh liệt.

Người cha của Tô Tuyết sau khi bị đâm xe ít lâu thì ốm rồi mất, bà mẹ cô cũng vì quá đau buồn rồi qua đời. Tô Tuyết đau khổ chịu đựng sự quấy rối không ngơi nghỉ của Cố Phong, cô dần dần có ý nghĩ chấm dứt cuộc đời cho xong, nhưng Cố Phong lại tuyên bố dù cô chết rồi thì anh ta cũng không để cho Đoàn Chính Dương được sống yên, cho nên Tô Tuyết mới tìm cách tự sát để “hãm hại” chồng mình; chỉ còn cách đưa Đoàn Chính Dương vào trại giam thì anh mới được an toàn. Nhưng Tô Tuyết lại sợ nếu cảnh sát thật sự coi Đoàn Chính Dương là hung thủ giết vợ rồi xử tử hình anh, thì cái chết của cô sẽ là vô ích còn Cố Phong thì vẫn ung dung, cô bèn để lại bức tranh “Dương lệnh công tràng bi”, cô tin rằng La Thiên sẽ từ bức tranh ấy lần theo các manh mối rồi phanh phui ra sự thật ẩn chứa đằng sau vụ án này.

“Bây giờ...” Bồ Bàng nhìn tôi. “Cô có biết tại sao hôm đó Tô Tuyết gọi điện cho cô không?”

“Chà!” Nghĩ kỹ những lời Bồ Bàng nói, tôi bỗng hiểu rõ tất cả, thì ra Tô Tuyết gọi điện cho tôi không phải vì chị ấy biết những bí mật về bà nội tôi, mà là gây cho tôi tâm lý tò mò; chỉ cần tôi quan tâm, vào cuộc, thì La Thiên nhất định sẽ bắt tay vào vụ án ấy.

“Nhưng tại sao chị ấy không gọi điện thẳng cho La Thiên?”

“Vì cô ta không thể đưa ra chứng cứ xác đáng, và cô ta càng sợ gã Cố Phong sẽ uy hiếp chồng và đứa con.

“Thì ra là thế.” Tôi trầm ngâm gật đầu, rồi lại cau mày hỏi: “Tại sao Cố Phong lại trả thù Tô Tuyết? Chắc anh ta không biết Vương Hải Thành là người dán thư tình của anh ta lên bảng bích báo?”

“Đúng! Cả anh ta lẫn Tô Tuyết đều không biết Vương Hải Thành mới là thủ phạm gây nên tội.”

“Nhưng tại sao anh lại biết được?” Tôi thắc mắc.

“Cô tưởng ai cũng gặp may như cô hay sao, chỉ cần ngồi đây để nghe người khác kể cho mà biết sự thật?”

“Vâng...” Tôi ngượng nghịu, chỉnh lại tư thế ngồi. “Cố Phong không giết Tô Tuyết nhưng anh ta đã gián tiếp đẩy Tô Tuyết đến chỗ chết; hành vi của anh ta không thể bị kết án tử hình hay tù chung thân. Lẽ nào Tô Tuyết không sợ sẽ chọc giận anh ta, rồi anh ta nổi khùng và sẽ trả thù cả người nhà ư? À... tôi hiểu rồi, cái xác đang bị phân hủy kia...”

“Khi ấy Tô Tuyết đang bị Cố Phong dồn ép sắp hóa điên, mà cô ta phải nghĩ ra cách tự sát để bảo vệ Đoàn Chính Dương đã là rất khó khăn rồi. Còn về cái xác kia... là của một người hay “nhiệt tình” với những chuyện xung quanh, người ấy phát hiện ra bí mật của Cố Phong nên bị sát hại; nhưng Tô Tuyết lại không biết Cố Phong đã phạm tội hình sự, nếu biết, cô ta đã báo cảnh sát và sẽ không cần tự sát làm gì.”

“Nhưng những chuyện này thì liên quan gì đến việc Cố Phong gàn dở suốt ngày đêm mặc bộ âu phục?” Tôi vẫn không sao hiểu nổi.

“Đương nhiên là có liên quan.” Bồ Bằng mỉm cười rồi nói tiếp.

Cố Phong bế tắc cả về tình cảm lẫn công tác, trông anh ta lúc nào cũng luộm thuộm, nhếch nhác, túng quẫn, ngay cô phục vụ ở hiệu ăn nhanh cũng coi thường anh ta. Có lần Cố Phong nhờ bạn tìm giúp một công việc sạch sẽ nhẹ nhõm, anh ta bèn ăn mặc chỉnh tề sáng sửa để đến phỏng vấn, tuy anh ta cũng chẳng làm được bao lâu nhưng vì đóng bộ nghiêm chỉnh nên cũng

được người ta kính nể một chút, cô phục vụ kia cũng nhìn anh ta bằng con mắt khác. Kể từ đó Cố Phong không chịu cởi áo vét ra nữa, bốn mùa xuân hạ thu đông đều khoác bộ cánh bóng bẩy ấy để che đi sự thật rỗng tuếch và tâm lý tự ti của mình.

Thì ra là thế! Tôi chăm chú nhìn Bồ Bằng. “Thực ra anh quen ai trong số họ? Hay là anh quen tất cả?”

“Trái lại! Tôi không quen một người nào.” Anh ta nhún vai, không rõ ý là gì.

“Đoàn Chính Dương thì sao? Cũng không quen à?”

“Đúng!”

“Không quen, tại sao lại cứu anh ta?” Tôi hơi ngờ ngợ Bồ Bằng là một thằng điên, một thằng điên hết sức khó hiểu.

Bồ Bằng lại mỉm cười, rồi kể một mẩu chuyện cũ về Đoàn Chính Dương.

Chục năm về trước, Đoàn Chính Dương tốt nghiệp đại học, rất hăm hở bước vào cuộc sống với khát vọng tạo lập cho mình một sự nghiệp ra trò, nhưng anh đã rất nhanh chóng phải thất vọng vì những người có trình độ như anh nhiều như nấm mọc sau mưa, tri thức của anh chỉ bó hẹp trong sách vở lý thuyết, chưa hề có kinh nghiệm thực tế, cho nên anh không thể là đối thủ nặng ký của các đồng nghiệp. Áp lực dồn đến từ bốn phía khiến anh mệt mỏi, anh bèn ra quán bar mượn chén giải sầu, ngẫu nhiên làm quen với Chu Vũ cũng đang chơi với hăng hực. Cả hai cứ như anh em chung hoạn nạn kể khổ cho nhau nghe, rồi uống say bí tỉ. Sau đó Chu Vũ dẫn Đoàn Chính Dương đến khu đèn đỏ, để “thư giãn”. Cô gái tiếp Đoàn Chính Dương chính là Liễu Tinh Tinh. Hồi đó Liễu Tinh Tinh “xuống cấp” trở thành gái bán hoa, cô ta đang cần gom tiền để giúp chồng trả nợ. Kể từ sau lần “thư giãn” ấy, Đoàn Chính Dương bước vào cuộc sống sa đọa, tuy nhiên anh ta chỉ gặp Chu Vũ một lần đó, về sau không liên lạc với nhau nữa, thậm chí cả hai còn chẳng nhớ tên nhau. Liễu Tinh Tinh cũng chỉ tiếp Đoàn

Chính Dương vài lần, giữa hai người chẳng qua chỉ là quan hệ “ăn bánh trả tiền” giữa khách làng chơi và gái mại dâm, hai bên đều không biết họ tên của nhau.

Cho đến khi gặp Tô Tuyết, Đoàn Chính Dương mới dẹp bỏ thói trụy lạc, bắt đầu cố gắng làm việc. Chỉ vài năm sau, bằng trí thông minh và năng lực của mình, anh ta đã trở thành một kỹ sư cao cấp. Cũng vào thời gian này, Cố Phong bắt đầu thực thi công cuộc trả thù Tô Tuyết. Những cú phôn quấy rối Tô Tuyết và những biểu hiện bất thường của cô khiến cho Đoàn Chính Dương ngờ rằng vợ mình sa ngã bất trung, anh ta bèn thả lỏng cô vợ, còn chính anh ta cũng ra ngoài đàn díu với vài người tình, cô gái trẻ Trương Ngưng là một trong số đó. Tuy nhiên, Đoàn Chính Dương vẫn nghĩ đến vị trí xã hội của mình nên anh ta chỉ giả vờ thương yêu Tô Tuyết, thực ra anh ta hận Tô Tuyết thấu xương, thường xuyên đánh đập cô. Tô Tuyết không biết thanh minh ra sao, đành ngậm bồ hòn làm ngọt và âm thầm chịu đựng tất cả.

Nghe đến đây, đầu óc tôi như được khai sáng. “Tôi hiểu rồi, tất cả những ai bị bắt vào rừng Bọ Cạp đều ít nhiều có liên quan đến Đoàn Chính Dương và Tô Tuyết; nói cho sát hơn, họ đều có ảnh hưởng nhất định đến hai vợ chồng họ. Đúng không? Chắc Tư Khải Điển và Lâm Kiều Nhi cũng là như thế?”

“Ngay từ đầu tôi đã nói rồi, tất cả mọi sự việc đều liên quan đến nhau, đôi khi, không nhất thiết là phải có ảnh hưởng gì to tát, chỉ một câu nói ngẫu nhiên nào đó rất có thể làm thay đổi hoặc cũng có thể hủy diệt cả cuộc đời của một con người.”

“Còn Đoàn Chính Dương tự sát, tại sao?”

“Vì anh ta đã biết rõ sự thật, hiểu ra rằng Tô Tuyết đã hy sinh rất lớn để bảo vệ anh ta. Trên đời này liệu có mấy người phụ nữ được như Tô Tuyết? Còn Đoàn Chính Dương trước đó thì luôn hiểu lầm cô ta, thậm chí thực thi bạo lực gia đình với cô; anh ta còn cho rằng Tô Tuyết chịu đựng bạo lực của chồng là vì cô cần rút bởi mình đã mắc tội không chung thủy, anh ta đâu có

biết vợ mình đang phải chịu đựng nỗi oan khuất ê chề rất lớn. Cho nên, anh ta phải tự sát.

“Nói thế có nghĩa là anh không hề cứu anh ta chứ gì?” Lời nói của Bồ Bằng khiến tôi phải hít sâu một làn khí lạnh.

“Tôi chưa bao giờ nói mình cứu Đoàn Chính Dương.”

“Anh quen Tô Tuyết, đúng không? Những việc anh làm đều là vì chị ấy, anh phải trừng phạt những người kia trong đó có cả Đoàn Chính Dương, đúng không?”

“Không, tôi không quen Tô Tuyết.” Ánh mắt của Bồ Bằng bỗng trở nên xa xăm, mơ hồ. Im lặng một lúc, anh ta mới nói: “Chẳng qua chỉ vì, từ cô ta, tôi nhìn thấy bóng hình của một người. Thế thôi.”

“La Thiên thì sao? Anh bắt anh ấy là vì mục đích gì? Anh ấy là một quân cờ trong trò chơi của anh phải không?”

“Nếu không có anh ta thì không có ai là đối thủ với tôi trong trò chơi này. Nhưng cũng vì điều này nữa: tôi rất ưng anh ta.”

“Ưng anh ấy? Anh bắt anh ấy đeo mặt nạ, thậm chí khâu miệng anh ấy lại, thế mà gọi là ưng anh ta? Đó là thứ logic gì vậy?”

“Ngày nào cô cũng tiếp xúc thoáng qua với vô số người, ai trong số đó cũng đều có khả năng trở thành bạn của cô hoặc tri kỷ của cô hoặc đối thủ cạnh tranh với cô. Với tôi thì khác, không phải bất cứ ai cũng có đủ tư cách để trở thành đối thủ của tôi. Nhưng La Thiên thì khác. Tuy anh ta không thật thông minh, nhưng anh ta rất nghiêm chỉnh và gan góc, đó cũng là những điểm khiến tôi rất ưng anh ta. Một cảnh sát xuất sắc, thì phải chịu đựng được bất cứ thử thách nào.” Bồ Bằng ngừng lại giây lát rồi chậm rãi nói: “Kể cả giới hạn cực đại của sinh tồn.”

“Anh đã... thử thách anh ấy hay sao?” Tôi bỗng nóng mặt, nổi giận. Một tên tội phạm sát nhân mà lại thử thách cảnh sát? Điều này tôi mới nghe lần đầu

tiên, bất cứ ai nghe cũng thấy chối tai. “Anh khâu môi anh ấy lại, khiến anh ấy không thể ăn không thể uống, không thể nói chuyện, chẳng khác gì hành hạ anh ấy chết luôn; còn anh thì lành lặn khỏe mạnh đứng bên để nhìn trò chơi, thậm chí lợi dụng tôi để kích thích anh ấy. Anh cho rằng đó là thử thách người ta ư? Anh không thấy trò chơi này rất không công bằng với người ta hay sao?”

“Đúng, đúng là rất không công bằng. Cho nên tôi mới ra đầu thú.”

Nhìn vẻ mặt nửa cười nửa không của Bồ Bằng, tôi thật sự không thể nói gì nữa, chỉ biết đưa tay lên sục vào mái tóc, gãi gãi, tôi rất bức xúc. “Được! Vậy tại sao anh lại bắt tôi? Chắc không phải cũng là nhằm thử thách tôi chứ?”

Anh ta nheo mắt nhìn tôi một lúc, rồi mới nói: “Tất cả bọn họ đều không biết La Thiên, tôi cải trang thành anh ta sẽ chẳng có ý nghĩa gì, nhưng đối với cô thì không phải thế. Tôi bắt cô vào rừng Bọ Cạp, đó là tôi khiêu chiến với chính mình. Xưa nay tôi chưa từng thật sự hóa trang thành một người cụ thể nào đó, cho nên tôi muốn xem xem cô có nhận ra người bạn trai của mình là thật hay giả không.”

Mặt tôi bỗng đỏ bừng, tôi tức đến ngạt thở, nói: “Tôi công nhận rằng anh rất lợi hại, và cũng thừa nhận rằng tôi rất đần. Nhưng anh đã từng nghĩ như thế này chưa: đó lại là nỗi bi ai của anh, vì anh không bao giờ dám đi trên phố bằng bộ mặt thật của mình, anh chỉ có thể ngụy trang thành người khác để thoát khỏi tầm mắt của cảnh sát; dù cuối cùng anh thắng thì có mà làm gì?!”

Vừa nói xong câu này tôi lập tức thấy hối hận, ngộ nhờ hãn điên tiết lên thì sao? Vừa nãy hãn nói những đai da vớ vẩn này chẳng thể khống chế nổi hãn.

Nhưng hãn chỉ thở dài, buồn bã nói: “Tôi vốn nghĩ mình cầm chắc phần thắng, nhưng không ngờ La Thiên bị hành hạ như thế anh ta vẫn rất bình

tĩnh, anh ta đúng là một đối thủ rất đặc biệt của tôi, tôi thừa nhận rằng lần này tôi đã thua.”

“Cho nên, cuối cùng anh đã báo cảnh sát đến cứu chúng tôi chứ gì?” Tôi áp tay lên ngực, hỏi Bồ Bằng một câu cuối cùng: “Tại sao anh bố trí cho Vương Hải Thành ăn no rồi chết? Tôi không cho rằng khi đó đúng là anh ta ăn no.”

“Muốn đánh tan một đội quân, thì phải đánh vào quân tâm^[10] trước, quân tâm rối loạn thì họ tự tan rã, không cần đánh cũng thắng.” Bồ Bằng trả lời.

“Tôi hiểu rồi, anh làm thế với mục đích là để cho mọi người nghi kỵ lẫn nhau, tàn sát lẫn nhau. Chắc cũng là anh đã nãng con khi to ấy giấu đi chứ gì?” Nói rồi tôi đứng lên, chân thành nói một câu: “Dù sao cũng cảm ơn anh đã cho tôi biết tất cả sự thật.”

“Tôi cũng cảm ơn cô đã nghe tôi kể chuyện.” Bồ Bằng rất đàng hoàng nhìn tôi, mỉm cười.

“Có lẽ nên nói rằng, anh chấp nhận bao gian nan khổ sở, rất mạo hiểm nữa, để bố trí ván cờ này là vì muốn khiêu chiến với bản thân, khiêu chiến với La Thiên, đồng thời trừng phạt những người đẩy mình tội lỗi như Cố Phong và mấy người kia?”

“Con người ta có chấp nhận khiêu chiến thì mới tiến bộ được, và, nếu đã làm những điều sai trái thì cũng phải chấp nhận trừng phạt.”

“Anh...” Thăng cha này đã vượt quá cả khái niệm về một thằng điên rồi, tôi chăm chú nhìn hẩn hồi lâu, rồi nói: “Thằng thẩn mà nói, đôi lúc tôi rất khó phán đoán anh là người tốt hay kẻ xấu; hoặc nên nói anh giống như Lucifer - thiên thần sa ngã, đứng giữa Thượng đế và quỷ Satan^[11].”

“Thiên thần sa ngã! Cách gọi này hay đấy, nhưng cô nên nhớ cho...” Hẩn nửa cười nửa không nhìn tôi, ánh mắt của hẩn khiến tôi sồn gai ốc. “Mỗi con người chúng ta đều là một thiên thần sa ngã, mỗi con người chúng ta

đều là Lucifer. Cô xem, Đoàn Chính Dương, Cố Phong, họ đều có những mặt rất tốt, nhưng trong người họ cũng tiềm ẩn sự ích kỷ, nham hiểm và hung ác, gặp lúc thích hợp và rơi vào một không gian thích hợp, chúng sẽ bùng phát.”

“Tôi công nhận rằng bất cứ ai cũng không thể là người 100% lương thiện và tử bi.” Tôi không chút nể nang ngắt lời Bồ Bằng.

“Có vẻ như sau bài học hôm nay, giác ngộ tư tưởng của cô đã có tiến bộ rõ rệt.” Bồ Bằng cười hì hì. Rồi anh ta như đang nghĩ ngợi một điều gì đó. “Gã Nhạc Bất Quần trong tiểu thuyết của Kim Dung^[12] là hình ảnh chân thực của phần lớn con người trong xã hội ngày nay, đâu phải thiên thần sa ngã Lucifer thì không như thế? Đừng cho rằng mình là bậc chính nhân quân tử, và cũng đừng cho người khác là đồ tiểu nhân bỉ ổi, để rồi hơi một tí là lên giọng dạy đời và chụp mũ cho người khác. Những người như thế tồn tại trên đời này thì có ý nghĩa gì đâu?”

Tôi không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn hắn. Nghe hắn nói xong, tôi mới chậm rãi nói: “Có một số câu chuyện, mở đầu và kết thúc đã được ấn định rồi, cho dù quá trình diễn biến có dùng thủ pháp gì để sửa lại bao nhiêu lần cũng thế thôi. Cho nên, mỗi người đều có con đường của mình, dù con đường ấy đúng hay sai, đều là do mình lựa chọn. Tôi chỉ muốn nói rằng anh không có quyền phán xét hay trừng phạt những người như Đoàn Chính Dương hay Cố Phong.”

“Vì thế mà tôi đã ra tự thú rồi!” Hắn nói cứ nhẹ như không, cứ như là đang tán gẫu với bạn bè!

Tôi bị hắn đưa vào tình thế chững hững chẳng biết nói gì nữa, đành mỉm cười: “Cảm ơn anh đã cho tôi biết nhiều chuyện.”

Tôi vừa quay người đi thì hắn gọi giật lại: “Tiểu Yên, chờ đã!”

Anh ta mỉm cười rất phong độ, đàng hoàng: “Cô lại đây, tôi còn câu này muốn nói với cô.”

Tôi lập tức cảm thấy căng thẳng: “Nói gì nữa?”

Nhưng hần chưa nói vội, hần muốn tôi bước lại gần: “Nếu tôi muốn làm tổn thương cô thì ở trong rừng Bọ Cạp tôi đã làm rồi!”

Tôi nhìn những sợi da đang trói hần, nghiêng rặng, lấy hết can đảm bước lại, rồi hơi cúi xuống, ghé tai sát miệng hần. Chỉ lát sau tôi đứng thẳng người lên, ngó ra nhìn hần, rồi nói nhỏ: “Cảm ơn anh, Bồ Bằng.” Sau đó tôi chạy vụt ra ngoài.

5

La Thiên đang đứng ngoài cửa, anh không kịp tránh mặt tôi, thế là cả hai chạm trán nhau. Dù anh đang đeo khẩu trang che gần kín khuôn mặt, tôi vẫn nhận ra anh rất kinh ngạc và lúng túng nữa.

Bồ Bằng đã nói không sai: La Thiên đang đứng ngoài cửa, anh lo cho sự an toàn của tôi.

Tôi chưa kịp có phản ứng gì thì anh đã xoay người chạy vụt đi chẳng khác nào chạy trốn.

Bên ngoài đang gió mưa, sấm chớp, La Thiên chạy đi quá nhanh, tôi lớn tiếng gọi anh: “Nếu anh còn chạy nữa thì em chết luôn cho anh xem!”

La Thiên đột ngột dừng lại, đứng chôn chân giữa trời mưa.

Tôi chạy đến chỗ anh, giận dữ nói: “Anh định tránh mặt em cả đời hay sao?”

La Thiên chỉ im lặng, cứ thế đứng đờ ra, cũng chẳng buồn nhìn tôi.

Nước mắt tuôn trào, tôi rất đau xót nhìn anh, và nói rất lộn xộn: “Sao anh lại không chịu gặp em? Chúng ta đã cùng trải qua bao chuyện, ngay cửa địa ngục cũng cùng nhau đi qua, vậy thì tại sao lại thế? Anh nói đi?”

Có vẻ như La Thiên vẫn không hề động lòng, tôi nắm chặt nắm tay đấm lung tung vào người anh: “Anh nói đi chứ? Em đã làm chuyện gì sai? Anh nói đi?”

Rồi tôi ngả đầu vào ngực anh, hai tay ôm chặt lấy anh. “Em không tin anh sẽ chia tay với em! Chắc anh đang có nỗi khổ tâm nào đó, đúng không? Em biết trong lòng anh vẫn có em, nếu không anh đã không đứng ở ngoài cửa. Nếu vì chuyện em đã đâm anh bị thương ở rừng Bọ Cạp, thì bây giờ em xin lỗi anh, em thật sự không cố ý. Lúc đó em không biết đó là anh...”

La Thiên mạnh tay đẩy tôi ra, nhìn tôi bằng ánh mắt kiên định, nói rất dứt khoát: “Tiểu Yên nghe đây, có những vết thương suốt đời không thể lành trở lại. Chúng ta hãy chia tay nhau!”

Nói rồi anh ngoảnh mặt đi thẳng, mặc kệ tôi luôn.

Tôi dờ ra đứng nguyên tại chỗ nhìn theo bóng anh đang mờ dần, tôi không dám tin ở mắt mình nữa.

Đó là La Thiên đã từng cùng tôi sinh tử có nhau, có phải thế không?

Anh đã từng bảo thằng bé Đoàn Lôi hãy gọi tên tôi, chỉ cần nghe thấy tên tôi, anh sẽ có thêm sức mạnh và niềm tin, dù không ăn gì cũng không thấy đói...

Bây giờ thì anh nói rằng có những vết thương suốt đời không thể lành trở lại...

La Thiên, anh đang trừng phạt em phải không?

Đúng là em không hề cố ý, nếu thời gian có thể trôi ngược lại, thì em xin tự đâm mình bị thương ngay. Sao anh cứ một mực không chịu tha thứ cho em?

Huống chi, lúc đó em không hề biết kẻ đeo mặt nạ lại chính là anh.

Chỉ lát sau, có một chiếc ô che mưa giương trên đầu tôi, bên tai tôi vang lên giọng nói của Lưu Dương: “Tiểu Yên, mau đuổi theo anh ấy đi!”

Đuối theo ư? Tôi đau khổ lắc đầu, rồi cúi xuống vùi mặt vào hai lòng bàn tay, miệng lẩm bẩm: “Lần này anh ấy làm thật rồi, anh ấy chưa bao giờ cạm tình với tôi như thế này, anh ấy không thể tha thứ cho tôi.”

“Thực ra cô không biết đấy thôi: cô đứng chờ ở ngoài buồng bệnh 7 ngày, 6 giờ và 29 phút, anh ấy đều biết cả.”

“Anh ấy đếm thời gian à?” Tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Ngoài anh ấy ra, thì còn ai có thể đếm chính xác như thế được?” Lưu Dương thở dài. “Tôi rất hiểu La Thiên, anh ấy là con người dám bất chấp tất cả để tìm ra sự thật. Kể từ vụ án ở đại học Giang Xuyên cho đến sự kiện ở rừng Bọ Cạp lần này, chúng tôi phải đối mặt với một đối thủ đáng sợ nhất, tuy gã Bồ Bàng đã đầu thú nhưng không ai có thể bảo đảm sẽ không thể xuất hiện một gã Bồ Bàng thứ hai, thứ ba... và cũng không thể mãi mãi chấm dứt sự nguy hiểm. Cho nên...”

“Anh ấy sợ sẽ làm liên lụy đến tôi hay sao? Có thể yêu một người, vốn đã rất khó, nhưng yêu là có tội hay sao? Hai con người gắn bó với nhau, điều quan trọng nhất là phải cùng giúp đỡ nhau và nương tựa vào nhau. Còn anh ấy, sao lại có thể có ý nghĩ kỳ cục như vậy? Chúng tôi đã cùng chung sinh tử, hoạn nạn, lẽ nào anh ấy vẫn không hiểu về tôi?”

“Chính vì anh ấy hiểu cô cho nên anh ấy mới chủ động nói phải chia tay. Tôi biết nỗi khổ tâm của La Thiên. Trước khi được phẫu thuật, anh ấy không biết miệng mình bị khâu lại, mà chỉ cho rằng hàm dưới của mình bị chiếc mặt nạ sắt ấy ghì chặt cho nên không thể há miệng ra; anh chỉ thấy mồm miệng rất đau, nhức nhối đến nỗi mất cảm giác, và không ngờ rằng gã Bồ Bàng đã tàn nhẫn bệnh hoạn đến mức khâu chặt hai môi của anh. Vì vết thương trải qua nhiều ngày không được xử lý, đôi môi bị chiếc mặt nạ đè chặt, khí hậu trong rừng rậm thì rất nóng bức và ẩm thấp cho nên vết thương bị giập nát không thể phẫu thuật để khôi phục như cũ nữa. Cô biết không?”

“Thế thì có sao? Chẳng qua chỉ là để lại sẹo! Tôi không bận tâm.”

“Nhưng anh ấy không nghĩ thế. Chẳng ai muốn mình mang một khuôn mặt xấu xí đứng trước người mà mình rất yêu thương!”

Nghe Lưu Dương nói xong, tôi thở phào nhẹ nhõm, vì những câu nói này của anh đã cho tôi biết tôi vẫn là người mà La Thiên rất yêu. Thế là đủ.

Đúng! Thế là đủ rồi!

“Nhưng tôi tin chắc, chỉ cô mới có thể giải tỏa mỗi băn khoăn của anh ấy. Mau đuổi theo anh ấy đi! Tôi biết anh ấy ở đâu.”

Nước mắt tôi lại tuôn trào, tôi run run hỏi: “Anh ấy đang ở đâu?”

“Vì Tư Khải Điển tự sát, cho nên công ty bảo hiểm không có nghĩa vụ chi trả tiền bảo hiểm, nhưng hành động của Tư Khải Điển đã khiến họ rất xúc động, họ tổ chức quyên góp, lại được cơ quan chính quyền ủng hộ thêm, cả thầy gom được khoản tiền 200 ngàn tệ. Tôi đoán rằng La Thiên đang đi trao khoản tiền đó cho bà mẹ của Tư Khải Điển...”

Thì ra là thế...

Không kịp nói cảm ơn Lưu Dương, tôi chạy vụt đi giữa trời đang mưa gió.

La Thiên, dù trong lòng anh đau khổ nhường nào, em vẫn bằng lòng chia sẻ với anh; và dù trong tương lai có thể gặp phải bao nhiêu mối nguy hiểm, em cũng vẫn bằng lòng cùng anh đối mặt. Đời hai ta luôn luôn sinh tử có nhau, nương tựa vào nhau!

HẾT

Mấy lời tâm huyết của tác giả Bò cạp rừng sâu

No.1 Tận cùng của bóng tối

Khi tôi nảy sinh ý định sáng tác cuốn tiểu thuyết này, tâm lý về chủ nghĩa hoài nghi hiểm hoi đang lạng lẽ lan tỏa khắp bốn bề.

Trên văn đàn đang có rất nhiều tiểu thuyết kỳ bí đặc sắc về đề tài “rơi vào tình thế cùng quẫn, như dã thú bị vây hãm” viết về những câu chuyện xảy ra trong một môi trường căng thẳng gay gắt, trong một khu vực địa lý có hạn và trong khoảng thời gian cũng rất có hạn; vậy thì liệu các tác giả mới sáng tác có thể tạo ra bước đột phá mang tính thực chất hay không? Có thể miêu tả diễn biến nhân tính của những con người cùng quẫn ấy một cách tinh tế và chân thực hơn nữa không?

Đó là những thách thức xưa nay chưa từng có, và cũng là đặc trưng tiêu biểu của những tác phẩm ghi đậm dấu ấn của một tác giả.

Điều không phải nghi ngờ gì nữa là, nhân vật chính của chúng ta - Cổ Tiểu Yên, La Thiên, lần này phải đối mặt với những thách thức càng kinh khủng hơn và cũng càng tàn khốc hơn, thậm chí là những thử thách đối với giới hạn cực đại của sự sinh tồn của nhân loại.

Không có nước uống, không có thực phẩm, không có phương tiện thông tin liên lạc với thế giới bên ngoài, càng ngày càng mệt mỏi, kiệt sức, càng ngày càng thêm sợ hãi bất an, tất cả thật sự là những thử thách ghê gớm nhất đối với cuộc sinh tồn nơi hoang dã.

Có thể bạn sẽ nói những cảnh ngộ này, những tình huống này chẳng khác gì bị đày đọa nơi địa ngục.

Nhưng bạn lại chưa biết: những ai đã từng là nạn nhân của động đất, của sóng thần mới là những người đã trải nghiệm nhiều nhất những thử thách ghê gớm nhất và giới hạn cực đại đỉnh điểm của sinh tồn.

Khi phải đối mặt với những cảnh ngộ tuyệt vọng, chúng ta phải giữ vững nghị lực và ý chí kiên định bền bỉ, phải có tinh thần ngoan cường tuyệt đối không bao giờ nản lòng buông xuôi. Có lẽ bạn phải đọc hết trang cuối cùng của cuốn tiểu thuyết bạn mới hiểu rõ tín hiệu chiến đấu không ngừng là gì, có lẽ từ hai nhân vật Cổ Tiểu Yên và La Thiên bạn sẽ nhận ra... và có lẽ...

Mở đầu cuốn tiểu thuyết là cảnh tượng mặt đất này đang bị bóng đen bao phủ, khi những tia hy vọng đang dần dần mờ đi, thì liệu các cuộc giao đấu của những con thú cùng đường có thể có tác dụng gì không?

Chúng ta sẽ đi tiếp, đi tiếp, tận cùng của bóng tối sẽ là gì đây?

Câu hỏi này, xin nhường cho các nhân vật chính và phụ của chúng ta trả lời các bạn.

No.2 Ai đang mở cánh cổng địa ngục?

Lucifer cực kỳ nổi tiếng là một thiên thần sa ngã.

Cùng với dòng thời gian vô tận, chúng ta vẫn coi vị thiên sứ này là kẻ ác đầy mình tội lỗi.

Lucifer có phải kẻ ác thật không? Hay cõi tâm của chúng ta mới là ác độc?

Tôi nghĩ, Lucifer là hình ảnh chân thực, là người phát ngôn mang tính hình tượng của con người trên thế gian này.

Ai ai cũng là thiên thần sa ngã, nói cách khác, ai ai cũng tiềm ẩn bản tính của nhân vật “Quân tử kiếm” Nhạc Bất Quần!

Nhiều nhân vật trong tiểu thuyết này, từ La Thiên, Cổ Tiểu Yên, cho đến Chu Vũ, Cổ Phong, Trương Ngưng... họ đều là những con chim trong lồng

đang phát ra những âm thanh bi ai, họ đều là những đấu sĩ trên thao trường huấn luyện. Tình yêu và oán hận của họ, khát vọng sinh tồn của họ, họ đứng trước cái chết, đứng trước nhân tính quằn quại biến dạng, họ hết lần này đến lần khác hóa điên và kêu gào thảm thiết, chẳng khác gì những cơn giá lạnh xé lòng thấm sâu vào từng sợi dây thần kinh của tác giả và độc giả.

Những ai còn sống, mới thật sự là người chiến thắng cuối cùng.

Sự tồn tại của rừng Bọ Cạp là thiết kế dành riêng cho loài người, là sự thử thách giữa Thiện và Ác, và cũng là một quá trình để con người ta nhìn rõ về bản thân mình.

Lucifer đã mở toang cánh cổng địa ngục, chứng kiến thần linh ở trên cao vời vọi và sáng rực kia cũng có những dục vọng như ai.

Cánh cổng địa ngục chính là cánh cửa của dục vọng. Có rất nhiều khi chính chúng ta là những người đã mở nó ra.

No.3 Rừng Bọ Cạp vĩnh cửu

Những ai đọc trước tác của các bậc thầy tiểu thuyết trinh thám Nhật Bản như Yokomizo Seishi, Matsumoto Seicho, Keigo Kigashino, Shoji Shimada v.v... đều chịu ảnh hưởng của họ, nhất là tiểu thuyết của “phái xã hội” Matsumoto Seicho và Keigo Kigashino, thì sức hút lại càng mạnh mẽ khiến ta phải đọc một hơi chứ không thể dừng lại.

Tác phẩm của Keigo Kigashino thậm chí đã phá vỡ khuôn khổ của tiểu thuyết trinh thám truyền thống, bố cục lại phép suy lý vốn đã hình thành, dàn dựng lại nghệ thuật sáng tác văn học vẫn tồn tại bấy lâu.

Tiểu thuyết trinh thám của Trung Quốc cũng nên đi theo hướng đó, chứ không thể đóng khuôn trong các mô thức tường thuật dẫn giải và càng không thể câu nệ với những tình tiết ly kỳ để kỳ vọng nó trở thành ly kỳ.

Những cuốn sách đặc sắc, buộc phải hội đủ cả hai yếu tố là hay và không nhàm chán, buộc phải đi sâu vào nhân tâm, nhân tính con người, và nhất định phải quan tâm đầy đủ đến thời đại và cuộc sống.

Khi sáng tác “Bọ Cạp rừng sâu”, tôi luôn luôn bám sát tôn chỉ sáng tác này, luôn không ngừng nỗ lực và kiên trì theo đuổi.

Vì thế, hôm nay mới có “Bọ Cạp rừng sâu” - bộ tiểu thuyết trinh thám kỳ bí khám phá chiều sâu của xã hội và nhân tình thế thái.

Có lẽ cũng nên nói mấy câu này: tại sao lại gọi là “Bọ Cạp rừng sâu”?

Cô gái Cổ Tiểu Yên trong câu chuyện này đã nêu câu hỏi “tại sao lại gọi nơi này là rừng Bọ Cạp?”

Có lẽ đây cũng chính là thắc mắc của rất nhiều bạn đọc?

Khi chòm sao Thiên Yết (Bọ cạp) vận hành đến ranh giới cuối mùa thu đầu mùa đông, nó ở giữa trạng thái phồn thịnh và suy vong, nó là chòm sao phức tạp nhất.

Phát triển mở rộng khái niệm này thấy rằng, nhân loại chẳng phải là vật thể có sự sống phức tạp nhất trên thế giới hay sao?

Thiên Yết và loài người có quá nhiều điểm giống nhau, với bản tính là một nửa trong sáng và một nửa đen tối; chính vì thế mà rừng Bọ Cạp có mặt ở khắp nơi, chúng vẫn liên tục tồn tại từ thời cổ đến nay.

Nơi nào có người thì nơi đó có *giang hồ*; nơi nào có người thì nơi đó có rừng Bọ Cạp.

Quảng Châu, ngày 14 tháng 10 năm 2009

Thượng Quan Ngộ Dạ

Cô gái xinh đẹp Tô Tuyết đột nhiên xảy ra sự cố, hiện trường vụ án có vô số điểm đáng ngờ. Cổ Tiểu Yên do sự quan tâm đối với người đồng hương nên đã bị cuốn vào. Nhưng điều khiến cô vô cùng run sợ chính là, nguyên nhân gây ra cái chết của Tô Tuyết lại dính líu đến chính bản thân cô. Tô Tuyết chết rồi, Cổ Tiểu Yên và người yêu cô - chàng cảnh sát La Thiên cũng bốc hơi khỏi chốn nhân gian.

Những sự "bốc hơi" thì nhau ập tới. Họ là chồng, con trai của Tô Tuyết và cả một nhóm thanh niên nam nữ trong thành phố không liên quan gì đến vụ án. Sau khi tỉnh dậy, họ phát hiện ra mình đang ở trong khu rừng Bọ cạp hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài. Trong hoàn cảnh khốn cùng không có nước, không có đồ ăn, ai cũng bị giày vò bởi nghi vấn "Ai là con ma giết người trà trộn vào", khiến cho mọi người đều rơi vào tình cảnh vô cùng nguy hiểm. Một trận quyết đấu kịch liệt giữa nhóm người cùng bị sa vào cảnh nguy khốn đã xảy ra...

Từ thành phố hiện đại phồn hoa huyên náo đến rừng bọ cạp đầy bí hiểm và kỳ quái, tác giả đã dẫn độc giả đi theo bước chân của nhân vật chính xuyên qua hai không gian hoàn toàn khác biệt. Những sự kiện truyền kỳ quái dị lần lượt diễn biến thành cuộc đấu trí so tài, bao câu đố bí ẩn cũng lần lượt được hoá giải, những điều có lý và trái lý trong tình yêu và nỗi oán hận dần sáng tỏ... Đây là một cuộc chiến giữa cái thiện và cái ác của con người, cũng là sự phân hình toàn cảnh của sự nhận biết nhân tính.

CÔNG TY CỔ PHẦN SÁCH CỔ NGUYỆT

Số 10, ngõ 34 Tạ Thanh Oai, Thành Trì, Hà Nội
Tel: 0985 570 398 * Email: conguyetbooks@gmail.com

BỘ CẠP RỪNG SÂU

9 786046 920052
GIÁ: 95.000 VNĐ

tve-4U

CÙNG ĐỌC, CÙNG CHIA SẺ

Chú thích

- [1] Tướng quân họ Dương đập đầu vào bia đá”. Một điển tích được soạn thành hý kịch (tuồng) của Trung Quốc.
- [2] Chính phủ Trung Quốc công bố gần 2.000 chữ Hán đã lược bớt nét cho dễ học, gọi là chữ giản thể; đối lập với nó là gần 2.000 chữ Hán (ấy) chưa lược bớt nét, gọi là chữ phồn thể. Chữ phồn thể vẫn thông dụng ở Đài Loan và một số khu vực khác trên thế giới.
- [3] Cách gọi “tiểu + họ” chỉ dành cho người lớn tuổi hoặc bề trên gọi người ít tuổi hơn mình. Coi như Đoàn Lôi hỗn xược.
- [4] Tư Mã Thiên: Tư Mã, là họ kép (2 âm tiết), tên là Thiên; còn Tư là họ đơn.
- [5] Cũng gọi là Thiên Yết, Hồ Cáp... (Scorpion).
- [6] Nhạc Bất Quần: một nhân vật “nguy quân tử” trong “Tiểu ngạo giang hồ” của Kim Dung.
- [7] Các tên gọi khác: rắn cạp nong, rắn vòng bạc, bạch hoa xà...
- [8] Tác phẩm của nhà văn Nga Anton Pavlovich Chekhov.
- [9] Món ăn Tứ Xuyên.
- [10] Lòng quân: tâm lý binh sĩ; tức tâm lý chiến.
- [11] Những nhân vật Thiện và Ác, trong Kinh Thánh.
- [12] Nhân vật phản diện. “Tiểu ngạo giang hồ”.

Mục lục

Lời giới thiệu

Chương 1: Vụ giết người kinh dị nhất

1

2

3

4

5

6

7

8

Chương 2: Rừng sâu lạc lối

1

2

3

4

5

6

7

Chương 3: Người mất tích đầu tiên

1

2

3

4

5

6

Chương 4: Quái nhân đeo mặt nạ

1

2

3

- 4
- 5
- 6
- 7
- 8

Chương 5: Đẳng sau một đề toán

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7

Chương 6: Máu đã thú sục sôi

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6

Chương 7: Hưng thủ thực sự

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6

Chương 8: Người không còn cơ hội nữa

- 1
- 2
- 3
- 4

5

6

Chương 9: Tư Khải Điện chuộc tội

1

2

3

4

5

Chương 10: Là ác ma, hay là thằng điên

1

2

3

4

5

Mấy lời tâm huyết của tác giả Bò cạp rừng sâu

No.1 Tận cùng của bóng tối

No.2 Ai đang mở cánh cổng địa ngục?

No.3 Rừng Bọ Cạp vĩnh cửu

Chú thích